

HỒI ỨC LONG THÀNH 2

“Chỉ hận
không thể thấy
cuối con đường”

ĐỊCH AN

Table of Contents

[CHƯƠNG 1: Xin chào – Tuyết Bích](#)

[CHƯƠNG 2: Màu xanh ký ức](#)

[CHƯƠNG 3: Trận bóng thương tâm](#)

[CHƯƠNG 4: Trở về](#)

[CHƯƠNG 5: Hoa tươi tháng năm](#)

[CHƯƠNG 6: Tôi đã gặp một cái cây\(9\)1](#)

[CHƯƠNG 7: Say mềm trên cát](#)

[CHƯƠNG 8: Chị em](#)

[CHƯƠNG 9: Nụ cười mùa hạ](#)

[CHƯƠNG 10: Những bí mật](#)

[CHƯƠNG 11: Mỹ Mỹ](#)

[CHƯƠNG 12: Trai ngoan gặp hồng đại](#)

[CHƯƠNG 13: Vịnh Hải Đường](#)

[CHƯƠNG 14: Thái Bình Dương xanh che lấp mặt trời hồng](#)

[CHƯƠNG 15: Kinh thánh Hebrews](#)

[CHƯƠNG 16: Ra chiến trường cùng người tôi yêu](#)

[CHƯƠNG 17: Hình bóng của anh](#)

[CHƯƠNG 18: Richard III](#)

[KẾT THÚC: Mùa xuân phương Bắc](#)

MỤC LỤC

[CHƯƠNG 1: Xin chào – Tuyết Bích](#)

[CHƯƠNG 2: Màu xanh ký ức](#)

[CHƯƠNG 3: Trộn bóng thương tâm](#)

[CHƯƠNG 4: Trở về](#)

[CHƯƠNG 5: Hoa tươi tháng năm](#)

[CHƯƠNG 6: Tôi đã gặp một cái cây](#)

[CHƯƠNG 7: Say mềm trên cát](#)

[CHƯƠNG 8: Chị em](#)

[CHƯƠNG 9: Nụ cười mùa hạ](#)

[CHƯƠNG 10: Những bí mật](#)

[CHƯƠNG 11: Mỹ Mỹ](#)

[CHƯƠNG 12: Trai ngoan gặp hồng đại](#)

[CHƯƠNG 13: Vịnh Hải Đường](#)

[CHƯƠNG 14: Thái Bình Dương xanh che lấp mặt trời hồng](#)

[CHƯƠNG 15: Kinh thánh Hebrews](#)

[CHƯƠNG 16: Ra chiến trường cùng người tôi yêu](#)

[CHƯƠNG 17: Hình bóng của anh](#)

[CHƯƠNG 18: Richard III](#)

[KẾT THÚC: Mùa xuân phương Bắc](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tôi nhìn về phương xa, về nơi bạn đi tới, cho đến khi biến thành con bù nhìn không biết nói cũng không biết hát, chỉ có lũ chim bầu bạn, vừa rửa thân tôi vừa thay tôi trông ngóng.

Chúng thì thầm rằng tên bạn là Tịch Dương. Nhưng liệu có ai nói cho tôi biết, tại sao quê hương lại trở nên thê lương và hoang lạnh thế này.

CHƯƠNG 1: Xin chào – Tuyết Bích

Điện thoại reo lên, cũng đúng lúc con số “70” trầm lắng nằm ven đường đập vào mắt, tôi mới phát hiện mình đã đi với tốc độ 100. Biết ngay, Tây Quyết gọi tới. Cũng lạ, cứ mỗi lần tôi phạm một sai lầm nhỏ nhất nào đó, chẳng hạn như lúc lái xe quá tốc độ, lúc vút đầu mẩu thuốc lá trên thảm, hay lúc nhìn vào đôi mắt trong veo của cậu con trai mà rửa thắm bố nó bị tai nạn tàn tật suốt đời... kiểu gì điện thoại cũng đổ chuông, tám chín phần là của Tây Quyết. Tôi thật sự không hiểu chuyện đó xảy ra như thế nào, cậu ta chẳng phải ông Trời, vậy mà lúc nào cũng có thể gọi đúng lúc đến vậy, dường như cậu ta biết rõ mọi thứ như lòng bàn tay, còn tôi giống như một đứa trẻ xui xẻo chưa kịp nhìn trộm được gì đã bị khép luôn vào tội danh “làm bậy”.

“Sắp đến chưa?” Giọng điệu cậu ta lúc nào cũng có vẻ nhàn nhã đến đáng ghét.

“Chưa đâu. Chị đã rất cố gắng nhưng cũng phải hơn ba tiếng nữa mới tới nơi.” Tôi cố ý nhấn mạnh việc tôi đã cố gắng trong cuộc hành trình này ra sao, coi như lời giải thích hợp lý cho lần vượt tốc độ vừa rồi. Nhưng lại thầm thở dài, tự giễu cợt mình, sợ cái quái gì chứ? Cứ như tôi sợ cậu ta lắm không bằng. Quả nhiên, cậu ta nói tiếp. “Cẩn thận một chút, đừng vượt tốc độ để bị chụp ảnh lại, em không đi nộp phạt giúp chị nữa đâu.”

“Nói ít thôi.” Tôi cắn môi. Lúc đó trong điện thoại, một âm thanh nho nhỏ vang lên, biết đó là tiếng bật lửa, tôi đập lại ngay. “Đến chị còn cai thuốc mà em lại đâm đầu vào là sao, hút đi, kiểu gì cũng có ngày ung thư phổi.” Coi như phục thù phần nào chuyện cậu ta luôn định việc như thần.

Cậu ta khẽ cười. “Đợi đón được người thì trời cũng tối, sao chị không đi sớm hơn?”

Biết thế nào cậu ta cũng hỏi mình câu đó, tôi nói. “Chị cũng muốn đi sớm, nhưng sáng nay không hiểu sao thẳng nhóc Thành Công khóc mãi, loay hoay một hồi đến tận trưa...”

Cậu ta ngắt lời. “Trịnh Đông Nghiê, chị bớt nói dối đi thì sẽ chết à.” Sau đó, tôi nghe thấy tiếng cậu ấy thở hắt. “Em vừa gọi điện thoại về nhà, thím ba nói chị đưa Thành Công tới nhà thím từ sớm.”

“Không bóc mẽ chị một lần thì em cũng chết à? Chị có phải phạm nhân đâu?” Tôi cũng không nhin được nữa. “Đúng là đến trưa chị mới đi được, vì sáng chị gặp Giang Ý. Người ta mới ly hôn, tâm trạng đang rất tồi tệ, nên tháp tùng cô ấy đi shopping cho khuây khỏa, nhân tiện cũng mua cho Bắc Bắc một cái váy đẹp lắm. Sao, không tin thì em hỏi Giang Ý ấy...” Tôi thừa hiểu tử huyệt của cậu ấy ở đâu.

“Không đòi co với chị nữa, thế nhé, chú ý lái xe đi. Đón được người thì nhắn tin cho em.” Giọng cậu ta hiện rõ sự khó chịu. Mỗi lần muốn châm chọc cậu ấy, tôi chỉ cần tung con bài Giang Ý, chắc chắn sẽ luôn dành phần thắng.

“Đợi một chút.” Tôi ngập ngừng.

“Vâng.” Cậu ta trả lời gọn lỏn.

“Chị hơi sợ...” Cuối cùng, tôi cũng thẳng thắn thừa nhận. “Suốt đường đi, chị nghĩ đáng lẽ em nên đi cùng chị. Phải làm sao đây Tây Quyết? Chị càng lúc càng thấy căng thẳng.” Tôi thở nhẹ, cười nhạt một tiếng. “Dở hơi thật, suốt cả buổi sáng chị lần lữa mãi, đến lúc không thể kéo dài thời gian được nữa chị buộc phải lên đường. Chị....”

“Đáng đời.” Cậu ta ngắt lời. “Em đã hỏi chị hơn hai mươi lần, chị cứ khẳng khẳng tự đi được.”

“Vì lúc đó chị chưa suy nghĩ kỹ, lúc gặp mặt cô bé ấy phải xưng hô thế nào nhỉ, khó xử quá.”

“Chỉ vì chuyện vặt vãnh đó thôi sao?” Cậu ta cười. “Phụ nữ ngốc thật.”

“Cút.”

“Có gì đáng sợ chứ.” Lúc nào cậu ta cũng điềm tĩnh thế đấy. “Nếu không biết nói gì, thì tốt nhất đừng nói gì cả. Đợi khi nào hai người quen nhau rồi mọi chuyện sẽ ổn.”

“Ừ, đành vậy. Thế nhé, em cúp điện thoại đi.”

“Chị cúp trước đi.” Giọng cậu ta rất nhẹ.

Ánh sáng xanh loang loáng trên màn hình dần tắt. Tôi hạ cửa kính xuống một chút, gói Marlboro trắng trước mặt rung rinh, vài điều vẫn còn trong đó kể từ ngày hạ quyết tâm cai thuốc lá của tôi hơn hai tháng trước. Giống như thê xăm vậy, lắc lư lắc lư, vang lên những tiếng va chạm muộn phiến. Có một điều bị đẩy dần ra ngoài, tôi cúi xuống, ngậm lấy nó, rất nhẹ nhàng vì sợ làm hỏng mất sơn môi của mình. Không trách tôi được, ông trời muốn tôi phải hút nó mà. Tôi bất giác bật cười, giống như hồi nhỏ thường tự chơi đùa vậy, thật ra tôi cũng không đủ tư cách để trù ẻo Tây Quyết mắc bệnh ung thư phổi. Nhưng may thay, cậu ta không thể thấy được cảnh này.

Nơi tôi phải đến là Dương Thành. Một tỉnh thành cổ tiếp giáp với Long Thành, có lịch sử lâu đời, dân cư thưa thớt. Lái xe trên đường cao tốc dài hun hút thế này rất dễ buồn ngủ, trước mặt là đường, sau lưng cũng là đường, đi trên chặng đường dài không biết điểm đầu điểm cuối đó thì cơn buồn ngủ đến rất tự nhiên. Dù sao giấc mộng được chợp mắt giây lát so với cuộc hành trình dài dằng dặc này chỉ như muối bỏ bể. Nhiều vụ tai nạn xảy ra cũng từ cái khoảnh khắc muối bỏ bể đó, cuộc sống kết thúc dưới ánh nhìn hà khắc của thần linh. Thực ra nếu được lựa chọn, tôi thà chọn cái chết như vậy còn hơn, thật tuyệt vời.

Nhưng trước mắt, tôi chưa thể chết được, vẫn còn một việc rất quan trọng ở Dương Thành.

Tram thu phí mỗi lúc một gần hơn. Một hàng chữ đỏ trên tấm biển viết “Chú ý an toàn khi lái xe”. Tôi không muốn nghĩ đến việc lát nữa mình phải ứng phó thế nào, dù sao việc gì rồi cũng sẽ qua. Cũng giống như hồi thi đại học, dù sợ hãi cũng chỉ phải đối mặt hai tiếng đồng hồ. Chuông reo báo hiệu, nộp bài thi lên, bất luận thế nào cũng chỉ hai tiếng đồng hồ mà thôi, trời cũng đâu có sập. Vậy mà không hiểu vì sao, đột nhiên tôi lại rất muốn gọi cho Nam Âm. Tôi muốn nghe giọng Nam Âm, dường như chuyện gì đến tay con bé cũng êm đẹp, tất cả đều tràn trề sức sống, đều vô tư nhí nhảnh.

Nhưng con bé không bắt điện thoại, chắc đang bận lắm – nghe nói đang cùng các bạn thiết kế một băng rôn lớn trước cổng siêu thị Carrefour, cần gom đủ một vạn chữ ký để tẩy chay hàng hóa Pháp – hẳn phải sôi nổi lắm nên không nghe thấy tiếng điện thoại reo. Hôm qua khi nói với con bé, tôi sẽ đến Dương Thành để đón con gái cậu em họ. Con bé không hiểu hỏi. “Cái gì của chị cơ?” Tôi nhắc lại. “Con gái của em họ chị.” “Ai là em họ của chị? Sao em lại không biết nhỉ?” Về mặt cô nàng ngờ ngác đến tội nghiệp. “Em họ tức là con của cậu chị.” Tôi hết sức kiên nhẫn giải thích. “Em không biết cậu của chị.” Nam Âm hùng hồn tuyên bố. “Đương nhiên em không biết cậu của chị rồi.” Tôi ngán ngẩm tròn tròn mắt. “Cậu của chị, em họ của chị đều là họ hàng thân thích bên đằng mẹ, em chưa từng gặp đâu.” “Thế rồi cuộc họ có thân thích với em không...” Con bé tỏ vẻ hoang mang. “Chuyện này...” Tôi thực sự rối trí, do dự một hồi. “Chị cảm thấy nên như thế.”

“Thế... thế sao cô bé đó phải đến Long Thành?” Con bé hỏi, đúng lúc đó, có bạn học gọi. “Nam Âm, cậu đến đây nhanh lên, chọn xem màu nào đẹp...” “Tớ đến đây!” Con bé trả lời rồi quay lại nháy mắt với tôi. “Lúc khác chị kể sau nhé, giờ em bận rồi.”

Chuyện thế này, chiều qua, đại tiểu thư Nam Âm dẫn theo một đám bạn khoảng bảy, tám người, rầm rầm đến nhà tôi, bởi chúng đã nhắm được cái phòng khách rộng mênh mông, đủ để trải tấm băng-rôn vạn chữ ký của mình. Vì thế màu vẽ, bút dạ la liệt khắp nơi, tiếng tranh luận, bàn cãi xôn xao, rôm rả, chỗ này nên vẽ gì, chỗ kia nên tô màu nào. Thành Công thấy vậy vô

cùng hứng thú. Cu cậu đang ngồi trên sàn, cổ nhôai người về phía tấm bảng tròn, vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ. Một cô bạn của Nam Âm thấy vậy liền bế cu cậu lên, nhúng bàn tay trắng bé vào đĩa đựng màu. “Nào, nhóc con, ký chữ đầu tiên nhé...” Nói xong, ấn bàn tay nhỏ xíu màu xanh biếc của Thành Công lên tấm vải trắng muốt. Cu cậu hớn ha hớn hở, nhân lúc tôi không để ý, bôi luôn bàn tay xanh biếc ấy lên vách tường.

Tôi vừa rửa tay cho Thành Công, vừa lườm nguýt Nam Âm. “Ít ra em cũng phải gọi điện cho chị trước chứ?” Tôi hạ giọng chì chiết.

“Không gọi có sao đâu...” Con bé thản nhiên cười. “Đây là hành động yêu nước, chị không ủng hộ sao?”

“Đương nhiên chị ủng hộ.” Tôi giở giọng. “Thế lọ nước hoa Kenzo tuần trước em nhờ chị mua thì sao nhỉ? Không mua nữa nhé, chúng ta cùng tẩy chay...”

“Nước hoa à...” Nam Âm chớp chớp mắt, nói không do dự. “Kenzo là thương hiệu của Ý, sao lại phải tẩy chay chứ?”

“Chút nữa lên mạng mà search.” Tôi không nhịn được nữa.

“Không cần.” Con bé phất tay. “Kenzo không phải nhãn hiệu Pháp, nhất định của Ý, phải là Ý. Chị đã hứa thì vẫn phải mua cho em.”

“Nam Âm, đối diện với sự thực đi...”

Đột nhiên con bé kêu thất thanh. “Ồi chao! Chết rồi, lúc nãy ông xã nhắn tin mà em không để ý, em đi gọi lại cho anh ấy xem sao đã... Chị này, sau khi kết hôn sẽ mất luôn tự do, đúng không?”

“Tìm ông xã em về cọ sạch tường phòng khách cho chị ngay.” Tôi hầm hừ nói với theo sau lưng, tiếc thay, con bé không hề nghe tiếng.

Nhưng dù thế nào, cứ mỗi lần nghĩ đến con bé, tôi lại mỉm cười, dù nụ cười thoáng qua ấy không thể hóa giải được tâm trạng đang vô cùng căng thẳng của tôi hiện tại. Trái tim tôi giống như mặt trống vừa căng vừa phẳng, hoan hỉ giống lên từng hồi không mệt mỏi. Dương Thành vừa thân quen vừa xa lạ. Cảm giác xưa cũ đó khiến tôi thần thờ, như thấy mình đang ở Long Thành của ngày xưa, không có nhà cao tầng, kiến trúc đều một màu xưa cũ, dọc hai bên đường hàng quán nhỏ bé thấp tè... Trong phút chốc, mọi cảm giác năm xưa chột ủa về. Bỗng một cô bé khoảng 5, 6 tuổi chạy vụt qua trước đầu xe, tôi vội vàng đạp phanh, bánh xe rê rin rít trên mặt đường. Cô bé đó không hề hay biết mình vừa cận kề với hiểm nguy, vẫn dang rộng hai tay, đôi bím tóc vắt vẻo bên tai, tung tăng chạy về phía trước, dường như mọi hiểm nguy đều phải nhường bộ trước sự vô tư, hồn nhiên của cô bé. Hoá ra cô bé đang mải mê đuổi theo một gánh bán bỏng ngô. Ở Long Thành, kiểu gánh hàng rong với bếp than nổ bỏng ngô từ lâu đã không còn, nhiều năm rồi tôi chưa gặp lại, vậy mà chúng vẫn còn tồn tại ở nơi đây. Hồi đó tôi cũng khoảng 5 tuổi, nằn nì xin bà cho hai hào, rồi tung tăng chạy xuyên qua những hàng quán tối om để mua bỏng ngô... Đương nhiên, nhiều lúc còn có cậu em trai mới 2 tuổi chạy lẻo đẻo phía sau tôi. Cậu ta chạy rất chậm nên tôi thường không đủ kiên nhẫn để chờ và bỏ cách khá xa, nhưng cậu ta vẫn không kêu ca một lời, chỉ bặm môi cố gắng hết sức chạy theo. Và thường những lúc như thế, bà nội lại ló đầu từ tầng hai ra và nói với theo. “Đông Nghê... sao không ra dắt chị cả thế, phải trông Mao Mao chứ...” Đúng thế, “Mao Mao” chính là Tây Quyết, từ sau khi bà nội mất, không còn ai gọi cậu ta như thế nữa.

Mẹ cô bé hầm hầm tức giận đuổi theo, trên mái tóc rối bù có cài một chiếc trâm bằng trúc, cô ta cũng không quên đập uyỳnh uyỳnh lên nắp xe tôi, hùng hổ quát. “Có biết lái xe không hả? Suýt chèn chết người đấy!” Bình thường, chắc chắn tôi sẽ mở cửa xe, xuống đôi co vài lời, nhưng hôm nay thì thôi, vì tôi còn đang bận nhớ đến bà nội và chìm đắm với hồi ức về gánh hàng bỏng ngô thời thơ ấu.

Ngõ 15 đường Cổ Lâu – địa chỉ mà tôi cần tìm chắc cũng ở khu vực này. Trước mặt cơ man nào là ngõ, hẻm, là ngã tư, ngã rẽ... tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Tờ giấy ghi địa chỉ nhàu

nhĩ trong lòng bàn tay tôi. Ánh nắng chiều rọi thẳng xuống mặt đất phía trước mặt. Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy cô bé.

Cô bé đứng ở một con ngõ cách tôi không xa, nhỏ bé và gầy gò trên lưng đeo chiếc ba lô to sụ. Tôi lái xe chậm chậm đến gần, càng lúc càng nhìn thấy rõ cô bé hơn. Đó không phải là một cô bé xinh xắn dễ thương, nhưng đôi mắt tròn to đến mức cả khuôn mặt nhỏ nhắn ấy chẳng nhìn thấy gì khác ngoài đôi mắt. Cộng thêm chiếc mũi thấp tẹt, khiến người ta cảm giác cô bé không giống người thật, mà giống một nhân vật hoạt hình. Cô bé cũng đang ngó nghiêng xung quanh tìm người đến đón.

Chòm tóc ngắn Lưu Hải⁽¹⁾ và bím tóc tết cầu thả của cô bé cũng lúc lắc theo... Tôi thật sự không hiểu nổi vì sao tóc của cô bé lại ít đến vậy, cả mái tóc buộc lại chỉ được một nhúm con con, nhưng xem chừng lại rất phù hợp, trông giống như chú sóc nhỏ lơ đãng vậy. Tôi thò đầu ra khỏi cửa xe, vừa hay cô bé cũng đang quay mặt lại, cô bé liền nhoẻn miệng cười, lộ rõ hai chiếc răng khểnh.

“Tuyết Bích.” Tôi gọi.

Cô bé không nói gì, chỉ gật gật đầu, trù trù tiến lại gần tôi, tay phải nắm chặt quai ba lô. Lúc này tôi mới nhìn rõ, ống tay áo sơ mi không hiểu màu xám hay màu hồng của cô bé trông có vẻ ngắn, mới đưa tay lên cao một chút đã hờ cả cổ tay. Tôi xuống xe, mở cửa ghế sau. “Cháu để túi lên đây, đồ đạc chỉ thế thôi sao?”

Cô bé vẫn không nói, chỉ gật đầu. Tôi mừng khi giúp cô bé để ba lô lên xe, nếu không sẽ băn khoăn liệu mình có nên ôm cô bé một cái. “Cô gặp cháu một lần hồi cháu còn nhỏ, cháu còn nhớ không?” Tôi hỏi.

Cô bé nhú mày, sau đó lắc đầu, cười gượng gạo. Sau này, tôi phát hiện ra cô bé trông đáng yêu nhất khi làm vậy, lúc đó hai hàng lông mày không đều nhau, khuôn mặt dễ thương đến khó tả.

“Thắt dây an toàn vào, chúng ta lên đường nhé. Nếu giữa đường cháu muốn đi vệ sinh hay mua nước uống thì cứ bảo cô.”

Cô bé vẫn chỉ gật đầu, kéo đai an toàn quàng qua cả con gấu nhung cũ kỹ ôm trong lòng. Con gấu đó đã bạc màu, không rõ màu nâu hay màu cà phê, phía chân còn có vết vá vúi, nhưng chắc được sản xuất từ lâu nên hai mắt rất long lanh.

“Lớn thế này rồi còn chơi gấu sao?” Tôi cười.

Cô bé bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, vỗ vỗ vào đầu con gấu. “Nó là Khả Lạc – em trai cháu.” Cô bé có chất giọng đặc biệt, rất trong trẻo nhưng hơi khàn khàn.

Tôi cười hỏi. “Thế cháu có biết phải gọi cô thế nào chưa?”

Cô bé nhẹ nhàng đáp. “Cô.” Sau đó cúi xuống, cẩn thận chỉ vào con gấu, nói. “Khả Lạc cũng phải gọi là cô nhé.” Tuyết Bích cười rất tươi pha lẫn chút ngượng ngùng. “Nó không nói chuyện được nhưng nghe là hiểu hết đấy.”

“Tốt lắm, chào mừng cháu và Khả Lạc đến nhà cô.”

Điện thoại lại đổ chuông, tất nhiên đó là Tây Quyết. Tôi thông báo ngắn gọn vài câu cho cậu ta biết Tuyết Bích đang ngồi trên xe, rồi cúp máy. Tôi phát hiện Tuyết Bích đang chăm chú nhìn tôi, cái kiểu tập trung cao độ đó cũng thật sự kỳ lạ, dường như trong mắt cô bé có thứ gì đó đang chờ đợi để bùng cháy.

“Bạn trai cô à?” Cô bé cười bẽn lẽn. Đó là đặc điểm của những cô bé ở độ tuổi này, luôn xấu hổ, ngượng ngùng khi nhắc đến bạn trai, nhưng lại không giấu được vẻ hiếu kỳ, tò mò và hứng thú.

“Nói linh tinh nào.” Tôi cười phá lên. “Đó là em trai cô. Cô không biết cháu có muốn biết tên chú ấy không, nhưng cháu thích gọi thế nào thì gọi nhé.” Chết thật, tôi thật sự không biết phải

dùng giọng điệu của người lớn để nói chuyện với trẻ con ra sao nữa.

“Ngày mai cháu có thể gặp em trai cô.” Tôi nói tiếp, dường như muốn khóa lấp sự im lặng ngưng đọng giữa chúng tôi. “Cô còn có cả một đại gia đình nữa cơ, ba người nhà chú ba, ba người nhà chú út. Con gái chú ba là em gái cô, đang học Đại học, cô đoán hai cô cháu sẽ hợp nhau đấy. Con gái chú út mới sinh được mấy tháng, là bảo bối của đại gia đình chúng ta. Đương nhiên...” Tôi liếc trộm một cái, thấy cô bé đang chăm chú nắm tai con gấu, dường như muốn nó cũng chú ý lắng nghe và ghi nhớ những nhân vật mình sắp phải gặp.

“Đương nhiên...” Dừng lại một chút, tôi tiếp tục. “Cháu cũng không cần phải quá lo, vì cháu sẽ không ở với họ, mà cháu sẽ về nhà cô. Nhà cô khá rộng, ít người, cháu sẽ có phòng riêng. Trong nhà chỉ có cô và con trai thôi. Thằng nhóc lớn hơn con gái chú út một chút...” Tôi cười với cô bé. “Nó cũng sắp tròn 1 tuổi rồi đấy. Sinh nhật của cháu vào cuối năm, phải không? Bố cháu nói 24 tháng 12 là sinh nhật cháu.”

Cô bé mở to mắt kinh ngạc. “Cháu tưởng bố không nhớ sinh nhật cháu chứ.”

“Mai cô sẽ đưa cháu đi mua vài bộ quần áo, cái áo này hơi ngắn, tuổi cháu bây giờ lớn nhanh lắm...”

“Không đâu.” Cô bé ngắt lời tôi, lắc đầu, bím tóc nhỏ xoay một vòng tròn quanh cổ. “Bà ngoại nói với cháu, cô là người đi rất nhiều nơi, ra cả nước ngoài, biết nhiều thứ, lại rất xinh đẹp, biết cách ăn mặc, trang điểm, vì thế bà đã gọi điện từ viện dưỡng lão về dặn cháu rất kỹ, lần đầu tiên gặp mặt cô phải ăn mặc cho thật đẹp, thật tươi tắn, mặc chiếc áo đắt nhất để không bị cô chê cười... Cháu tìm mãi, thấy chiếc áo này là đẹp nhất, chỉ tiếc đây là chiếc áo mua từ năm ngoái... đành mặc vậy...”

“Cháu rất nghe lời bà ngoại phải không?” Một lần nữa cô bé lại khiến tôi phì cười. “Bà ngoại là người thân nhất với cháu à? Nếu sức khỏe của bà tốt, không phải đi viện dưỡng lão, chắc cháu cũng không bị gửi đến Long Thành.”

“Không ạ.” Cô bé lắc mạnh đầu, bím tóc lại xoay vòng tròn, hai tay ôm chặt Khả Lạc. “Người thân nhất của cháu là bà ngoại và Khả Lạc. Hai người không giống nhau, bà ngoại là người lớn, dạy cháu mọi điều, em trai cháu thì không thể, em ấy là gấu, nhiều chuyện em ấy không thể hiểu, vì thế cháu phải chăm sóc, dạy dỗ cho nó.”

“Tốt lắm.” Tôi phá lên cười suýt chút nữa mất lái. Bên ngoài, bóng hoàng hôn ập xuống. Những tia nắng yếu ớt trong ráng chiều cứ sầm sập kéo đến không một lời dự báo, bao trùm lên vạn vật, biến chúng tôi trở thành những nhân vật nhỏ bé, yếu đuối trên một sân khấu trang nghiêm. Tuyết Bích nhìn ra ngoài, nhẹ nhàng áp sát má vào cửa kính, say sưa ngắm con đường dài hun hút được ráng chiều nhuộm đỏ.

“Đẹp quá.” Tuyết Bích lẩm bẩm, như đang nói với chính mình, sau đó cô bé đưa tay trái lên vuốt ve mặt con gấu, tay phải vỗ nhẹ vào thân gấu. Kỳ lạ thay, chú gấu dường như khoái chí khi được vuốt ve, chân tay cảm giác khẽ đung đưa đồng tình. Tôi đoán hai đứa chúng đang trò chuyện.

“Tuyết Bích này, bà ngoại, bố cháu hay những người thân thích của cháu ở Dương Thành, có ai nói cô là người xấu không?” Tôi đột nhiên hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Bà ngoại cháu chỉ nói, những người phụ nữ đẹp đa phần là người xấu, vì thế cháu không xinh lại là chuyện tốt.” Cô bé chớp chớp mắt.

“Cháu đang khen cô đấy à...”

Cuộc hành trình dường như ngừng lại khi có Tuyết Bích và Khả Lạc đồng hành.

Khi đến Long Thành, trời đã về khuya. Tôi dừng xe dưới khu nhà chú ba, bảo Tuyết Bích đợi, còn tôi lên đón Thành Công. Chú ba đã đi công tác, Nam Âm ở trường, phòng khách chỉ có thím ba đang xem tivi.

“Sao chỉ có mình thím thế ạ? Tây Quyết đâu?” Tôi phải thừa nhận mình có chút thất vọng khi không thấy Tây Quyết, bởi mỗi khi tâm trạng rối bời, không hiểu sao tôi rất muốn được nói chuyện với cậu ta, cho dù đó chỉ là những câu chuyện không đầu không cuối.

“Tối nay nó phải phụ đạo cho học sinh.” Thím ba đứng lên, bế Thành Công từ trong phòng ra đặt vào chiếc làn nôi ở phòng khách. “Cháu đón được con bé chưa?”

“Rồi ạ. Con bé đang ở dưới, hôm nay muộn rồi, mai cháu đưa lên.” Trong lúc chúng tôi nói chuyện, Thành Công lơ mơ ngủ, hươ hươ nắm tay nhỏ xíu của mình.

“Con bé ở lại Long Thành bao lâu?” Thím ba vừa hỏi vừa đặt thêm cái gối vào trong làn nôi.

“Cháu cũng không biết. Từ khi con bé chào đời, em họ cháu lúc nào cũng đòi ly dị, trong nhà lúc nào cũng diễn cảnh gà bay chó chạy, đá thúng đụng nia, không ai quan tâm, chăm sóc con bé. Sau đó em ấy đi làm ăn xa, con bé ở với bà ngoại, giờ bà bị bại liệt, phải sống trong viện dưỡng lão... Mọi người thân thích trong nhà cháu đều đùn đẩy trách nhiệm, nếu giờ cháu không chăm sóc, nuôi dưỡng nó, cháu sợ nó sẽ hư hỏng mất...” Thím ba lắc đầu. “Đúng là tạo nghiệp.”

“À, Đông Nghê này.” Thím ba dường như chợt nhớ ra điều gì. “Hôm nay thím thấy ở lòng bàn tay và đầu ngón tay phải của thằng bé có nhiều nốt mẩn đỏ như bị sởi, giống như bị mẩn cảm hoặc bị con gà đốt... Thím nhớ hồi bé Nam Âm cũng từng bị như thế...”

“Không sao đâu thím, cháu biết nó bị sao mà.” Còn phải nói, chắc chắn do màu vẽ mà ra.

“Dù sao thím cũng bôi thuốc cho nó rồi, mai cháu nhớ kiểm tra và bôi tiếp cho nó nhé.”

“Vâng, cháu đi đây.”

“À, Đông Nghê, cháu phải để ý kỹ thằng bé nhé, sau khi thoa thuốc xong không được để nó mút tay, cũng không được đưa tay lên dụi mắt...”

“Cháu biết rồi, thím à, lúc nào thím cũng lo lắng quá.”

Tuyết Bích trông thấy tôi xách làn nôi, hai mắt cô bé sáng lên, vừa cười vừa trầm trồ. “Cứ như xách làn rau ấy.”

“Giờ chúng ta đi ăn tối nhé...” Tôi mở cửa xe, châm một điếu thuốc. “Pizza Hut được không? Cháu ăn Pizza Hut bao giờ chưa?”

“Chưa ạ.” Cô bé nhoẻn miệng cười, xoay xoay đầu, khiến đầu con gấu ở trước ngực cũng lúc lắc theo. “Cháu chỉ được xem trên quảng cáo.” Sau đó, cô bé hỏi tôi bằng giọng hiếu kỳ. “Cô hút thuốc à?”

“Thấy rồi còn hỏi.”

“Cool...” Cô bé xuyt xoa.

Do dự hồi lâu, cuối cùng tôi cũng nhắc điện thoại gọi cho mẹ tôi. Câu đầu tiên của bà ấy. “Đón được chưa?”

“Đón lâu rồi.”

“Thế thì tốt.”

Vẫn vậy, khi nhận điện thoại của tôi, bà ấy không bao giờ gọi tên tôi, tôi cũng chưa bao giờ gọi một câu “mẹ”. Đã lâu lắm rồi, chúng tôi không có thói quen gọi nhau như thế. Tôi cảm thấy gương gao vô cùng khi phải gọi những từ đại loại như “mẹ cháu” trước mặt thím ba. Thậm chí những câu như “Dao này mẹ có khỏe không?” “Chú ý giữ gìn sức khỏe.” lại càng không bao giờ. Thật ra vậy cũng tốt, tôi không thể tưởng tượng bà ấy sẽ giật mình kinh hãi đến thế nào nếu như tôi lỡ miệng nói ra mấy câu đó.

Thật ra từ lúc bố mất, tôi chỉ gặp bà một lần duy nhất. Vừa ăn Tết xong không lâu, thím ba ép

tôi phải đến thăm bà ấy. Đó là khoảng thời gian thím ba yêu quý của chúng tôi bị chuyện con bé Nam Âm tự ý kết hôn làm cho điên đảo, vì thế tôi không muốn đổ thêm dầu vào lửa, đành cầm theo một phong bì tiền, coi như để bà ấy mua chút gì đó, phải có một lý do nào đó thì tôi mới yên tâm mà đến.

Nhưng bà ấy không thèm liếc tôi đến một lần, chỉ cầm cúi bày biện, xê dịch bát hương phía trước hũ tro của bố tôi. Bày chỗ này, chuyển chỗ kia, đến khi một que hương bị gãy đôi do bị di chuyển quá nhiều, bà ấy mới thỏa mãn quay mặt lại, tuyên bố. “Cô nhìn thấy chưa? Bố cô cũng không muốn gặp mặt cô, que hương bị gãy này chứng tỏ ông ấy rất bực mình khi thấy cô đấy.”

Tôi rút một hơi “Đồ điên” qua kẽ răng, rồi để phong bì lên bàn uống nước. “Trong này là 2.000, tiêu hết thì nói với thím ba, tôi sẽ nhờ thím ấy mang đến. Chỗ này đủ cho bà mua cả tá bó hương về thắp khắp phòng đấy.”

Bỗng nhiên, bà ấy rút từ túi ra một phong bì còn ấm hơi đã nhàu nhĩ, đưa cho tôi rồi nói giọng khàn khàn. “Không cần phải mở ra xem, bên trong là một nhúm tóc của bố cô. Trước khi ông ấy chết tôi đã cắt đấy. Cô cầm lấy đi, muốn làm gì thì làm, đừng làm phiền tôi nữa. Giờ tôi phải thắp nén nhang thông báo cho ông ấy chuyện này. Cô cũng biết tính khí ông ấy rồi đấy, biết tôi cắt trộm tóc kiểu gì cũng nổi khùng lên, tôi phải lựa lời nói với ông ấy mới được.”

“Được, hai người cứ nói chuyện đi, bà cũng nên cảm thấy may mắn vì dù sao ông ấy cũng không còn lao vào đánh bà được. Tôi không quấy rầy nữa.” Khi đứng dậy, tôi thấy hai chân mình mềm nhũn.

Thành Công tỉnh như sáo trong lòng của Tuyết Bích, bắt đầu “ư...ư...” tiếng ngoài hành tinh của mình. Sự mệt mỏi, chán chường sâu thẳm cõi lòng tôi bỗng nhiên trào dâng mãnh liệt, thậm chí lan sang cả làn khói thuốc tôi nhả ra. “Tuyết Bích...” Tôi thấp giọng nói. “Cháu giúp cô trông chừng thằng bé chút nhé, tay nó bôi thuốc đấy, đừng để nó mút tay.”

“Vâng.” Cô bé vui vẻ trả lời.

Không hiểu khi còn nhỏ, nếu tôi như vậy, mẹ sẽ để mặc tôi nuốt vào bao nhiêu thứ độc hại nhỉ. Nghĩ đến đây tôi bật cười khô khốc. Cũng may, tôi vẫn còn sống.

Điện thoại lại đổ chuông, kèm theo đó là tiếng rung như chuẩn bị có trận động đất xoáy vào tận óc. Tôi thở dài thườn thượt, nhưng vẫn bắt máy. Là điện thoại của Giang Ý.

“Đồng Nghê.” Cô ta đi thẳng vào vấn đề. “Bạn tớ làm ở bệnh viện chiều nay vừa gọi, kết quả giám định DNA của bố con cậu có rồi đấy, cậu ấy báo cho tớ trước, còn giấy tờ chính thức trong vòng hai hoặc ba ngày tới cậu sẽ nhận được.”

“Thế à, cảm ơn.” Tôi cố nén cơn nhức nhối hai bên thái dương.

“Cậu... Cậu muốn biết không? Tớ có thể...”

“Không.” Tôi đáp gọn lỏn, thực ra vừa dứt lời tôi đã thấy hối hận, sao lại không chứ? Dù sao ông ấy cũng chết rồi, đã siêu sinh tịnh độ. Nhưng khi muốn nói “Có”, tôi phát hiện ra mình đã tắt điện thoại tự lúc nào.

CHƯƠNG 2: Màu xanh ký ức

Khi hơi thở dừng lại, một làn ánh sáng xanh đậm, vỡ vụn loang loáng trước mắt. Lồng ngực như bị ép chặt rồi như bị xé toạc ra, cổ họng dần siết lại đến nặng nề. Tôi không tài nào cử động nổi, đến hít thở cũng vô cùng khó khăn, nhưng trong khoảnh khắc ấy, đầu óc tôi lại tuyệt nhiên tỉnh táo, giống như lớp băng trên mặt hồ trơn nhẵn, hơi lạnh phủ ra thấm sâu vào cơ thể.

Sau đó tôi tỉnh giấc, nói chính xác hơn là giật mình tỉnh giấc – nhưng tôi không muốn nhắc đến từ đó, bởi nó khiến người ta liên tưởng đến cảnh người gặp ác mộng bật dậy thở hổn hển, cảnh tượng đó khiến tôi điên mất. Tôi ngồi dậy, nén cơn váng vất, bước lại gần cửa sổ. Trời đã tờ mờ sáng, không phải màu xanh đậm, hay màu xám như trong giấc mơ của tôi. Đưa tay xoắn nhẹ mái tóc thành hai lọn, tôi nghĩ mình nên làm lại tóc, nhưng chết tiệt, làm gì có thời gian, thằng nhóc Thành Công bé tí ti mà cả gan chiếm hết thời gian và tinh lực của tôi rồi. Lúc nào tôi cũng mong chờ đến ngày được đi mỹ viện, spa, tập yoga hay chỉ đơn giản đi ra ngoài cùng Giang Ý... nhưng tất cả đều phải hủy vì lý do duy nhất: Trịnh Thành Công. Chẳng hạn: thằng nhóc bỗng nhiên không muốn ngủ, bỗng nhiên hâm hấp sốt hay trớ sữa, hoặc bỗng nhiên khóc ầm ĩ không muốn chơi ở nhà thím ba, nhưng chỉ cần tôi bế lên cung nựng, cu cậu liền nín ngay lập tức, cứ như trên da thịt tôi có thoa thuốc an thần vậy – thằng nhóc chắc hạ quyết tâm phải quấy nhiễu tôi đến chết. Mỗi lần như thế, tôi lại muốn nhéo một cái vào mông nó cho bõ tức. Làn da mỏng manh trắng sứ khiến tôi cảm giác nó được đổi lại bằng sự nhếch nhác của bản thân mình, mà cái giá phải trả là những dịch vụ xông hơi mát xa da mặt, chăm sóc cơ thể bằng những loài thảo dược thơm, tôi chỉ muốn một cuộc sống vô lo vô nghĩ và thoải mái làm theo ý nguyện của mình. Chỉ cần sơ sẩy, mạnh tay một chút sẽ lưu lại vết bầm trên làn da mỏng manh ấy. Thật ra trẻ con cũng không nhất thiết phải lo lắng đến thế, một chút vết tích đó sẽ nhanh chóng trở lại bình thường, vậy mà không hiểu sao chỉ vì chuyện con con đó Tây Quyết lại gầm gừ với tôi.

Phòng khách rộng thật, đặc biệt trong một buổi sớm mai với thứ ánh sáng yếu ớt thế này. Không gian tĩnh lặng, trầm mặc, màu xám nguyên thủy bao trùm khiến căn phòng rộng hơn bình thường rất nhiều, rộng đến nỗi khiến người ta cảm thấy cô tịch, lạnh lẽo. Đương nhiên, có thể cái lạnh lẽo đó là do tôi bước chân trần trên nền đá hoa lạnh ngắt. Mỗi khi ngắm căn phòng, trong tôi lại dâng lên một cảm giác tự hào. Có thể trong mắt một số người, những gì tôi đang có không đáng kể, nhưng dù thế nào, đó đều là những thứ do chính hai bàn tay tôi kiên trì tạo dựng. Bao năm nay, tôi đã phải vất vả rất nhiều, những đau khổ, mất mát tôi phải chịu đựng cũng vô vàn. Nói như tiểu thư Nam Âm, thì tôi thật sự rất “cừ”. Tôi mỉm cười quăn chặt hơn chiếc áo sơ mi của anh chàng tuần trước đến đây ngủ qua đêm. Tôi chẳng rồi hơi nhớ tên anh ta, cũng không hứng thú nhớ khuôn mặt của anh ta vuông tròn ra sao, nhưng chết tiệt, anh ta lại để quên cái áo sơ mi lại. Trong phòng ngủ, tiếng u ơ của thằng nhóc Thành Công vọng đến, tôi chợt thấy bức tức – sao nó có thể ngang ngược đến thế? Sao lại dậy sớm vậy, không buông tha cho tôi chút thời gian thoải mái của buổi sớm sao? Cũng may, cậu nhóc lại im tiếng, chìm vào giấc ngủ, chắc lúc này nằm mơ thôi. Tôi thở dài, uể oải cầm điện thoại lên, định gọi cho Giang Ý nói về chuyện kết quả giám định của bệnh viện mà tôi mới nhận được. Xong lại nghĩ, chắc gì giờ này cô ta đã dậy, nếu gọi điện thoại đến, kiểu gì cũng phải nghe một tràng cằn nhằn nhức tai.

Lúc này phong bì đựng tờ giấy thông báo kết quả giám định DNA của bệnh viện đang ở trước mặt tôi. Bì thư hôm qua bị bàn tay run rẩy của tôi xé rách nham nhở. Tôi rút tờ giấy A4 trong đó ra, vô thức đọc lại. Bỗng chuông điện thoại vang lên, mẹ kiếp! Tôi nghe hình như có tiếng Thành Công khóc. Vội vàng bắt máy, tôi hạ thấp giọng thăm thỉ. “A lô?” Giọng Giang Ý cười một cách lười biếng. “Làm gì mà như ăn trộm thế?” “Cậu dậy sớm thế à?” Tôi cười. “Không, tớ chưa ngủ, thức cả đêm để viết bản thảo.” Tôi nghe thấy tiếng ngáp dài thoải mái. “Gọi điện thoại cho cậu xong thì đi ngủ.” “Tưởng cậu lại làm trò gì mờ ám chứ.” “Ngoài những chuyện mờ ám, thỉnh thoảng tớ cũng làm một số chuyện chính đáng đấy.” Cô ta đáp trả tôi tức thì, sau đó trầm

ngâm một lát, nói. “Cậu ổn chứ? Tớ không yên tâm lắm, tớ đoán tối qua cậu ngủ không yên...” “Tớ ổn, rất ổn.” Tôi hơi bực mình, cô ta không nên xem thường tôi như thế chứ. “Rồi rồi, ổn...” Cô ta bật cười. “Biết cậu ghê gớm, cậu kiên cường, núi có lở phía trước mặt cậu cũng không biến sắc... được chưa?” Giọng điệu của Giang Ý lúc nào cũng vậy, nhẹ nhàng khéo léo, lúc nào nghe cũng rất thật thà, rõ ràng biết cô ta dối mình nhưng sao vẫn cảm thấy rất dễ chịu. Tôi nghĩ có lẽ đó là nguyên nhân khiến đàn ông yêu thích cô ta hơn. Tôi bật cười chua xót, một nỗi sợ hãi đột nhiên xâm chiếm lấy tôi. Tôi không nhớ Giang Ý đã cúp điện thoại lúc nào, chỉ nhớ mình như một cái máy, kẹp điện thoại giữa tai và vai, tay phải nhấn bật lửa. Ngọn lửa bùng lên, nhẹ nhàng bén vào tờ kết quả giám định, trong phút chốc, chúng quấn lấy nhau như muốn hòa vào làm một. Tôi bỏ đốm lửa vào gạt tàn bằng thủy tinh trên bàn, mùi cháy có chút khen khét, khó ngửi, nhưng tôi vẫn kiên nhẫn ngồi nhìn, chờ đến khi tờ giấy A4 ghi chép số mệnh của tôi biến thành một nhúm tro tàn ẩm ập.

“Cô... cô ơ...” Tiếng của Tuyết Bích vọng lại từ góc phòng, cô bé thò đầu ra từ phòng tôi, cười rất tươi, hoặc cô bé không cố ý cười mà góc miệng lúc nào cũng nhếch lên vô thức.

“Cháu chui vào phòng cô lúc nào thế?” Tôi ngạc nhiên, chưa từng thấy ai tự nhiên như ở nhà thế này bao giờ... Còn chưa đầy 24 tiếng cơ đấy, ít ra cũng phải giả vờ tí chút chứ.

“Lúc cô nói chuyện điện thoại ạ.” Hàm răng thưa của cô bé khi cười làm tia sáng cũng lọt qua.

Cô bé mặc bộ đồ ngủ tôi mới mua gấp gọn gàng để trên đầu giường. Nhưng lại quên cắt mác, mác áo cứ lủng lẳng dưới bím tóc nhỏ xinh. Cô bé hồn nhiên bước trên nền đá lạnh, trên mấy ngón chân còn lưu lại vệt đỏ của sơn móng chân. “Nghe thấy tiếng em khóc, nên cháu đem Khả Lạc tới để cậu ấy chơi cùng em.”

Thành Công ngồi ngay ngắn trong chiếc cũi nhỏ của mình, giống tù nhân ngồi sau song sắt, hai bàn tay nhỏ xíu bám chặt vào thanh gỗ màu trắng, mắt lom lom ngó khuôn mặt lúc nào cũng cười hiền hậu của Khả Lạc trong tay Tuyết Bích. Sáng nay thật lạ kỳ, cậu nhóc không hề khóc. Tôi cười nói với Tuyết Bích. “Hai đứa có duyên với nhau đấy.”

“Sao tay em lại thế hả cô? Trông rất mềm, ngón tay lại rất ngắn...” Cô bé vô tư hỏi.

“Bà ngoại cháu kể nhiều chuyện quái gở của cô với cháu thế mà không nhắc đến chuyện em trai cháu mắc bệnh sao?” Tôi có chút gượng gạo quay mặt đi, không muốn nhìn thẳng vào mắt cô bé. “Em bé bị bệnh bẩm sinh. Hơn nữa cháu cũng nên biết, sau này khi em lớn lên, trí tuệ cũng không được bình thường. Cái đó người ta thường gọi là thiếu năng trí tuệ. Có nhiều chuyện mãi mãi em không thể hiểu nổi...”

“Thế có sao đâu.” Hai chiếc răng khểnh của Tuyết Bích lại lộ ra. “Cô nói vậy thì em bé cũng giống như Khả Lạc của cháu. Cứ nghĩ vậy mọi chuyện sẽ không còn to tát nữa.”

Tôi thực sự bị cô bé làm cho tức đến phì cười. “Em bé là người chứ không phải đồ chơi.”

“Khả Lạc cũng đâu phải đồ chơi.”

“Được rồi, em bé không phải động vật.”

“Khả Lạc cũng không phải động vật.” Đôi mắt đen lay láy của cô bé nhìn tôi chăm chú. Tôi thất thần nhìn, không hiểu con bé này giống ai, rồi cười mỉm. “Giờ thì mau thay quần áo thôi, chúng ta phải đi gặp nhiều người lắm đấy.”

“Ôi! Cục cưng à...” Nam Âm lao từ trong phòng bếp ra, hai cánh tay dang rộng bổ nhào đến. Tôi đang chuẩn bị hứng chịu cái bổ nhào như vũ bão của Nam Âm, nhưng hóa ra cô nàng không hề để ý đến tôi, mà ôm phốc cậu nhóc Thành Công ở trong nôi lên. Ôm chặt lấy rồi áp sát mặt thẳng nhóc vào ngực đung đưa. “Bé yêu, hình như con mập hơn phải không, xem nào... ăn gì mà nặng thế này...” Thành Công cũng tí mắt cười theo rất ăn ý, tiếng cười giống như tiếng mèo hắt hơi vậy. Có lúc tôi thấy thật lạ, không hiểu sao thằng bé và Nam Âm lại có thể hợp nhau đến thế, nhiều khi trông chúng còn giống hai mẹ con hơn. Thằng nhóc Thành Công ăn cây táo rào

cây sung, ai dám bảo nó gốc chứ?

“Con mà phun nước bọt đầy cổ dì như lần trước là dì sẽ viết thư nhờ các phi hành gia vũ trụ gửi con về sao Hỏa đấy nhé!” Không hiểu từ lúc nào, nét mặt Nam Âm đã trở nên hiền hòa và dịu dàng khó nắm bắt đến vậy. Tôi không biết trừ lần Tết Nguyên đán cả gia đình tôi một phen đảo điên, cuộc tao hôn đó đã thay đổi Nam Âm nhà chúng tôi nhiều đến chừng nào nữa. Tóm lại, cách cô bé nói chuyện với Thành Công ngày càng khác trước, nữ tính hơn tôi, đầy tình mẫu tử hơn tôi... Tôi không thể ngờ, cái đứa trẻ từng hồ hởi chơi trò đánh trận giả, giờ đã nhập tâm được đến thế...

“Đây là Tuyết Bích phải không...” Thím ba từ trong bếp cười vồn vã bước tới, trên tạp dề còn dính bột mì. “Trông cao đấy, cũng ra dáng, chỉ có điều gầy quá, phải ăn nhiều hơn cháu nhé, sau này năng đến đây ăn cơm...” Thím ba quay mặt lại hỏi vẻ hoang mang, khó hiểu. “Cô bé phải gọi thím thế nào nhỉ?”

“Cháu làm sao biết được?” Tôi buột miệng. “Nó gọi cháu là cô, vậy thím của cô chắc là... lẽ nào là bà cô?”

“Ôi trời...” Thím ba ôm bụng cười. “Sao nghe như rửa người khác thế...”

“Tuyết Bích!” Nam Âm vừa đặt Thành Công vào thảm mới trải ở góc phòng, vừa nhìn thẳng vào mặt cô bé. “Cô cũng lớn hơn, gọi cô là cô nhé.”

Tuyết Bích hơi sững người, đột nhiên mỉm cười. “Chị xinh quá, Nam Âm.”

“Sao cháu có thể không coi cô là cô của cháu chứ...” Nam Âm giận hờn như làm nũng thời thơ ấu.

Tuyết Bích càng cười tươi hơn, lấy Khả Lạc ở trong ba lô ra, đổ thêm dầu vào lửa. “Nam Âm, chị làm quen với em trai em nhé!”

“Cháu có nhầm không đấy...” Nam Âm gào lên.

“Nam Âm, con kêu gào ầm ĩ lên thế không định làm em bé sợ sao, lớn rồi mà không ý tứ gì cả...” Thím ba cau mày, tâm trạng vui vẻ ban nãy biến mất. Từ Tết đến giờ, những cuộc nói chuyện giữa thím ba và Nam Âm đều lạnh nhạt, gắt gỏng như vậy, chỉ một chút chuyện con con cũng có thể quay về câu chuyện Nam Âm tự mình kết hôn, và sau đó là những lời chửi rửa anh chàng xấu số Tô Viễn Trí. Trải qua những lần như vậy, Nam Âm cũng đã luyện cho da mặt của mình dày thêm, thường giả câm giả điếc, giả ngây giả ngô mà đối phó. Tuy cuộc đối thoại của họ luôn muôn hình vạn trạng như vậy, tôi cũng đã bép xép nhiều chuyện qua điện thoại cho Giang Ý, nhưng hiện tại, thấy thím ba chuyển từ chủ đề “lớn ngần này rồi mà không biết giữ ý tứ” sang “trốn ba trốn mẹ để thậm thụt kết hôn thì chuyện gì mà chẳng dám làm...” thì tôi có trách nhiệm thay đổi chủ đề khác ngay lập tức. “Thím ba, hôm nay ăn sủi cảo ạ? Để cháu vào bếp bê chậu bột ra đây nhé, bàn ở phòng khách to thế này, cả nhà mình cùng ngồi gói cho vui.”

“Ừm.” Rốt cuộc thím ba cũng thay đổi sự chú ý. “Mang luôn cả hai bát nhân sủi cảo ra nhé.”

“Đương nhiên rồi...” Tôi cười, liếc nhìn Nam Âm đang hằm hè nhìn tôi. “Chẳng có lý nào gói sủi cảo lại chỉ bê bột mà không mang nhân ra.”

“Chị ấy cũng có gốc đâu.” Nam Âm làu bàu.

“Con nói gì thế?” Thím ba có vẻ lại bắt đầu. Tôi vội xen vào. “Nam Âm qua giúp chị một tay nào. Thêm người gói sẽ nhanh hơn nhiều đấy. Có Tuyết Bích chơi cùng Thành Công là được rồi.”

“Nó thì giúp được gì chứ? Chỉ làm thím bức là giỏi.” Thím ba trừng mắt nhìn tôi, rồi nói tiếp. “Đúng rồi, cháu xem, thím vừa quên cho quả trứng gà vào nhân sủi cảo đấy. Đông Nghê à, không hiểu sao dạo này đầu óc thím tệ lắm, hay là già rồi nhỉ... tất cả chỉ tại con bé Nam Âm láo toét này làm thím tức chết.”

“Thím ba, thím chưa già đâu, càng ngày càng đẹp ra đấy.” Tôi cười nịnh nọt. Biết sao được, ai

bảo chú ba thường xuyên đi công tác, bình thường những chuyện giảng hòa này đều do chú đảm nhiệm, hôm nay tôi đành phải cáng đáng.

“Liên quan gì đến con chứ.” Nam Âm nói giọng bất mãn. “Tại mẹ vừa chuẩn bị cho trứng gà vào nhân sủi cải thì chị đến, mẹ vội ra nói chuyện nên quên chứ, sao lại đổ tại con?”

“Nói vậy là cô biết tôi quên đập trứng vào nhân mà không thèm nhắc tôi đấy à, như thế còn nói không liên quan gì sao, cô cố tình phải không?” Thím ba quay đầu lại nhìn Nam Âm, bộ dạng như vừa vỡ lẽ. Lúc này, Tuyết Bích đang đứng bên cạnh Thành Công bỗng phá lên cười, cái miệng cười tự nhiên lộ ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt khiến thím ba có chút xấu hổ. Đúng lúc đó chuông cửa kêu, Nam Âm mừng rỡ đi ra phía cửa như nghênh đón vị cứu tinh. “Anh Tây Quyết đấy, chắc chắn là anh ấy về.”

Tây Quyết hai tay ôm hai túi to bụi, nhìn Tuyết Bích vẻ kinh ngạc. “Cháu là Tuyết Bích đấy à?”

“Cháu chào chú.” Trong phút chốc, Tuyết Bích trở nên ngoan ngoãn.

“Sao lại thế chứ?” Nam Âm nháy dưng lên. “Cháu dựa vào cái gì mà không thèm gọi cô là cô chứ? Còn nhỏ thế mà đã biết nịnh bợ rồi, thấy cô không có địa vị, không có tiếng nói trong nhà này nên bắt nạt cô phải không...”

Đúng lúc đó, cậu nhóc Thành Công không hiểu nguyên do gì, gật đầu mạnh xem chừng rất nghiêm túc, âm thanh ú ớ trong cổ họng nghe giống từ “đúng” khiến cả nhà cùng ồ lên cười, thím ba cũng phải cười theo.

Trong tiếng cười rộn rã, tôi hỏi Tây Quyết. “Cắt tóc lúc nào thế?” Rồi đưa tay lên sờ mái tóc cắt cua ròn rợn, gai gai.

“Hôm qua.” Cậu ta vừa cởi áo khoác vừa trả lời.

“Đẹp trai đấy.” Tôi bảo.

“Chị thấy thím ba cho nhiều nắm hương vào nhân sủi cải lắm đấy, đúng sở trường của em nhé.” Bỗng tôi cảm thấy hình như ánh mắt Tuyết Bích đang lặng lẽ nhìn tôi. Nhưng tôi làm, hóa ra cô bé đang chơi đùa rất vui vẻ với Nam Âm và Thành Công. Lúc đó tôi cũng chợt hiểu, Tuyết Bích không muốn gọi Nam Âm là “cô” bởi cô bé cảm thấy mình và Nam Âm có thể trở thành bè bạn.

Tây Quyết cũng mỉm cười, nụ cười ấy luôn khiến người khác thấy an lòng. Cậu ta chỉ đáp “ừm” một tiếng, rồi cùng nhập hội với bọn Nam Âm, bế Thành Công lên cao quá đầu. “Mấy ngày cậu không được gặp anh bạn nhỏ Thành Công rồi đấy.” Thành Công thích chí hớn hở huơ chân huơ tay loạn xạ như đang bơi vậy.

“Đông Nghê.” Thím ba vừa cán bột sủi cải vừa nói. “Lần trước thím bảo cháu đến gặp giám đốc công ty đó, cháu đi chưa? Kiểu gì cũng phải có một công việc, cháu còn trẻ không nên suốt ngày ru rú ở nhà.”

“Thím ba...” Tôi thở dài, về mép sủi cải thành hình hoa. “Cháu chỉ học hết trung học, không có bằng Đại học, công ty đó lại là một công ty thương mại, việc gì người ta phải cần đến cháu chứ?”

“Thì thế thím mới nhờ vả người ta chứ...” Thím ba lấy nhân bánh, để phụ họa cho lời nói, tay thím cũng vung theo làm nhân bánh rớt ra ngoài. “Mẹ của giám đốc đó là bạn học cũ chơi rất thân với thím, hồi học trung học thím và cô ấy là bạn thân lắm, thím là bí thư học tập, còn cô ấy là bí thư chi đoàn. Nhà cô ấy toàn người tốt, người giỏi lại đứng đắn...”

“Sao cháu phải quan tâm người nhà tay giám đốc đó tốt hay không chứ...” Tôi cảm thấy mình sắp trở mặt đến nơi. Tây Quyết và Nam Âm đang ở góc phòng lờ mắt nhìn tôi, thầm cười nhạo. Đúng là hai tên phá đám.

Thím ba có chút gượng gạo, mặt hơi ửng đỏ, thật ra lúc này trông thím đáng yêu nhất. “Thôi được rồi, thím nói thẳng ra vậy. Thím muốn cháu đi gặp tay giám đốc đó, nói là giám đốc chứ

thực ra công ty nhỏ lắm, chỉ có ba, bốn người thôi. Đó là một người tốt, chịu khó, dám làm, tam thời chưa khá giả lắm, nhưng không mắc mấy bệnh mà người làm tiền nhiều của hay có, tuổi cũng hợp với cháu, cháu cũng cần phải tái giá đi chứ, lần này thím đã tìm được một người rất đáng tin cậy, biết được gốc gác nhà người ta...”

“Thím ba...” Tôi ngắt lời thím, đột nhiên cảm thấy hơi buồn. “Cháu còn được lựa chọn nữa sao? Càng đáng một đứa con như Thành Công, liệu có ai tình nguyện ghé vai chia một gánh nặng đến thế chứ? Từ lâu cháu đã nghĩ, ở vậy cũng được.”

“Không được nói thế, Đông Nghê.” Thím ba khẽ thở dài. “Thím thấy đó cũng không hẳn là chuyện xấu, một đứa trẻ như Thành Công sẽ như lửa thử vàng, cháu sẽ hiểu ai đến với cháu vì sắc đẹp, vì chút tiền hay vì con người cháu. Người đàn ông nào thấy hoàn cảnh như vậy mà vẫn tình nguyện cưới cháu, chắc chắn là người thật lòng.”

“Thím đừng nghĩ có chuyện tốt như thế...” Tôi cười khổ sở. “Không phải ai cũng giống thím, may mắn gặp được chú ba, sống hạnh phúc như thế này.”

“Năm xưa thím còn không thèm để ý đến ông ấy kìa.” Thím ba cười kiêu hãnh. “Thím chê ông ấy quê mùa, lại còn xấu xí, cũng may Nam Âm giống thím, chứ con gái mà giống chú ba cháu thì...” Nhưng ngay lập tức thím đổi sắc mặt. “Sớm biết thế này thì sinh ra một đứa giống chú ba cháu còn hơn, xấu xí có khi còn yên phận một chút, không phải đuổi theo con trai khắp Trung Quốc này như thế.”

Tây Quyết bước tới, vẻ mặt có chút gượng gạo. “Thím ba, thím đã vắng chủ hơn hai tháng nay rồi, đừng tiếp tục nữa, Nam Âm là một cô gái, nó cũng cần thể diện.”

Nhưng đúng lúc ấy, cuộc nói chuyện giữa Nam Âm và Tuyết Bích vọng đến tai chúng tôi. Giọng Tuyết Bích trầm trầm ngưỡng mộ. “Nam Âm, cô đẹp, chị cũng đẹp, mẹ chị cũng đẹp, chú cũng đẹp. Sao người nhà chị ai cũng đẹp thế?”

“Đương nhiên rồi.” Nam Âm hãnh diện nói. “Cháu còn chưa gặp ông xã cô, anh ấy cũng đẹp trai lắm.” Tôi có thể nghe thấy sự mãn nguyện vô cùng trong tiếng cười của Nam Âm.

“Chị có chồng rồi sao? Cool...” Tuyết Bích lại xuýt xoa như người bị đau răng. “Thật ra em bé cũng đẹp lắm, không giống người bình thường, nhưng không phải không đẹp.”

“Đúng đấy.” Nam Âm đồng tình nói. “Đặc biệt khi thẳng nhóc chỉ lộ cái mặt nhỏ nhắn ra thôi, trông yêu vô cùng, giống nhân vật hoạt hình bước ra vậy... không tin cháu đi lấy cái túi nilon to lại đây, chúng ta bọc phần dưới của em bé, chỉ chừa cái đầu ra, cháu sẽ lập tức thấy ngay, giống nhân vật hoạt hình lắm...”

“Cháu nghe đấy.” Thím ba lắc đầu. “Có chút nào cần thể diện không chứ? Nó chẳng thèm để ý đến lời thím... Từ lâu nó không còn biết xấu hổ nữa rồi.” Thím ba cắn môi. “Còn nữa, hai đứa, từ nay về sau không được dăm dúi đưa tiền cho nó nữa, nhất là cháu đấy, Tây Quyết.”

“Vâng, cháu biết rồi...” Tây Quyết vô cùng kiên nhẫn nói. “Thím đã nói mười mấy lần rồi.”

Chuông cửa lại reo, thím ba nói. “Cả nhà chú út đấy, lần này tụ tập đông đủ rồi.”

Nam Âm hạ thấp giọng thầm thì với Tuyết Bích. “Giờ thì những người không đẹp đến đấy.” Câu tổng kết vừa ngắn gọn, vừa đơn giản.

Chú út mặc một chiếc áo sơ mi có vẻ rất mới, cố gắng nhét gấu áo vào trong quần. Tôi nói đùa. “Chú út, cháu nói bao nhiêu lần rồi, chú đừng mặc áo sơ mi kiểu thế, sao chú không chịu nghe chứ...”

Chú út hơi sững người, rồi xoa xoa đầu cười ha hả. “Chú già rồi, già rồi mà, tội cháu mới theo đuổi thời trang thôi.”

Lúc đó đột nhiên Bắc Bắc khóc văng lên, Trần Yên mỉm cười nhìn tôi. “Đông Nghê, xem kìa, Bắc Bắc nhà chúng tôi không thích mọi người nói xấu bố nó đấy.”

Tôi hít một hơi, logic hoang đường của người đàn bà này thường khiến tôi buồn nôn, nhưng thôi, bỏ qua, tôi chuyên tâm gói sủi cảo, không thêm đôi co với cô ta. Chú út cuống quýt đồ dành Bắc Bắc, con bé khóc nức trong lòng chú. Tôi thầm thở dài. “Trời đất ạ, sao Bắc Bắc lại xấu thế chứ.” Đương nhiên, những lúc ấy lương tâm của tôi lại nhảy ra nhắc nhở “chuyện me nó là chuyện khác, còn cô bé Bắc Bắc thật sự đáng thương”... Nhưng, điều đó không thay đổi được hiện thực, nếu cô bé lớn lên vẫn xấu xí như thế, thật sự tôi sẽ rất xấu hổ khi giới thiệu với người khác đó là em gái tôi.

“Có phải Bắc Bắc đói không?” Thím ba hỏi Trần Yên.

“Không đâu, trước khi đi uống sữa rồi mà.” Từ khi Bắc Bắc được sinh ra, ngữ khí của Trần Yên càng lúc càng thoải mái, nói một cách đơn giản hơn, đó là kiểu tự mãn, đắc ý. “Đông Nghê.” Cô ta đón Bắc Bắc từ tay chú út, quay sang tôi cười lạnh. “Cám ơn vì chiếc váy mua cho Bắc Bắc nhà chúng tôi, thật ngại quá, đắt thế mà...”

“Người một nhà cần gì phải nói thế chứ.” Thím ba ở bên cạnh nói xen vào. “Sao hôm nay không mặc váy mới cho Bắc Bắc để cả nhà cùng ngắm?”

“Tôi cũng muốn thế, nhưng hôm qua có mặc thử cho Bắc Bắc.” Trần Yên liếc tôi một cái. “Bắc Bắc khóc hai tiếng đồng hồ liền, tôi mới phát hiện ra phần eo bị chật quá, có một thắt lưng đồ viền hoa, chắc Đông Nghê thấy viền hoa ở thắt lưng đó đẹp nên mới mua, nhưng mặc lại quá chật, mà da trẻ con mỏng manh, không chịu nổi... ả chà...” Cô ta thở dài. “Tiếc quá, nhìn thì đẹp mà không mặc được.”

Cơm tam bành nổi lên, tôi đang định tìm cách gì để đá lại cô ta một vố, đột nhiên bắt gặp ánh mắt của Tây Quyết, cậu ta đang đứng bên bàn ăn, nhìn tôi chăm chú, nhẹ nhàng lắc đầu. Đành thôi vậy, trong lòng nghĩ rằng thầm cảm ơn người đàn bà này đã không trở thành vợ của Tây Quyết. Tôi đành cười nói. “Tôi mua quần áo bé trai quen rồi nên quên mất không để ý đến những chi tiết đó trên quần áo của các bé gái.” Nhưng cùng lúc đó, trong lòng tôi cũng đang thầm rửa. “Lắm lời, lần này giữ thể diện cho cô, chứ tôi không nể nang gì cô đâu.”

“Không có gì đâu.” Chú út vội vàng lên tiếng. “Chắc mặc vài lần là quen, trẻ con cũng không nên nhõng nhẽo quá thế.” Sau đó vội vàng quay sang Tây Quyết đang trộn rau sống. “Cho chú thử xem sao.” Chú cười, giờ nụ cười của chú đối với Tây Quyết lúc nào cũng thận trọng. “Rau sống cháu trộn là ngon nhất đấy.”

“Vì cháu không biết xào rau mà.” Tây Quyết đùa, nhưng không nhìn thẳng vào mắt chú út.

Chú út dùng tay ngắt một cọng cải cúc, bỏ vào mồm. “Ngon lắm, nhưng hình như hơi nhạt thì phải.”

“Sao thế được chứ?” Tây Quyết cũng dùng tay nhón một cọng bỏ vào mồm, quên bém luôn đôi đũa nằm ngay cạnh. Tây Quyết đặc biệt ghét ai đó nghi ngờ việc cậu ấy làm, dù việc lớn hay việc nhỏ, vì thế những lúc như vậy trông cậu ta thật giống một đứa trẻ, vẻ đạo mạo, điềm tĩnh thường ngày dường như hoàn toàn biến mất, lúc đó cậu ta thực sự là một chàng Sư tử⁽²⁾.

Trần Yên kêu lên thất thanh. “Đã rửa tay chưa đấy...” Nói rồi đưa tay phát một cái thật mạnh lên hai mu bàn tay. Khoảnh khắc ấy, cả ba khuôn mặt nhất loạt ngạc nhiên rồi đỏ bừng xấu hổ. Cũng may thím ba kịp thời tuyên bố. “Ăn cơm.”

Từ khi Bắc Bắc ra đời, mỗi lần cả nhà tụ tập ăn cơm, tôi lúc nào cũng xui xẻo phải ngồi cạnh Trần Yên, cũng may giữa hai ghế chúng tôi chừa ra một khoảng trống để hai chiếc xe nôi hai đứa trẻ – đó là chủ ý của Nam Âm, cô bé kiên quyết bốn trẻ cũng là thành viên của gia đình, khi người lớn tụ tập ăn uống, chúng cũng phải có một chỗ đằng hoàng. Mặc dù hai đứa nhóc chỉ có thể nhìn thấy chân bàn, không nhìn thấy được thức ăn bày biện trên bàn ra sao, nhưng chúng vẫn ngoan ngoãn ngồi đó hươ tay hươ chân. Giống như lúc này, bàn tay nhỏ xíu của Thành Công đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ hơn của Bắc Bắc, hai đứa cười với nhau ra chiều đồng cảm lắm, đó là cách chào hỏi của hai đứa trẻ. Mỗi lúc như thế, con tim tôi lại mềm đi, tạm quên những lúc đáng ghét của thằng nhóc Thành Công, quên cả việc Bắc Bắc xấu xí đến nhường ấy

nữa.

“Ngon quá...” Tuyết Bích như đang đọc thơ, cổ tình lên tiếng để chọc mọi người cười. Thím ba mừng rỡ. “Thế thì ăn nhiều vào.” Tôi có thể thấy thím ba rất thích con bé thẳng thắn vui vẻ này.

“Thông báo cho mọi người một chuyện – hôm qua bố Nam Âm có gọi điện về nói.” Thím ba nhìn mọi người. “Thật trùng hợp, ở Bắc Kinh, ông ấy gặp một người bạn làm việc tại nhà hàng Long Thành nên được tặng một phiếu giảm giá bữa tiệc gia đình, thời gian từ 18 đến cuối tháng 5. Tôi đang nghĩ, giữa tháng 5 là sinh nhật Thành Công tròn 1 tuổi, Bắc Bắc đủ 100 ngày, hay chúng ta dùng phiếu giảm giá đó làm tiệc chúc mừng cho hai đứa nhé. Dịch vụ của nhà hàng này tốt lắm, có phiếu giảm giá này, đến sinh nhật của bọn trẻ, nhà hàng cũng tặng bánh đấy. Đông Nghê, sinh nhật của Thành Công là...”

“18 ạ.” Tôi nói.

“Tôi nhớ ngày 20 tháng 5 bố Nam Âm phải đi công tác khu Sơn Đông.” Thím ba nói. “Hay chúng ta nhân dịp ông ấy ở nhà tổ chức luôn nhé, ngày 18 tháng 5 hoặc ngày 19...”

“Nhưng Bắc Bắc nhà chúng tôi đến 24 tháng 5 mới tròn 100 ngày tuổi.” Trần Yên bình thản nói.

“Thế cũng có sao đâu.” Chú út vội tiếp lời. “Tổ chức trước mấy ngày cũng được mà. Hai đứa cùng tổ chức với nhau đúng là rất ý nghĩa.”

“100 ngày không phải sinh nhật, không hề giống nhau, sinh nhật năm nào cũng có, một trăm ngày thì cả đời chỉ có một lần.” Trần Yên nhìn chú út.

“Thím út...” Ngồi ở đầu bàn bên kia, không hiểu sao Nam Âm gọi một cách dứt khoát, rõ ràng như thế, hai chữ “thím út” cũng đầy vẻ giễu cợt, giống ngày trước con bé gọi “thầy giáo Trịnh” vậy. “Sinh nhật 1 tuổi của Thành Công cả đời cũng chỉ có một lần.”

“Ý của tôi là... sinh nhật có thể sớm hay muộn vài hôm cũng không sao, chỉ cần có nghi thức chúc mừng sinh nhật là đủ, còn 100 ngày thì không thể, nếu thêm một ngày, hay thiếu một ngày thì đâu còn ý nghĩa gì chứ?” Trần Yên mỉm cười nhìn Nam Âm, dường như đang giải thích chứ không hề muốn gây chuyện. Nhưng tôi có thể tưởng tượng ra những từ ngữ mà cô ta thầm rửa Nam Âm trong lòng – đương nhiên những từ ngữ trong lòng tôi thầm rửa cô ta còn cay nghiệt hơn nhiều.

“Được rồi, được rồi...” Thím ba mỉm cười lên tiếng dàn xếp. “Trần Yên nói cũng có lý, hay cứ để 24 tháng 5 tổ chức nhé, thật ra tôi muốn tổ chức lúc bố Nam Âm ở nhà, nhưng không sao, hôm đó Tây Quyết mang theo máy quay, chúng ta ghi lại toàn bộ hình ảnh rồi gửi cho ông ấy xem cũng được.”

“Me bạn học con từng nói, phong tục tổ chức sinh nhật ở Long Thành có nhiều lễ nghi lắm, có thể tổ chức trước, tuyệt đối không được tổ chức sau, tổ chức sau xui xẻo lắm.” Nam Âm cười bí hiểm, thật không hổ danh chị em luôn kề vai sát cánh.

“Ôi chao...” Quả nhiên thím ba lương thiện bị mắc lừa. “Tôi không phải người Long Thành nên không hiểu thói quen, tập tục nơi đây, có điều chuyện này hình như tôi được nghe bà ngoại của lũ trẻ nói rồi... nhưng đó chẳng qua chỉ là mê tín...” Thím ba chần chừ nhìn tôi. “Đông Nghê, cháu không để ý chứ?”

Tôi do dự một lát rồi nói. “Không đâu, thím ba, cháu để ý gì chứ.” Tôi không muốn thím ba khó xử.

“Mê tín chẳng qua vì muốn tâm lý mình thoải mái hơn, mà thực chất khác gì nhau chứ...” Bản chất quấy phá, chọc ghẹo của Nam Âm lại có cơ hội bùng phát. “Tại sao tổ chức lễ 100 ngày không thể sớm hay muộn hơn một vài ngày, trong khi việc lùi sinh nhật lại được coi là mê tín?”

“Nam Âm, điều đó có sự khác biệt đấy.” Chú út cẩn thận lắc đầu. “Cháu xem nhé, ý nghĩa của

sự mê tín chính là...”

Trần Yên ngắt lời chú út. “Tuổi Thành Công lớn hơn Bắc Bắc một chút, lại là con trai, nhường cho con gái cũng không sao mà...” Cô ta cười, có chút cứng nhắc.

“Có nhầm không đó...” Giọng Nam Âm đột nhiên vút lên, nhõng nhẽo, nhưng vẻ mặt lại đanh lại. “Bắc Bắc còn là bề trên của Thành Công kia, ai phải nhường ai chứ...”

“Nam Âm, thật ra tôi cũng không muốn sinh nhật của Thành Công bị lùi lại.” Trần Yên vẫn cố tiếp tục. “Tôi hứa, sang năm sinh nhật 2 tuổi của thằng bé, tôi sẽ đứng ra chuẩn bị tất cả, không sai một ngày. Nhưng lần này tôi hy vọng Bắc Bắc nhà chúng tôi có thể tổ chức 100 ngày một cách...”

“Phải rồi, Bắc Bắc nhà các người phải tổ chức 100 ngày không hơn không kém, cái gì cũng không thể thiếu bởi Bắc Bắc là đứa trẻ bình thường, cần lớn lên khỏe mạnh, còn Thành Công vốn dĩ không bình thường, không hiểu lớn lên sẽ thành cái gì, vì thế chuyện sinh nhật vật vãnh đó không cần phải để ý. Trong mắt các người Thành Công chỉ cần sống như một loài vật là đủ, nghi thức hay tổ chức sinh nhật chỉ là trò cười. Nó làm sao sánh được cùng Bắc Bắc nhà các người chứ... Thím út, có phải ý thím là vậy không?” Đôi mắt Nam Âm dường như loang loáng nước.

“Nam Âm!” Mọi người đồng thanh kêu lên, thím ba, chú út, Tây Quyết, thậm chí cả tôi. Không vì lý do nào khác, chỉ vì câu nói “sống như loài vật” đã khiến trái tim tôi vỡ vụn.

Một bầu không khí yên tĩnh bao trùm lên tất cả, Trần Yên thắng thốt nói. “Nam Âm muốn nói gì thế? Sao cháu có thể nghĩ cô như vậy chứ?”

“Cái con bé trời đánh này.” Ánh mắt thím ba căng thẳng nhìn sang Trần Yên và chú út, bàn tay khẽ run run nên vô tình đánh rơi đôi đũa. Dường như thím cũng mượn tiếng rơi của đôi đũa để lấy lại thanh thản cho mình, thím nhìn Nam Âm hằn học. “Con đi về phòng ngay, không được phép ló mặt ra ngoài, ngay lập tức, nhanh lên.” Thím vẫn luôn vậy, thường ngày hay mắng mỏ, nạt nộ Nam Âm, nhưng mỗi khi cô bé thật sự gây nên “họa lớn”, phản ứng đầu tiên của thím là chân tay luống cuống, sau đó nghĩ cách bắt Nam Âm phải tránh đi chỗ khác. Tôi còn nhớ, lúc mới biết chuyện Nam Âm tự ý kết hôn, sắc mặt thím trắng bệch, tôi ở bên cạnh có thể cảm nhận thấy dường như thím sắp ngất xỉu đến nơi, kết quả đôi môi run rẩy của thím chỉ cất lên được một câu. “Tôi muốn đặt hai vé máy bay, đưa con bé đến chỗ bà ngoại ở Nam Kinh, không cần phải đi học nữa, tôi không tin thằng lưu manh kia có thể tìm thấy nó...”

Trong lúc ai cũng trầm lặng, đôi mắt to đen của Tuyết Bích lặng lẽ nhìn từng người chúng tôi. Cậu nhóc Thành Công không hiểu chuyện xung quanh mình, vẫn vô tư nghịch đồ chơi treo lủng lẳng trên xe nôi, còn cô bé Bắc Bắc – trung tâm của sự rắc rối – không hiểu đã ngủ say tự bao giờ. Sau một hồi trầm ngâm, đột nhiên Tây Quyết đặt bàn tay lên vai Nam Âm. “Thỏ con...” Rất hiếm khi cậu ta gọi Nam Âm như thế, thật ra từ lâu mọi người hình như đã quên mất biệt hiệu đó của cô bé, cậu ta nói. “Thỏ con, có lẽ em nên xin lỗi thím út?” Nhắm mắt tôi cũng biết, bàn tay đặt trên vai Nam Âm lúc đó siết rất mạnh.

Nam Âm kinh ngạc nhìn Tây Quyết, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh, ôn hòa, cậu ta không hề biết chính bộ dạng đó của bản thân là điều đáng hận nhất. “Có lẽ em nên...” Cậu nói rất lịch sự, như hàm ý muốn mọi người hãy thuận theo ý mình. Bởi cậu ta cho rằng mình là đại diện của “chính nghĩa”, của “chuẩn mực” hoặc “biện pháp duy nhất có thể thực thi”... Đó cũng là nguyên nhân luôn khiến tôi phát khùng lên. Nhưng sắc mặt của chú út và Trần Yên lại giãn ra, dù thế nào Tây Quyết cũng là vai diễn thích hợp nhất trong tình cảnh này.

Nam Âm đứng phắt dậy, ngoan cố nói. “Chú út, thím út, cháu xin lỗi. Cháu không có ý gì với Bắc Bắc cả. Chỉ cảm thấy không nên vì Thành Công không bình thường mà mọi người coi thường sinh nhật của thằng bé. Cháu cảm thấy mọi người cần phải đối xử công bằng với thằng bé, nếu như đến chúng ta cũng không làm được điều đó thì còn trông đợi vào ai. Cháu ăn no rồi, nên biến khỏi nơi này xa một chút để mọi người đỡ chướng tai gai mắt.” Nói rồi con bé phăm phăm đi về phòng mình, chắc sẽ vớ ngay điện thoại gọi cho “ông chồng phương xa” mà khóc

lóc, mà kể lể và tường thuật lại chi tiết những gì xảy ra hôm nay.

Bữa tối đương nhiên kết thúc trong gương gạo. Nếu ai đó thường xuyên phải ăn uống trong bầu không khí này, kiểu gì cũng mắc bệnh đau dạ dày. Chỉ có Tuyết Bích khiến mọi người phải há hốc kinh ngạc, đến chú út cũng phải trầm trồ không ngớt. “Ái chà, cô bé nhà ta ăn được đấy...”

Khi tôi xách làn nôi chào thím ba ra về, Tây Quyết nói. “Hôm nay chị uống mấy cốc bia, không được lái xe, để em đưa chị về.”

“Bia thì nhằm nhò gì, cậu coi thường chị quá đấy.” Tôi mệt mỏi lườm cậu ta.

“Không đùa đâu.” Cậu ta giật cái làn nôi trong tay tôi. “Em có giác quan thứ sáu đấy, hôm nay không uống một giọt nào vì biết chắc thể nào chị cũng uống nhiều không lái được xe.”

“Thôi được... tôi thua cậu.” Tôi giơ tay đầu hàng.

Lúc đó Nam Âm ăn mặc chỉnh tề chạy ào ra, trên lưng là ba lô to sụ, nói với thím ba. “Tối nay con đến chỗ chị ngủ.” Giọng điệu vẫn ương bướng như thế, không thềm để ý đến ai, lôi Tuyết Bích chạy một mạch xuống cầu thang, không cần chờ thang máy.

Thím ba gọi tôi lại, nhét vào tay tôi hộp cơm. “Đông Nghê, cháu cầm hộ thím cái này, bữa tối con bé hầu như không ăn gì, đến chỗ cháu kiểu gì cũng kêu đói, cháu hâm nóng hộp cơm này cho nó hộ thím nhé.”

Tâm trạng của tiểu thư Nam Âm vẫn chưa nguôi ngoai chút nào, Tây Quyết mở cánh cửa bên ghế phụ, cười nói cùng cô bé. “Nam Âm, ngồi cạnh anh nhé.” Cô bé hếch cằm lên, cười khẩy. “Không thềm.”

“Thỏ con.” Tôi cũng chêm vào. “Đừng thế mà, em xem cậu ấy giảng hòa với em trước kia.”

Nam Âm lắc mạnh đầu phản nộ. “Ai thềm chứ?” Rồi kéo rầm cánh cửa ghế sau lại. Tuyết Bích ngồi bên cạnh lẳng lẽ tùm tùm cười. Khi mọi người yên vị, cô bé đột nhiên nói. “Nam Âm, chị hạnh phúc quá.” Tôi nhìn qua gương chiếu hậu thấy trong mắt Nam Âm lóe lên một cái nhìn kinh ngạc.

Giữa đường điện thoại của Tây Quyết đột nhiên réo rắt, hết lần này đến lần khác, cậu ta kiên quyết không để ý. Dừng được một lúc, điện thoại tiếp tục kêu, giống chú cá vàng không biết mình trong bể, cố gắng vẫy vùng lao mình vào bức tường kính trong suốt như vô hình nhưng trốn thoát được lại không hề đơn giản.

“Rốt cuộc là ai thế?” Tôi hỏi.

“Không ai cả.” Vẻ mặt đặng ghét lại xuất hiện, tôi đã kịp trông thấy trên màn hình điện thoại xuất hiện hai chữ “Giang Ý”, chỉ có điều không hiểu cậu ta chơi trò gì. Nếu như ghét Giang Ý đến vậy sao không thay số điện thoại đi? Hay cài đặt chặn cuộc gọi đến là xong? Sao cứ phải diễn cái bản mặt: tôi thấy, nhưng tôi không thềm nghe. Xem ra bọn đàn ông cũng cần đến những chiêu trò đó để chứng tỏ sự tồn tại của mình.

“Em không nghe, chị nghe hộ, nếu không em tắt máy đi, Thành Công sắp ngủ say rồi, thằng bé bị đánh thức hậu quả thể nào em khỏi phải nghĩ.”

Cậu ta trầm ngâm không nói, cuối cùng đến lúc điện thoại reo lần thứ ba cũng nhấn nút “nghe”.

“Thế chứ.” Tôi cười, tự nhiên không hiểu sao thấy lòng mình có chút hụt hẫng. “Lớn cả rồi, còn chơi cái trò trẻ con ấy thì được tích sự gì?”

“Tây Quyết, phải Tây Quyết không...” Giọng Giang Ý rất to, to đến nỗi tôi nghe rõ từng câu từng chữ, nghe giọng điệu xem chừng uống quá chén rồi, nhừa nhựa, lè nhè. “Tây Quyết, em muốn gặp anh, anh đừng cúp máy, sao anh không thềm để ý đến em chứ? Tuần trước anh nói sẽ đến thăm em, vậy sao tự nhiên không thềm nghe điện thoại? Muốn đến thì đến, muốn đi thì

đi, anh đùa bỡn em, anh là thằng khốn, anh đáng chết, mồ côi đúng là đáng đời...”

Sau một tràng lảm nhảm, giọng cô ta bỗng chùng xuống xen lẫn tiếng nức nở. “Tây Quyết, anh đừng đối xử với em như thế, em chẳng còn gì nữa, chỉ còn lại mình anh, đối xử với em tốt hơn một chút được không? Cầu xin anh đấy, nếu không em sẽ giết anh, cho anh chết không toàn thây...” Ngay lúc đó, điện thoại bị ngắt máy.

“Rốt cuộc chuyện gì thế? Em...” Giọng tôi có chút chua xót. “Em đã gặp cô ấy? Sao chị không hề biết?”

Cậu ta không trả lời. Sau lưng tôi phả lại hai hơi thở tinh nghịch mà nặng nề, Nam Âm cất giọng người lớn nói với Tuyết Bích. “Chuyện người lớn đừng có để ý, hiểu kỳ cái gì chứ? Đợi khi nào cháu lớn cô sẽ kể cho mà nghe.”

CHƯƠNG 3: Trận bóng thương tâm

Nơi tôi ở là một khu chung cư mới xây, dân cư thưa thớt, không giống như chỗ chú ba, đêm xuống mà đèn đuốc vẫn sáng rực. Hồi trước, tôi chọn căn hộ ở đây do thích sự yên tĩnh của nơi này và cũng do thích được ngắm con sông lượn lờ quanh thành phố từ khung cửa sổ. Hôm nay cuối tuần, cả khu chung cư tối đen như mực, thảng mới thấy le lói sắc vàng cam yếu ớt từ một căn hộ nào đó. Trông xa, tòa nhà giống như một con quái thú khổng lồ đang say ngủ. Người đến mua căn hộ ở khu này chưa nhiều, nên những ô cửa sáng đèn rất ít. Trong đó có một căn hộ đang mở cửa sổ, bên trong vọng ra tiếng cười nói huyên náo và tiếng ly tách chạm vào nhau, chắc đang ăn mừng gì đó. Nam Âm ngó nhìn căn hộ cô độc sáng đèn đỏ lè lưỡi. “Giống hệt trong Liêu Trai⁽³⁾, sợ quá.”

Tôi từng sống ở rất nhiều căn hộ khác nhau. Căn hộ cũ nát ở một thị trấn nhỏ nước Mỹ – tôi ôm trong lòng một hộp sữa mới mua, vác cái bụng to vượt mặt, cánh tay suýt chút nữa không nhấn được cầu thang máy. Hay khu nhà cũ nát ở vành đai 3 tại Bắc Kinh – đó là khoảng thời gian tôi thoải mái nhất, tự do nhất. Tôi thường xuyên về đến nhà vào lúc sáng sớm, khi dẫn theo một người đàn ông, khi chẳng dẫn theo ai cả, lúc đó tôi lái một chiếc xe tải nhỏ second-hand mua lại từ một người bạn, vì quần áo của cửa hàng thời trang đều một tay tôi chuyên chở. Cứ nghĩ đến chuyện chỉ cần bán hết đồng quần áo đầy ắp trên chiếc xe này, đặc biệt nghĩ đến thậm chí những bộ quần áo xấu đến không thể tưởng tượng nổi cũng có người rước đi, họ trả tiền cho tôi để tôi có thể mua được nhiều thứ tốt hơn gấp trăm gấp nghìn lần, tôi lại cảm thấy tâm hồn mình lâng lâng, rạo rực. Tôi hào hứng, vui vẻ đến nỗi khi thò đầu ra khỏi cửa sổ xe chở rửa mấy cậu nhóc mới lớn đi dần hàng ngang trước mũi xe tôi bằng những lời thậm tệ nhất, vậy mà mấy khuôn mặt đầy mụn trứng cá đó cười trên mấy chiếc xe đạp lại thích thú khi được nghe tôi chở. Lũ con trai tuổi mới lớn toàn lũ ngốc nghếch, đàn thộn. Căn phòng của người lạ trong khu chung cư cao tầng ở Singapore cũng từng là nơi tôi đặt chân đến, khi đó, tôi mang theo bộ mặt được trang điểm nguếch ngoác, vừa mở cửa là có thể phơ mình trên chiếc ghế có hoa văn Đông Nam Á. Còn trước đó, tôi ở trong một khu công xưởng của Long Thành, tôi lê đôi giày cao gót mua ở chợ đêm với giá 30 tệ, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, chỉ cầu mong bố tôi uống nhiều rượu thì tốt, bởi như vậy ông ấy sẽ ngủ say như chết. Xa xa thổi tới một đợt gió lạnh, hình như là tiếng thở dài của bầu trời.

Trời ạ, sao tôi lại nghĩ đến nhiều chuyện thế này? Những gì tôi muốn nói thật ra chỉ có một câu đơn giản: đối với Trịnh Đông Nghê của ngày trước, chỉ cần trở về nơi chốn của mình, hoàn toàn có thể khiến bản thân vô cùng thoải mái, có thể tan chảy thành dòng nước, hay co cuộn lại thành một viên đá. Không cần phải để ý tư thế đó xấu xí đến đâu, không cần phải quan tâm khuôn mặt mình khi thả lỏng toàn bộ cơ thể sẽ ngổ ngằn đến thế nào, lại càng không phải bận tâm đến lớp phấn trang điểm trên mặt còn lại nhiều hay ít hay quần áo bị nhăn nhúm ra sao. Bởi một khi cửa đóng lại, tôi có thể làm bất cứ việc gì để có thể trở lại là chính mình. Nhưng hiện tại, những ngày tươi đẹp đó đã kết thúc. Một ví dụ đơn giản nhất, khi khóa trái cửa, vút chìa khóa lên bàn, tôi không được phép lẳng đôi giày đến chỗ nào tùy ý, mà việc đầu tiên chính là nhẹ nhàng, cẩn thận đặt cậu nhóc Thành Công vào trong chiếc cũi nhỏ của mình, nếu chẳng may mạnh tay một chút, bất cẩn một chút sẽ lập tức có tiếng khóc ré lên kinh hoàng. Và giờ thì càng tuyệt vời hơn, ngoài quả bom nổ chậm Thành Công, còn có thêm một quý cô Tuyết Bích nữa. Tôi bắt buộc phải tập trung tinh thần của mình giống như khi tôi ở ngoài kia, phải dùng một chất giọng đậm đặc trưởng thành ra lệnh cho Tuyết Bích đi tắm... Tôi không biết trong một đêm người khác trở thành người lớn thế nào, nhưng với tôi, thật sự quá khó.

“Cô ơi!” Tuyết Bích nhìn tôi đầy nghi hoặc. “Không thay quần áo ngủ cho em bé sao?”

“Không, đừng bao giờ động vào nhé.” Tôi mở tủ lạnh lấy một chai nước cam, vừa nghe vậy, suýt chút nữa làm rơi chai nước. “Làm thế em bé sẽ thức giấc. Mỗi khi thức giấc nó gào nó khóc, cô không muốn làm gì nữa cả.”

“Nhưng...” Tuyết Bích nghiêng nghiêng đầu, kẹp Khả Lạc trên vai. “Quần áo trên người em có

dày quá không? Như vậy khi ngủ sẽ nóng lắm. Hơn nữa, cháu thấy đi ngủ mà vẫn mặc áo khoác, chẳng phải không sạch sẽ sao?”

“Ôi, cháu phiền hà quá đấy, mới tí tuổi mà lắm lời quá...” Tôi đặt mạnh chai nước lên bàn, hằm hằm quay mặt lại, vô tình bắt gặp ánh mắt Tây Quyết đang trừng trừng nhìn tôi. Tôi đành hít một hơi, cô bé này dầu sao cũng mới đến đây, tôi không thể dọa nó sợ chết khiếp được, vì vậy tôi đổi giọng ngọt ngào hơn bình thường – cái ngữ điệu đó khi được cất lên khiến tôi cũng nổi da gà. “Bảo cháu đi tắm thì cháu đi đi, chăm sóc cho em bé là việc của cô, cháu lo chăm sóc bản thân mình là đủ rồi.”

Nhưng dường như Tuyết Bích không để ý đến vẻ khó chịu của tôi. “Cô ơi, hay là thế này, để cháu thay quần áo cho em bé nhé. Cô yên tâm, cháu sẽ không đánh thức em dậy đâu. Cháu biết phải làm thế nào mà, cháu sẽ hết sức nhẹ nhàng...” Rồi không đợi tôi trả lời, cô bé đi thẳng vào phòng tôi, sau đó dường như nhớ ra điều gì, thò đầu ra nói. “Cháu biết cô để quần áo em bé ở đâu rồi, sáng nay cháu đã nhìn rồi ạ.”

Tôi kinh ngạc nhìn Tây Quyết nói. “Thấy chưa, nó hơn đứt cậu hồi bé đấy – hồi xưa hình như cậu còn ý thức được mình là kẻ ăn nhờ ở đậu, còn nó thì hoàn toàn là người nhà luôn kìa.”

Cậu ta cười nhẹ. “Em thấy cô bé Tuyết Bích kia được đấy, chí ít cũng biết chăm sóc người khác.”

“Luyên thuyên.” Tôi rót đầy hai cốc nước cam, đẩy một cốc về phía cậu ta, một cốc cho mình. “Cậu cũng được lắm. Sao mãi còn dây dưa với Giang Ý thế? Quá được!”

Cậu ta vờ như không nghe thấy, nhưng tôi biết cậu ta hơi siết chặt cốc nước trong tay mình. Đó là động tác quen thuộc của cậu ta từ khi còn nhỏ.

“Nói đi chứ.” Tôi truy đến cùng. “Đừng nghĩ lung tung nữa nào, rốt cuộc cậu gặp cô ta lúc nào thế?”

Cuối cùng cậu ta đành phải nhìn tôi. “Chị đừng nói kiểu khó nghe ấy được không?”

Lúc đó Nam Âm không hiểu từ đâu xuất hiện. “Được, thế anh nói xem, hai người có phải ‘tình cũ không rủ cũng tới’ không?” Cô bé cười mờ ám, hoàn toàn quên việc mình đang giận dữ.

“Ra đằng kia chơi đi, không phải chuyện của em.” Khuôn mặt xấu hổ đến tức giận của Tây Quyết luôn là vẻ mặt mà tôi và Nam Âm thích nhất.

Nam Âm hớn hờ nhìn tôi cười nói. “Chị à, cho em mượn đôi giày cao gót chị mới mua nhé...” “Em yêu ơi...” Tôi cười ngắt lời cô bé. “Đừng mơ tưởng nhé.”

“Ki bo quá.” Nam Âm bĩu môi, đưa mắt nhìn về phía Tây Quyết. “Anh kể nhanh lên nào, em muốn nghe chuyện của anh và Giang Ý rốt cuộc ra sao.” Sau đó, cô bé vồn vã bổ sung. “Anh phải cố gắng lên, em thích anh và Giang Ý ở bên nhau, chị ấy hơn cái cô Trần Yên kia gấp trăm lần. Chị có thấy khuôn mặt cô ta không. Sau khi sinh Bắc Bắc hống hách, ngạo mạn quá thể, không hiểu đang bị bệnh thần kinh gì nữa không biết, bế một đứa trẻ xấu xí như vậy mà cũng ảo tưởng mình quang vinh lắm...”

“Hồi bé em cũng xấu hoắc...” Tây Quyết không nhịn được ngắt lời Nam Âm. “Tôi thật không thể chịu nổi hai người, ghét Trần Yên đã đành, còn Bắc Bắc...”

“Nào nào...” Nam Âm ghé sát khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vào Tây Quyết, kéo dài giọng giễu cợt. “Gọi tên người ta như thế là bất kính đấy, phải gọi là ‘thím út’ nhé... chẳng phải anh cũng đã gọi quen rồi sao?” Rồi con bé sa sầm nét mặt, diễn lại vẻ mặt của Tây Quyết. “Nam Âm, có lẽ em nên nói lời xin lỗi thím út...”

“Ôi ôi, chị buồn cười chết mất.” Tôi ôm chặt mép bàn, cười lẩn lộn từ trên ghế sofa xuống nền gạch. “Nam Âm, sao em có thể bắt chước giống thế? Trời đất ơi...” Tôi đập mạnh vai Tây Quyết. “Xem đi kìa, lúc này vẻ mặt em nghiêm trọng thế đấy. Ôi, chị cười đến đau cả bụng...”

“Giờ chị không sợ đánh thức Thành Công dậy nữa à?” Tây Quyết nghiêng răng hằn học nhìn

tôi. “Ý em chỉ muốn nói hai người thật chẳng ra sao, đấu đá với Trần Yên không sao, toàn người lớn với nhau, lôi Bắc Bắc ra đấu đá, hay ho lắm à?”

“Ai đấu đá với con bé chứ...” Nam Âm chống cằm, mi mắt hấp háy, càng lúc càng thấy cô bé nói chuyện giống một thiếu nữ. “Người mà em muốn tuyên chiến chính là Trần Yên, chứ không phải Bắc Bắc, hơn nữa trong hai đứa trẻ em thích Thành Công hơn, như vậy có gì không đúng sao? Cô ta thấy cả nhà mình đều đối xử tốt với Thành Công nên muốn gây khó dễ, phá đám đấy mà, cứ tưởng như thế sẽ khiến chúng ta để ý đến Bắc Bắc hơn. Đến Thành Công mà cô ta còn ghen thì hỏi xem người không ra thể thống là ai chứ? Em thấy chỉ có chú út là thảm hại nhất, lúc nào cũng phải đứng ở giữa chịu trận. Tối nay kiểu gì bọn họ chẳng cãi nhau một phen, Trần Yên chắc chắn sẽ trút mọi bực tức lên đầu chú út, ôi, chú út đáng thương quá!”

“Cho họ cãi nhau.” Tôi vươn vai lười biếng. “Đáng đời, chú út tự chui đầu vào rọ đấy chứ.”

Máy nhắn tin của Nam Âm kêu lên bíp bíp, cô bé cười rạng rỡ nói. “Em ra gọi điện cho Tô Viễn Trí rồi quay lại. Anh, hay tối nay anh ở lại đây đi, ba chúng ta lâu lắm rồi không được tán gẫu cùng nhau.”

“Hôm nay không được.” Tây Quyết đứng dậy, như thường lệ vuốt vuốt mái tóc của Nam Âm. “Thím ba không thể ở nhà một mình được. Hơn nữa sáng sớm mai thím phải đi sớm, không ai lái xe cho thím.”

“Nam Âm, đừng có tin.” Tôi cười đắc ý. “Lúc nào cũng ra vẻ nhân nghĩa đạo đức, thật ra cậu ta đang sốt ruột muốn đến chỗ con sâu rươi Giang Ý kia. Đừng nhìn chị kiểu ấy, chị nói sai sao? Cậu đi nhanh lên đi, nếu không e là người đàn bà say kia sẽ chạy đến đây giết chị đấy.”

“Hóa ra là thế...” Nam Âm hoan hỉ chạy vào trong phòng. Một lát sau, trong góc phòng đằng kia đã vọng lại giọng nói vui vẻ của cô bé. Cùng lúc đó, cũng thấy tiếng rì rào của Tuyết Bích, hình như cô bé đang nói chuyện cùng Khả Lạc. Hôm nay chúng quả thật đã gặp rất nhiều người, quá nhiều chuyện cần phải từ từ tiếp nhận, với trí thông minh của một con gấu thật khó để có thể hiểu được những chuyện của gia đình chúng tôi, vì vậy cô bé có trách nhiệm phải giảng giải cho Khả Lạc hiểu. Có điều tôi không biết, rốt cuộc bản thân Tuyết Bích hiểu được bao nhiêu phần của câu chuyện.

Không gian phòng khách rơi vào yên tĩnh, đến tiếng kéo khóa áo khoác của Tây Quyết cũng vang lên rõ mồn một. Tôi cố tình nhẹ nhàng nói vọng từ phía sau lưng cậu ta. “Đã có kết quả giám định của bệnh viện, hôm nay chị định nói cho em biết, nhưng không có cơ hội.”

Cậu ta đứng thẳng lên, hỏi khế. “Vậy sao?”

“Cuối cùng, mẹ chị đã thắng.” Tôi như trút bỏ một gánh nặng, vút cái đệm lưng xuống nền gạch. “Hóa ra... hóa ra cái lão già khốn kiếp Trịnh Nham kia là bố chị. Đùa kiểu gì thế chứ!”

“Đông Nghê, đừng nói ‘Trịnh Nham’ kiểu đó. Chỉ ít chị cũng phải có chút tôn kính đối với bác trai chứ.” Ngữ điệu của cậu ta vẫn bình thản, không hề quay mặt lại nhìn tôi mà cúi xuống để thắt dây giày.

“Gọi thẳng tên ra có phải cụ thể hơn không, nếu không phải nói sao... Bố chị đương nhiên đúng là bố chị rồi, ai nghe được lỗi lại không hiểu chị nói gì.” Tôi lý luận.

“Thế chẳng tốt hay sao?” Tôi cảm thấy cậu ta đang mỉm cười. “Bao năm nay chị đã phải giày vò, trần trổ mãi về chuyện này, giờ đã biết kết quả. Xem ra bác gái đã đúng, bác ấy lúc nào cũng kiên quyết thế mà. Chị thấy điện thoại của em đâu không?”

“Xin em, chưa già đã lẫn rồi. Em vừa nhét nó trong túi quần. Bên phải ấy, sờ thử đi.” Tôi thở dài. “Còn nữa, cậu bạn của Giang Ý cũng thật chẳng ra sao – cái cậu bác sĩ làm hộ chị kết quả xét nghiệm ấy. Chuyện này là chuyện tuyệt đối riêng tư, thế mà lại tùy tiện nói cho Giang Ý, cho dù có thân thiết cỡ nào cũng không nên như thế, chẳng tuân thủ nguyên tắc nghề nghiệp gì cả... em phải cẩn thận đấy nhé, biết đâu anh ta cùng một giuộc với Giang Ý.”

“Chị càng nói càng chẳng ra sao cả.” Cậu ta thở dài ngao ngán.

“Là chị lo cho em thôi.” Tôi cười cười. “Chị quen biết Giang Ý bao năm nay, Giang Ý không phải loại người ngây thơ đâu. Em tin người quá đấy, chị chỉ sợ em bị thiệt thòi.”

Cuối cùng cậu ta cũng quay mặt lại, nhìn tôi. “Chị, em đi đây.”

Dù thế nào, người ta vẫn phải tiếp tục sống. Khi một người phát hiện ra bản thân là đứa con ruột của một cặp vợ chồng ưa bao lức; khi một người phải nuôi dưỡng một đứa trẻ cho dù cơ thể có trưởng thành thì trí tuệ vẫn mãi là một đứa trẻ; Và điều thảm hại nhất là khi một người biết mình có thể thoát ra khỏi một vài thảm cảnh, nhưng lại mãi bị trói buộc trong một số thảm cảnh khốn cùng khác. Thời gian sẽ giúp con người ta xóa nhòa một số thiếu sót, nhưng có những khiếm khuyết vĩnh viễn không thể bị lãng quên... Dù thế nào, người đó vẫn phải tiếp tục sống.

Tôi không thể tưởng tượng nổi hai chữ “tiếp tục” đối với tôi có ý nghĩa gì, những đứa trẻ bình thường khác sẽ dần lớn khôn theo năm tháng – chẳng hạn như Bắc Bắc, nhưng một đứa trẻ tàn tật thì ngược lại, giống như Thành Công của tôi. Thời kỳ đầu, có lẽ Thành Công được sinh ra trước Bắc Bắc mấy tháng nên có thể trông sẽ cao lớn hơn một chút, nhưng mọi chuyện sẽ hoàn toàn thay đổi trong một tương lai gần, chỉ vài năm nữa thôi, khi Bắc Bắc trở thành một cô bé biết bi bô nói chuyện, nhảy múa, hát ca thì trong mắt Bắc Bắc – Thành Công sẽ biến thành một cậu em đần độn. Cô bé có thể sẽ thử tiếp xúc với thằng nhóc, nhưng sẽ không nhận lại được phản hồi tích cực nào. Thêm một vài năm nữa, Bắc Bắc sẽ trở thành một thiếu nữ, bắt đầu bước vào thời kỳ vừa khó khăn vừa rực rỡ của tuổi dậy thì. Trong mắt cô bé, Thành Công lại trở về thành một đứa trẻ sơ sinh – tệ hơn, có thể con bé cũng giống Tuyết Bích – coi Thành Công là một Khả Lạc, không làm được gì ngoài việc hít thở. Tôi không đủ dũng khí để tưởng tượng tiếp khi lớn lên cô bé đối xử với Thành Công ra sao. Dù sao điều đó cũng giống một trận bóng với đội hình chênh lệch quá lớn. Tỷ số của đội Bắc Bắc càng lúc càng tăng lên, còn Thành Công, tỷ số mãi chỉ dừng lại ở con số “1” thảm hại. Thằng bé là con tôi, vì vậy tôi không còn lựa chọn nào khác, đành phải ngồi ở khán đài thên thang không bóng người cổ vũ cho cậu bé. Tôi giống chú hề tí hon chỉ biết cổ vũ hết mình cho trận đấu, chịu đựng sự cô độc, buồn tẻ và ngưng ngừng khi một mình đứng trên khán đài. Dù ai đó tình nguyện ngồi bên cạnh, tôi cũng không chấp nhận. Tôi không ưa những kẻ giả tạo luôn hô hào chủ nghĩa nhân đạo. Nghĩ đến đó, tôi liền hoài nghi tại sao ông trời lại sắp đặt cho hai đứa trẻ như Thành Công và Bắc Bắc cùng sinh ra trong một gia đình. Chắc ông trời ghét bỏ tôi, muốn tôi hiểu thế nào là “bất lực”. Nếu không, còn có thể là gì kia chứ?

Tất nhiên vẫn còn chuyện thê thảm hơn nhiều, đó là việc tôi phát hiện số tiền hiện có không đủ để tôi trang trải cả đời, vì vậy tôi cần phải tiếp tục kiếm tiền. Nói thì đơn giản, vì quả thật tôi từng có bản lĩnh kiếm tiền từ đàn ông, nhưng giờ có thêm thằng nhóc, tôi đành hồng mở tưởng đến việc dựa dẫm vào đàn ông nữa. Xét cho cùng, so với những cô gái đã thành công trong việc câu được chàng rể “rùa vàng”⁽⁴⁾ thì chút thủ đoạn của tôi chẳng nhằm nhò gì. Tính khí tôi quá ương bướng, lại tương đối ngoan cố, thêm một lý do vô cùng thuyết phục nữa, chẳng gã đàn ông nào lại ngu ngốc đến nỗi chịu nuôi một con “chim hoàng yến”⁽⁵⁾ như tôi cả. Mấy năm trước, một ông chủ bất động sản gần 60 tuổi muốn đến với tôi. Lão ta béo mập, đầu hói, mặt đầy mụn. Nếu năm đó tôi bằng lòng đi theo lão thì giờ Thành Công đã không tồn tại trên đời. Không phải tôi không hối hận về chuyện đó, mà do tôi nong cạn cho rằng gái đẹp chỉ xứng đôi với trai tuần tú. Tôi thà chịu đựng cuộc sống nghèo khổ một chút chứ không muốn một gã chỉ cần bỏ chút tiền có thể chà đạp lên nhan sắc trời phú của tôi một cách tùy thích. Về điểm này, tôi cảm thấy mình giống mẹ. Bố tôi – giờ đây tôi đã có thể thốt ra hai từ đó một cách danh chính ngôn thuận – tuy cuối đời đã suy kiệt tới mức trông như một đồng bùn, nhưng khi còn trẻ, ông ấy cũng là một trang nam nhi đẹp trai tuần tú. Mẹ tôi đã bị hủy hoại trong sự ảo tưởng cố chấp của mình. Nhưng thật ra, có thứ gì không phải là ảo tưởng?

Tối qua, bà ta gọi điện thoại cho tôi. “Tôi định đến nhà cậu chị ở một thời gian.” Bà nói.

“Đi bao lâu?” Tôi vừa lắc bình sữa vừa kẹp điện thoại lên cổ nói chuyện.

“Sao tôi biết được?” Sao giọng điệu bà ấy lúc nào cũng dở ương quái đản thế.

“Ở chỗ cậu một, hai năm thì tốt, tôi sẽ tu sửa căn phòng bên đó một chút rồi cho thuê. Đã lâu tôi không kiếm được khoản nào, thêm thất được đồng nào hay đồng đó.”

“Mày đừng giở giọng đó ra với tao.” Tôi nghe rõ tiếng nhổ nước bọt phía đầu dây bên kia. “Chưa đến lượt mày than nghèo kể khổ đâu. Tiền cho thuê một tháng của cái chỗ rách nát cũ kỹ này không đủ để mày mua một bộ quần áo. Mày bịa ra lý do đó để đuổi tao chứ gì, bảo mẹ mày nằm mơ đi.”

Tôi chưa kịp nhắc “mẹ mày” chính là bà ấy thì điện thoại đã ngắt.

“Sao bà không chết luôn cùng cái lão Trịnh Nham đi!” Tôi hậm hực đẩy mạnh chiếc nôi của Thành Công. Tôi nghĩ thằng bé chắc sẽ khóc toáng lên vì bị lắc bất ngờ nhưng nó lại vẫy vẫy đôi tay mập mạp toét miệng cười.

Nhìn khuôn mặt cười vui hồn nhiên của thằng bé, tôi tự nhủ. “Không sao, mình không cần bận tâm đến những chuyện đó, mình sẽ ứng phó được hết!”

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. Chợt nhận ra mùa xuân đã về tự bao giờ. Một mùa xuân mới kiêu hãnh vươn mình, ulla về không gì ngăn được. Hôm đó, tôi gửi Thành Công, Tuyết Bích và cả Khả Lạc bên nhà thím ba như người ta gửi đồng hành lý, kèm câu nói. “Thật ngại quá, thím ba, cháu có chút việc gấp.” Sau đó, tôi chạy xe thật nhanh đến trung tâm thành phố, bước vào một tiệm cắt tóc. Một đám thợ cắt tóc nom thanh tú dịu dàng hơn cả con gái, trên người phảng phất mùi nước hoa bu lấy tôi, tôi nói giọng chắc nịch. “Cắt cho tôi kiểu tóc thời thượng nhất.” Tôi hất cằm, nhìn thẳng vào anh chàng trông có vẻ non nớt nhất, có đôi mắt rất to nói. “Cậu cắt cho tôi.” Cậu chàng nở nụ cười ngạc nhiên. Mấy cô bé gọi đầu đang đứng bên cạnh xôn xao lên tiếng. “Chị tinh mắt thật đấy, cậu ta là thợ tạo hình tóc có giá nhất ở đây đấy!” Thực ra chẳng qua chỉ vì tôi có thể nhìn thấy cậu ta là một tên láu cá mà thôi.

Tôi nhắm nghiền mắt, nghe tiếng “soạt soạt” của tóc rơi xuống bên tai. Coi như tôi để gã tiểu yêu giúp cắt bằng khánh thành cho ngày khai trương đại cát của tôi một lần nữa, bắt đầu một trang mới trong cuộc đời dài đằng đẵng đầy rẫy sai lầm của mình. Cũng có gì to tát đâu, cùng lắm tôi lại tiếp tục sai lầm, hai lần sai là một lần đúng, sai đến cực điểm thì ít ra cũng phải đúng lấy một lần, mọi con đường đều dẫn về đích. Tôi bắt đầu bước vào một cuộc chiến mới.

Trên đường về, tôi ngắm nhìn một lượt thành phố. Nó vẫn luôn đáng yêu như thế. Trong bầu không khí bị ô nhiễm nặng nề vẫn lững lờ bay bóng những bản tình ca và dục vọng. Vậy càng tốt! Những gã thích vụng trộm, thích chơi trò ú tim tình cảm, những gã đàn ông lòng dạ xấu xa, đen tối nhưng nhu nhược, những kẻ thích chìm đắm trong thứ mang tên “lãng mạn” – nào, hãy đến đây. Tôi hiểu rõ các người muốn gì, hãy đưa tiền cho tôi và tôi sẽ cho các người ném một trận phong hoa tuyết nguyệt, thay cho những màn kịch cổ lỗ, không muốn xem nhưng cũng không thể bỏ đi. Vì thế, không thể chờ đợi thêm được nữa, tôi gọi cho Giang Ý.

“Bạn yêu!” Tôi thành thật tuyên bố. “Tớ quyết định mở một quán cafe. Mai sẽ đi tìm địa điểm.”

“Đông Nghê à...” Giang Ý chậm rãi nói. “Tớ khuyên cậu cứ từ từ chờ thêm một thời gian nữa rồi hãy tính.”

“Cậu đùa tớ đấy à?” Tôi suýt nữa vượt đèn đỏ. “Vì cậu là bạn thân nên tớ mới thông báo cho cậu đầu tiên. Tớ đã không tính số chuyện cậu lại vụng trộm với em trai tớ ngay sau lưng, lại còn làm bộ làm tịch, hắt gáo nước lạnh vào mặt tớ nữa chứ!”

“Thứ suy luận của cậu nghe lạ đời quá đấy, làm ơn coi hai chuyện đó hoàn toàn khác nhau, được không?” Trong điện thoại, Giang Ý lại cao giọng hét vào tai tôi. “Nói thật cho cậu biết, đầu năm nay tình hình thị trường cổ phiếu rất thê thảm. Tuy mọi người đều suy đoán sau kỳ Olympic, thị trường cổ phiếu sẽ được vực dậy nhanh chóng. Nhưng theo như tớ thấy thì không như vậy đâu. Hết hè này, nếu cổ phiếu vẫn tiếp tục rớt như vậy...”

“Tớ đang nói về chuyện quán cafe, cậu lôi thị trường cổ phiếu vào làm gì chứ... Rốt cuộc cậu có nghe tớ nói gì không thế?” Tôi sốt ruột ngắt lời Giang Ý.

“Ôi, đại tiểu thư, cậu vẫn chưa hiểu ra chuyện à? Cậu xem xung quanh cậu có bao nhiêu người đang lao đầu vào cổ phiếu. Nếu cổ phiếu liên tiếp rớt, mọi người bị lỗ nặng, còn ai có nhã hứng đi uống cafe của cậu chứ?”

“Những người có văn hóa như cậu thật đáng sợ!” Tôi hoảng hốt gõ gõ trán. “Sao chuyện gì khi đến tay những người như cậu đều trở nên phức tạp, liên quan đến tâm... vĩ mô thế chứ?” Tôi do dự một lát, cuối cùng cũng tìm được từ “vĩ mô” nghe có vẻ phù hợp một chút. “Tớ không nghĩ được to tát như cậu, tớ chỉ nghĩ thế này: cho dù giá cổ phiếu có rơi rớt thế nào đi chăng nữa thì bọn đàn ông và đàn bà vẫn muốn vụng trộm với nhau, nhưng họ không tiện lên giường với nhau ngay những lần đầu tiên mà cần một nơi nào đó vờ vịt làm bước đệm để hẹn hò. Những cô cậu thanh niên mới lớn muốn chứng minh mình đã trưởng thành cũng cần một nơi không khí lãng mạn mà giả lả đưa mắt với nhau. Chỉ dựa vào hai điều đó, tớ không tin mình sẽ thất bại thảm hại đến mức sập tiệm. Tớ thực sự muốn biết trong hoàn cảnh nào con người ta có thể vứt bỏ được mọi thứ mà chết trong mơ màng.”

“Còn nói người ta chết trong mơ màng sao?” Nghe chừng Giang Ý bị tôi chọc giận. “Tớ thấy người chết đầu tiên là cậu đấy, chẳng biết tính toán gì cả, không chừng chết đến nơi rồi vẫn không hiểu vì sao mình chết.”

Đúng lúc đó, tôi trông thấy Nam Âm. Con bé đang ngồi dưới mái che chỗ trạm xe buýt, nhưng không có vẻ đang đợi xe, bởi không có tuyến xe buýt nào ở trạm này đi qua nhà chú ba tôi cả. Mắt con bé nhìn xa xăm vô định, mái tóc thẳng bị gió thổi rối tung, những sợi tóc lòa xòa khiến khuôn mặt con bé càng nhỏ hơn. Thực ra tôi muốn nói, con bé trông còn nhỏ hơn cả hồi học cấp ba. Đến lúc này, tôi mới giật mình, chỉ vèn vèn mấy tháng ngắn ngủi, Nam Âm đã già đi trông thấy. Tôi thật dần dần, sao không nghĩ ra sớm hơn chứ, mặc dù con bé vừa ngốc nghếch vừa đáng giận, gây cho gia đình bao nhiêu rắc rối, nhưng từ Tết Nguyên đán đến nay, cả nhà chúng tôi chỉ chăm chăm lo cho tâm trạng của thím ba, quá chuyên tâm vào chuyện hòa giải mối quan hệ căng thẳng giữa thím và Nam Âm mà quên mất, chưa ai từng hỏi con bé có cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc hay không? Dù sao Nam Âm cũng đã được gả vào nhà người ta – mặc dù cô dâu Nam Âm này khá... khá đặc biệt đi chăng nữa thì “nhà gái” như chúng tôi phải chăng đã đối xử hơi quá đáng với con bé.

Phát hiện thấy xe tôi, đôi mắt con bé sáng rỡ, vừa mỉm cười vừa vội vàng chạy lại. Nụ cười đó khiến tôi nhớ tới ngày trước, mỗi lần thi bị điểm kém, nụ cười con bé đều trông vô cùng tội nghiệp như thế. “Chị...” Giọng con bé rất nhỏ, không lạnh lạnh giống mọi khi. “Sao chị lại ở đây?” Vừa nói Nam Âm vừa mở cửa xe bước lên, ánh mắt vẫn dăm dăm nhìn phía bầu trời nhỏ hẹp ngoài khung cửa.

Vấn đề nghiêm trọng đây. Con bé không bình luận sôi nổi về kiểu tóc mới của tôi, cũng không sầm soi lục lợi đồng đồ tôi chất đống ở ghế sau. Chắc hẳn vấn đề không hề nhỏ, chí ít đối với con bé ngốc nghếch này, đó không phải chuyện nhỏ.

“Thỏ con, tối nay chị mời em ăn tối nhé? Lát nữa chị thông báo cho em một việc rất quan trọng, nghe xong đảm bảo em sẽ rất hứng thú. Nào, em thích ăn gì?”

“Tùy chị, ăn gì cũng được. Ăn xong chị đưa thẳng em về trường học nhé. Em không muốn về nhà, em không muốn gặp mẹ.” Nam Âm lạnh lùng nói.

“Thực ra...” Tôi cố gắng bao biện. “Chẳng qua thím ba cảm thấy khó chấp nhận chuyện của em, nên cần có thêm thời gian, làm như thế là thím đã cố gắng hết sức rồi... Nếu là chị, chắc có lẽ chị còn suy sụp hơn.”

“Em biết.” Giọng con bé nhẹ như hơi thở.

Công bằng mà nói, Nam Âm nên cảm ơn Bắc Bắc. Bởi khi Bắc Bắc ra đời đồng nghĩa với việc cả nhà vui mừng, bận rộn. Vì thế hành động “tráng kiết” gây hậu quả hủy diệt của cô bé mới được xem nhẹ đi chút ít. Đơn giản hơn, trong vòng 48 giờ đồng hồ sau khi biết chuyện của Nam Âm, thím ba đã trải qua những trạng thái tất yếu: phần nộ – gào khóc – tuyệt thực, bỏ mặc mọi người. Chú ba cũng vậy: giơ tay định bạt tai con bé, nhưng cuối cùng lại không nỡ – đốt

thuốc lá liên tục – kiểm lời hòa giải, an ủi thím ba – lựa lời khuyên giải và bắt con bé nhận lỗi với mẹ mình. Nếu ví phản ứng của thím ba như trúc hoành, còn phản ứng của chú ba như trúc tung thì Nam Âm chính là đồ thị hàm số xui xẻo, chịu tác động vô điều kiện của ngoại lực làm cho méo mó, cong queo. Trong hai ngày đó, hể thức dậy, con bé đáng thương lại giống con chuột bạch trong phòng thí nghiệm, nem nép sau lưng Tây Quyết, y như khắp căn nhà chỗ nào cũng chôn la liệt địa lôi. Nam Âm hầu như không dám rời xa chuyên gia dò mìn oai phong Tây Quyết một giây nào. Cảm giác được làm dũng sỹ che chở cho người khác của Tây Quyết một lần nữa lại được dịp thể hiện. Hai anh em họ bắt tôi phải chứng kiến không dưới một lần màn “anh em tình nặng nghĩa sâu” đến nỗi gai ốc. Công lao của chú út cũng không nhỏ, chú học tốc chạy từ bệnh viện đến thẳng nhà chú ba, đáng vẻ hớt hải, nhắc lại hàng trăm lần câu. “Chuyện dù gì cũng đã xảy ra, có giận dữ cũng chẳng giải quyết được gì. Điều quan trọng nhất hiện nay là nghĩ cách giải quyết chuyện này cho êm thấm.” Rồi chú út ngượng ngập nhìn khuôn mặt trắng bệch của thím ba nói. “Nhược Lâm... cô ấy muốn được ăn canh chị nấu.” Lúc đó, tôi suýt không kịp nhớ ra “Nhược Lâm” rốt cuộc là ai. Tôi biết, nhiều năm nay, chú út đã quá quen với việc y lại vào nhà chú thím ba. Hơn ai hết, chú là người sợ nhất chuyện gì đó xảy ra khiến gia đình này chấn động, nhất là trong thời điểm nhạy cảm rồi ren nhất – trong một đêm chú đã thành một người bố. Bất ngờ hơn, mẹ tôi dùng dùng xông thẳng vào nhà, ngồi giữa phòng khách thản nhiên lớn giọng nói với chú ba. “Chuyện này có gì phải ầm ĩ lên thế? Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Nam Nam từ bé đã ngoan ngoãn, sao mọi người lại gây khó dễ cho con bé? Có nằm mơ chị cũng muốn có được một đứa như Nam Nam, thế mà chú thím xem đấy, chị sinh ra cái giống gì kia chứ. Nếu việc gì chị cũng dùng dùng não loạn cả lên như thế có lẽ chị cũng nên nhảy lầu từ lâu rồi...” Chú ba thất kinh ngắt lời mẹ tôi. “Chị mau uống nước đi, không trà nguội hết bây giờ.” Vừa nói chú vừa căng thẳng lên nhìn sang phía Tây Quyết. Bà mẹ điên khùng của tôi bỗng nhiên nói ra hai từ cấm kỵ hơn mười mấy năm nay trong nhà chú ba – “nhảy lầu”, quan trọng hơn, bà ta còn thốt ra câu “cũng nên nhảy lầu.”

Cứ thế, vì chú út, vì Bắc Bắc vừa mới lọt lòng, chú thím ba một lần nữa cố gắng vực dậy lý trí. Họ cùng bố mẹ Tô Viễn Trí hẹn gặp nhau trong một phòng trà, bàn bạc sao cho “tổn thất của hai bên gia đình được giảm đến mức tối thiểu” – đây là nguyên văn câu nói của chú út, tôi không hề thay đổi một chữ nào. Không khí gương gạo và ngượng ngùng không giống như đang bàn chuyện hôn nhân mà giống như họ đang “bí mật hòa giải” một vụ án cưỡng dâm vậy. Chú út thân yếu của chúng tôi chịu trách nhiệm làm người hòa giải vui tính, làm không khí dịu xuống một cách hài hước nhất có thể. Tôi và Tây Quyết ngồi tận góc phòng, nhìn Nam Âm với ánh mắt ảm áp biểu hiện sự ủng hộ hết mình. Kết quả cuối cùng là: tuy hai nghi phạm trên đã được thành lập tội danh, hành vi phạm tội gây nên hậu quả nghiêm trọng, nhưng ngay lúc này ép hai đứa trẻ đi nhận giấy ly hôn, rõ ràng không phải là biện pháp hay. Vì thế, họ quyết định lấy năm hai đứa tốt nghiệp Đại học làm cột mốc. Nếu đến lúc đó hai đứa vẫn quyết định giữ gìn cuộc hôn nhân vô đạo đức này, hai bên gia đình đành phải buông tay đầu hàng, chính thức tổ chức một lễ cưới đảng hoàng cho chúng để thông báo với thiên hạ. Còn nếu hai đứa có biểu hiện ăn năn hối cải, họ sẽ kết thúc mối quan hệ này một cách hợp pháp, mọi người đều vui vẻ. Hiệp định trên còn một điều khoản vô cùng quan trọng. Trước khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp Đại học, không ai được phép tiết lộ ra ngoài về mối quan hệ vợ chồng hợp pháp của hai đứa. Nói một cách đơn giản hơn, trừ gia đình chúng tôi, sẽ không ai biết “tiểu thư Nam Âm” giờ đã thành “bà Tô”. Một danh xưng thật khiến người ta nổi da gà.

“Chi...” Nam Âm quay đầu lại, lặng lẽ nhìn tôi. “Em hỏi chị chuyện này được không? Khi chị lấy chồng...”

“Chị nghe thấy chối tai quá đấy.” Tôi cười.

“Khi lấy chồng, chị gọi bố mẹ của chồng chị là gì ạ?” Nam Âm chăm chú nhìn tôi, không hề bận tâm đến câu đùa vừa nãy.

“Chuyện này... Chị chỉ gặp bố mẹ anh ta có một lần thôi, chị coi như mình đang diễn kịch, chào họ là ‘bố, mẹ’. Thế là xong.”

“Em...” Nam Âm lắc lắc đầu. “Vậy em phải làm thế nào? Cứ nghĩ đến chuyện khi hai đứa em

tốt nghiệp, em phải gọi bố mẹ của anh ấy là 'bố, mẹ' thì thấy sợ lắm. Hôm nay em đến nhà bố mẹ anh ấy ăn trưa..."

"Ai bảo em đi?" Tôi ngắt lời Nam Âm.

"Là Tô Viễn Trí..." Nam Âm cúi gầm mặt xuống. "Lúc anh ấy rời Long Thành quay trở lại trường, anh ấy có nói với em, vào dịp cuối tuần nào đó đến ăn cùng bố mẹ anh ấy bữa cơm. Bởi trước đó... trước đó họ chỉ gặp Đoàn Mộc Phương, không hề biết em là ai, đột nhiên chúng em lại..."

"Khốn kiếp, thằng đó là cái thá gì!" Hề tôi bị kích động là văng tục. "Những lời như thế mà nó cũng dám nói ra à. Nam Âm, em có phải đồ ngốc không thế? Thằng đó nói gì em cũng làm theo sao? Kể từ lúc này, em không còn ở giai đoạn yêu đương nữa, phải biết lúc nào tiến, lúc nào lui, phải biết cách bảo vệ chính mình, em có hiểu không?"

"Chị nghe em nói hết đã nào..." Nam Âm đỏ mặt. "Chuyện đó không quan trọng, em có thể đến ăn cơm cùng bố mẹ anh ấy. Nhưng... nhưng mà... chị ạ, em không biết nên nói thế nào cho phải, em không thích gia đình anh ấy..."

"Thái độ của nhà đó với em không tốt à?" Tôi cảm giác những sợi tóc gáy của mình đang dựng đứng.

"Cũng không phải, quả thực em không biết nên nói thế nào cho đúng..." Nam Âm bối rối cắn môi. "Gia đình bên ấy... không giống với gia đình ta chút nào chị ạ. Trong gia đình, ngoài bố mẹ còn có bà nội nữa. Khi ngồi ăn, bọn họ không hề nói chuyện. Ban đầu em cảm giác, khi họ hỏi em bất cứ câu gì, đều không để ý em trả lời ra sao. Em cứ nghĩ họ không thích em. Nhưng sau đó, em mới phát hiện, hình như không phải vậy. Chẳng hạn, bố anh ấy nói món này không ngon, nói xong cũng không ai trả lời bác ấy cả, cũng chẳng ai có phản ứng gì. Còn bác ấy hình như cũng chỉ nói thôi, không phải muốn có người chú ý đến mình. Ăn cơm xong, bà nội của anh ấy vẫn không nói lời nào, chỉ lặng lẽ ngồi xem tivi, cứ như tất cả những người có mặt trong phòng lúc đó chỉ là không khí. Sau đó, em mới cảm thấy người nhà anh ấy không phải thích em, mà cũng chẳng phải không thích em, vậy cả thôi. Chị à, nhà chúng ta có như thế đâu? Bất kể ai, chỉ cần nói món không ngon, sao lại có chuyện không ai bận tâm đến như thế chứ? Chị hiểu ý em không? Em biết em nói chưa rõ ràng lắm."

Tôi im lặng. Có lẽ bản thân Nam Âm cũng không hiểu mình đang nói gì, nhưng tôi hiểu. Với con bé, quan hệ giữa người với người trên đời chỉ có hai loại, hoặc là yêu mến, hoặc là ghét bỏ, từ trước đến nay con bé chưa hiểu thế nào là coi thường, không thèm để ý đến. Con bé là đứa trẻ được nuôi dưỡng trong lồng kính, không mấy may liên quan tới bất cứ tạp chất nào khác. Nhà chú ba ai cũng cố gắng hết sức để đối xử tốt với con bé, quan trọng hơn, mỗi thành viên trong gia đình chú ba đều cố gắng đối xử tốt với nhau. Đây cũng là lý do khiến tôi thích gia đình chú từ khi còn rất nhỏ. Tôi có thể tưởng tượng cảm giác của Nam Âm khi ngồi bên bàn ăn cùng gia đình Tô Viễn Trí. Đó là nỗi lo sợ, trống trải của kẻ tự cảm thấy mình lạc loài. Trong hoàn cảnh đó, dường như mọi biểu hiện mềm mỏng, dịu dàng đều có thể bị chế giễu. Đừng hòng nghĩ mấy câu đại loại như "chúc sinh nhật vui vẻ" hay "em rất nhớ anh" có thể khiến họ cảm thấy ấm áp, bọn họ từ lâu đã quen với việc không thể hiện cảm xúc ra ngoài, và cho rằng mình không cần sự dịu dàng ấm áp. Những người lớn lên trong hoàn cảnh như vậy không giống những đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh khắc nghiệt như tôi. Ít ra, trong sâu thẳm tâm hồn, vẫn có vô số những vết nứt khiến tình cảm nồng cháy của tôi có thể rò rỉ ra ngoài. Còn Tô Viễn Trí, tôi dám cá tận sâu trong tâm hồn cậu ta, có những nơi rất quan trọng đã tạo thành một lớp kén dày mà thậm chí chính bản thân cậu ta cũng không nhận ra.

"Chị không biết đâu... em rất muốn hỏi Đoàn Mộc Phương khi nói chuyện với gia đình anh ấy thì như thế nào." Nam Âm dựa lưng vào ghế, cười mệt mỏi. "Nhưng sao có thể chứ? Chắc từ lâu cô ấy đã hận em đến tận xương tủy rồi."

Bỗng tôi buột miệng. "Đáng đời, ai bảo em không tìm hiểu kỹ người ta rồi hãy lấy?" Thật ra lúc đó, một nỗi buồn, nỗi khó chịu ập đến giày vò lòng tôi, tôi không muốn Nam Âm phải trải

qua những chuyện thế này, đổi lại là tôi thì tốt biết bao. Tôi sẽ biết cần phải làm gì, ứng phó với những kiểu người đó ra sao vì tôi từng gặp đủ loại người. Nhưng Nam Âm không đáng phải như vậy.

“Đến chị cũng mắng em...” Nam Âm quay mặt đi, đôi mắt loang loáng nước. “Nếu biết thế em đã chẳng nói với chị, nói rồi lại chuốc nhục vào thân, mẹ đã suốt ngày mắng mỏ, thực ra em rất muốn hỏi mẹ nên làm thế nào, nhưng lại sợ mẹ mắng. Hóa ra chị cũng giống mọi người, đều cho rằng do em tự chuốc lấy.”

“Thỏ con, em đừng khóc, chị không có ý đó, chị xin lỗi em...” Tôi bỗng cảm thấy mình vụng về. “Thỏ con, em biết chị đang lái xe không thể ôm em mà... Thỏ con, chị xin lỗi, tại chị xót xa cho em lắm em có biết không?”

Nam Âm im lặng không nói, ầm ức quay đi không nhìn tôi.

“Cục cưng à, chị không phải anh Tây Quyết của em. Nếu hôm nay cậu ấy ở đây, chắc sẽ có thể dỗ dành em bằng những lời vừa giả tạo vừa vô dụng, còn chị chỉ có thể nói với em, sự khác biệt giữa người với người không bao giờ thay đổi được. Cách hữu hiệu nhất là dùng chính cách thức của họ để chung sống cùng họ. Em có thể hiểu cách thức của họ nhưng họ không thể hiểu được em, vậy là em đã đi trước một bước, đã chiếm được ưu thế. Chị không biết làm vậy có đúng không, nhưng nó cũng không sai đâu.”

“Khó vậy sao...” Nam Âm lại thở dài.

Đúng lúc đó, thím ba gọi điện thoại tới. Tôi định nói chúng tôi sẽ cùng nhau ra ngoài ăn tối, thì nghe thấy giọng nói vô cùng cẩn trọng, nghiêm túc của thím trong điện thoại. “Đông Nghê, cháu về nhà ngay, có khách đến tìm cháu.”

Tôi định hỏi thím người khách đó là ai thì đã nghe loáng thoáng giọng thím từ đầu dây bên kia. “Xin lỗi, cậu có thể nói lại lần nữa cậu tên là gì nhỉ? Nói cậu đừng cười, từ trước đến nay chúng tôi theo bọn trẻ, quen gọi cậu là “thực vật nhiệt đới rồi.”

CHƯƠNG 4: Trở về

Khi xe tôi vừa tắt máy, một cảm giác ớn lạnh dâng lên. Nhìn tòa nhà trước mặt, xung quanh là một sự yên tĩnh, tịch mịch khó tả. Tôi nói. “Nam Âm, thực sự xin lỗi em, định cùng em đi ăn tối nhưng gã khốn kiếp đó lại nhảy vào phá đám.” Không phải tôi cố tình ra vẻ mà thật sự tôi đang rất điềm tĩnh. Hai đầu gối tôi khẽ run, nhưng điều đó cũng không chứng tỏ tôi đang sợ hãi. Chỉ là tôi đang hết sức tập trung mà thôi, giống ngày trước tham gia thi chạy vậy, tập trung hết mức chờ tiếng súng phát lệnh của trọng tài. “Chị, lúc nào rồi mà chị vẫn còn bận tâm đến những chuyện nhỏ nhặt thế?” Nam Âm nhìn tôi lo lắng, giọng con bé cũng hơi run. Tiếp theo đó, khi chuẩn bị xuống xe, tôi nghe thấy tiếng Nam Âm ấn phím điện thoại.

“Uỳnh!” Tôi đóng cửa xe thật mạnh, khiến con bé giật nảy, rồi trợn mắt nhìn Nam Âm. “Em đang làm gì thế?” Giọng tôi nghe có vẻ nhẹ nhàng hơn chút. Nam Âm e dè nói. “Em có làm gì đâu. Em... em nhắn tin cho anh Tây Quyết, bảo anh ấy về nhà ngay...”

“Em dám làm thế à?” Tôi gằn giọng. “Tuyệt đối không được để cậu ấy về nhà...”

“Muộn quá rồi chị... Tin nhắn đã được gửi đi!” Con bé cố tình cười cầu hòa.

“Đừng giở cái vẻ mặt đáng yêu ấy với chị, không ăn thua gì đâu!” Tôi nắm chặt áo khoác. “Xuống xe mau, còn ngăn người ra đây làm gì? Còn chờ chị mở cửa xe mời xuống nữa à? Mới tí tuổi đầu mà đã như con mụ ngòi lê đôi mách lắm chuyện.”

“Này, chị đừng thô lỗ thế được không?” Nam Âm vừa xuống xe, vừa lườm tôi. “Việc gì phải hung hăng như quyết một phen sống mái thế.”

Đúng là tôi chuẩn bị liều mạng với hấn. Tôi cười thầm, mắng con ranh Nam Âm vài câu, coi như khởi động chuẩn bị nghênh chiến.

Hắn ngồi ở trên ghế sofa, khi bước vào tôi chỉ thấy nửa khuôn mặt hấn, chưa kịp đưa mắt nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của thím ba đã thấy cốc trà nóng đang bốc hơi nghi ngút trên mặt bàn trước mặt hấn. Cốc trà đó khiến lửa giận trong lòng tôi bốc lên ngùn ngụt. Tôi buột miệng. “Thím còn rót trà cho hấn làm gì? Đáng lẽ nên gọi điện thoại báo cảnh sát đến tổng cổ hấn ra ngoài thì đúng hơn.” Tôi có thể tưởng tượng lúc đó tay chân thím ba luống cuống, theo bản năng lại đối xử với thằng cha khốn nạn ấy như khách.

“Đồng Nghê”. Thím ba trách móc nhìn tôi. Lúc này, thằng bé con Thành Công bỗng nhiên thò đầu ra từ phía sau ghế sofa, chầm chậm bò đến bên chân hấn, ngược mắt nhìn lên không sợ hãi. Hấn cúi người xuống bế thằng bé đặt lên đùi, lại còn dám cà cà cảm mình lên đầu thằng bé. Những sợi râu lởm chồm quả nhiên khiến thằng bé phản bội ngu ngốc đó không hiểu tình hình cười lên khanh khách. Khuôn mặt thằng bé thực sự rất hạnh phúc.

Cuối cùng, hấn cũng quay đầu lại nhìn tôi. “Đồng Nghê, lâu rồi không gặp!”

“Khốn kiếp, đừng giở trò với tôi, Phương Tĩnh Huy, bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra khỏi người con trai tôi.” Tôi trợn trừng mắt hằm hằm nhìn hấn.

“Thằng bé cũng là con trai tôi.” Hấn chậm rãi nói. “Còn nữa, sao cô lại nói với gia đình mình tên thằng bé là Trịnh Thành Công? Từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi đồng ý để thằng bé lấy theo họ của cô, tôi đặt tên cho thằng bé là...” Phương Tĩnh Huy vừa nói, vừa dùng bàn tay vuốt nhẹ nhẹ lên khuôn mặt Thành Công, dường như đoán trước được tôi sẽ làm gì nên đã nắm lấy con tin này trước.

Mà thôi, tôi không nên nổi điên lên với hấn, không nên động tay động chân, cố gắng kiềm chế không văng tục. Hấn đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng để tới đây, tôi không nên làm loạn thế cục trước như thế. Tôi mím chặt môi, không nói không rằng tiến về phía hấn, vươn tay xốc vào nách Thành Công định cướp thằng bé lại. Lúc đầu hấn cũng giữ chặt lấy thằng bé, nhưng đúng lúc đó, giọng nói lo lắng của thím ba vang lên đằng sau chúng tôi. “Cô cậu không được làm thế, sẽ làm thằng bé bị đau đấy.” Dường như thằng bé hiểu được câu đó, liền khóc ré lên. Lập tức, gã

khốn cảm thấy bối rối, không muốn buông tay, nhưng nghe tiếng khóc thảm thiết của thằng bé, hẳn đành phải thả tay ra. Tôi chớp cơ hội giật mạnh Thành Công về phía mình, ôm vào lòng. Vậy cũng sao đâu, dù sao thằng bé cũng đã bị đau rồi. Khi sinh nó, nỗi đau tôi phải chịu đựng còn lớn hơn gấp trăm ngàn lần. Chỉ chút ít đón đau đó chưa đủ để thằng nhóc con này trả nợ cho tôi.

Thím ba tiến đến, đón Thành Công từ tay tôi, vỗ nhẹ nhẹ lên vai thằng bé, nói. “Dù thế nào, hôm nay thằng bé cũng ở đây với thím. Ở đây đông người nói chuyện không tiện, hai đứa đưa nhau ra ngoài đi. Trẻ con có tội tình gì chứ? Không ra đánh cha mẹ gì cả!”

“Cháu không có chuyện gì cần phải giải quyết với anh ta cả.” Tuy tôi trả lời thím ba nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào con người ấy. “Khi rời khỏi Mỹ, cháu đã không muốn gặp lại hẳn ta... Đối với cháu, hẳn ta chẳng qua chỉ là một đồng rác bốc mùi, ruồi nhặng bu đầy, chỉ cần nghĩ đến thôi đã muốn nôn mửa rồi.”

Hắn ta đột nhiên đứng phắt dậy, chắn trước mặt tôi.

“Tôi có chuyện muốn nói với cô.” Hai nắm tay hắn vô tình siết chặt. “Thực ra tôi cũng không muốn nói chuyện ở đây, nhưng chỉ tìm đến đây tôi mới gặp được cô. Tôi muốn đưa con trai tôi đi, đơn giản vậy thôi.”

“Anh thất nghiệp rồi chứ gì?” Tôi nhìn chăm chăm vào ánh mắt Phương Tĩnh Huy, cười khẩy. “Chắc là Viện nghiên cứu khoa học hắt cẳng, nên lúc này mới nhớ đến con cái phải không? Anh định đem nó theo để xin lĩnh tiền trợ cấp hàng tháng cho người nuôi trẻ tàn tật chứ gì? Không dựa vào thằng bé anh sẽ không có gì mà bỏ vào mồm phải không?” Dù gì cũng từng là vợ chồng, hơn ai hết tôi hiểu rõ cách khơi lên cơn điên của anh ta ra sao.

Môi Tĩnh Huy trở nên trắng bệch, thật thích thú khi được trông thấy bộ dạng đang cố gắng kiềm chế cơn tức giận đến run người. “Trịnh Đông Nghê, cô tưởng ai cũng bĩ ối như cô sao?”

Lúc đó, giọng nói trong vắt của Nam Âm xen vào. “Anh không thể vô lý như thế, chính anh đã không muốn Thành Công nên chị tôi mới đưa thằng bé trở về Trung Quốc. Chính anh ghét bỏ thằng bé không bình thường nên mới đòi ly hôn với chị tôi, giờ anh lại muốn đưa thằng bé đi, anh quá đáng quá rồi đấy.”

Phương Tĩnh Huy kinh ngạc quay đầu nhìn Nam Âm. “Ai nói với cô chúng tôi đã ly hôn? Ai nói tôi là người đề nghị ly hôn? Mọi người là họ hàng thân thích của cô ta, tất nhiên sẽ tin toàn bộ những gì cô ta nói. Nhưng tôi chưa bao giờ ký vào đơn ly dị, chính cô ta không muốn sống cùng tôi nên nghĩ ra mọi chiêu trò để uy hiếp tôi. Cô ta đem con quay về Trung Quốc chẳng qua vì...” Phương Tĩnh Huy sưng lại giãy lắt như đang ngập ngừng điều gì.

Tôi vẫn luôn chờ đợi khoảnh khắc ấy. Trong lúc anh ta còn đang ngập ngừng, tôi thất thủ bước lùi về phía sau. Vừa hay ba bước, tôi có thể lão đảo, loạng choạng ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa phía sau lưng mình, nhưng phải nhớ tạo ra một dáng vẻ, tư thế thật suy sụp mà không được trông quá xấu xí. Tốt lắm, khi tôi ngã xuống ghế, đầu tóc chắc cũng sẽ rối tung lên, may hôm nay tôi vừa đi làm tóc, tác dụng của keo vuốt tóc không thể chối bỏ được, chúng chỉ cho phép vài sợi tóc lòa xòa xuống mặt tôi, chứ không khiến cả mái tóc bù xù như một con điên. Tiếp đó, khi Phương Tĩnh Huy còn đang do dự có nên nói ra chuyện đó hay không, vào thời điểm mà hẳn định mở miệng nói nhưng lại ngập ngừng, tôi sẽ tranh phần diễn của hắn, ôm mặt khóc lớn.

“Thím ba... thím ba...” Tôi ngược mắt lên, tìm ánh mắt thương cảm của thím. “Hắn ta nói dối, hẳn ta bịa đặt, hẳn ta là đồ vô liêm sỉ... Phương Tĩnh Huy, đồ khốn nạn kia... bây giờ tôi chẳng còn gì nữa, anh còn muốn đến cướp cả con trai của tôi, anh muốn đưa nó về Mỹ để tôi không bao giờ được gặp nó nữa. Tôi không để anh đạt được mục đích của mình đâu, kẻ nào muốn đưa con trai tôi đi phải bước qua xác Trịnh Đông Nghê này! Tôi đã phải chịu bao khổ đau, cay đắng, tủi nhục, ai đủ tư cách đến đây mắng chửi tôi chứ? Cút hết đi, chết hết đi! Anh nợ tôi, anh còn nợ tôi nhiều lắm, tôi nhất định phải lấy lại hết...” Tôi lấy hết sức thở hổn hển, thỏa lòng mong ước lắng nghe tiếng khóc thảm thương suy sụp của mình vang lên giữa không gian yên tĩnh.

“Đồng Nghê...” Thím ba chạy lại, ngồi lên thành ghế, vòng tay ôm lấy người tôi, ghì chặt đầu tôi vào ngực. “Cháu không phải sợ, không phải sợ... Thành Công sẽ không đi đâu cả, cháu yên tâm, chúng ta sẽ cùng bàn bạc, nhất định sẽ tìm ra hướng giải quyết ổn thỏa nhất... Đồng Nghê, ngoan nào...” Thím ba vừa vỗ nhẹ lên đôi vai đang run rẩy của tôi, vừa ngẩng đầu lên nói. “Xin lỗi cậu, Phương... Tĩnh Huy, cậu cứ tạm thời đi khỏi đây đã, hôm nay chắc không nói chuyện được đâu... Hơn nữa chúng tôi cũng không hiểu rốt cuộc giữa hai đứa có chuyện gì.” Thím ba vừa nói, vừa vội vàng rút mấy tờ giấy ăn cho tôi lau nước mắt. “Đồng Nghê, dù thế nào cũng phải bình tĩnh, thím biết nỗi khổ tâm của cháu mà, thím biết chứ...”

Nhưng cũng đúng lúc đó, tôi lại khóc thật. Bởi tôi đột nhiên nhớ lại ngày hôm đó, ngày mà tôi đi khám tiền sản, hay nói một cách chính xác, là ngày tôi biết được bệnh tình của Thành Công. Tôi nhìn thấy một chút do dự thoáng qua trong đôi mắt màu lam của bác sĩ. Tôi luống cuống hỏi có phải con tôi rất khỏe mạnh không, nhưng ông ta chỉ cười một nụ cười đầy chức trách nghề nghiệp rồi nói. “Chị hãy theo tôi sang phòng làm việc bên cạnh, ngoài tôi ra, ở đó còn có một bác sĩ chuyên khoa nữa. Tôi nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện.” Lúc đó, tôi biết đã có chuyện xảy ra, hơn nữa, đó còn là chuyện rất xấu. Tôi lóng ngóng ôm chiếc bụng nặng nề đi theo ông ta, Thành Công khi đó còn khế đạp tôi trong bụng... Bỗng nhiên, nước mắt tôi trào lên khóe mắt không cách nào kìm lại được, cứ ăng ặc. Trong lúc hoảng loạn, tôi cuống quýt lấy tay áo lau nước mắt... Có chết tôi cũng không muốn mấy tay bác sĩ đó nhìn thấy tôi rơi lệ... Ai dám nói mình thật sự hiểu được cảm giác lúc đó chứ? Thứ cảm giác cổ bám víu một tia hy vọng mong manh khi đứng trước sự tuyệt vọng? Cảm giác ấy khủng khiếp lắm, đáng sợ lắm, nó khiến người ta để lộ ra trăm ngàn vẻ xấu xí. Tôi nắm chặt lấy cổ tay áo thím ba, từng cơn ớn lạnh bỗng đâu trào dâng trong cơ thể.

“Anh còn chưa cút đi sao? Giờ anh hài lòng rồi chứ?” Tôi nghe thấy Nam Âm dừng cảm quát lên. “Anh có biết là Tết Nguyên đán năm nay bác cả tôi đã qua đời rồi không? Có biết bố của chị tôi đã qua đời rồi không? Bác ấy không còn nữa... Khó khăn lắm chị ấy mới lấy lại được chút tinh thần, giờ anh lại tới đòi cướp Thành Công! Anh còn là con người nữa không?”

Để phối hợp với lời nói đó của Nam Âm, tôi càng ngồi bó gối chặt hơn, điều chỉnh tiếng khóc càng thảm thiết hơn.

Lúc này, thím ba mới đứng lên nói. “Tôi thấy tình hình này có lẽ chúng ta không thể bàn bạc được gì thêm nữa, tốt nhất cậu cứ đi trước đi. Chuyện giữa hai người chúng tôi cũng không tiện xen vào, nhưng chúng tôi không phải là những người không hiểu đạo lý, có chuyện gì đợi đến khi mọi người bình tĩnh lại rồi tính tiếp.”

“Cháu xin lỗi đã làm phiền đến cô. Cháu sẽ lưu lại Long Thành một thời gian, cháu để điện thoại và địa chỉ trên bàn ăn đây ạ.” Hắn ta bước tới, cúi người cầm túi hành lý ở góc tường lên, nhân tiện thì thăm vào tai tôi. “Vừa phải thôi, đừng diễn quá nhập tâm thế!”

Vẫn câu nói đó, dù gì chúng tôi cũng từng là vợ chồng, hơn ai hết anh ta cũng là người hiểu cách chọc giận tôi như thế nào. Tôi muốn đứng lên vớ lấy tách trà thím ba vừa mới pha hất thẳng vào mặt hắn. Nhưng cuối cùng tôi đã không làm thế, bởi tôi đã kiệt sức. Tôi ngồi bó gối trên ghế, mình mẩy ê ẩm, không còn chút sức lực. Rốt cuộc tôi chỉ chầm chậm đến cạnh bàn, cầm cốc trà nắm chặt trong tay, không hiểu sao hai bàn tay tôi tự dưng lạnh cóng. “Chị ơi...” Nam Âm nhẹ nhàng sà đến bên cạnh, đặt tay lên đầu gối tôi. “Chị đừng khóc nữa, anh ta đi khỏi đây rồi.”

Thím ba như vừa trút được một gánh nặng, vỗ vào vai tôi an ủi rồi nói với Nam Âm. “Được rồi, để chị con yên tĩnh một chút.” Nói xong, thím ba quay người đi vào phòng bếp. “Bây giờ đã muộn rồi, thôi không nấu ăn nữa, nhà ta gọi cơm cho nhanh. Nam Âm, gọi điện thoại đặt cơm đi, con chọn món nhé, đừng chọn những món nấu nướng lâu, nhanh lên nhé, ăn xong con còn phải quay về trường.”

Nam Âm cũng đứng dậy, giọng con bé vọng lại. “Những món nào thì nấu nướng lâu ạ?” Thím ba thở dài thườn thọt. “Thôi, tốt nhất để mẹ gọi. Xem ra đã đến lúc mẹ nên dạy con học nấu ăn thật rồi.” “Hay quá, con muốn học lắm ạ.” “Mà thôi!” Giọng thím ba lại trở nên gay gắt, hằn học.

“Mẹ dạy con nấu ăn ngon hóa ra lại lời cho cái thằng Tô Viễn Trí đó à?”

Có người đến đứng trước mặt tôi, chầm chậm ngồi xuống. Bàn tay ấm nóng của cậu ta từ từ, nhẹ nhàng đặt lên bàn tay đang cầm cốc trà của tôi, vì thế tôi vô thức siết chặt tay hơn... Thật ra hai chúng tôi rất giống nhau điểm đó, từ nhỏ đã có động tác quen thuộc này. Tôi thừa biết cậu ta về nhà từ lúc nào, và cũng chính khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt sa sầm, lạnh lùng khi bước vào của cậu ta, tôi đã quyết định. Tôi quyết định tuyệt đối không được để Phương Tĩnh Huy nói ra những điều đó, quyết không để Tây Quyết nghe được những chuyện đó, cho dù giấy không bọc được lửa, nhưng tôi chẳng quan tâm nhiều đến thế. Ý chí của con người ta có những lúc thật kỳ diệu, bởi tôi đã hạ quyết tâm nên kỹ năng diễn xuất mới xuất sắc đến thế... Bình thường, tôi là người rất hiếm khi rơi nước mắt, có đánh chết tôi cũng sẽ không rơi lấy một giọt nước mắt nào.

Tây Quyết vươn tay ra, những ngón tay của cậu ta nhẹ nhàng lướt qua những vệt nước mắt của tôi, mỉm cười. “Hàng xóm lại tưởng nhà mình đang mổ trâu mổ bò!”

“Cút đi!” Tôi bật cười. “Lén lút lau tay vào tấm đệm lưng như thế cậu có thấy bẩn không, đừng tưởng chị không thấy nhé!”

“Cút đi!” Dáng vẻ xấu hổ quá hóa tức giận của Tây Quyết lại xuất hiện. Cậu ta nói. “Anh chàng ‘thực vật nhiệt đới’ của chị không giống với tượng tượng ban đầu của em.”

Tôi thầm run rẩy, buột miệng nói bừa. “Không giống cũng có gì quan trọng đâu! Dù sao những kẻ khốn nạn trên đời này có muôn hình vạn trạng, chẳng ai giống ai.”

“Chị chủ động đề nghị ly hôn thật à?” Tây Quyết nhẹ nhàng hỏi.

“Ghê thật đấy!” Tôi trừng mắt nhìn cậu ta. “Mới chạm mặt người ta có một lần mà đã muốn quay grooms giáo lại đối phó với chị rồi à?”

“Có phải không?”

Tôi cũng nhìn thẳng vào mắt cậu ta nói. “Không!” Tôi thực lòng không hiểu nổi, sao con người ta lại thích nghe lời nói thật đến thế. Hoặc cũng có thể nói, tại sao con người lúc nào cũng rêu rao mình thích nghe lời nói thật? Những lời nói thật có gì đáng nghe chứ? Ai đặt ra tiêu chuẩn để đoán định thật và giả vậy?

“Thế sao anh ta lại muốn đem Thành Công đi?” Hơi thở Tây Quyết nặng nề phả vào mặt tôi.

“Anh ta nói gì em cũng tin à?” Tôi khó chịu cúi đầu, nhấp một ngụm trà đã nguội ngắt. Đột nhiên, sức nhớ không biết tên khốn đó đã uống ngụm nào chưa, sự kinh tởm dâng lên khiến tôi đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn. “Ngoài miệng anh ta luôn nói muốn đưa thằng bé đi, nhưng có quỷ thần mới biết trong lòng anh ta mưu tính gì. Lòng dạ anh ta thâm sâu khó lường lắm, lấy thằng bé làm cái cớ để lừa mọi người thôi. Em tin thằng khốn đó hay tin chị?”

“Đương nhiên em tin chị.” Tây Quyết nhẹ nhàng nói. “Em chỉ tin chị.”

Tây Quyết, tin chị là sai đấy. Em thật chẳng thông minh chút nào, thực ra ngay từ nhỏ em đã không thông minh như người ta vẫn nhận định. Nhưng em buộc phải tin chị và chỉ có thể tin chị, bởi nếu em không tin chị nữa, chị sẽ hận em, như chị đã hận Phương Tĩnh Huy. Anh ta lúc nào cũng chỉ biết bóc mẽ chị, nhìn thấu tâm can chị, chỉ biết dùng những cách có vẻ vô tình để buộc chị phải cảm thấy mình thật ngu xuẩn, nhắc nhở rằng chị không xứng với anh ta. Nhưng Tây Quyết, em có biết không? Nếu em không thể trở thành một tên khốn như Phương Tĩnh Huy, em sẽ mãi là người thua cuộc. Sẽ mãi chỉ có những người đàn bà như Trần Yên xuất hiện trong cuộc đời em, vừa lợi dụng em, vừa dùng danh nghĩa của lòng “cảm kích” để coi thường em. Thực ra chị cũng coi thường em, dù có lúc chị thực sự thấy sợ em. Chị cũng coi khinh một kẻ lúc nào cũng nhần nhện, không bao giờ biết tiến công như em. Nhưng, chị lại không cho phép em coi thường chị, Tây Quyết ạ.

Đúng lúc đó, chuông cửa reo vang.

“Người ta đưa cơm đến nhanh thế sao?” Thím ba có chút ngạc nhiên ngó ra nhìn. Ngay sau đó, giọng reo hò của Nam Âm vang lên. “Là bố... mẹ ơi, bố về rồi!”

Tây Quyết lập tức đứng dậy. “Chú về rồi ạ!”

Chú ba cười vui vẻ, kéo vali hành lý vào nhà, tiếng bánh xe dưới đáy vali lăn trên nền gạch rộp rã. Thím ba ngạc nhiên nhìn chú ba. “Ồi, không phải anh bảo ngày mai mới về sao?”

Chú ba vừa nói lỏng cà vạt, vừa nói. “Có ở đó thêm một tối cũng chẳng có gì khác ngoài chuyện ăn ăn uống uống, thà về sớm một chút còn hơn. Thế là anh liền đổi vé máy bay chiều hôm nay.” Chú ba quay sang Nam Âm. “Tối nay con phải về trường phải không? Lát nữa ăn cơm xong bố sẽ đưa con đi.”

“Bố đi công tác có đem thứ gì hay ho về cho con không?” Nam Âm cười rạng rỡ.

“Đầu óc bố chán quá!” Chú ba bật cười. “Tây Quyết, giúp chú một tay. Có mấy thùng táo chú xếp ở cửa thang máy dưới kia. Táo đấy ăn ngon lắm, nghe nói từng đoạt giải kia đấy. Điện thoại chú hết pin nên lúc này không gọi được cháu xuống bê giúp. Mau bê lên đây đi, không người ta lại lấy trộm mất.”

“Cháu đi ngay bây giờ đây.” Tây Quyết vui vẻ nói.

“Chú cứ có cảm giác mình phải trở về hôm nay, quả nhiên, mọi người đều tề tựu đông đủ cả.” Chú ba nhìn tôi cười, rồi chợt sững lại giây lát, chắc chắn ánh mắt đang nhìn đôi mắt sưng húp đỏ ngầu của tôi. “Đồng Nghê, cháu sao thế?”

“Hỏi nhiều thế làm gì chứ, anh lo cho mình đi đã.” Thím ba nói với chú như đang bảo ban một đứa trẻ. “Anh mau mang hành lý của mình vào phòng đi, nhớ phân loại đồng quần áo bẩn ra nhé!” Rồi thím ba như bỗng nhớ ra điều gì, quay lại nói với Nam Âm. “Nam Âm à, con gọi điện cho nhà hàng đặt thêm hai món nữa, lúc này mẹ không nghĩ bố con về. Gọi thêm canh đậu phụ, một con cá nữa, bố con thích ăn những món đấy lắm.”

“Lúc này mẹ nói mấy món đó nấu nướng lâu lắm mà!” Nam Âm dẫu môi.

“Bảo con gọi thì cứ gọi đi.” Thím ba cười, trách yêu. “Con không nghe thấy bố con vừa nói lát nữa ăn xong sẽ đưa con về trường à, muộn chút cũng có sao đâu, không biết động não gì cả...”

“Thím ba, cháu đi rửa mặt chút ạ.” Tôi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại. Tôi định ở trong đó lâu một chút, bởi tôi biết, cần phải cho thím ba chút thời gian để thím còn đóng cửa phòng ngủ lại, kể cho chú ba nghe từ đầu đến cuối diễn biến cuộc viếng thăm bất ngờ của tên khốn Phương Tĩnh Huy. Sau đó, thím sẽ to nhỏ căn dặn chú ba tuyệt đối không được nhắc chuyện đó trên bàn ăn, vì tôi vừa khóc lóc một trận lòng trời lở đất. Tiếp nữa, hai người sẽ cùng thở ngắn than dài, than thở về cuộc đời ba chìm bảy nổi, trắc trở của tôi. Tôi có thể tưởng tượng trình tự của câu chuyện nhất định sẽ như thế. Những người hạnh phúc cần phải thỉnh thoảng suy ngẫm về sự thê thảm của những người bất hạnh để tự cảm thấy mãn nguyện về hạnh phúc mà mình đang có. Tôi hẳn học mím môi thật chặt, vốc nước hắt lên mặt. Tôi không có ý xấu, chỉ muốn nói tới bản chất của sự việc mà thôi.

Giọng nói lạnh lạnh tràn trề sức sống của Nam Âm át cả tiếng nước chảy. Dường như con bé không hề ý tứ mở toang cửa phòng của chú thím ba. “Mẹ ơi, nhà một bạn cùng phòng ký túc với con có con chó vừa sinh được một bầy chó con, bạn ấy nói muốn tặng một con...”

“Con đừng hòng!” Chú ba vừa quay về, giọng thím ba nghe cũng tự tin mạnh mẽ hơn hẳn. “Đừng tưởng mẹ không biết con đang có ý đồ gì nhé! Sớm không nói, muộn không nói, lại nói đúng lúc bố vừa đi công tác về. Mẹ nói cho con biết, vô ích thôi, chuyện này không cần bàn bạc gì thêm nữa. Bây giờ nhà ta có tới hai đứa bé, chó con bẩn thỉu lắm, nhớ lấy bệnh gì thì ai chịu trách nhiệm?”

“Không đến nỗi thế chứ!” Chú ba vào hòa với Nam Âm. “Hồi bé nhà chúng ta cũng nuôi mèo đấy thôi, có làm sao đâu, cũng chẳng bị lây nhiễm gì cả!”

“Không liên quan gì đến anh.” Thím ba quả quyết nói. “Mẹ đã nói không thương lượng gì hết. Còn nữa, làm gì có cô bạn ở cùng phòng ký túc nào chứ, chỉ có con chó con nhà chị họ của Tô Viễn Trí không ai thèm nuôi thôi... Hôm đó con rì rầm nói chuyện điện thoại với thằng đó mẹ nghe được hết, đừng hòng lừa mẹ!”

Thế là, Nam Âm nhanh trí phân tán sự chú ý của mọi người. “A, táo ngon tới rồi, táo ngon tới rồi. Tuyết Bích, mau lại giúp cô chú bê táo vào đây đi...”

Tôi nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của mình trong gương, cười nhạt. Lúc nào cũng thế, từ nhỏ đến giờ tôi đã bắt gặp vô số lần khung cảnh ấy. Ba người nhà chú ba luôn nói cười vui vẻ, sự vui vẻ thật sự, tự nhiên, không chút giả dối, còn Tây Quyết luôn cặm cụi, cần mẫn bê vác những đồ nặng nhọc. Khi còn nhỏ là những bao bột mì, bao gạo, sau này là tivi, giá sách, và sau nữa là bình gas. Trên khuôn mặt cậu ta, nụ cười nhẵn nại, chịu khổ chịu nhục, nhất mực trung thành luôn thường trực trên môi, chỉ sợ người ta không biết mình đang vui vẻ, hài lòng từ thể xác cho đến tinh thần. Đó chính là hạng người mà người xưa vẫn gọi – “gia đình”. Tôi biết mình không nên suy nghĩ như thế, cũng biết trong ngôi nhà này, trừ tôi ra, chẳng ai suy nghĩ về vấn đề đó giống tôi. Tôi biết chú thím ba là những bậc phụ huynh tuyệt vời nhất trên thế gian này, và tôi biết Tây Quyết là cậu con trai duy nhất trong nhà, đương nhiên những chuyện nặng nhọc phải cáng đáng. Tôi biết cho dù chú thím hai – đôi uyên ương lạ đời ấy nếu ở trên trời có thiêng, trông thấy cảnh tượng ấy không chừng cũng cảm thấy yên tâm vô cùng. Những chuyện đó tôi đều hiểu cả, chỉ có điều, mỗi lần cảnh tượng ấy xuất hiện, nó lại chích vào mắt tôi đau đớn. Sao em có thể tự cho phép mình sống như thế, sống không chút vương bận trong ân huệ của người ta như vậy? Sao có thể chứ?

Đồ chết dẫm! Tôi rửa thầm trong lòng. Chị đã bao lần cố gắng, chị cố vũ em đánh nhau, dạy em hút thuốc, kiên quyết muốn em theo học chuyên ngành mình thích, muốn em rời xa Long Thành... Bao nhiêu nỗ lực đó, chẳng qua chỉ để nhắc nhở em dù thế nào em vẫn phải là Tây Quyết độc nhất vô nhị, dù thế nào em cũng không được bỏ đi lòng tự trọng của bản thân. Em có thể trở nên xấu xa một chút được không? Em có thể dừng tốt đến thế được không? Em có thể dừng tốt đến mức luôn phải chịu thiệt thòi như thế không? Em đúng là đại đột mà, tại sao em lại không hiểu điều đó chứ?

Giọng nói vui vẻ của Nam Âm lại vang lên. “Món sườn xào chua ngọt này là của con và chị Đông Nghê, món cà tím không hành này là của anh Tây Quyết, món cá là của bố, còn mẹ thích ăn canh. Thôi chết, quên không dặn nhà hàng đừng cho rau mùi vào canh, chị Đông Nghê không thích ăn... Tuyết Bích, cháu giúp cô mang thêm hai cái bát ở trong tủ khử độc ra đây được không? Mà Tuyết Bích này, cháu thích ăn gì nhất nhỉ? Lúc này cô cũng quên không hỏi.”

“Cái gì em cũng thích ạ.” Tuyết Bích cười khi trả lời.

“Sao lại cái gì cũng thích được, kiểu gì cũng phải có món thích nhất chứ?”

“Món nào em cũng... thích nhất.”

“Con người ta sống phải có cá tính, có hiểu không, Tuyết Bích...” Nam Âm thở dài thườn thượt. “Không nên nói gì cũng được, gì cũng thích, cháu còn nhỏ như vậy chỉ ít cũng nên dừng cảm nói ra mình muốn thứ gì nhất chứ.” Rồi Nam Âm lên giọng già đời. “Nào, bắt đầu từ chuyện cháu mạnh dạn nói mình thích ăn gì nhất?”

“Em thích nhất là ăn... mỳ gói ạ!”

“Thưa cháu luôn... Thế chỗ cháu và chị của cô, không có thứ nào ngon hơn để ăn à?”

“Vâng. Nhà cô có tới mấy thùng mỳ gói. Lần sau chị về nhà, em sẽ mời chị ăn. Em thích bỏ cùng lúc mấy gói mỳ vào nồi nấu, quan trọng là cho gia vị thế nào, có vậy mùi vị nước mỳ sẽ rất đặc biệt. Em còn biết đun nước, thái dưa chuột và dấm bỗng thành những lát rất mỏng nữa đấy, em cũng biết chỉnh cho hình dạng trứng ốp lếp trông rất gọn gàng nữa...” Tuyết Bích nói rất nghiêm túc.

“Thôi được rồi, cháu là chuyên gia, được chưa.” Nam Âm cũng cười khi. “Cô cũng thích ăn mỳ

gói, nhưng trước kia mẹ cô bảo nó không có chất dinh dưỡng nên không cho ăn. Hồi còn học tiểu học, một người bạn cùng lớp nhà ở xa, buổi trưa không thể về nhà, tan học mọi người đều đã về, còn cậu ấy ở lại trong phòng học để ăn mỳ “Khang sư phụ”, sau khi đổ nước nóng vào mùi dậy lên thơm kinh khủng. Cô chỉ biết đứng một bên nhìn thòm thèm thôi. Có lần không chịu nổi nữa, bèn hỏi cậu ấy có thể cho cô ăn ké một miếng không, cháu biết cuối cùng cậu ta nói gì không, cậu ấy bảo chỉ có một đôi đũa mà “nam nữ thụ thụ bất thân”⁽⁶⁾, ha ha ha ha...” Nói xong, chỉ nghe thấy tiếng cười vang của Nam Âm, không biết còn bé có biết ngượng hay không nữa.

“Tuyết Bích, sao lúc nào cháu cũng ăn mỳ gói thế? Cháu đang tuổi lớn, cần rất nhiều chất dinh dưỡng đấy.” Thím ba rất kịp thời nói xen vào. “Sau này mỗi tuần ít nhất cháu phải đến đây ăn bốn bữa cơm, cứ quyết định vậy nhé.”

“Sao tên cháu là Tuyết Bích?” Chú ba hiếu kỳ hỏi. “Ai đặt tên cho cháu thế? Rất ý nghĩa đấy!”

Cho dù ban ngày càng lúc càng dài ra nhưng dù sao màn đêm cũng sẽ buông xuống. Tôi cho kính cửa xe thấp xuống một chút để làn gió thảnh thơi đến chút hương vị ngọt ngào. Một ngày dài đằng đẵng cuối cùng cũng đã trôi qua. Đêm nay nhất định tôi sẽ gặp ác mộng. Bởi lẽ ban ngày gặp phải nhiều chuyện liên tiếp, nhất định đêm đó tôi sẽ có những giấc mơ rất quái lạ. Những chuyện xảy ra trong cơn ác mộng đó muôn hình vạn trạng, nhưng đa số đều có chung kết cục, hoặc tôi bị rơi từ trên cao xuống hoặc tôi bị nghẹt thở. Sau này, khi đã lớn, những giấc mơ bị rơi xuống từ trên cao càng lúc càng ít. Xem ra bà nội tôi nói rất có lý – mơ thấy mình bị rơi từ trên cao xuống chứng tỏ mình đang lớn. Rõ ràng, tôi không thể lớn thêm được nữa. Thường trong những khoảnh khắc không ngờ tới, tôi lại nhớ tới bà nội. Thực ra trông ký ức của ba chị em tôi, ấn tượng của tôi về bà nội sâu sắc nhất, và bà nội cũng yêu thương tôi nhất. Ông nội lại khác, chỉ thích cháu trai, Tây Quyết chính là bảo bối của ông nội. Ở điểm này, bà nội đáng mến hơn ông nội gấp trăm lần. Chỉ tiếc bà nội ra đi quá sớm, nên ông nội nắm trong tay mọi quyền quyết định. Khi ông mất, để toàn bộ số tiền dành dụm được cả đời của hai ông bà được để lại cho Tây Quyết. Thực ra cũng chẳng đáng là bao, nhưng hành động đã nói lên tất cả. Tôi và Nam Âm chỉ được chia cho mấy món đồ trang sức của bà nội để tượng trưng và hoàn toàn chỉ mang ý nghĩa kỷ niệm. Thêm nữa, trước khi ra đi ông còn dặn dò, nếu Bắc Bắc sinh ra là con trai, số tài sản mà Tây Quyết được thừa kế phải chia một nửa cho Bắc Bắc, còn nếu là con gái thì thôi. Ông già đó thật thâm hiểm, rất giống con trai cả của mình – Trịnh Nham. Nếu bà nội ở trên trời biết được ông sắp xếp kiểu đó, nhất định sẽ nộ khí xung thiên⁽⁷⁾. Tôi có thể tưởng tượng, khi ông nội đặt chân sang thế giới bên kia, chắc bà nội đã hung hăng đứng đợi sẵn ở đó... Cứ để hai ông bà cãi nhau ở bên kia thế giới vậy, tự dưng tôi khẽ bật cười.

“Cô ơi...” Tuyết Bích khẽ gọi từ hàng ghế sau. “Mai là thứ hai, hình như cháu phải đi học rồi ạ.”

Chết rồi! Bị Phương Tĩnh Huy quấy quả, khiến tôi hoàn toàn quên mất chuyện ngày mai phải đưa Tuyết Bích đến nhập học ở trường mới. Tôi cứ nghĩ mai mình không cần phải dậy sớm kia đấy. Tôi nghiêng răng lẩm bẩm. “Đi chết đi!” Rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói với Tuyết Bích. “Không phải nói cháu đâu, cô đang nói bản thân cô thôi, cô chẳng nhớ gì cả. Mai mấy giờ dậy được nhỉ? Nhưng nếu phải đi sớm quá thằng bé Thành Công phải làm sao đây? Nếu đưa thằng bé theo cùng cháu đi đến trường gặp thầy cũng không hay cho lắm...” Rồi lại lẩm bẩm. “Hay ngày mai tiện đường mình để thằng bé ở nhà chú út một lúc nhỉ? Chú út thường dậy rất sớm vì buổi sáng còn phải lên lớp... Nhờ Trần Yên chăm sóc hộ thằng bé một lúc rồi hai cô cháu sẽ đến trường.” Có lẽ cũng chỉ còn cách ấy, nhưng tôi thực sự không muốn nhờ đến sự giúp đỡ của Trần Yên chút nào, rồi lại phải nhìn cái mặt lạnh băng lạ đời của cô ta.

Tuyết Bích khẽ nói. “Cô hướng dẫn cháu đi xe buýt đến trường như thế nào là được rồi ạ, cháu tự đi cũng không sao mà.”

“Không được.” Tôi nhìn Tuyết Bích qua tấm gương chiếu hậu đằng trước. “Dù gì mai cũng là ngày đầu tiên cháu đến trường mới, nhất thiết phải có người lớn đưa đi, hơn nữa cô cũng muốn xem chỗ cháu học như thế nào, giáo viên của cháu ra sao.”

“Không cần đâu ạ. Trước kia cháu cũng từng phải chuyển trường nên biết phải làm như thế nào mà. Cháu sẽ tự đặt đồng hồ báo thức, chuẩn bị sách vở, cháu cũng nhớ mặc quần áo đồng phục...”

“Tuyết Bích.” Tôi nhẹ nhàng ngắt lời cô bé. “Cháu cần phải biết, khi ở cùng với cô, cháu không cần phải biết nhiều chuyện như thế. Thực ra cô không thích những đứa trẻ lớn trước tuổi đâu đấy!”

Tuyết Bích hướng ánh mắt ra phía cửa sổ, không nói thêm câu nào.

“Cứ thế nhé!” Tôi nói nhanh. “Cô đưa cháu đến trường nên cũng cần phải chần chu một chút chứ nhỉ, phải giữ thể diện cho cháu chứ, để các bạn cháu thấy cháu có một người cô xinh đẹp đến nhường nào... Mấy cậu bạn nghịch ngợm thấy thế biết đâu lại không có ý định bắt nạt cháu nữa... Nếu đứa nào dám bắt nạt học sinh mới như cháu, cứ mách cô, cô sẽ có cách ‘xử lý’ chúng.”

“Cô không muốn đưa em bé đến trường cùng cháu vì sợ bạn bè nhìn thấy cháu có một đứa em bệnh tật, sẽ cười nhạo cháu phải không ạ?”

“Cháu nói linh tinh gì đấy?” Tim tôi nhói lên một cái, hơi thở gấp gáp, bất an. “Tại cô thấy không tiện thôi.”

“Thế ngày mai cháu có thể mang theo Khả Lạc không ạ?” Giọng cô bé có vẻ kỳ vọng.

“Không được!” Tôi trả lời dứt khoát. Giờ đây nói chuyện với Tuyết Bích tôi không cần phải khách sáo như trước nữa, tôi có thể trả lời một cách dứt khoát, rõ ràng. “Không được!” Thực ra đây cũng là chuyện tốt.

Nhưng ngay sau đó, tôi phát hiện ra cơn ác mộng của ngày hôm nay vẫn chưa kết thúc, hay có thể nói, tôi vẫn nghĩ cơn ác mộng chỉ đến khi mình chìm vào giấc ngủ. Tôi nhìn thấy Phương Tĩnh Huy đang đứng trước cửa tòa chung cư của tôi. Tôi cố gắng kìm nén ý muốn nhấn mạnh ga chồm xe lên phía đó mà bật đèn pha sáng quắc.

Phương Tĩnh Huy đứng trong quầng sáng chói đó, trông anh ta gầy gò và tiều tụy. Cảnh tượng này khiến tôi nhớ lại lần đầu tiên quen anh ta, khi đó, anh ta cũng đứng dưới ánh đèn rực rỡ của Bắc Kinh, mỉm cười nói với tôi. “Trịnh Đông Nghê, em lấy anh nhé?” Lúc đó, không phải tôi không vui, nói thật, tôi còn cho rằng dù gì vận may của mình đã đến, cuối cùng tôi cũng có cơ hội sống một cuộc sống khác, cuộc sống mà từ trước đến giờ chưa bao giờ được trải nghiệm. Tôi vẫn nghĩ, cuối cùng cũng có ngày tôi giống như bao cô gái khác, được sống bên người chồng của mình, dù không tình yêu nhưng cũng có tình nghĩa. Tôi còn cho rằng... Lúc đó, Phương Tĩnh Huy nói. “Xin em quyết định sớm được không? Kỳ nghỉ của anh chỉ có một tháng.” Nhìn khuôn mặt như đang khiêu chiến của anh ta, tôi đáp. “Lấy thì lấy, anh nghĩ em không dám sao?” Anh ta nói. “Thật thoải mái, anh thích mẫu người như em.”

Giờ đây, Phương Tĩnh Huy vẫn mang bộ mặt của ngày trước, ngồi trong phòng khách nhà tôi, ngôi nhà mà tôi mua bằng số tiền thỏa thuận để ly hôn cùng với anh ta. Nghĩ mà xem, cuộc đời quả thật như mộng.

“Nhà cô có gì để ăn không?” Anh ta hỏi không hề khách sáo. “Tôi ăn tối ở một quán phía dưới khách sạn, người ta nói là đặc sản Long Thành, ăn xong mà như chưa ăn gì cả. Đặc sản của đất Long Thành nhà cô hóa ra lại khó nuốt đến vậy.”

“Xin lỗi, nhà tôi không còn cơm thừa canh cặn để nuôi chó đâu!” Tôi trợn mắt nhìn anh ta.

Tĩnh Huy thở dài. “Cô đừng có ấu trĩ thế được không? Cô không đuổi được tôi đâu.”

“Dạ dày của anh lại đau rồi phải không?” Tôi không ngờ mình vừa thốt ra câu đó. Tĩnh Huy bị viêm loét dạ dày nhẹ, đó là kỷ niệm của mấy năm đầu du học vất vả, ngày đêm vật lộn với cuộc sống mà nước Mỹ đã tặng cho anh ta. Khi chúng tôi còn chung sống với nhau, nếu ăn uống không đúng bữa, dạ dày của anh ta sẽ đau, đặc biệt vào buổi tối. Nhưng trời ạ, sao lúc này tôi nhớ ra chuyện đó làm gì chứ?

Anh ta cười có chút ngạc nhiên. “Cô quan tâm đến tôi cơ đấy, cảm động quá nhỉ.”

“Đáng đời, cho anh đau chết đi.” Tôi nói tiếp. “Trong tủ lạnh có sữa, để tôi hâm nóng lại, nó sẽ giúp anh bớt đau.” Khoảnh khắc ấy, tôi thấy thời gian như quay ngược trở lại, trước kia, tôi thường xuyên phải thức dậy lúc nửa đêm để hâm sữa nóng cho anh ta. Lúc này, tôi chỉ ước sao da dày anh ta không bị thủng một lỗ lớn. Vừa nghĩ đến cảnh tượng thảm hại cái da dày của anh ta bị chảy máu, tôi vừa bỏ cốc sữa vào lò vi sóng một cách thuần thục, như một phản xạ có điều kiện.

“Đồng Nghê...” Tĩnh Huy đứng ngay sát sau lưng tôi, khẽ nói. “Thực sự tôi không biết chuyện bố cô vừa mới qua đời. Tại sao cô không nói cho tôi biết?”

“Nói cho anh biết cũng giải quyết được gì chứ?” Tôi lạnh nhạt nói. “Tôi nói thì anh sẽ đưa số tiền đó cho tôi ngay à?”

“Chúng ta không thể ngồi nói chuyện tử tế với nhau được sao? Dù sao tôi cũng đã giữ thể diện cho cô trước mặt mọi người rồi còn gì?”

“Được.” Tôi mím chặt môi. “Tôi trả Thành Công cho anh, anh đưa tôi số tiền đó.”

“Không thể được.” Tĩnh Huy quả quyết nói.

“Anh xem đây, lần này đến lượt anh không muốn nói chuyện tử tế đấy nhé.” Tôi quay người lại, nhìn anh ta, nhếch mép cười. “Anh có mang theo thuốc đau dạ dày không?”

“Tôi thật sai lầm.” Tĩnh Huy tự cười chế giễu mình. “Tôi quá tin tưởng cô. Ban đầu tôi đồng ý sẽ chia cho cô một nửa số tài sản tôi được thừa kế, cô cũng đồng ý như thế. Cô nói muốn chuyển tiền vào tài khoản trước rồi mới ký tên, tôi đã đồng ý không hề nghĩ ngợi đến một giây, tôi không thể ngờ cô còn găm một chiêu nữa. Cô mang đứa con đi và tiếp tục giở trò với tôi, tôi luôn nghĩ tuy con người cô chẳng ra gì, nhưng tôi vẫn có thể tin cô, vậy mà cuối cùng cô vẫn gài bẫy tôi.”

“Tôi đã đối xử với anh tốt nhất có thể rồi.” Tôi giận dữ ngắt lời Tĩnh Huy. “Chẳng qua tôi chỉ muốn có thêm một nửa trong một nửa số tài sản đồ của anh mà thôi. Anh có công việc, có lương tháng, có bảo hiểm, nuôi một đứa bé như Thành Công anh còn được thêm tiền trợ cấp. Còn tôi thì sao, tôi chẳng có gì cả, lấy anh hại năm, chỉ đổi lại được một đứa trẻ tàn tật. Đến lúc ấy, anh mới giả nhân giả nghĩa nói với tôi rằng chia cho tôi một nửa, rốt cuộc ai tính toán nào?”

Tiếng báo hiệu của lò vi sóng vang lên, tôi giật mạnh cánh cửa, đúng lúc đó anh ta nói. “Cẩn thận, cốc nóng lắm đấy.”

Sau đó, anh ta nói tiếp. “Nếu tôi đoán không lầm, chắc cô đã nói với gia đình mình rằng vì đứa trẻ đó bị bệnh nên tôi mới ruồng bỏ mẹ con cô chứ gì?”

“Đúng thế!” Tôi gật đầu. “Không những tôi nói với họ mà còn nói chuyện đó cho mấy người bạn của anh nữa. Tôi đã nói rồi, tôi muốn anh thân bại danh liệt. Tôi nói được thì sẽ làm được.”

“Sao cô lại hận tôi đến vậy? Lẽ nào thằng bé bị như thế là lỗi của tôi?” Anh ta trợn mắt nhìn tôi dữ dằn, đôi mắt vằn lên tia máu.

“Bởi tôi vốn không muốn đứa con này, tôi không muốn có con quá sớm. Tất cả là do anh, là do anh hết. Một phần bảy trăm đấy. Tỷ lệ mắc phải căn bệnh này là một phần bảy trăm đấy, thế mà nó lại đổ lên đầu tôi... Cũng coi như một may mắn hiếm có, coi như mình trúng xổ số, giờ thì anh trả tiền thưởng cho tôi đi.” Tôi hạ thấp giọng, cố gắng kiềm chế không hét vào mặt anh ta. Một đợt sóng nước nóng hổi chực tràn lên tròng mắt, tôi nghiêng răng ép nó quay ngược trở lại.

Phương Tĩnh Huy uống một hơi hết sạch cốc sữa rồi đặt mạnh chiếc cốc xuống bàn. “Tôi vẫn nghĩ, Đồng Nghê... Tôi vẫn nghĩ trải qua biết bao chuyện như thế, cô sẽ cùng tôi đi chung một con thuyền.”

“Đủ rồi, chính anh lừa tôi lên thuyền, hà có gì anh lại bắt tôi phải chết cùng với anh chứ? Từ khi biết nó mắc bệnh cho đến lúc sinh ra đời, mấy tháng trời ấy, anh có biết tôi phải trải qua những gì, vượt khỏi chúng bằng cách nào không? Anh có biết cảm giác sống không bằng chết không? Mỗi ngày, mỗi phút, mỗi giây... cho dù anh có khuynh gia bại sản cũng không đền hết cho tôi được đâu!”

“Thế nên cô mới nhân lúc tôi vắng nhà bế thằng bé đi.” Tĩnh Huy cười đau khổ. “Khi trở về nhà, phát hiện cả cô và thằng bé đều biến mất, lúc đó tôi còn cho rằng mình đang nằm mơ. Suýt chút nữa tôi đã đi báo cảnh sát, sau đó tôi phát hiện hộ chiếu của cô cũng không còn nữa, mới hiểu ra mọi chuyện.” Tĩnh Huy nhìn chăm chăm vào đôi mắt tôi. “Cô đừng nghĩ tôi hoàn toàn không biết cô đang toan tính chuyện gì. Thậm chí cô đã đi tìm luật sư rồi đúng không? Cô vẫn muốn tố cáo tôi bỏ rơi mẹ con cô đúng không? Cô nghĩ rằng quan tòa ai cũng ngu ngốc như cô sao?”

“Sao anh lại biết được chuyện đó?” Tôi giật mình.

“Tôi đã nhìn thấy bảng kê khai chi tiết thẻ tín dụng của cô, trong đó có một khoản tiền dùng để chi trả cho bữa ăn thịnh soạn tại một nhà hàng Pháp ở trung tâm thành phố. Nhìn số tiền thanh toán ghi trên đó có lẽ là bữa ăn dành cho hai người. Cô dám mời ai bữa ăn thịnh soạn thế chứ? Nếu không phải luật sư thì là ai?” Về mặt kiêu ngạo nhạo báng người khác vô cùng đáng ghét của Tĩnh Huy lại xuất hiện. “Thói quen của cô luôn để cho người khác thanh toán tiền, cô là người so đo tính toán, lúc nào cũng suy hơn quản thiệt... À mà, có lẽ cô không hiểu được hai chữ “so đo” có nghĩa là gì đâu nhỉ? Cô có biết hai chữ đó viết như thế nào không?”

“Anh tin tôi sẽ giết anh không?” Tôi nghiêng rằng bậm môi nhìn hằm ta, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng tôi. Thực ra tôi chưa từng có ý định tố cáo anh ta, chẳng qua lúc đó tôi bỗng nhiên bỗng bột hồ đồ, cả ngày chỉ quanh quẩn với ý nghĩ làm sao để khiến anh ta trở nên thảm hại nhất. Thứ tôi muốn chẳng qua chỉ là tiền – thứ anh ta nợ tôi – thứ tôi đáng có được. Tôi không ngại ngần đánh đổi tất cả.

“Đồng Nghê, cô nghe cho kỹ, dù cô có bằng lòng, tôi cũng không giao thằng bé cho cô. Tôi không tin một người mẹ ích kỷ như cô lại có thể đối xử tốt với thằng bé.”

“Anh không có tư cách nói tôi ích kỷ.” Tôi cười nhạt. “Đưa tiền cho tôi, tôi sẽ đưa con cho anh. Anh cho rằng còn có ai tranh cướp thằng bé đó với anh sao?”

“Ông trời có mắt!” Tĩnh Huy cũng cười nhạt. “Giờ tôi cũng có rất nhiều thời gian để đấu với cô. Tôi vẫn chưa thông báo cho cô hay, Viện nghiên cứu của tôi ký hợp đồng dự án hợp tác một vườn cafe ở Hải Nam, bên tôi giúp bên đó phát triển một giống mới, từ giờ tôi sẽ làm việc ở trong nước một thời gian khá dài. Tuy Hải Nam cũng không phải gần nhưng đi lại cũng tiện hơn nhiều so với Mỹ. Nếu cô muốn chơi, tôi sẵn sàng chơi tới cùng.”

“Anh cứ việc tiêu tốn thời gian! Anh tưởng tôi sợ anh sao?” Một nỗi bi thương bỗng trào lên từ sâu thẳm trong lòng tôi, sao mọi chuyện lại trở thành như vậy? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao trong khoảnh khắc này tôi vẫn muốn lên tiếng hỏi kẻ không đội trời chung đang đứng kia rằng da dầy của anh ta đã bớt đau chưa. Đột nhiên tôi nhớ lại, khi chúng tôi vừa mới kết hôn, có lần tôi chiên thịt cho quá nhiều dầu – bởi tôi vốn không biết nấu ăn – hai miếng thịt chiên ngập dầu khiến da dầy của Tĩnh Huy đêm đó vô cùng đau đớn. Tay anh ta lạnh toát, đến nói cũng run rẩy. Tĩnh Huy vẫn nói không sao, một lúc rồi sẽ ổn. Tôi ôm chặt anh ta từ phía sau, dùng bàn tay ấm nóng của mình xoa dịu cái da dầy đang phẫn nộ của anh ta, tôi đã sợ đến mức như mình vừa gây ra lỗi tày trời nào đó. Tôi dám thề rằng đêm đó, tôi đã thực sự muốn đi cùng anh ta đến hết cuộc đời.

Trong mắt Tĩnh Huy cũng tràn ngập nỗi bi thương sâu sắc.

“Tôi đi đây.” Tĩnh Huy chậm rãi nói, giọng không còn khiêu khích nữa. “Ngày kia tôi sẽ bay tới Hải Nam, nhưng tôi sẽ thường xuyên quay lại Long Thành. Có nhiều chuyện tôi vẫn chưa từng nói với cô, Đồng Nghê. Khi tôi mới đặt chân đến nước Mỹ, tôi không có học bổng toàn phần, tôi đã làm thuê ở quán ăn trưa của người họ hàng đó – chính là người đã để lại tài sản

thừa kế cho tôi, đó là cậu của mẹ tôi. Tôi không kể chuyện đó cho ai. Tôi không sợ vất vả, những chuyện như bốn giờ sáng dậy ra bến lấy hải sản, nửa đêm gói nem đến tận hai giờ sáng đều chẳng là gì cả. Chỉ có điều người họ hàng đó của tôi là một ông già tính tình rất cổ quái, suy nghĩ cũng rất kỳ lạ. Trên đời này tôi chưa từng thấy ai biết cách hạ nhục người khác như ông ấy. Ba, bốn năm sau, ông ấy bị ung thư, ông ấy nói đã viết tên tôi vào di chúc của mình, chia cho tôi một phần rất nhỏ tài sản. Lúc đó tôi sững sờ lắm, sau đó ông ta cười với tôi. “Cháu cũng không đơn giản đâu, chịu khổ chịu cực bấy lâu không phải để chờ đến ngày hôm nay sao? Vừa đi học vừa có thể cúi lưng chịu nhục làm công việc này. Những người trẻ tuổi như cháu nhất định sẽ làm nên chuyện.” Tỉnh Huy nghiêng đầu, nhìn ra bầu trời đêm mịt mù. “Lúc đó thực sự tôi đã rất muốn phang bọc tôm đông lạnh trong tay vào đầu ông ta một nhát, nói với ông ta rằng. “Tôi đích thêm!” Nhưng cuối cùng tôi đã không làm thế, bởi tôi cần tiền. Cho nên, Đông Nghê ạ, không phải chỉ mình cô mới từng phải chịu đau khổ, giờ lại muốn lấy ba phần tư số tiền đó, cô đừng nằm mơ!”

Tỉnh Huy quay người, mở cửa bước ra.

Giây phút Tỉnh Huy quay mình bước đi, tôi đã suýt chút nữa gọi anh ta đứng lại. Suýt chút nữa tôi nói rằng tôi bỏ cuộc, tình nguyện thu cờ xếp trống. Nhưng đúng lúc ấy tôi nhớ ra Tuyết Bích, hết hè này cô bé sẽ vào Trung học. Vì vấn đề hộ khẩu, có lẽ tôi chỉ có thể gửi Tuyết Bích vào học ở trường tư. Một đứa con gái, học trong môi trường tư thục, về mặt vật chất có lẽ không đáng lo ngại, nếu không cũng coi như giáo dục cô bé biết làm thế nào để bọn con trai phải đầu hàng – như khi tôi mười mấy tuổi là một ví dụ. Thế nên tôi buộc lòng phải đòi được số tiền đó, không ai có thể dọa dẫm tôi, không ai có thể ngăn cản tôi. Tôi chẳng sợ gì cả!

Màn đêm đang bủa vây lấy tôi là màn đêm chết chóc u tịch. Bỗng nhiên, cái tủ lạnh khổng lồ phát ra từng tràng tiếng ầm ì, có lẽ là nó thở dài, chắc đang nằm mơ thấy gì đó.

CHƯƠNG 5: Hoa tươi tháng năm

“Chị, chị ơi, mau tỉnh dậy.” Cánh tay của Nam Âm khẽ lay bả vai tôi, giống như rót một muôi sữa vào trong giấc mơ màu cafe đen không thấy đáy của tôi. Tôi quơ cái gối ở bên cạnh chồm kín đầu. Trong chiếc cũi phía cuối giường, tiếng khóc của Thành Công đang ngân ngất xé rách màng nhĩ. “Chị...” Nam Âm đập mạnh vào gối, “chị dậy đi, con trai chị đang khóc kia kìa, chắc nó đói ăn sáng và muốn thay bỉm đấy.” “Em giúp chị đi Nam Âm, dù gì em cũng đã dậy rồi, giúp chị bế nó một lúc. Xin em...” Tôi hé gối ra, để những lời tôi nói được truyền đến tai con bé một cách rõ ràng.

“Chị thật là.” Nam Âm làu bàu. “Đến con của mình cũng lười chăm sóc.” Con bé không biết giọng điệu hiện giờ của mình y như thím ba thời trẻ. Tôi lại nhắm nghiền mắt, màn đêm đen mịt mùng lại trùng trùng kéo đến với giấc mơ còn đang dang dở. Nam Âm đành dẫu mở trèo lên, đè gối xuống khiến tôi rơi vào ảo giác, cảm tưởng hai chị em tôi đang nằm ngủ trên một lớp tuyết dày cứng. Sau đó, tôi mơ hồ nghe thấy tiếng con bé bước xuống giường, loẹt quẹt đôi dép lẹ.

“Cục cưng, ngoan nào, đừng khóc nữa, dì đây... dì đây rồi.” Nam Âm vội vàng đến bên cũi, cất giọng vỗ về thẳng bé một cách thuần thực. Tiếc thay, mắt Thành Công như mắt cú vọ, nó lập tức phát hiện thấy tôi vẫn còn nằm lười biếng trên giường, nên càng khóc ré lên. “Ng ngoan nào, sao lại không thích dì hả? Dì út của cháu đây mà...” Thực ra dì út của Thành Công phải là Bắc Bắc mới đúng, nhưng Nam Âm kiên quyết nhận chức danh đó cho mình, luôn mồm nhấn mạnh “dì út... dì út...” để lảng tránh chức danh “bà dì” đáng ghét. “Chị à.” Giọng con bé có vẻ căng thẳng. “Hình như thẳng bé cần thay tã thì phải, nếu không sao nó cứ khóc mãi thế. Chị dậy một lúc đi mà, em không biết thay tã đâu.” “Không biết thì học đi.” Tôi trả lời bằng giọng mệt mỏi. “Học đi rồi sau này kiểu gì chẳng có lúc áp dụng.” “Nhưng nó cứ khóc thế này, em làm thế nào được?” “Thế phiền em bế nó ra ngoài rồi đóng cửa lại để chị không nghe thấy nữa.” Giọng tôi nhỏ dần đi, câu cuối gần như thì thầm, nhưng quả thật tôi không đủ sức để nói bình thường được, bởi như vậy tôi cũng sẽ bị đánh thức một cách thật hồ đồ, hoàn toàn tỉnh táo thoát ra khỏi sự mơ màng, bồng bênh đang có. Chỉ 15 phút thôi, tôi thật sự chỉ muốn nằm ườn trên giường thêm 15 phút nữa thôi. Công việc chuẩn bị khai trương cửa hàng mấy ngày hôm nay đã khiến tôi quá mệt mỏi. Mỗi buổi sáng thức giấc trong sự mơ màng, tôi đều cảm nhận được từng khớp xương, từng thớ thịt đang nhức mỏi rã rời, lúc nào tôi cũng vật lộn giữa hai trạng thái “ép mình thức giấc” và “cho phép mình tỉnh giấc”. Tôi tự hỏi liệu có phải mình đã già đi rồi không? Tinh thần của những ngày ở Singapore một đêm chạy mấy sân khấu đầu rồi nhỉ? Tiếp đó, tôi nghiêng rằng hẳn học siết chặt cái gối. Không già – đùa gì ác thế chứ? Mình vẫn còn đang ở đỉnh cao. Chết thật, nghiêng rằng mạnh quá khiến tôi tỉnh hẳn mất rồi.

“Nam Âm, chị để em, không sao đâu. Để cô ngủ thêm chút nữa.” Giọng Tuyết Bích già dặn cất lên.

“Là cháu sao?” Giọng Nam Âm đầy vẻ giễu cợt. “Cháu định gây thêm phiền phức gì nữa hả?”

“Mấy ngày nay sáng nào em cũng dậy sớm pha sữa cho Thành Công đấy, dù sao em cũng phải đi học, nên tiện làm luôn thôi. Chị cứ để em, cậu ấy đã quen em rồi mà... Chị thấy không, giờ cậu ấy đâu còn khóc nữa?”

“Nhưng cháu cũng chỉ là cô bé con học tiểu học.” Giọng Nam Âm chợt trở nên bối rối, xấu hổ.

“Em sắp lên trung học rồi mà.” Tuyết Bích nói chắc nịch. “Thật ra mấy sáng nay em đều dậy sớm, trước khi đi học tiện chăm Thành Công một chút thôi, chỉ là pha sữa cho em ăn sáng, việc dễ ấy mà, không cần thiết phải sinh viên Đại học mới có thể làm được.” Người khác sẽ cho rằng đó là một lời chế giễu, nhưng Nam Âm lại không thể, con bé lập tức thật thà nói. “Không được, cô phải giúp cháu làm gì chứ, cháu vất vả thế cô không đành lòng quay về giường ngủ được.”

“Vâng.” Giọng của hai cô cháu xa dần, chỉ còn văng vẳng vọng lại. “Chị chần hộ em hai quả trứng nhé, một quả cho em, còn một lòng đỏ cho Thành Công.”

“Được rồi... được rồi... cô làm ngay đây.” Nam Âm hiểu việc ngay lập tức, chấp nhận sự lãnh đạo của cô bé Tuyết Bích. Thật ra, Nam Âm là một cô bé rất dễ bị điều khiển, đó cũng là nguyên nhân khiến tôi luôn cảm thấy lo lắng. Ngay sau đó, tôi nghe thấy tiếng hỏi của Nam Âm. “Chần trúnng thì cho trúnng vào lúc nước chưa sôi hay nước đang sôi rồi đập trúnng vào nhỉ?”

“Ôi chà, chị lớn thế kia rồi mà không bằng em sao?” Tuyết Bích làm ra vẻ bất lực.

“Cô xin nhận khuyết điểm...” Nam Âm tỏ ra đáng thương.

Phương Tĩnh Huy đã đi Hải Nam. Chắc công việc mới khởi đầu khá vất vả, chiếm nhiều thời gian của anh ta nên không thấy liên lạc gì với tôi. Quán cafe của tôi dự kiến tuần sau khai trương. Nói thì đơn giản, nhưng thực ra hơn một tháng nay tôi đã phải lặn lội ngược xuôi, lúc nào cũng căng như dây đàn. Tên quán là Đông Nghê – đó là ý tưởng của chú út, và mọi người đều đồng ý, nói nó hợp và hay. Quán này nằm cạnh trường Đại học của Nam Âm, chủ cũ là một người đàn bà có câu chuyện dài với nhiều thực hư, hư thực trong mảnh đất Long Thành không lấy gì rộng lớn này. Nghe nói bà ấy từng là một tuyệt thế giai nhân – nguyên văn lời của Nam Âm, các sinh viên của mấy trường Đại học xung quanh đó đồn đại rất nhiều chuyện liên quan đến bà. Tôi nhớ mình đã bụm miệng cười. “Lại còn ‘tuyệt thế giai nhân’, em viết tiểu thuyết võ hiệp được đấy.” “Ôi, ai cũng nói vậy mà...” Nam Âm dẫu mỗ đáp. “Dù sao, cuối cùng, bà ấy cũng bị tình địch tạt axit, chẳng mấy ai được trông thấy diện mạo lúc đầu của bà ấy ra sao, chỉ truyền miệng nhau, mà càng truyền càng kỳ bí, biến bà ấy trở thành một đại mỹ nhân.” Ngoài chuyện bị hủy hoại dung nhan, còn nhiều tình tiết ly kỳ hơn nữa, có người nói bà ấy đã giết người tình của mình, tiếc thay hành động quá kín kẽ nên pháp luật không tìm được chứng cứ để định tội, cũng có người nói thật ra bà ấy không giết, chỉ muốn được cùng chết với người tình, nhưng khi nhìn thấy thi thể của người tình thì hối hận... Tóm lại, đại khái mọi chuyện là vậy, ở bất kỳ thành phố nào cũng đều có những câu chuyện được thêu dệt như thế.

Nhưng khi bà ấy ngồi trước mặt, đột nhiên tôi cảm giác những lời đồn đại kia có chút nào đó sự thật. Mái tóc dài xõa trước ngực, kím râm to bản và khẩu trang đã che kín mít cả khuôn mặt. Tuy vậy, giọng nói buồn bã, thâm trầm nhưng thanh tao, nho nhã bẩm sinh vẫn cất lên qua tấm khẩu trang.

“Cô thấy đấy.” Bà ấy lặng lẽ nói. “Công việc làm ăn của tôi ở đây vốn rất tốt, nếu cô tiếp quản, chắc chắn sẽ không bị lỗ.”

“Giá bà đưa ra cũng khá hợp lý.” Tôi nói. “Tôi đoán chắc nhiều người cũng muốn thuê lại chỗ này?”

Tôi biết bà ấy đang cười. “Đương nhiên, có người thậm chí còn trả cao hơn giá tôi đưa ra.”

“Vậy sao bà lại nhượng cho tôi?” Tôi ngạc nhiên.

“Vì... tôi thấy hợp với cô.” Giọng nói mang đậm nét vui vẻ.

“Chị Phương, có điện thoại...” Một cô phục vụ cầm điện thoại đến, nhìn ánh mắt của cô ta “rất cung kính”. Lúc đó, tôi hít một hơi thật mạnh, thầm quyết, sau khi tiếp quản quán này, việc đầu tiên tôi làm chính là sa thải toàn bộ những nhân viên của bà ấy.

Tôi biết khóe miệng tôi vẫn nhếch lên cười mỉm. Dù gì mỗi khi cuộc sống xuất hiện thêm một vấn đề mới: có thể đó là một thành phố chưa từng đi qua, hay một quán cafe chuẩn bị khai trương, tôi đều cảm thấy niềm vui lan tỏa rất lâu giống như thời thơ bé. Niềm hân hoan đó thậm chí còn cần đến cả sức mạnh của lực phủ ngũ tạng để truyền tải năng lượng của dòng huyết dịch – cho dù tôi biết hậu quả sau đó luôn là sự mệt mỏi, rã rời.

“Chị còn chưa dậy sao, Đông Nghê!” Nam Âm đập mạnh lên gối. “Con bé Tuyết Bích thành bảo mẫu nhà chị rồi đấy... em thấy khó xử thay cho chị, chị không thấy ngượng à?”

“Em còn dám mở miệng ra nói à.” Tôi khó khăn lật mình. “Tối qua chị không ngủ nổi, không phải vì em thì vì ai? Cả đêm nhắn tin, tiếng bấm điện thoại khiến chị khó chịu, hoang mang, cứ chuẩn bị ngủ lại bị tiếng títt títt làm cho tỉnh giấc. Bấm mãi mà tay em không thấy mỏi à? Mà sao

lắm chuyện để nói thế không biết?”

“Biết làm sao.” Nam Âm sa sầm nét mặt. “Mỗi lần chúng em muốn nói chuyện chỉ có thể nhắn tin cho nhau được thôi. Mà nhắn tin mới có thể bình tĩnh một chút, nếu gọi điện thoại kiểu gì chúng em cũng cãi nhau.”

“Đôi vợ chồng trẻ đang cãi nhau hả?” Tôi cười mỉa. “Vì chuyện gì thế? Nói cho chị nghe xem nào... Những lúc thế này em mới thấy giá trị của những người đi trước như chị.”

“Em cũng quên mất chuyện gì rồi, mấy chuyện vặt vãnh ấy mà. Em không nói được...” Nam Âm đứng trước cửa sổ, nhẹ nhàng cất tiếng. Ánh sáng mỏng manh như cánh chuồn vờn nhẹ trên đôi chân dài, thon nhỏ của con bé. Nam Âm vừa hờ hững nói vừa vươn tay túm mái tóc ra phía sau, chiếc eo thon nhỏ hiện ra, khuôn mặt cũng sáng bừng. Tuy có tâm sự, nhưng đôi mắt con bé vẫn sáng trong lấp lánh, đôi môi hồng mọng như quả chín vẫn hơi nhếch lên kiêu kỳ. Tôi say sưa ngắm con bé, quả thật con nha đầu này càng lớn càng xinh đẹp, đương nhiên vẫn không thể sánh được với tôi, nhưng tạ ơn trời phật, con bé không có vẻ hẹp hòi, ích kỷ mà tôi ghét nhất.

Tôi đưa mắt nhìn ra chỗ khác, không muốn Nam Âm phát hiện mình đang ngắm con bé, cười nói. “Chẳng có nhiều chuyện lớn để mà cãi nhau, toàn chuyện nhỏ hóa thành chuyện lớn thôi. Lần đầu chị và Tĩnh Huy cãi nhau cũng chỉ vì chị bảo anh ta phải đi đổ xăng, còn anh ta lại bảo xăng vẫn đủ đi, không cần phải đổ. Chị nói ‘ngộ nhớ nó hết thì sao’, anh ta nói ‘sao em lắm lời thế’... chỉ thế thôi, cãi nhau đến nỗi chẳng ai ra khỏi cửa, cũng không ai quan tâm có phải đổ thêm xăng nữa không.”

“Chị này.” Con bé quay mặt lại. “Em luôn cảm thấy cái anh chàng ‘thực vật nhiệt đới’ ấy... ý em là... cái tên Phương Tĩnh Huy ấy... em thấy có vẻ chị không hận anh ta như chị nói...”

“Trẻ con biết gì chứ?” Tôi lờm con bé. “Mau chuẩn bị đồ mà đến trường đi.”

“Chiều nay em mới có tiết, trưa em đến chỗ anh, chúng em cùng đi ăn cơm.”

“Em thường xuyên đến trường Tây Quyết ăn cơm cùng cậu ấy sao?” Cuối cùng, tôi cũng bỏ đây, đưa mắt tìm bộ váy ngủ.

“Cũng thường xuyên, tuần ít nhất một lần.”

“Thế Tây Quyết và chú út ở trường có nói chuyện với nhau không?”

“Cũng có, nhưng ít lắm. Toàn nói kiểu khách sáo, có điều không bao giờ ăn cơm cùng nhau nữa. Trưa nào Trần Yên cũng nhắn tin cho chú về, quản nghiêm ngặt lắm. Chị không thấy bộ dạng lúc nhắn tin của chú út đâu, thật ra sau khi kết hôn chú mới sử dụng điện thoại, đến giờ vẫn nhắn tin chậm lắm, chân tay lóng ngóng, vụng về, nhắn một chữ thì miệng lại phải lẩm nhẩm theo, buồn cười chết đi được.”

Tôi biết thật ra con bé chưa quên nguyên nhân mình cãi nhau với Tô Viễn Trí, chẳng qua không muốn nói mà thôi. Nhưng chắc chắn con bé sẽ nói cùng Tây Quyết, nếu không sẽ không chọn ăn cơm cùng cậu ta hôm nay. Con bé luôn có một niềm tin rằng Tây Quyết có thể giúp nó giải quyết mọi vấn đề... Thực ra Tây Quyết thì hiểu cái gì chứ? Cậu ta chẳng qua chỉ có thể dạy con bé giống như con đà điểu ngu ngốc tự lừa dối bản thân vùi đầu vào hố cát chính mình tự đào, chỉ có điều hố cát của Tây Quyết là những lời bay bướm sắc mùi đạo lý và mang tính mỉa mai, nhưng nghĩ kỹ thì đó có phải là tự lừa dối bản thân không? Con bé ngốc nghếch này, sao lại không biết nên nói với ai chứ? Dù sao cũng đều là đàn bà, tôi có thể truyền cho con bé một số kinh nghiệm hữu ích. Hoặc con bé và Tây Quyết vốn dĩ đều không muốn giải quyết vấn đề mà chỉ như những kẻ hèn nhát, nhu nhược, tiêu tốn thời gian và công sức để tự huỷ hoại bản thân. Hay cũng có thể nói khối óc non nớt, ấu trĩ của con bé nhận định bản thân cần phải trở thành một người mẹ hiền vợ đảm, còn những kinh nghiệm của tôi đều là thứ của gái phong trần, không liên quan gì đến nó. Tôi nhếch mép cười, dù sao đối với một cô gái vừa đẹp vừa ngốc nghếch như Nam Âm cũng coi như có phúc, lúc nào cũng gặp vận may.

Đúng lúc đó Giang Ý gõ cửa, trông sắc mặt cô ta không được tốt. Cũng không hẳn là tiêu tụy, từ trước đến giờ cô ta vẫn luôn tự nhiên như một đóa hoa biết giao tiếp, chỉ là trên khuôn mặt phảng phất một nỗi phiền muộn vô hình. “Cậu có thời gian nói chuyện chứ?” Cô ta ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, đưa tay nghịch ngợm Khả Lạc đang nằm trên ghế.

“Không.” Vừa mặc áo khoác cho Thành Công tôi vừa nói. “Tớ bận lắm, hôm nay lại phải lên Sở Công thương, chắc cũng phải mất cả buổi sáng, trưa lại phải quay về hầu ông tổ con này ăn uống ngủ nghỉ, đến chiều phải ra quán xem xét tiến độ tu sửa. Tớ cũng hẹn chiều tối nay gặp mặt hai cậu phục vụ rồi, mấy người lần trước cậu giới thiệu ai cũng đẹp trai, nhưng một tiếng phổ thông căn đôi cũng không biết.”

“Bà chủ Trịnh bận rộn quá nhỉ.” Cô ta châm biếm. Nghe thấy tiếng xả nước tắm của Nam Âm vọng ra, đột nhiên cô ta cười đầy ẩn ý. “Có gì không tiện cứ nói thẳng ra, không phải khách khí.”

“Biến đi, Nam Âm đấy... chẳng lẽ nhà tớ thỉnh thoảng không có lấy một người chân chính à?” Tôi cũng bỡn cợt theo.

“Thật ra tớ chỉ muốn tán dóc với cậu một lúc thôi.” Nét mặt cô ta lại trở nên nghiêm chỉnh, khiến tôi giật mình.

“Tớ vừa trang điểm vừa nghe được không?” Giọng nói tôi cũng đột nhiên chùng xuống.

“Nói thế nào nhỉ? Đó là một người tốt, nhưng lại vô vị...” Bộ dạng của cô ta thật buồn cười, chắc cô ta không nhớ mình đã bao nhiêu tuổi, vẫn còn đang vùng vẫy trong lưới ái tình như mấy cô thiếu nữ.

“Tớ chẳng hiểu rốt cuộc anh ấy đang nghĩ gì nữa.” Giang Ý lẩm bẩm. “Anh ấy có vẻ rất hiền lành, dễ đối phó. Nhưng tớ không biết chuyện gì khiến anh ấy vui, chuyện gì khiến anh ấy buồn... Đông Nghê, cậu hiểu ý tớ không?”

“Sao không nghĩ theo hướng khác.” Tôi vừa chải mascara vừa đánh cảnh cáo vào tay Thành Công đang định với lấy mấy đồ mỹ phẩm của mình. “Vì cậu ta không quan tâm nhiều đến cậu... nên cho dù cậu có làm gì cũng không khiến cậu ta vui lên hay buồn đi đâu. Đơn giản vậy thôi.”

“Chỉ duy nhất một lần tớ thấy anh ấy nổi giận – đó là khi biết tớ đã có chồng. Thật ra tớ không có ý lừa dối anh ấy, mà chỉ là không biết nói thế nào thôi.” Giang Ý cười, ánh mắt nhìn xa xăm. “Giờ nghĩ lại, tớ vẫn nhớ như in lúc đó, chỉ ít tớ cũng thấy được một chút tình yêu đích thực nơi anh ấy.” Giang Ý nhớ lại quãng thời gian bị đối xử ngược đãi khi cả ngày gọi điện mà Tây Quyết không chịu nhấc máy, cảm giác lúc đó giống như khi người ta đi một đôi giày cao gót, diêm dúa, đắt tiền, cho dù từng bước đi thật khó khăn, đầy những nốt phồng rộp, nhưng vẫn không chịu cởi nó ra... Đàn bà đúng thật là lũ tiện nhân.

“Thế cậu còn tìm đến đây làm gì? Cậu nói thẳng với người ta, cậu thích được ngược đãi như thế, hy vọng tiếp tục được ngược đãi như thế là xong.” Tôi cười nhạt.

“Cậu nghiêm túc một chút được không?” Cô ta bực mình vớ Khả Lạc lên vằn vò.

“Nhẹ tay thôi.” Tôi hét lên. “Thằng bé đó cũng là một thành viên của gia đình tớ đấy. Nếu Tuyết Bích mà trông thấy cậu làm thế với Khả Lạc, để nó sẽ một phen sống mái với cậu lắm.”

“Đông Nghê.” Cô ta nhìn tôi chờ đợi. “Cậu từng thấy anh ấy hẹn hò với người con gái khác như thế nào chưa?”

“Hay đấy, cậu có thể hỏi trực tiếp Trần Yên.”

“Ý tớ muốn biết có phải hẹn hò với ai anh ấy cũng không rõ ràng như thế, hay chỉ với tớ mới thế.”

“Giang Ý.” Tôi cắn môi. “Cậu thật lòng đấy à?”

Cô ta cười ngượng ngùng. “Cứ coi là thế đi.” Sau đó ngược mặt lên, dường như lại không đủ dũng khí, liếc tôi một cái rồi nhìn nhanh ra phía cửa sổ. “Tối hôm kia tớ hỏi anh ấy ‘chúng ta

kết hôn nhé?”, anh ấy nói ‘Đồng ý.’ Tớ lại hỏi ‘nếu em không hỏi, liệu anh có chủ động cầu hôn em không?’ anh ấy trả lời ‘không biết.’ Sau đó, tớ lại nói ‘thế thì chúng ta chờ đã vậy, có lẽ mọi chuyện chưa đến lúc.’ Anh ấy cũng nói ‘được thôi.’ Tớ cảm thấy không vui, nói ‘anh có thể cho em biết rốt cuộc trong lòng anh đang nghĩ gì được không?’ anh ấy nói ‘được.’ Tớ lại hỏi ‘rốt cuộc anh đang nghĩ gì?’ anh ấy liền nói ‘anh chẳng nghĩ gì cả.’ Thật sự tớ chịu thua anh ấy rồi, cậu hiểu không?”

Nếu không vì sắc mặt đang trắng bệch của cô ta, tôi đã phá lên cười. Đoạn hội thoại này thật sống động, tôi có thể tưởng tượng bộ mặt của Tây Quyết lúc đó, lấy “bất biến ứng vạn biến”, có lẽ khiến con người ta chết ngẹn, nhưng tôi vẫn phải cố chần chừ lại vẻ mặt nghiêm túc nhất nói. “Không phải ai cũng giỏi biểu đạt giống cậu, hơn nữa chuyện kinh khủng giữa chú út và Trần Yên mới xảy ra chưa lâu không phải cậu không biết, phải cho cậu ấy thời gian chứ.”

“Tớ luôn cảm giác anh ấy không thể hoàn toàn tin tưởng mình.” Xem ra cô ta cũng không ngốc lắm, rốt cuộc cũng nhìn thấu được trọng tâm của vấn đề.

“Cậu cũng không cần phải để ý nhiều đến thế, từ nhỏ cậu ấy đã thế rồi, muốn cậu ấy biểu đạt thẳng ra đúng là khó hơn lên trời. Tớ từng nghe thím ba kể, chú hai – bố của cậu ấy – cũng như vậy, nên đó không phải lỗi của Tây Quyết, mà do gen di truyền...”

“Này.” Giang Ý trợn mắt hùng hổ nhìn tôi. “Không cho phép cậu nói anh ấy của tớ như thế.”

“Hừ, ‘anh ấy của tớ’ từ khi nào thế!” Đột nhiên trong đầu tôi xet qua một ý niệm chẳng liên quan gì mấy, nhưng nó cũng khiến tôi cảm thấy khó xử. “Trời đất, Giang Ý, nếu cậu lấy Tây Quyết thật, thì cả nhà chúng ta: tớ, cậu, Đường Nhược Lâm... tụ hội cùng lúc mấy học sinh trung học khóa năm 93...”

Cô ta chẳng thèm để ý, vẫn chậm rãi nói. “Cậu biết không, có lần, giữa đêm tớ và Tây Quyết vừa...” Giang Ý ngập ngừng tìm lời thích hợp, rồi có chút xấu hổ nói. “Lúc đó khi vừa ly hôn, tớ đi tìm Tây Quyết, vì sợ anh ấy trốn tránh nên đã tìm thẳng đến trường học. Khi ấy học sinh vẫn chưa tan lớp, trong phòng làm việc chỉ có mình anh ấy, tớ đi thẳng vào, đặt tờ giấy ly hôn lên bàn làm việc, rồi quay người bước đi luôn, cũng không hiểu sao mình lại làm thế nữa...”

“Trời.” Tôi cười nhạt, khiêm tốn quá, ‘không biết vì sao mình lại làm thế...’, cô ta không biết, nhưng tôi biết. Vác bộ mặt thê lương, âm thầm đến ngọc đá cũng phải vỡ vụn vì thương cảm ấy đến diễn cho ai xem chứ, ‘anh xem, vì anh mà tôi có thể từ bỏ tất cả’, hoàn toàn có thể khiến cho một kẻ cố chấp, bảo thủ như Tây Quyết phải đầu hàng. Nhưng – có trời làm chứng – có thật cô ta vì Tây Quyết mà ly hôn? Cô ta và chồng trước của mình từ lâu đã chẳng ra sao rồi, điều này những bạn học cũ của chúng tôi ai cũng biết.

“Khi tớ bước ra ngoài, anh ấy đuổi theo xuống tận chân cầu thang, chẳng nói chẳng rằng chỉ tóm lấy cánh tay tớ.” Đây, tôi nói có sai đâu, cô ta chắc chắn còn giấu nhiều tình tiết nữa, chẳng hạn khi Tây Quyết tóm lấy cánh tay mình, trong khoảnh khắc lịch sử đó, những giọt nước mắt đã thánh thót rơi xuống, à mà không cần phải rơi nhiều, chỉ cần long lanh nơi khóe mắt như chực rơi xuống là đủ. Đột nhiên tôi ý thức, không nên để lộ điệu cười châm biếm, mỉa mai ấy quá rõ, nên chính đồn từ thế ngồi ngay ngắn, cố gắng diễn một vẻ mặt rất cảm động.

“Sau đó tớ hỏi anh ấy, giờ tớ chuyển đến ở nhà bố tớ, anh ấy có thể giúp tớ chuyển nhà không.” Giang Ý tiếp tục nói, vẻ mặt mơ màng. “Sau đấy thì...” Còn phải nói, chuyển nhà xong Tây Quyết sẽ danh chính ngôn thuận mà ở qua đêm. Người đàn bà này đã toan tính đâu vào đấy cả rồi.

“Cũng chính hôm đó, Đông Nghê ạ, hai đứa nằm im lặng trong bóng tối, tớ không ngủ được, tớ biết anh ấy cũng không. Nhưng tớ giả vờ say giấc, lắng nghe xem anh ấy làm gì. Đột nhiên anh ấy ngồi dậy, bật đèn. Lúc đó dù nhắm mắt, nhưng tim giật thót, cảm giác anh ấy đang nhìn mình, nhưng không thể mở mắt nhìn lại. Sau đó, một bàn tay ấm nóng chầm chậm đưa lên vuốt ve mặt tớ, nhẹ nhàng lắm.” Cô ta cười, giọng mãn nguyện, khuôn mặt ửng hồng. “Tớ còn tưởng anh ấy cúi xuống hôn mình, nhưng hóa ra không phải, chỉ vuốt ve như vuốt ve một viên ngọc không tí vết. Đông Nghê cậu đừng cười tớ, cảm giác mình được trân trọng không phải ai cũng

được cảm nhận. Nhưng cho dù như thế anh ấy vẫn không muốn tỏ biết mình đang nghĩ gì.”

Tôi không đáp, chỉ lặng lẽ uống hết cốc cafe, hình như tôi có chút hờn ghen.

Tôi luôn nghĩ tháng Năm là tháng đẹp nhất mùa, vì nó luôn cho tôi cảm giác hòa quyện của vạn vật, nhưng vì có mùi hương lan tỏa mà sự hòa quyện đó không tạo thành mùi mực nát, ảm mốc.

Tuyết Bích đeo một chiếc ba lô khá to, đứng trước cổng trường vẫy tôi, dưới ánh sáng chan hòa của tháng Năm, cánh tay cô bé càng nhỏ hơn bao giờ hết. “Chào cô ạ.” Cô bé vui vẻ vẫy tay chào tôi, thật ra ở tuổi này nhiều đứa đã lớn phổng và cơ thể đã ra dáng một thiếu nữ, vậy mà không hiểu sao, con bé dường như vẫn chỉ là một đứa trẻ, cao thêm mà không dậy thì.

Tôi cũng nói với theo một câu giống như bao người lớn khác. “Trong lớp chú ý học bài, nhớ chưa?” Biết sao được, sau khi tan học mới biết bài vở của cô bé kém đến không thể tưởng tượng nổi. Đến nỗi hai thầy giáo họ Trịnh nhà chúng tôi cũng phải đầu hàng, một thầy giáo nổi tiếng nhẵn nhụi xưa nay như Tây Quyết cũng đã phải vứt cuốn tập đi, hét lớn. “Tuyết Bích, nói thật cháu có thuộc bảng cửu chương không hả?” Con bé lăm lét nhìn Tây Quyết, lí nhí nói. “Biết một chút ạ.” Chú út cũng thường xuyên vừa nhìn vở văn vừa vuốt vuốt cái bụng mình. “Nào, Tuyết Bích, nói cho ông xem câu này cháu muốn nói gì? Bình thường cháu nói chuyện thông minh lắm kia mà, cứ việc viết như cháu nói thôi, có gì to tát đâu...” Và mỗi lần như thế, thím ba lại đến giải vây. “Tôi thấy mấy người quen dạy học trò khá giỏi ở Long Thành này nên gặp phải những trò có trình độ hơi kém một chút mới mất tròn mắt dẹt thế chứ... Đấy không phải lỗi của Tuyết Bích, mà do hai người không biết cách dạy.”

Dù sao thời gian này, tôi đang mong từng ngày trôi qua, nên tất cả những chuyện dù nhỏ nhặt hay thối nát đều khiến tôi cảm thấy thú vị. Quán sắp khai trương, ngày mai người ta sẽ mang biển hiệu đến, chỉ đơn giản hai chữ - Đông Nghê, đến tối sẽ nhấp nháy đèn viền quanh chữ. Tôi thật sự muốn biết cảm giác nhìn thấy tên mình sáng nhấp nháy dưới bóng đêm mịt mù, tôi không thể đợi được nữa.

Không ngờ, Tây Quyết đứng trước cửa, nhìn tôi cười. “Chiều nay em không có tiết, qua đây xem chị cần giúp gì không?”

“Đương nhiên có chứ, đầy việc. Chiều qua vừa về một lô tách, đĩa, còn chưa dỡ ra, hôm nay phải rửa rồi khử trùng đấy. Tiện thể rửa lại những đồ dùng của quán cũ, cái nào cũ quá thì vứt đi, sau đó quét dọn, còn...” Tôi vừa đẩy chiếc xe nô sang cho Tây Quyết vừa liến thoắng liệt kê công việc. “Cậu muốn uống cafe không? Chỉ có loại cafe cực ngon, chỉ dành cho bọn em, không bán cho khách.” Tôi phải thừa nhận, trong buổi chiều tuyệt đẹp này, được nhìn thấy cậu ta, tôi thật sự rất vui.

“Chẳng phải chị đã thuê được người rồi sao?” Cậu ta hỏi. “Sao không để họ làm mấy việc này?”

“Dốt.” Tôi lắc đầu. “Chủ nhật khai trương, hôm nay mới thứ Hai, để họ làm từ hôm nay, chẳng phải thêm tiền công một tuần à? Có thể mà cũng không tính ra sao?”

“Ái chà.” Cậu ta vỡ lẽ, rồi cười xòa. “Chị nhất định sẽ phát tài lắm đây.”

Quán vắng lặng, mỗi chiếc ghế đều được bọc vải kín. Góc quán có cây đàn dương cầm cũ kỹ thuộc dòng bình dân khiến tôi nhớ những buổi học nhạc trong căn phòng cũng cũ kỹ của nhiều năm về trước, nhớ lại năm đó những khi phải chạy show, chỉ cần đàn nhạc tấu lên khúc dạo đầu, tôi có thể nhập tâm ngay được. Thành Công rất thích cây đàn đó, mỗi lần trông thấy đều hớn hờ chìa hai bàn tay nhỏ xíu ra, hy vọng tôi sẽ đặt cậu ngồi trên nắp. Có lẽ thằng bé nghĩ, làm vậy giống như chiếc đàn đang ôm mình.

“Không được đâu, cực cung à, không được ngồi trên đó.” Tây Quyết kiên nhẫn giải thích. “Giờ con phải ngồi yên trong xe, vì cậu và mẹ còn nhiều việc lắm, một mình con ngồi trên đó sẽ ngã

đấy.” Lúc nào Tây Quyết cũng kiên nhẫn giải thích tỉ mỉ cứ như thằng bé hiểu hết mọi chuyện vậy.

“Cây đàn để đây có đẹp không?” Tôi nhìn cậu ta hỏi. “Quà của Giang Ý tặng nhân dịp khai trương đây, đó là di vật của mẹ cô ấy – bà ấy là giáo viên khoa nhạc, Giang Ý cũng tốt thật. Đúng rồi...” Tôi chau mày. “Hai người đều không còn bố mẹ chắc có tiếng nói chung đây nhỉ.”

“Thôi đi.” Cậu ta trừng mắt nhìn tôi, quay người dỡ những hộp giấy bày la liệt khắp nhà.

“Nói cho chị biết đi, em thích Giang Ý hơn Trần Yên phải không?”

Cậu ta vẫn không một lời, rồi đột nhiên nói. “Em và Giang Ý đã bàn rồi, hôm khai trương sẽ mời bạn bè đến đây cho quán rôm rả.”

“Chưa trả lời câu hỏi của chị.” Tôi không buông tha.

Cậu ta trầm ngâm hồi lâu, lát sau lên tiếng. “Biết nói sao nhỉ, cô ấy thẳng thắn và thoải mái hơn Trần Yên. Có điều...” Cậu ta cười, nụ cười xa lạ, chưa bao giờ tôi thấy trong mắt cậu ta lại có vẻ hiền hòa đến thế. “Có điều cô ấy chưa chín chắn bằng Trần Yên. Cô ấy luôn muốn người khác phải quan tâm đến mình, tính khí cũng thất thường như Nam Âm vậy.”

“Hiểu rồi.” Tôi thở dài. “Chỉ vậy thôi mà sao em không thể nói thẳng ‘đúng, em thích Giang Ý hơn’ chứ?”

“Em không thích so sánh kiểu đó, cứ như mua rau ấy, thất lễ lắm.”

“Cái gì mà mua rau hả? Lúc nào em cũng nghĩ đến thất lễ, nghĩ không công bằng, nếu em luôn đặt cảm nhận của mình lên hàng đầu, nhiều vấn đề sẽ biến mất đấy.”

Cậu ta nhìn vào mắt tôi, trên mặt lại xuất hiện vẻ xấu hổ khi bị tôi nói trúng tim đen như ngày trước, chậm rãi nói. “Em không phải là chị.”

Đúng lúc đó chuông cửa reo, tôi tưởng có người khách nào đến thăm quan khi quán chưa khai trương, hóa ra là Nam Âm.

“Sao em không đi học?” Đương nhiên câu hỏi này của thầy giáo Tây Quyết.

Con bé chậm chậm lắc đầu, không để ý đến Tây Quyết, ngược mặt nhìn tôi nói. “Chị cho em ở đây một chút, nếu chị đuổi em đi, em sẽ chết.”

“Đại tiểu thư...” Tôi cười phá lên. “Em gây ra tội lớn đến thế sao?”

Con bé hít một hơi thật sâu rồi nói. “Tô Viễn Trí về Long Thành rồi, chắc chắn sẽ đến trường tìm em, vì thế em phải trốn.”

“Tại sao?” Tôi và Tây Quyết đồng thanh hỏi.

“Vì... vì...” Con bé cắn cắn môi. “Hôm nọ, em nhắn tin nói muốn ly hôn. Tối qua anh ấy nhắn trả lời: ‘anh ấy đang trên tàu’. Thế đấy.”

Tôi hít một hơi thật sâu. “Khá lắm, Nam Âm – không hổ danh là em gái chị.”

“Rốt cuộc em giờ trò gì thế?” Tây Quyết cau mặt.

“Em không đùa, thật sự em muốn thế.” Nam Âm ngẩng đầu lên chăm chăm nhìn Tây Quyết. “Chẳng có vị gì cả, chẳng giống những gì em từng nghĩ. Càng ngày em càng chán ghét bản thân, em không chơi nữa có được không hả?”

“Nếu vậy sao lúc đầu em còn làm? Khi đó em có nghĩ đến ngày hôm nay không?” Tây Quyết nặng nề đặt phin pha cafe xuống bàn, cười ngao ngán. Thật ra tôi thấy câu hỏi của Tây Quyết thật vô lý, giáo điều, trên thế gian này mấy ai khi đưa ra quyết định biết được sau này sẽ ra sao? Nếu không sao lại có lắm người tin vào tướng số, vào chiêm tinh, thầy bói đến thế chứ?

“Em...” Con bé kiên quyết lắc mạnh đầu. “Em thừa nhận, quyết định của em là sai lầm.”

“Nhưng Nam Âm...” Tây Quyết vượt mạnh lên tóc Nam Âm, có lẽ hơi mạnh tay nên con bé mím môi phần nộ lảng tránh bàn tay của cậu ta. “Nam Âm, Tô Viễn Trí là con người, không phải đồ chơi thuở bé của em – khi thích thì gào khóc, ăn vạ bắt người lớn mua cho bằng được, đến khi chơi chán lại vứt chỏng gọng, em xử sự như vậy thật không công bằng cho cậu ấy.”

“Không phải thế!” Nam Âm gào lên, hai viền mắt đỏ hoe, ngân ngấn nước.

“Này.” Tôi xen vào. “Tây Quyết, em thôi đi được không, giờ không phải lúc để bàn đúng sai. Chúng ta phải đoàn kết một lòng đứng về phía Nam Âm chứ, nghĩ nhiều đến công bằng hay không công bằng của người ngoài làm gì.”

“Chị nói ít thôi.” Cậu ta quay sang trừng mắt nhìn tôi. “Đoàn kết cũng không phải đồng lõa như thế, em chỉ muốn cho con bé hiểu.”

“Vây em nói cho chị xem ‘đồng lõa’ là cái gì nào?” Tôi cũng gào lên. “Lúc này tiêu chuẩn xấu tốt đúng sai phải là ý muốn của Nam Âm mới đúng chứ. Nếu đến chuyện đó còn không làm được còn gọi gì là người một nhà!”

“Hai người đừng cãi nhau nữa.” Nam Âm thút thít nói. “Đừng vì em mà cãi nhau nữa, em xin hai người đấy.”

“Nam Âm, chị chỉ hỏi em một chuyện.” Tôi nhìn chăm chăm con bé. “Giờ em còn thích Tô Viễn Trí không?”

Con bé trở thành đứa học trò bị phạt đứng trong phòng hiệu trưởng, khó khăn thừa nhận lỗi của mình, khẽ gật đầu.

“Thế sao em còn...” Nói đến đây, cửa quán bị mở toang, cắt đứt lời nói của tôi.

Tô Viễn Trí đến.

Sắc mặt của cậu ta rất khó coi, vể bụi bặm đường dài vẫn còn in đậm trên người Tô Viễn Trí khiến cậu ta trông rất đàn ông, phong trần hơn so với vẻ mới lớn của ngày trước. Nghĩ mình phải phá vỡ cục diện gương gao này, lấy dáng ‘bà chị cả’, tôi cười với Tô Viễn Trí. “Cậu mới xuống tàu hả? Ăn sáng chưa?” Tôi phải thừa nhận, những lời mào đầu của vở kịch không mấy ấn tượng.

Có nằm mơ tôi cũng không ngờ, con bé Nam Âm lại cố chấp, cúi người chui xuống gầm quầy bar, co ro trốn trong xó, ôm chặt đầu gối, lảm nhảm. “Anh đừng đến đây, cầu xin anh, đừng qua đây, em không muốn gặp anh!”

Tôi và Tây Quyết kinh ngạc nhìn nhau, tôi biết, chúng tôi đọc được trong mắt nhau một niềm đau xót.

Dáng vẻ trốn chạy đó của Nam Âm đột nhiên khiến tôi nhớ đến nhiều chuyện. Đó là lúc bé, có lần bố mẹ tôi đánh nhau đến nỗi hàng xóm phải báo cảnh sát, họ phải đưa mẹ tôi đi viện khâu. Mấy hôm sau, bố mẹ đến nhà bà nội đón tôi, trên đầu mẹ quấn băng trắng, mặt bố tôi hiện rõ vẻ xấu hổ – tôi cũng giống như Nam Âm bây giờ, khi trông thấy họ, không nghĩ gì hơn, tôi chui luôn vào khe giữa tủ lạnh và tủ bếp, bà nội cố sức mấy cũng không thể lôi tôi ra được.

Tây Quyết cúi người, đặt tay lên vai Nam Âm, giọng nói đã dịu dàng hơn nhiều, như đang dỗ dành một chú mèo con chui gầm giường. “Nam Âm, nghe anh, ra đây. Em làm như vậy ích gì chứ, có chuyện gì cũng phải nói thẳng cho cậu ta hiểu, không phải sợ, Nam Âm, nào, ngoan nào...”

Tiếp đó, Tây Quyết vỗ nhẹ vai tôi, thì thầm. “Chị em mình ra sau bếp, để hai đứa nói chuyện.”

Vừa bước theo cậu ta vào bếp, tôi vừa thầm tiếc. Chuyện hay thế kia mà, tôi cũng muốn tham gia cho rôm rả.

Tôi nghe thấy Tô Viễn Trí gọi. “Nam Âm, lại đây.”

Không có tiếng đáp lại, không gian lặng ngắt. Cậu ta lại cất tiếng, lần này giọng điệu có vẻ cầu

xin. “Nam Âm, lại đây nào.”

Vẫn lặng im như tờ. Sau đó, giọng nói lên quãng 8. “Cô có ra đây không thì bảo!”

“Chết rồi!” Tôi túm cổ tay Tây Quyết. “Liệu thằng đó có làm gì Nam Âm không?” Tôi thấp giọng hỏi.

“Yên tâm.” Tây Quyết nói. “Nó mà dám động đến một sợi tóc của Nam Âm, em sẽ vật cổ nó.”

“Được đấy, đàn ông có ích trong những vụ này. Trông cậy cả vào em đấy.” Tôi tán đồng. Lúc này thằng nhóc Thành Công ngoan ngoãn ngủ say trong tay tôi.

Cuối cùng cũng nghe thấy giọng Nam Âm, không còn uất ức như ban nãy, có vẻ đã bình tĩnh. “Em xin lỗi, là lỗi của em, thật ra khi kết hôn, chúng ta đã sai, giờ em phát hiện ra mà không cho em sửa sai sao?”

“Vấn đề ở chỗ em không thèm hỏi anh một câu, em không cần biết anh cảm thấy đúng hay sai hả?”

“Xin lỗi, em không nghĩ được nhiều đến thế.” Nam Âm nói.

“Anh nói với em bao nhiêu lần đừng nghe bọn ký túc nói bậy, anh và Đoan Mộc Phương quả thật không có quan hệ gì hết, từ lâu đã cắt đứt rồi. Em đừng chụp mũ như thế được chứ, chỉ một lần ngẫu nhiên anh tìm cô ta mà thôi, em đừng quá đáng quá...”

“Anh cũng muốn em phải nói bao nhiêu lần nữa hả?” Con bé lại dùng giọng điệu nhõng nhẽo quen thuộc. “Không có quan hệ gì với Đoan Mộc Phương! Anh đừng đánh giá em thấp như thế chứ? Cứ như vì muốn đùa bỡn mà ép anh kết hôn không bằng...”

Tô Viễn Trí chán nản nói. “VẬY nói cho anh biết, em thích ai rồi?”

“Tô Viễn Trí, em cảnh cáo anh!” Giọng Nam Âm đánh lại. “Em nói anh đừng đánh giá em thấp thế, cần phải thế em mới chia tay với anh sao? Vì một người đàn ông khác mà em mới cần phải ly hôn sao? Không thể vì chính bản thân mình được à?”

“Nam Âm...” Giọng Tô Viễn Trí khổ sở. “Em có thể cho anh biết rốt cuộc em muốn gì không? Em muốn anh phải làm thế nào mới vừa lòng?”

“Em... em không biết, em chỉ biết em chẳng cần gì cả, em không muốn có cuộc sống như hiện tại.”

“VẬY anh phải nói cho em biết, Nam Âm.” Tô Viễn Trí cất giọng khàn khàn. “Khi biết anh vụ trộm kết hôn cùng em, bố anh đã hùng hổ cho anh mấy bạt tai. Hôm đó khi nói chuyện cùng gia đình em về, ông ấy nói ‘nếu mày đã lớn, từ nay về sau đừng hòng xin tao một cái...’ anh nói ‘không cho thì thôi, con tự đi kiếm’, sau đó khi lên tàu đi Quảng Châu, anh mới phát hiện ra mẹ anh giấu phong bì tiền vào vali. Cho đến tận bây giờ, bố anh vẫn không chịu nghe điện thoại của anh, anh sợ nếu cứ như vậy sẽ khiến em khổ tâm nên mới bảo em thỉnh thoảng đến nhà ăn cơm, anh cứ nghĩ làm vậy sẽ khiến ông ấy hiểu em thật ra là một cô bé rất đáng yêu... Những chuyện đó anh cũng từng nói với em rồi, anh cũng cảm thấy đó là việc của mình, mình phải tự giải quyết... Nam Âm em có hiểu chút nào không vậy?”

Tôi thừa nhận, khi nghe đến đây, tôi thấy đồng cảm với thằng nhóc vô cùng. Cuộc cãi vã này thật sự quá đỗi, khiến tôi dường như trẻ lại mấy tuổi.

“Mọi người có thể nói em không hiểu chuyện, trờ anh!” Tôi biết Nam Âm đang khóc. “Em biết chúng ta đã đắc tội với bố mẹ em, cả bố mẹ anh nữa... nhưng từ trước đến giờ em vẫn cho rằng chúng ta không phạm phải nhiều sai lầm đến thế! Em muốn hai đứa mình sống ngay thẳng như ngày trước, lúc lấy trộm hộ khẩu để đi đăng ký, tin tưởng vào cuộc sống mà chúng mình lựa chọn! Chứ không phải cuộc sống như hiện tại, dường như chúng ta nhận tờ giấy đăng ký xong rồi tất cả đều chấm hết. Cuộc sống sau này chỉ còn lại sự bù đắp, đâm lao phải theo lao mà thôi. Cái chúng ta cần là cuộc sống ở bên nhau, việc lén lút kết hôn chỉ là sự bắt đầu, còn nếu từ lúc đó tất cả chấm hết, em thà không cần gì cả!”

“Thật sự anh không biết trong đầu em đang nghĩ gì nữa!” Tô Viễn Trí kích động ngắt lời con bé. “Hàng ngày anh đều nghĩ, phải nhanh chóng tốt nghiệp để tìm một công việc tạm ổn, kiếm tiền để nuôi sống cả hai đứa, sau đó yên sống trọn đời bên em, như vậy còn chưa đủ sao?”

“Chưa đủ! Em không muốn cuộc sống yên ổn đến hết cuộc đời, cái ngày em đội bảo tuyết đến cướp anh từ tay Đoàn Mộc Phương không phải vì sự yên ổn cả đời ấy! Nếu chỉ cần như vậy, em tìm ai mà chẳng được, việc gì phải lặn lội mạo hiểm đi tìm anh? Em muốn chúng mình yêu thương nhau, luôn yêu thương nhau, không muốn anh yêu em theo kiểu có nghĩa vụ phải bảo vệ em, em không thêm kiểu đó! Tình yêu không phải như vậy, không nên như thế, trong tình yêu cả hai nên vui vẻ cùng nhau xông pha mọi nơi, chứ không phải khúm núm, lén lút ở một xó chia nhau chiến lợi phẩm... Em không muốn anh yêu em kiểu đó...”

Sau đó, căn bếp chúng tôi bắt đầu rung chuyển, đầu tiên tôi thấy cái bàn trước mặt mình lung lay, trong tích tắc, tôi còn cho rằng Tây Quyết đang giở trò gì đó, tiếp theo đó tôi thấy mắt mình mờ đi, phát hiện không phải chỉ riêng cái bàn mà cả căn bếp đều rung lắc – Tây Quyết không thể mạnh mẽ đến thế được. Đầu thẳng nhóc Thành Công lắc lên lắc xuống trong lòng tôi, trong quán vọng lại tiếng cốc chén vỡ loảng xoảng – hai đứa này thật chẳng ra sao cả, đánh nhau thì đánh, đập phá đồ đạc của tôi làm gì chứ? Tây Quyết nắm chặt cánh tay tôi, sau đó tay kia bế phốc Thành Công, ôm chặt vào ngực mình, thì thầm. “Động đất.”

Tôi hấp tấp chạy theo cậu ta từ cửa sau ngôi nhà đang lên cơn ho sù sụ. Con đường quốc lộ dường như cũng bị nhiễm cơn phong hàn, ho không ngừng nghỉ, tôi thấy đột nhiên tất cả mọi người túa ra từ những ngôi nhà cao tầng. Trong nháy mắt, mọi thứ lại trở về như cũ. Nhưng cơn chóng mặt của tôi vẫn chưa hoàn toàn biến mất, lúc đó, tôi không hề biết, thứ Hai ngày 12 tháng 5 năm 2008⁽⁸⁾, cơn chóng mặt không rõ nguồn cơn của tôi cũng là một phần của lịch sử.

Tây Quyết nắm chặt vai tôi, thẳng nhóc Thành Công nằm trong lòng cậu ta vẫn chưa tỉnh – nó đúng là một người có phúc lớn. Tây Quyết nói. “Đừng sợ, không phải trận động đất mạnh đâu. Chị bé Thành Công đi, em vào tìm Nam Âm.”

Đúng lúc đó, mặt đất lại nổi cơn ho – nỗi sợ hãi muộn màng lúc này ập đến khổng chế tôi, khổng chế toàn bộ khuôn mặt của mọi người trên phố, tôi hoảng loạn túm chặt cánh tay Tây Quyết, hét lên thất thanh. “Em không được vào đó, nhớ nhà sập thì sao?” Cậu ta dùng sức gạt tay tôi ra. “Chị nói gì thế? Trong đó còn Nam Âm...”

Vừa dứt lời, tất cả lại trở về nguyên trạng. Chúng tôi trông thấy Nam Âm cùng Tô Viễn Trí tấp tễnh chạy ra. “Anh, chị...” Tiếng gọi của Nam Âm thất thanh, sau đó đột nhiên quay phắt người lại, ôm lấy khuôn mặt Tô Viễn Trí, hai đứa nhìn sâu vào mắt nhau vài giây rồi ôm chặt lấy nhau. Tôi nghe thấy tiếng cậu ta liên tiếp gọi. “Nam Âm... Nam Âm...”

“Em phải về trường gấp xem học sinh thế nào.” Tây Quyết kéo tay tôi. “Mọi người không được vào trong đó, phải đứng ở đây chờ yên ổn đã. Chị mau gọi điện thoại cho chú thím ba, em đi đây.”

“Tuyết Bích còn đang ở trường.” Đột nhiên tôi nhớ ra.

“Yên tâm, em không quên đâu. Em về trường trước sau đó đến trường tiểu học đón Tuyết Bích.” Nhìn bóng Tây Quyết khuất chỗ ngã tư, lòng tôi bỗng cảm thấy trống rỗng, vô thức ôm chặt Thành Công, hơi thở nhẹ nhàng của thằng bé nhấp nhô trước ngực tôi, hòa cùng nhịp đập của trái tim. Tôi xòe tay che cái đầu nhỏ tí xiu của thằng nhóc, như muốn các đấng thần linh đang nổi giận ở trên kia chỉ có thể nhìn thấy tôi, không nhìn thấy sinh linh bé nhỏ trong lòng mình. Từ lúc sinh ra, đây là lần đầu tiên tôi làm chút gì đó vì thằng bé.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng ai đó nói. “Xin hỏi, có phải quán đang tuyển nhân viên không ạ? Hình như tôi đến không đúng lúc...”

CHƯƠNG 6: Tôi đã gặp một cái cây(9)

1

Rất lâu sau này tôi mới có thể nhớ lại mà nói. “Tôi đã gặp cậu ta trong cơn động đất ngày 12 tháng 5.” Cho dù lúc ấy, ý tôi là giây phút đầu tiên gặp cậu ta, tôi, một kẻ chưa định thần sau cơn choáng váng của dư âm cuộc địa chấn cách đó hơn 1000 cây số, chỉ nhớ mọi người xung quanh dần dần tản đi, dường như họ đã xác định những căn nhà không còn lên cơn ho nữa. Tôi không biết Nam Âm và Tô Viễn Trí đi đâu, Tây Quyết nói tôi phải gọi điện cho chú thím ba, nhưng điện thoại tôi lại để ở trong quán – nơi mà giờ đây tôi không còn tin tưởng nữa – tôi không dám bước vào đó. Đầu tiên, tôi cho rằng chỉ cần trả tiền, một số thứ sẽ phải chịu sự chi phối của tôi, lòng người có thể không, nhưng căn nhà thì phải thế, mặt đất cũng phải thế. Nhưng vừa rồi tất cả đều phản bội lại tôi, chỉ cần một trận cười lớn của ông trời cũng có thể làm nó đổ sập xuống nhanh chóng lấy đi sinh mạng của tôi, thể hiện rõ một sự báo thù đầy ác ý. Tôi chưa từng gây ra chuyện gì có lỗi ư? Tôi vừa thăm đặt câu hỏi vừa ngăn người nhìn dòng chữ treo phía trên đầu – Đông Ngê, tối đen giữa ban ngày.

Sau đó, có người phía sau tôi cất tiếng hỏi. “Xin hỏi, có phải quán đang tuyển nhân viên không? Hình như tôi đến không đúng lúc...” Giọng nói đó thẳng thắn, vui vẻ, có chút là lạ. Quay người lại, dưới ánh nắng của buổi trưa hè tôi thấy một khuôn mặt sạch sẽ, bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đầu lười nhỏ xíu của Thành Công liếm liếm áo tôi – động tác quen thuộc sau khi cai sữa của thằng nhóc, lúc này tôi mới phát hiện bàn tay tôi vẫn đang che đầu của thằng bé. Sau đó tôi thường tự hỏi, sao lúc đó tôi không bỏ tay ra? Vì tôi vẫn còn trong cơn hoảng loạn hay vì tôi không muốn người đàn ông lạ lẫm này nhìn thấy nó?

Tôi cắn môi, gượng gạo cười. “Vừa động đất.”

Cậu ta kinh ngạc nhìn tôi, rồi cười. “Thật sao... Tôi lại tưởng mình không may đột nhiên văng đầu.” Rồi cười nói tiếp. “Tôi vẫn còn đang choáng váng, không đến nỗi chứ nhỉ, cũng chỉ là cuộc phỏng vấn làm thêm thôi mà, được thì được, không được thì tìm quán khác, sao tôi lại căng thẳng như bị tụt huyết áp thế này... Chắc chị là...” Cậu ta do dự một chút rồi quả quyết nói. “Chắc chị là cô chủ.”

Tôi bật cười. Khi chậm chậm nở nụ cười, tôi cũng chất vấn chính mình, chẳng qua chỉ là một cậu nhóc lém lỉnh biết cách chọc cười người khác mà thôi, sao tôi lại vui vẻ đến thế chứ? Vì thế tôi trả lời. “Đúng, tôi là chủ quán. Cậu có thể làm việc luôn từ bây giờ. Cậu giúp tôi lấy túi xách đặt trên mặt bàn ra đây nhé.”

Khi trở lại, trên tay cậu ta xách hai cái túi, một cái là túi Gucci fake, còn cái kia là túi vải của Nam Âm, màu sắc sặc sỡ, trên đó còn in những bông hoa lớn cùng một cô gái có nụ cười trông thật ngốc nghếch. Cậu ta tỏ vẻ khổ sở. “Cô chủ, trên bàn có hai cái túi, tôi không biết cái nào là của chị.”

“Ngốc.” Tôi mắng thầm, tiện tay kéo khóa túi Nam Âm. “Đến chuyện nhỏ nhất này cũng không biết làm sao làm nhân viên phục vụ được? Cậu có thấy túi xách này là của một cô nhóc không hả, có giống túi của một người như tôi không?”

Cậu ta nhìn tôi nghi hoặc. “Chị cũng rất trẻ mà?”

Cậu ta rất cao, cường tráng, khi đứng trước mặt tôi dường như chắn hết luồng ánh sáng.

“Đéo miệng lắm.” Tôi cười ngọt ngào. “Sau này tiếp khách cũng phải thế nhé, hiểu không? Lấy chứng minh thư tôi xem nào.”

Cậu ta tên Lãnh Sam – một cái tên quê mùa.

“Họ đặc biệt lắm.” Tôi nói.

“Tôi luôn cảm thấy cái tên này ẻo lả chết đi được, nghe như tên con gái vậy, nhưng...” Cậu ta có vẻ xấu hổ. “Mẹ tôi không cho phép đổi tên, bà ấy nói ‘mẹ vất vả, đau đớn sinh ra con, đến cái tên cũng không có quyền đặt chi bằng dìm chết con đi thì hơn...””

Giọng Nam Âm lạnh lạnh vọng đến, tôi thấy con bé đang quỳ dưới tán cây bạch dương ở phía xa, một tay nắm chặt điện thoại, tay kia vo thành nắm đấm miết trên đầu gối như người thần kinh không bình thường. “Mẹ à, lúc này con gọi điện về mà không ai nhắc máy. Con không sao, con tưởng nhà mình bị sập rồi, làm con sợ đến nỗi chân tay bủn rủn...” Đột nhiên con bé khóc, tấmtức như năm xưa đứng ở cổng trường mẫu giáo nhìn chúng tôi rời đi. “Mẹ gọi điện cho bố nhanh lên, bố không ở công ty, con không gọi được... nếu đang lái xe mà động đất thì làm sao?... sẽ bị tai nạn đấy...” Con bé đưa bàn tay đang miết trên đầu gối lên quẹt giọt nước mắt chảy dưới cằm. Tôi biết, thật ra con bé không chỉ khóc về trận động đất vừa rồi. Tô Viễn Trí đứng bên cạnh, cúi người lay nhẹ vai con bé, có vẻ ngượng ngùng nhìn mọi người xung quanh, sự vô tâm của Nam Âm luôn khiến người bên cạnh cảm thấy khó xử, nhưng nếu quen rồi thì sẽ không sao.

Điện thoại tôi lúc này cũng đổ chuông, là của Phương Tĩnh Huy. Tôi thờ dãi, nhấn nút nghe, cố chấp nói. “Con trai anh vẫn khỏe, tôi cúp máy được rồi chứ?”

Anh ta cười nhẹ. “Cúp đi, nghe chừng cô cũng rất khỏe, tôi yên tâm rồi.”

“Đừng giả bộ nữa.” Tôi hậm hực. “Anh đang mong tôi chết quách đi để toại nguyện mọi thứ còn gì.”

Thật ra tôi rất muốn nói. “Cũng coi như anh còn chút lương tâm.” Hoặc “Tôi không quan tâm có phải anh lừa tôi không, có phải giả chiêu trò dần khiến tôi cảm động để thỏa hiệp hay không... khi nói nghe thấy tôi không sao là anh yên tâm – lúc này đây, giây phút này tôi tình nguyện tin đó là thật.”

Mấy tiếng sau tôi mới biết, hóa ra trận động đất nhỏ lịch sử của Long Thành so với trận động đất ở nơi cách xa hàng nghìn cây số đó chẳng thấm vào đâu. Ở nơi đó, chỉ cần một thoáng cảm giác văng đầu chợt đến ấy, và rồi màn đêm ập xuống, người ta sẽ không còn cơ hội để biết thực ra mình khỏe tới mức nào. Chúng tôi là những người may mắn, ngày nào cũng được chứng kiến: hỏa hoạn, đổ nát, đầu rơi máu chảy, tiếng khóc ai oán, những kiếp người trôi dạt, lang thang... và những con người bình thường, trong nháy mắt bỗng trở thành những anh hùng, đem sinh mệnh của mình để cứu biết bao người...⁽¹⁰⁾ Thời gian đó, chú thím ba thường về nhà rất sớm, nhà chú út cũng có mặt tại nhà trước giờ cơm tối, Nam Âm cũng không muốn trở về sống ở trường nữa – chính trận động đất không ngờ đó cùng những cảnh tượng sau tai họa đã khiến chúng tôi bắt đầu quyến luyến những bữa tối quây quần đầm ấm bên nhau, chúng tôi có thể nhìn rõ khuôn mặt, nghe rõ giọng nói của từng người, hay có thể thì thầm to nhỏ với nhau về món rau hôm nay hình như hơi mặn – đương nhiên đó là khi thím ba không có mặt, ngày nào thím cũng ngồi trước màn hình tivi rơi nước mắt ngóng theo tin tức của những người thoát chết hay mất đi những người thân thích. Có vậy, chúng tôi mới thấy mình còn sống, cả nhà ai cũng còn sống, nhiều khi đó cũng là một chuyện không thể xem thường.

Những lúc ấy, thỉnh thoảng tôi lại nhớ tới Trịnh Nham. Thật ra trong đêm xảy ra trận động đất đó, tôi đã mơ thấy ông ấy. Trong mơ, ông ấy vẫn còn trai trẻ, tạ ơn trời đất, may không phải bộ dạng đàn độn đồ sộ của một loài bò sát sau khi bị bại liệt – cũng coi như ông trời nhân từ, tôi cười thầm vì ông ấy đã không bước vào giấc mơ của tôi với hình ảnh đáng sợ đó. Bao năm nay, ông đã khiến tôi chán ghét, đó có lẽ là chuyện duy nhất mà ông đã thất bại. Nhưng ông đã đi sai nước cò, tôi không phải mẹ tôi, không dễ dàng biến chất như bà ấy, ông thường xuyên giày vò bà ấy, nhưng không biết rằng trên đời này chính bà ấy là người duy nhất không coi thường ông.

Khoảnh khắc Long Thành động đất, mẹ tôi đang vui vẻ ở nhà cậu tại một nơi rất xa, vừa đánh mát chược, vừa dạy bà cô đọc ác trường trị con dâu mình – không hề hay biết đã xảy ra bao nhiêu chuyện – thể cũng tốt.

Vì số người tăng lên, thực đơn bữa tối trở thành vấn đề gây đau đầu cho thím ba. Có hôm, tôi thấy thím mất mấy tiếng để nấu một nồi canh nhỏ cho Tây Quyết, ngoài Tuyết Bích là trẻ vị thành niên ra, chúng tôi không có quyền được thưởng thức. Vì Tây Quyết đi hiến máu, mà đối với thím, phải cần ít nhất một tuần để bồi bổ phục hồi lại sức khỏe, không thể qua loa được. Nhưng cũng vì nồi canh Thái tử này mà chỉ còn một bếp để làm bữa tối cho cả nhà, đương nhiên là không đủ. Vì vậy thím ba càng sốt ruột, gọi đồ ăn ở một nhà hàng mới mở cạnh nhà về, vừa tìm số điện thoại thím vừa đặc ý nói. “May mà hôm đi ngang qua, tôi đã tiện tay ghi lại số điện thoại... Nam Âm con thấy chưa, đây chính là kinh nghiệm sống đó, lúc nào cũng cần phải sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống bất ngờ xảy ra.”

Nam Âm đáp. “Con biết rồi.” Mấy ngày hôm nay, nhìn Nam Âm trở nên ngoan ngoãn, hiền lành, tự nhiên tôi lại có cảm giác áy náy không thể bày tỏ được cùng ai. Tôi không thể quên hôm đó, tôi không nghĩ ngợi mà nói với Tây Quyết. “Em không được vào đó, nhớ nhà sập thì làm sao?” Nếu hôm đó trận động đất 8 độ Richter xảy ra ở Long Thành thì sao nhỉ? Tôi sẽ không do dự mà dễ dàng đưa ra sự lựa chọn giữa Tây Quyết và Nam Âm ư? Tất cả sự biện hộ, giải thích, hay bào chữa trong đầu đều vô ích. Tôi lắc mạnh đầu, cười với Nam Âm. “Thỏ con, cuối tuần này dạo phố với chị được không? Em thích mua gì chị tặng em cái đó.” Nhưng con bé đột nhiên lại hiểu chuyện đến bất ngờ. “Không cần đâu, quán chị chưa khai trương, chưa có nguồn thu, chị nên tiết kiệm một chút chứ.” Ngoài phòng khách xôn xao tiếng hỏi chuyện của thím ba với cậu đưa hàng. “Cậu là người ở đâu?” “Tứ Xuyên ạ.” Nghe giọng rụt rè, có phần ngượng ngùng, đúng kiểu “lính mới”. “Gia đình cậu không sao chứ?” Lần này cả chú ba, thím ba và chú út cùng đồng thanh hỏi. “Không sao ạ, khu vực nhà cháu ở không thuộc khu thiên tai nặng.” “Vậy thì tốt quá.” Thím ba thở phào, cười tươi. “Cầm lấy đi này, đây là tiền cơm, còn phần này gửi cậu, cậu vất vả quá.” “Cháu không lấy đâu ạ.” Cậu nhóc căng thẳng đến mức lạc cả giọng. “Không được lấy ạ.” “Có gì mà không được? Cháu giữ lấy, đừng để bà chủ thấy mà tịch thu, đó là phần cô cho mà...”

Tây Quyết mỉm cười. “Thấy chưa? Theo như thím nói thì chị là bà chủ ghê gớm đấy.”

“Câm miệng.” Tôi lườm cậu ta. Nam Âm ngồi cạnh Tây Quyết, tiện tay lật giở chồng báo Đêm Long Thành vừa giao, đột nhiên kêu thất thanh. “Ôi, chị ơi, xem này, có người phụ nữ đề nghị ly dị vì ông chồng chạy vội ra khỏi nhà trong cơn động đất không thêm để ý đến mình...” “Khá lắm.” Tôi hừ một tiếng. “Loại đàn ông đó đáng thiên làm thái giám.” Nam Âm phá lên cười rữ rượi, Tây Quyết chau mày. “Xin chị, nói năng lịch sự chút được không?” Tiếp đó, Nam Âm lại đọc to. “Ôi, hóa ra bài báo này do chị Giang Ý viết! Còn viết dài thế này nữa chứ...” Nam Âm chống cằm nghĩ ngợi. “Đúng rồi, trước lúc đi, chị ấy có nói phải chọn một chủ đề viết không giống ai – chẳng hạn những vấn đề sau thiên tai như tâm lý mọi người muốn xây dựng lại từ những đổ nát... chắc sẽ rất nhiều người viết.” “Sợ chết thì có.” Tôi cười ngất. “Không dám bén mảng đến vành đai nguy hiểm nhất để lấy tin, đành phải mon men ở rìa ngoài đào bới chút tin tức liên quan mà thôi, bụng dạ người đàn bà này chị hiểu hơn ai hết, còn lạ gì chứ.” Tôi cố tình giả vờ không nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Nam Âm – đương nhiên tôi biết có người không thích nghe những lời này, nhưng cậu ta nhất định phải nghe. “Anh này.” Nam Âm ngượng ngùng quay mặt qua hỏi. “Chị Giang Ý đi Tứ Xuyên được gần một tuần rồi đấy, anh nhớ chị ấy không?”

Cùng lúc Tuyết Bích bước vào, hai tay bê hai bát canh thuần thực như người lớn, đặt ngay ngắn lên bàn, nhìn Tây Quyết nói. “Một bát của chú, còn bát kia của cháu.” Về mặt cô bé như đang chuẩn bị uống máu ăn thề. Tây Quyết cười nhẹ nhàng. “Cám ơn cháu.” “Hai người trở thành bạn tốt với nhau rồi kìa.” Nam Âm ngồi bên cạnh phụng phịu.

Sự gần gũi của Tây Quyết và Tuyết Bích cũng vì chuyện của mấy hôm nay. Tây Quyết nói, hôm 12 tháng 5 đó, trên đường đến trường cô bé, cậu ta còn nghĩ mình đã quá hấp tấp, không kịp hỏi cô bé học lớp nào, thậm chí còn không biết Tuyết Bích mang họ gì. Nhưng khi men theo lan can nhìn xuống sân trường, cậu ta hiểu không cần phải hỏi nữa.

Sân trường đông nghịt, có lẽ nhà trường vì sợ chấn động mạnh nên đã thông báo toàn thể học sinh ra ngoài sân. Tuyết Bích chạy thực mạng, xuyên qua đám đông, hai cánh tay nhỏ xíu

vung vẩy hết sức, trông cô bé như đang bơi trong không khí vậy. Hai giáo viên chạy đuổi theo, dễ dàng tóm được cô bé, một giáo viên giận dữ quát lớn. “Em là học sinh lớp nào? Sao không chịu nghe thông báo?” Cô bé vẫn giãy giụa cất lực giữa sự kìm kẹp của hai người lớn, giống như con thú bị thợ săn tóm chặt trong tay nhưng vẫn không từ bỏ ý định chạy trốn. Vì thế cô bé cong người lên, hai chân khằng khiu trong chiếc váy đồng phục đập đập trong không khí, một chiếc giày gần tuột quai. Cô bé vừa khóc vừa gào tướng lên. “Thưa thầy, xin thầy cho em về nhà, em phải về nhà, em còn đứa em trai – nó không biết động đất là gì... em xin các thầy ạ...”

Tây Quyết đành phải ra mặt, nói với hai thầy giáo. “Xin lỗi thầy, tôi là phụ huynh của học sinh này.” Tiếp đó giáo viên chủ nhiệm lớp Tuyết Bích thở hồng hộc chạy đến, giận dữ nói với Tây Quyết. “Phụ huynh cái kiểu gì mà vô trách nhiệm thế? Nỡ để một đứa trẻ một mình ở nhà, làm con bé Tuyết Bích phải lo cuống quýt, chả ra thể thống gì cả!” Tôi từng đưa Thành Công đến trường đón Tuyết Bích, có thể giáo viên chủ nhiệm cho rằng “em trai” mà Tuyết Bích nói chính là thằng nhóc. Tây Quyết cũng làm ra vẻ rất ngơ ngác, rồi cười một cách lễ phép với các giáo viên – dù sao đó cũng là sở trường của cậu ta mà.

Tây Quyết nói. “Sau khi ra khỏi cổng trường, em nói với cô bé ‘Tuyết Bích, đừng lo, giờ chú sẽ đưa cháu về nhà đón Khả Lạc, chú bảo đảm nó không sao cả, được chưa?’ Chị biết không, lúc đó cô bé nước mắt vòng quanh nói với em ‘ngày mai cháu sẽ đưa Khả Lạc cùng đi học, cháu không thể để em ở nhà một mình như thế được’ khi nhìn thấy con bé mím chặt môi quyết tâm, em đã mềm lòng đồng ý.”

Tôi nổi trận lôi đình hét vào mặt cậu ta. “Ai cho phép cậu đồng ý? Người sống với con bé là chị chứ không phải em, chị mất bao công sức để lập nên quy tắc, em lại giở trò phá hỏng nó. Mẹ kiếp, sao em lúc nào cũng giả nhân giả nghĩa giống thằng cha Mỹ ấy thế hả, làm rối tung chuyện nhà người ta lên rồi bỏ mặc không thèm quan tâm, lại còn cho rằng mình trượng nghĩa lắm – mẹ kiếp, người tốt không bao giờ làm thế đâu!” Thực ra, tôi phải thừa nhận mình đã có chút đổ ky. Tôi mất hai tháng mà chỉ thiết lập được một chút “bản thân mình” đối với con bé, còn Tây Quyết chỉ tốn không đến một phút đã có thể nhận được sự tín nhiệm tuyệt đối, cứ nghe cách nói chuyện và ánh mắt của con bé khi nhìn cậu ta mà xem, cậu ta đã làm được và làm tốt hơn tôi rất nhiều. Tôi thật không hiểu nổi, người chịu khổ chịu khó là tôi, nhưng người được cảm kích lại là cậu ta – mấy chữ ‘giả nhân giả nghĩa’ có tác dụng đến vậy sao?

“Chị, không đến nỗi thế chứ, chuyện nhỏ thôi mà.” Cậu ta nhìn tôi cười khổ sở, sau đó quay sang Tuyết Bích ngại ngần nói. “Nhưng Tuyết Bích này, cháu cũng thử nghĩ xem, nếu cháu mang Khả Lạc đến lớp mà bị bạn bè bắt gặp thì sao, cháu không sợ mọi người chế giễu à? Ngộ nhớ các bạn làm hỏng cũng không hay...”

“Giờ em muốn đổi ý làm lành với chị cũng muộn rồi.” Tôi ngắt lời cậu ta. “Hơn nữa đã đồng ý rồi lại hối hận sao? Như vậy chẳng phải em dạy trẻ thói xấu ‘nói không giữ lời’ à?”

Nam Âm không nhìn nổi phá lên cười. “Trời ạ, anh chị nói chuyện y như bố mẹ của Tuyết Bích vậy. Thật không thể chịu nổi hai người!”

“Sẽ không có chuyện đó đâu.” Tuyết Bích bình thản nói. “Ai dám làm hỏng Khả Lạc, cháu sẽ giết người đó.”

Im lặng. Nam Âm xuýt xoa. “Cool... Tuyết Bích, cháu là thần tượng của cô đấy.”

Ngày 19 tháng 5, toàn quốc treo cờ rủ tưởng nhớ vụ thảm họa động đất kinh hoàng đó. Ban đêm, cả Long Thành chìm trong tĩnh lặng. Liên tiếp trong ba ngày nghiêm cấm các hoạt động vui chơi, giải trí. Như thế, quán cafe của tôi vừa mới khai trương được một ngày cũng nhận được thông báo ai oán này. Tôi vốn nghĩ, những chuyện thời sự đó chỉ tồn tại trong thế giới tin tức trên tivi, báo chí mà thôi, nhưng lần này không phải thế.

Chú ba ngồi rất lâu trước bàn cờ, chú út vượt bụng nói. “Cũng lâu lắm rồi không đánh cờ cùng anh, em sợ tay em chắc cứng mất rồi.” Những quân cờ đen trắng nằm lẫn lộn trên ghế sofa

cùng với đồng tạp chí cũng có bìa đen trắng, không được bắt mắt như ngày thường. Chú ba ngẩng đầu lên nhìn màn hình tivi đang chiếu cảnh hạ cờ rử ở quảng trường Thiên An Môn, nói: “Dù sao với danh nghĩa quốc gia bày tỏ niềm tiếc thương vô hạn đối với những người vô danh xấu số, đó là chuyện tốt.” Ngón tay thô kệch của chú út vân vê quân cờ, gật đầu. “Ai nói không phải đâu. Lịch sử do ai sáng lập không nói rõ ràng được, nhưng cuối cùng cũng đều dựa vào công sức của những người thấp kém như chúng ta, mới có thể kéo dài, tồn tại đến bây giờ.” Tuyết Bích ngồi bên cạnh lên tiếng bình luận sắc sảo. “Cháu chả hiểu gì.” Chú ba cười ha hả có chút kinh ngạc. “Chú cũng không hiểu gì. Thế mới nói mấy người có học đáng sợ lắm mà.” Mặt chú út chợt đỏ ửng lên. “Anh đang nói kháy em phải không, em nào dám liệt vào hàng có học chứ?”

Tôi thấy Trần Yên ngồi bên bàn ăn, đưa mắt nhìn khuôn mặt ửng đỏ của chú út, mỉm cười hiền hòa, như người mẹ dõi mắt nhìn đứa con từ xa, mong con mình thành tài mà đứa con không thể công thành danh toại. Thử nghĩ, nếu đổi lại khi chúng tôi còn là những nữ sinh 17 tuổi, khi Trần Yên còn là Đường Nhược Lâm, mà được nghe những lời đầy học thức từ trên bục giảng của chú út, chắc chắn trong ánh mắt sẽ ngập tràn sự tôn sùng, tôn sùng đến xấu hổ. Thời gian lướt nhẹ nhàng qua từng người. Thực ra, không chỉ riêng Trần Yên, mà tôi khi đó chẳng phải cũng tôn sùng những lời như châu như ngọc của chú út sao? Khi đó, thế giới của chúng tôi to bằng cái lớp học, và người độc nhất vô nhị đứng trên bục giảng kia dễ dàng trở thành tia sáng dẫn đường. Chỉ có điều chúng tôi đều quên, chú út dễ dàng khiến chúng tôi phải ngược lên nhìn, chỉ vì một điều đơn giản: tất cả chúng tôi đều phải ngồi, chỉ mình chú có quyền đứng. Thế thôi. Những lúc nghe chú út giảng bài, thỉnh thoảng tôi cũng nghĩ, nếu mình đỗ đại học, được học những chuyên ngành yếu diệu thực nữ như văn học, nghệ thuật chắc sẽ tuyệt lắm. Tiếc rằng tôi không có phúc phần ấy, vì thế mà tôi thực sự ghét Giang Ý – con gái của vị giáo sư đó. Ở con người cô ta lúc nào cũng toát lên vẻ ưu việt của con nhà giàu – khí chất khác thường kiểu “tôi đến thế giới này để thực hiện những sứ mệnh không giống các bạn”. Thực ra cô ta không cố tình thể hiện như vậy, nhưng đó lại là một phần tàn nhẫn của cuộc sống – nhiều người trong lúc vô tình đã tự tạo ra nghiệp chướng.

Trần Yên phát hiện tôi đang nhìn cô ta, liền gương gao nở nụ cười. “Canh nấu cũng xong rồi đấy, cháu đi gọi Tây Quyết ra uống được không?” Tôi lười biếng trả lời. “Cô đi mà gọi.” Rồi thấp giọng lầm bầm. “Giờ Bắc Bắc đã ra đời rồi còn tránh mặt nhau làm gì, chẳng ra làm sao cả.” Cô ta trầm ngâm, vẻ mặt không được tự nhiên. Những lời vừa rồi là lời thật lòng của tôi, có điều một người tâm địa đen tối như cô ta suy nghĩ ra sao tôi không thể biết được.

Nam Âm vui vẻ thò mặt ra từ phòng đọc sách. “Chị, có điện thoại này, là đàn ông đấy.”

Cái gã “đàn ông” ấy là Phương Tĩnh Huy. Giọng anh ta vẫn trầm trầm. “Đông Nghê, tôi thông báo trước với cô, thư từ luật sư của tôi trong hai ngày tới sẽ đến đấy.”

Tôi không biết phải nói gì, bên tai tôi tiếng “vù vù” nổi lên, dường như bất mãn vì bị người ta lãng quên nên phải cố tình phát ra những âm thanh chấn động như vậy.

Anh ta tiếp tục. “Tuy có Thẻ xanh, nhưng tôi vẫn mang quốc tịch Trung Quốc, chuyện giữa tôi và cô không cần phải lôi nhau đến Mỹ giải quyết làm gì, giải quyết ở trong nước sẽ tiện hơn cho cả hai.”

Tôi vẫn không nói câu nào, vô tình đưa đôi mắt trống rỗng nhìn màn hình máy tính bảng, những tin nhắn tình cảm vừa trẻ con vừa bức mình của Nam Âm và Tô Viễn Trí nhảy múa trước mặt tôi.

“Đông Nghê.” Giọng của anh ta vẫn nhẵn nại. “Cô có nghe tôi nói không đấy?”

“Anh định làm gì?” Tôi hỏi.

“Tôi muốn có quyền nuôi dưỡng con.” Anh ta ngừng một lát. “Giờ vẫn có thể thương lượng, bàn bạc, nếu cô vẫn cự tuyệt, tôi buộc phải trở thành bị cáo.”

“Anh vẫn giữ cái giọng đó.” Tôi nắm chặt ống nghe. “Không ai từ chối quyền nuôi dưỡng con

của anh cả, chỉ cần anh đưa tôi đủ số tiền tôi cần.” Đừng hy vọng tôi khuất phục, đừng cho rằng tôi sẽ nhượng bộ, Phương Tĩnh Huy, đừng xem thường bản lĩnh của tôi.

“Cô hãy giữ những lời nói đó trên tòa nhé.” Anh ta cười chế giễu. “Chúng ta hiện vẫn chưa ly hôn, Đông Nghê, ai bảo cô không thêm ký chú? Cuộc hôn nhân của chúng ta ở Mỹ, ở Trung Quốc cho đến giờ phút này vẫn còn hiệu lực. Vì thế cô định ra tòa ly hôn thật phải không? Đông Nghê à, cô sẽ chịu thua thiệt nặng nề lắm đấy, tỷ lệ tài sản mà cô yêu cầu hoàn toàn vô lý trước tòa. Tôi có đủ chứng cứ chứng minh mình đã chia một nửa tài sản chung cho cô, và tôi nói với tòa rằng mình chỉ cần đứa con... Cô nghĩ xem tòa sẽ đồng cảm với ai nào? Một tiến sĩ thực vật nhiệt đới có công việc chính đáng, lúc nào cũng ghi chép rõ ràng hay một cô ca sĩ nghiệp dư sau khi rửa tay gác kiếm chỉ biết sống dựa vào đàn ông?”

Tôi biết mình đang run lên, một dòng điện lạnh toát chạy khắp người tôi. Trong lúc hoảng loạn, tôi tưởng như lại có đông đất. Tay kia của tôi nắm thật chặt thành ghế. “Trình Đông Nghê.” Tôi ra lệnh cho chính mình. “Phải bình tĩnh.” Tôi cắn răng nghiền lợi gầm gừ. “Phương Tĩnh Huy, hãy nhớ kỹ những lời anh vừa nói, tôi sẽ khiến anh phải trả giá, đừng trách tôi không nhắc nhở.”

“Tôi nói với cô cả trăm lần rồi.” Giọng điệu anh ta vẫn quen thuộc thậm chí thân thiết như khi chúng tôi còn sống bên nhau. “Đừng trẻ con như thế nữa được không, cô dọa ai được chứ? Dựa vào đâu mà bắt tôi phải trả giá? Cô tự phán đoán lại đi, tôi không làm chuyện gì mà không có sự chuẩn bị – trong tay tôi hiện có giấy chứng nhận căn nhà cô mua ở Long Thành, còn có hóa đơn thanh toán của công ty bất động sản chứng minh cô đã trả tiền mua căn nhà. Thậm chí, tôi còn bằng chứng đối ngoại tệ ở ngân hàng của cô ở Trung Quốc đấy, khi mua căn nhà này cô đã phải đổi từ đô-la sang nhân dân tệ, số tiền quy đổi tương đương với giá trị của căn nhà. Đương nhiên tôi cũng có hóa đơn chứng minh tiền gửi ngân hàng của tôi ở Mỹ đã chuyển vào tài khoản ngoại tệ của cô... Có thể nói, tôi đã đủ chứng cứ chứng minh mình đã chia cho cô một nửa tài sản, luật sư nói tuy những chứng cứ này chưa hoàn chỉnh, nhưng để lập hồ sơ thụ lý thì thừa sức.”

“Phương Tĩnh Huy, anh tính toán còn thiếu.” Tôi cười khẩy. “Khoản tiền anh gửi tôi lúc đầu được chuyển vào tài khoản ngoại tệ của Giang Ý, điều đó cũng đầy đủ chứng cứ đấy. Tôi nhờ cô ấy giữ hộ số tiền đó, sau này khi cô ta chuyển tiền vào tài khoản của tôi, tôi đã xé nát hóa đơn của ngân hàng...” Tôi hít một hơi thật sâu, đầu óc dần tỉnh táo. “Chắc anh còn nhớ Giang Ý chứ? Người tình cũ của anh ấy. Giờ những chứng cứ dọa nạt trẻ con của anh chỉ có thể chứng minh số tiền đó anh chuyển cho Giang Ý, có quý mới biết anh và cô ta có phải ‘tình cũ không rủ cũng đến’ không? Không sai, tôi đã đổi đô-la để mua căn nhà, nhưng ai có thể chứng minh số tiền mua nhà là khoản tiền anh chuyển cho Giang Ý chứ? Thật may tôi đã sớm liệu...”

“Trình Đông Nghê, cô có phải lộn không vậy?” Anh ta ngắt lời tôi, tôi có thể cảm giác ở đầu dây bên kia anh ta đang vừa ôm bụng cười vừa lắc đầu. “Ài chuyển tiền vào tài khoản của Giang Ý nào? Là cô, không phải tôi. Cô gửi tiền cho Giang Ý từ đâu nhỉ? Từ ngân hàng Hoa Kỳ đấy. Trên tài khoản của cô ghi chép rõ ràng rành rành kia, khoản tiền đó được chuyển từ tài khoản của tôi sang tài khoản của cô, thậm chí cô còn ký tên rồi đó. Mọi ghi chép đều chứng minh cô đã cầm tiền của tôi, sau đó chuyển nhờ một người bạn giữ hộ. Đó là con át chủ bài của cô đấy hả? Đông Nghê ơi, tôi biết từ lâu rồi.” Anh ta chậm rãi nói. “Trông cô thông minh vậy mà ngu dốt quá, nếu cô thật sự biết tính toán như cô tự tưởng tượng liệu tôi có lấy cô không?”

Anh ta nói đúng, tôi thật ngu xuẩn, ngu đến vô phương cứu chữa. Tôi tính đi tính lại, trăm phương nghìn kế nhưng vô tình bỏ qua tình tiết quan trọng nhất ngay từ lúc bắt đầu. Khi lấy tiền từ tay anh ta không nên chuyển khoản, cũng không nên để nó xuất hiện trong tài khoản ngân hàng của tôi tại Mỹ, mà tôi phải đòi tiền mặt. Nếu chuyển tiền mặt cho Giang Ý có phải tốt không? Sao tôi không nghĩ đến chuyện này chứ? Trình Đông Nghê ơi, mày chết đi, kế hoạch tuyệt như thế, sao mày lại có thể cho phép mình phạm phải một sai lầm hạ đẳng thế chứ?

Cuối cùng, anh ta nói. “Đông Nghê, xin lỗi, chính cô ép tôi làm vậy.”

Khi buông điện thoại xuống, tôi mới phát hiện ra việc hít thở bây giờ sao khó thế. Phòng đọc

sách của chú ba nhỏ quá, không thể thở nổi, khắp căn phòng cũ kỹ này bày biện bao nhiêu là sách báo. Nghe thím ba nói, ngày ngồi trông linh cửu Trịnh Nham, mấy người họ hàng bình thường chẳng bao giờ thấy mặt, giờ tụ tập ở đây chơi mặt chược thâu đêm. Tôi có thể tưởng tượng khi đó linh hồn của Trịnh Nham bay lượn trong không trung, không quên thỉnh thoảng sà xuống ngó xem mọi người đang ra quân gì. Thật trùng hợp, cũng tại căn phòng này, tôi đã thua trắng tên khốn đó. Không, không đúng, tôi chỉ thua một ván này thôi, không thể mất tinh thần nhanh đến thế được. Tôi phải nghĩ kỹ hơn nữa, phải nghĩ kỹ hơn... tiếng “vù vù” trong không khí ngày càng lớn hơn, là ông sao? Ông quay về để nhìn bộ dạng thảm hại của tôi sao? Vì đến tận lúc ông chết tôi cũng không thém cúi đầu? Tôi không thém cầu xin ông phù hộ cho tôi, cứ yên tâm ở tầng 18 địa ngục của mình đi. Đợi chút, có chuyện tôi muốn xác thực – sao Phương Tĩnh Huy lấy được những giấy tờ đó của tôi? Giấy tờ nhà đất, hóa đơn thanh toán tiền mua nhà, cả bằng chứng tôi đối ngoại tệ ở ngân hàng Trung Quốc nữa... Sao anh ta có cơ hội lấy được những thứ đó? Anh ta chỉ đến nhà tôi một lần, chính là tối hôm đó, mọi giấy tờ của tôi đều để trong phòng ngủ, đêm đó, khi tôi hâm cốc sữa nóng cho anh ta, anh ta hỏi. “Cho tôi vào ngắm con một chút được không, tôi sẽ không làm nó thức giấc.” Tôi đã để anh ta vào phòng ngủ, anh ta bước vào đó, đóng cửa lại, cũng chỉ 2 – 3 phút mà thôi, khi bước ra hai mắt anh ta đỏ hoe – lúc đó tôi còn mềm lòng, muốn buông xuôi tất cả. Đúng vậy, mọi giấy tờ của tôi đều để trong một kệ tài liệu ở ngăn kéo ngay bên cạnh cũi thẳng nhóc – từng là người đầu gối tay ấp, anh ta hiểu tôi thường để giấy tờ trong tủ đầu giường.

Trời ạ.

Tôi đứng dậy, bước ra phòng khách, đi qua chú ba và chú út đang mải mê chơi cờ, cầm chìa khóa xe và đi. Tôi muốn được yên tĩnh một mình. Càng yên tĩnh càng tốt, nếu yên tĩnh tôi mới có sức lực. Tôi lắc mạnh đầu xua tiếng “vù vù” bên tai. Ông cũng thế, cứ chờ đấy Trịnh Nham, tôi không dễ dàng để người khác hạ gục như ông đâu. Ông hãy mở to mắt nhìn con đàn bà này giẫm nát bọn đàn ông, giẫm nát thành bùn dưới gót chân mà ngẩng cao đầu bước đi như thế nào.

CHƯƠNG 7: Say mềm trên cát

Thường trong những lúc tồi tệ nhất, tôi lại vô tình phát hiện thật ra tôi rất muốn sống. Đúng, là cuộc sống ấy. Như hiện tại, một mình ngồi trong quán trống không, vắng lặng, tôi hăm hăm mở nắp chai bia, trước khi bọt trào ra tôi đã đưa lên miệng ngăn lại. Chúng dần tan trên đầu lưỡi, một cảm giác tê tê ập đến, đó chính là sống. Hay như lúc này, tôi thất thần lao đến nơi thuộc về mình, bật đèn tranh, giữa bóng tối mập mờ, cây đàn Giang Ý tặng tôi bỗng trở nên thoát ẩn thoát hiện, dường như đã ở đó đợi tôi từ lâu. Tôi nghiêng rằng nhìn nó chăm chăm, rồi phá lên cười, ánh mắt căng thẳng mà chua xót ấy chính là sống. Hoặc trước lúc đó, tôi như một quả bom lao ra khỏi nhà chú ba, xông xuống tầng, liều lĩnh lách xe vượt qua từng chiếc đi cùng chiều, có trời làm chứng, tôi đã muốn điều khiển tay lái chệch đi một chút, khát vọng được chết không thể khống chế nổi ấy chính là sống.

Bia làm tôi tỉnh táo, nhắm mắt lại lắng nghe tiếng chảy ục ục qua cổ họng, chúng vẫn đều đều trượt xuống, an ủi phần đang nóng rát của nội tạng. Nhất định có cách, đợi khi bộ não tôi tỉnh táo chắc chắn sẽ có cách. Tôi sẽ không chết, kẻ đáng chết còn đang sống phồn phơ thế, sao tôi có thể chết được chứ? Giờ cứ say thôi. Chỉ bóng đèn trước cây đàn tỏa sáng, tôi hòa lẫn với bóng đêm lơ lờ biến thành một linh hồn đen tối trong căn phòng trống không cô độc. Tôi trừng trừng nhìn điệu thuốc đang cháy dở kẹp giữa hai ngón tay, nó vẫn vui vẻ lóe sáng, một chút tàn sắp rơi xuống. Tôi nhẹ nhàng duỗi ngón tay, định búng nó rơi xuống đất, nhưng tôi chợt nhớ ra, vội vàng cầm chai bia đang uống dở tu cạn một hơi, mùi bia nồng nặc trôi xuống họng, xộc thẳng lên mũi, sau đó mới gầy tàn thuốc vào chai. Ngu xuẩn thật. Tôi tự chế giễu mình. Giờ không giống ngày xưa nữa, tôi đã là bà chủ của quán cafe này, mỗi viên gạch, mỗi cái bàn đều là của tôi, nếu tôi không giữ gìn chúng, thì còn trông chờ ai gìn giữ chúng chứ? Cây đàn cùng thứ ánh sáng mờ ảo ấy đã khiến tôi rơi vào ảo giác, như quay trở về với ngày xưa ấy, thời từng đêm đi hát, uống rượu tán gẫu cùng mấy anh chàng trong ban nhạc, những lúc đó tôi thích cảm giác vụng trộm gầy tàn thuốc xuống nền nhà. Như một trò đùa quái ác, không đủ can đảm giơ ngón giữa lên trước mặt lũ khốn kiếp lúc nào cũng nhắm nhè trừ lương chúng tôi, đành phải làm chút gì đó bày tỏ sự khinh rẻ của chính mình, coi như chơi cho chính mình xem vậy.

Những năm đó thật trẻ trung, sôi nổi mà cũng thật trẻ con. Nhưng chính lúc này, lời nói của Tĩnh Huy vang lên rõ mồn một trong đầu tôi. “Cô nghĩ xem tòa sẽ đồng cảm với ai nào? Một tiến sĩ thực vật nhiệt đới có công việc chính đáng, lúc nào cũng ghi chép rõ ràng hay một cô ca sĩ nghiệp dư sau khi rửa tay gác kiếm chỉ biết sống dựa vào đàn ông?” Tiếng “vù vù” quen thuộc lại ùn ùn kéo đến, hòa quyện cùng mùi cồn thành một mùi tanh tươi như đồ vừa nôn ra. Tôi xiết chặt nắm đấm, ngó quanh tìm điện thoại. Không cần biết, tôi từng nói bắt tên khốn đó phải trả giá cho câu nói đó, và giờ đã đến lúc. “Phương Tĩnh Huy, anh nghe cho rõ đây.” Tôi phải duy trì sự bình tĩnh cần thiết khi uy hiếp người khác. “Tôi không dọa, tôi dám làm tất cả, nói để anh biết tôi không sợ gì cả... Mạng của Thành Công ở trong tay tôi, nếu anh ép tôi đến chân tường tôi sẽ cùng nó ngửi khí gas... cũng là mạng người đúng không? Tôi có thể không cần mạng đó nên tôi dám làm, còn anh có dám không? Tĩnh Huy, anh nói đi, anh dám không...” Hai mắt cay xè, nhưng nước mắt không chảy ra được, nó đã bị đốt khô cạn hết rồi. Tôi biết, mình lại mắc sai lầm, lại không kiềm chế được cảm xúc, tôi biết mình làm vậy đã đánh trúng điểm yếu của anh ta, khi ở thế hạ phong tôi phải tìm một cơ hội dù nhỏ nhất để đột phá, nhưng tôi lại nghiêng rằng lật ngược thế cờ theo cách đó, khiến anh ta nhìn thấy tôi giận dữ, thấy tôi là kẻ bất khả bại – ai bảo anh ta dám sỉ nhục tôi?

Ở nơi cách đây hơn nghìn cây số, anh ta bật cười. “Đông Nghê, cô lại uống rượu hả? Đi ngủ đi, lúc nào tỉnh hãy nói chuyện. Tôi cúp máy đây.” Tôi cũng cười. “Nếu trên giường anh đang có người, anh nên có trách nhiệm thông báo với họ – có lẽ trên người anh đang mang một loại gen nguy hiểm nào đó, hỏi họ liệu đủ dũng khí để sinh ra một Trịnh Thành Công thứ hai không.” Rồi tôi lập tức cúp máy, cười phá lên. Quả nhiên, điện thoại của tôi bắt đầu đổ chuông điên cuồng, cuối cùng anh ta cũng bị tôi đào xới đến vùng cấm địa, không còn muốn giữ vẻ bình tĩnh, sẵn sàng đấu khẩu với tôi. Nhưng tôi lại hả hê tắt nguồn điện thoại, tôi không có hứng để luyện tập cho anh ta, mà anh ta cũng thừa biết, cãi nhau lúc nào tôi chả thắng.

Việc quái gì phải diễn bộ mặt trịch thượng thế chứ? Toàn là giả tạo, chỉ nhằm nhe hường thụ cảnh cảm xúc của tôi bị mất kiểm soát mà thôi. Tôi giật mạnh nắp lon bia, mạnh đến mức đứt luôn quai. Tôi gục đầu xuống cánh tay, bởi bỗng nhiên cái cổ đình công, không thêm giúp tôi chống đỡ cái đầu nữa. Tôi và Tĩnh Huy lúc nào cũng vậy, không ai muốn giữ thái độ đến cùng, bởi quan hệ của chúng tôi vốn dĩ đã nát bét, hỗn loạn như thế, vì vậy mà “tôn nghiêm” hay “có giáo dục” đều là những thứ nực cười. Rốt cuộc những cái đó có ý nghĩa gì chứ? Tôi tự hỏi, cho dù không phải quay lại sống trong khu công xưởng cũ đó nữa, bởi tôi đã đi gần nửa vòng trái đất, hay cho dù đoạn tuyệt với những ngày hát khản cổ họng, bởi tôi đã trở thành bà chủ mà ngày xưa bản thân muốn giơ ngón giữa lên chửi thề. Hoặc cho dù không còn phải lo lắng nửa đêm về bị chủ nhà mắng nhiếc, bởi tôi đã sống trong một căn nhà có phòng khách đánh cầu lông được... Nhưng cho dù mọi thứ như thế này cũng có ý nghĩa gì chứ? Cuộc sống luôn khiến ta phải lộ ra trăm ngàn tật xấu – cho dù ta có khoác lên nó bộ cánh chói lóa, rực rỡ đến đâu đi chăng nữa. Sớm biết thế, sao còn phấn đấu làm gì?

“Cô chủ, muộn thế này sao còn ở đây?”

Cậu ta – Lãnh Sam – đứng giữa làn ranh ánh sáng mờ ảo nên sắc mặt cũng trở nên u ám. Tôi còn tưởng mình nhìn thấy ma, nhưng con ma này cũng thật bắt mắt: cao ráo, rắn rỏi, khuôn mặt hài hòa. Hình như tôi lại mỉm cười.

“Muộn thế này sao cậu còn ở đây?” Tôi hỏi.

“Vì tôi trọ ở phố này.” Tôi biết cậu ta đang đưa mắt nhìn vỏ mấy lon bia xếp trên nắp đàn. “Trường tôi ở gần đây, tôi đi mua sách, bên kia có hiệu sách mở đến gần sáng, thật đấy, nó ở ngã tư kia kìa, đến tận 12 giờ mới đóng cửa, có lúc còn muộn hơn, trong hiệu sách đó có nhiều sách chuyên ngành của tôi, khó tìm lắm...”

Tôi đành phải ngắt lời cậu ta. “Xin lỗi, cậu lúc nào cũng ăn nói kiểu này sao? Cậu có biết chuyện nào cần phải nói dông dài, chuyện nào cần phải tóm tắt không?”

Cậu ta hơi sững lại, rồi như hiểu ra, cười xòa khoe hàm răng trắng bóc. “Ồ, hóa ra là thế. Lúc này tôi nói đến hiệu sách, sau đó nghĩ chắc cô sẽ cho rằng tôi nói dối vì ở Long Thành khó tìm được hiệu sách nào mở cửa muộn như thế, nên tôi đành phải giải thích vài câu cho cô hiểu...” Hình như cậu ta không hề để ý đến sự cau có trên mặt tôi. “Lúc này nói đến đâu rồi nhỉ? À đúng rồi, cô hỏi tôi sao lại ở đây. Vì trên đường về tôi thấy trong quán có ánh đèn, cảm thấy không yên tâm...”

“Ý cậu là nếu quả thật có trộm đến sẽ liều mạng một phen?” Tôi muốn xem rốt cuộc cậu ta thực sự anh hùng hay đang giả bộ ngu ngơ.

Nhưng cậu ta thật thà nói. “Không chắc, còn phải xem có bao nhiêu tên, nếu chỉ có một, hai tên thì tôi có thể đối phó.”

“Hoàng Phi Hồng. Thất kính! Thất kính!” Tôi bật cười.

“Không dám! Không dám ạ!”

Sau đó, cậu ta kể lể với giọng bình thản. “Hồi nhỏ, tôi từng có bảy năm học võ thuật, à không, sáu năm rưỡi thôi. Thật ra kỹ thuật của tôi cũng chỉ tầm tạm, nhưng tôi nói cô hay nhé, khi đánh nhau kỹ thuật chỉ là thứ yếu, mà điều quan trọng chính là tinh thần phải thông suốt. Nếu mình không sợ chết, đối thủ chắc chắn sẽ sợ mình.”

Tôi đáp một cách lạnh lùng. “Lúc này tôi nói Hoàng Phi Hồng là để trêu cậu mà thôi. Những lúc ấy cậu chỉ việc cười phụ họa theo là được. Đó gọi là hài hước, lẽ nào cậu cũng không hiểu thế nào là hài hước?”

Cậu ta cũng cười thật lòng. “Xấu hổ quá, thế mà tôi không biết.”

“Được rồi.” Tôi phẩy tay. “Cậu về đi, muộn lắm rồi đấy, không về ký túc thầy giáo lại phạt.” Tôi lại giở giọng chế giễu quen thuộc, quên mất cậu ta không biết đùa.

“Không đâu a.” Hóa ra cậu ta hiểu. “Ở ký túc quả thực có nghiêm ngặt, tắt đèn là đóng cửa. Nhưng bên chỗ nghiên cứu sinh chúng tôi không sao, nhất là bên khu nhà chúng tôi, chẳng có ai quản cả.”

“Cậu nói gì? Cậu bao nhiêu tuổi... mà đã học được đến thế rồi cơ à?” Tôi kinh ngạc tột độ nhìn cậu ta.

“Tôi 22.” Về mặt cậu ta thật thà như đếm. “16 tuổi vào Đại học, học khoa Cơ địa bảy năm: bốn năm đại học và ba năm thạc sĩ. Cô chủ biết khoa Cơ địa là gì không? Khóa học chúng tôi năm đó...”

“Được rồi, cậu đi được rồi.” Tôi thẳng thừng ngắt lời cậu ta, tỏ ý đầu hàng. “Tôi tin cậu không nói dối, cậu 22 tuổi, cậu cũng là một nghiên cứu sinh thực thụ. Muộn rồi, chàng trai, tạm biệt nhé.”

“Cô chủ, cũng muộn lắm rồi, hay để tôi đưa cô về nhé.” Thấy tôi không phản ứng, cậu ta nói thêm. “Cô lái xe đến phải không? Tôi có bằng lái, cô yên tâm.”

“Tôi đang đợi bạn, thế được chưa?” Tôi thật không hiểu con người này lớn lên kiểu gì, khi nói chuyện với Tuyết Bích, tôi cũng không cần phải tốn sức đến thế.

Ông trời đúng là hiển linh. Không hiểu sao ông ta chỉ tình nguyện giúp tôi những chuyện nhỏ nhặt như thế. Trần Yên đứng ở cửa, đang do dự nhìn vào trong quán. Tôi không cần biết cô ta đến đây làm gì, mừng rỡ lên tiếng. “Cậu thấy chưa, bạn tôi đến rồi đấy.”

“Chào cô, tôi về.” Cậu ta nhìn Trần Yên ngại ngùng rồi đi mất.

Bóng dáng cậu ta vừa khuất, Trần Yên đã mừng rỡ thở phào kêu lên. “Trời ạ, Đông Nghê, cậu nhóc lúc này đẹp trai thế, phục vụ quán của cậu à? Tìm ở đâu ra vậy?”

“Đùa gì chứ?” Tôi lườm cô ta. “Da mặt tôi cũng không dày đến thế đâu, mà cậu ta làm gì đến mức ‘đẹp trai thế’ đâu, cậu chưa từng gặp đàn ông à?” – Những ai cưới người tình đầu tiên thật thảm hại – tôi tự nhủ trong lòng mình như vậy.

“Tôi sao bì được với cô chứ? Mà có ai bì được với cô đâu nhỉ, trai đẹp khắp thiên hạ xếp hàng dài chờ cô đảo mắt đến, cô nhìn quen mắt quá rồi còn gì.” Cô ta cũng lườm lại tôi, đột nhiên, chúng tôi như trở về thời trung học, mà cũng không thể nói thế được, khi đó Trịnh Đông Nghê và Đường Nhược Lâm hình như không bao giờ nói chuyện cùng nhau.

“Không phải thế sao?” Tôi cũng chẳng khách sáo. “Trong đám con trai theo đuổi cô, chắc đẹp trai nhất là Tây Quyết đúng không. Số cô khổ nhỉ.”

Cô ta không đáp, giả vờ không nghe thấy, trên mặt thoáng nét không vui. Đúng lúc tôi thấy không khí đang lạnh nhạt dần thì cô ta ngược mặt lên, cười với tôi, cố làm ra vẻ bình thản. “Thế thì sao chứ? Công bằng mà nói Tây Quyết cũng đẹp trai hơn người, nhưng cậu thanh niên kia quả thật quá đẹp trai.”

Chuyện gì đây? Sao cô ta lại cười với tôi kiểu đấy nhỉ? Lẽ nào muốn mượn tiền? Đủ rồi, giả tạo ra vẻ thành thật cũng là thành ý, không muốn hòa bình cuối cùng cũng phải hòa bình, hà tất phải nghĩ ngợi nhiều như thế? “Cô tìm tôi có việc gì thế?” Tôi biết giọng điệu tôi đã hiền dịu đi nhiều.

“Không có gì.” Cô ta lắc đầu. “Nghe xong điện thoại đến kẻ đàn cũng phải nhận ra sắc mặt thất kinh của cô. Tôi định gọi điện thoại cho cô, nhưng cảm thấy như vậy không hay lắm, nên mới đến đây. Tôi đoán chắc cô sẽ đến đây, cho dù không tìm thấy cô cũng không sao, thời tiết đẹp thế này coi như ra ngoài đi dạo cũng tốt.” Cô ta dừng một chút, rồi nói tiếp. “Chú út cô dạo này nhận thêm việc, tuần ba tối đến trường dạy thêm, trường cách đây khoảng hai tuyến xe buýt thôi, dạy thêm cho học sinh thi Đại học mà, tôi định đến rồi lát về cùng anh ấy.”

“Nói thẳng nói thật khó đến vậy sao? Chẳng qua muốn đến để kiểm tra xem có thật dạy xong chú út về thẳng nhà không chứ gì – còn làm bộ làm tịch quan tâm đến tôi.” Tôi vừa cười nhạt

vừa đặt lon bia trước mặt cô ta. “Thế thì đợi thôi. Nhưng tôi phải nói trước, cô có thể dùng nơi này làm cứ điểm kiểm tra cũng được, nhưng khi tôi chính thức bước vào kinh doanh, những đồ uống, đồ ăn cô dùng đều phải thanh toán giống như mọi khách bình thường khác. Quán tôi không giảm giá cho những phụ nữ hay oán hờn.”

“Hừ.” Cô ta liếc xéo tôi. “Đông Nghê, cô không sao thật chứ?”

“Chả sao cả.” Tôi khẽ quay mặt hướng về chỗ tối.

“Có thể cô không tin, Đông Nghê, thật ra tôi rất khâm phục cô.” Trần Yên chậm chậm bật nắp lon bia, cách cô ta uống mới thật nực cười, cẩn thận, tỉ mỉ như người ta đang uống trà đạo. Nếu bình thường, nhất định tôi đã chế giễu về “phụ nữ nhà lành” mà cô ta cố tình tạo ra đó, nhưng hôm nay tôi lại không thể. Cô ta tiếp tục nói. “Cô là người cam chịu khổ cực nhất trong những người tôi quen biết.”

“Không dám. Giống nhau cả thôi. Cô cũng chẳng phải hạng người ngồi rồi. Mười mấy năm chỉ nhớ về một người đàn ông, đối với tôi chẳng có gì khổ hơn thế.” Tôi đưa tay vân vê sợi tóc lòa xòa trên mặt.

Chúng tôi cùng cười phá lên, đưa mắt nhìn nhau, nhìn sâu vào tâm tư của nhau, không hiểu sao càng cười càng cảm thấy vui vẻ. Cho dù tỉnh dậy sau một giấc ngủ, tôi lại tiếp tục coi thường cô ta, hay dù sáng mai tôi lại có thể cùng Nam Âm nói xấu cô ta nhưng hiện tại tôi thật sự thấy vui vẻ, thoải mái. Một niềm vui không tên đã tìm đến tôi, giống như mặt trời vẫn luôn tồn tại dù đôi lúc chúng ta không nhìn thấy nó, niềm vui này cũng thế, đến một cách bất ngờ khiến tôi không kịp phòng bị, nó cũng khiến trong khoảnh khắc có thể hóa giải mọi hận thù, không liên quan đến tha thứ, không can hệ đến khoan dung, đơn giản chỉ là vui vẻ.

Hai má Trần Yên bắt đầu ửng hồng, đôi mắt long lanh như ngấn lệ. Chúng tôi đã cùng nhau nói rất nhiều chuyện mà bình thường không bao giờ nói, thậm chí còn đánh cược chuyện giữa Nam Âm và Tô Viễn Trí bao giờ kết thúc. Cô ta bảo trong vòng ba năm, tôi lại bảo không lâu đến thế. “Nam Âm ngốc lắm.” Cô ta búng tay. “Hôm nay lúc ăn xong tôi thấy con bé vào phòng Tây Quyết... Không hiểu hai anh em có chuyện gì mà nói lắm thế, nói suốt cả tối, lúc đầu hình như Nam Âm còn khóc, nhưng khi tôi ra khỏi nhà lại nghe thấy tiếng hai anh em cười, thậm chí còn cười rất to làm tôi giật mình nữa kìa. Sau đó chú ba nói: ‘Hai đứa này sao thế nhỉ, không buồn được một ngày sao?’” Sắc mặt cô ta có chút ngượng ngùng vì sự lỗ lòi của mình. Chắc thời gian làm bạn gái Tây Quyết, cô ta thường gọi chú ba như vậy. Vì vậy, cô ta đành lấp liếm. “Cũng may hôm nay Bắc Bắc ở nhà bà ngoại, nếu không chắc cũng bị đánh thức.” Cô ta lắc đầu, tinh thần cũng trở nên dịu dàng hơn cùng với hai chữ Bắc Bắc, khôi phục lại vẻ đoan chính khiến ai cũng phải trầm trồ của ngày thường, đó cũng là sở trường của một “phụ nữ nhà lành” mà tôi không bao giờ có được.

“Chẳng cần đoán cũng biết chắc Nam Âm đến xin tiền Tây Quyết, đương nhiên với danh nghĩa là mượn. Anh chàng Tô Viễn Trí đã quay trở về Quảng Châu, chắc con bé đứng ngồi không yên nên muốn tìm cách lén chạy đến đó, tôi hiểu mà.” Tôi lắc đầu. “Cứ nhắc đến thằng đó là con bé ngốc nghếch này cuống cả lên. Con gái con đứa mà chẳng chút ý tứ gì cả, bị người ta coi thường cho là phải.” Càng nói càng tức, tôi đành phải tu một ngụm bia lớn.

“Nói vậy nghĩa là đàn bà nuông chiều làm hỏng đàn ông sao?” Trần Yên tỏ vẻ khinh miệt. “Đông Nghê, tôi không tin từ xưa đến nay cô chưa từng ‘chẳng chút ý tứ gì’ như thế – trừ phi cô chưa thực sự thích một ai đó.”

Tôi không trả lời mà hỏi lại. “Nói thật xem nào, có lúc nào cô cảm thấy Bắc Bắc rất phiền phức, đến nỗi cô đã ân hận khi sinh ra nó không?”

“Không.” Cô ta quả quyết nói. “Có bực mình nhưng chưa bao giờ hối hận.”

“Cô làm tốt hơn tôi.” Tôi cười méo mó.

Tiếng cọt két của cánh cửa lại vang lên, Giang Ý đứng ở cửa nói vọng vào. “Hóa ra là hai người sao?” Từ giọng nói của cô ta, tôi thấy được vẻ ngạc nhiên, có gì đó rất lạ.

Trần Yên kêu lên. “Cô đến từ lúc nào thế?”

Cô ta chậm rãi tiến về phía chúng tôi, ngồi xuống ghế. “Sáng nay tôi định ở nhà ngủ một ngày cho đã đời, nhưng cứ ngủ là lại gặp ác mộng, thấy nhà mình chao đảo rồi bao nhiêu người máu me be bét kéo tay tôi.” Đường như cô ta không muốn nói tiếp chủ đề đó, nên ngược mắt lên cười. Trần Yên ngồi bên cạnh thân thiết vuốt ve lưng Giang Ý, có đánh chết tôi cũng không thể nào làm được hành động đó. Tôi chỉ lặng lẽ đưa cho cô ta lon bia. “Dù sao chúng ta cũng cạn nào, vì động đất cũng được, chúng ta vẫn còn sống.”

Giang Ý gật gật đầu. “Vì đã sống sót sau tai họa. Hôm nay tôi mới biết cho dù có tai họa hay không, chúng ta cũng đều là những người sống sót.” Sắc mặt cô ta có chút gì đó kỳ lạ và lạnh lẽo, mới một tuần không gặp mà trông cô ta gầy đi khá nhiều. Nhưng sự tiêu tụy này lại khiến cô ta có một vẻ đẹp thể lương mà trong sáng.

Trần Yên lén lút thúc khuỷu tay vào cánh tay tôi, hành động của cô ta lúc nào cũng có thể khiến tôi máu bốc lên đầu, sau đó cô ta còn ghé tai tôi thì thầm. “Cô trông kìa, lúc không trang điểm trông Giang Ý xinh hơn nhỉ?”

“Xinh gì chứ, cô chẳng có mắt nhìn gì cả, đúng là khiêu thẩm mỹ có vấn đề.” Tôi cố ý nói to.

“Này, cậu đừng bắt nạt người ta quá thể chứ Đông Nghê.” Giang Ý dấm nhẹ vào vai tôi. “Hồi trung học phải nín chịu vì cậu quá nổi trội khiến người ta không còn trông thấy bọn tớ nữa, bọn tớ đành phải im hơi lặng tiếng, nhưng lúc vào Đại học, tớ cũng được liệt vào dạng hoa khôi của khoa đấy nhé.”

“Xì, trường cậu nhiều con trai thế, có mỗi một cô con gái thì chẳng hoa khôi thì là cái gì, đừng tưởng tớ không biết trường cậu thế nào nhé, định lừa người không học đại học phải không?”

Nụ cười trở lại trên khuôn mặt tôi vì đột nhiên tôi nhớ lại rất nhiều chuyện xung quanh trường Đại học của Giang Ý, mọi chuyện đều do Phương Tĩnh Huy kể cho tôi, anh ta từng là lớp trưởng lớp Giang Ý, thậm chí anh ta cũng là người Giang Ý giới thiệu cho tôi.

“Tôi nói mới chính xác này.” Trần Yên xen vào. “Giang Ý cũng không nên giả bộ thế. Khi học trung học 60% nam sinh nghỉ học vì Đông Nghê, 30% vây quanh Giang Ý, chỉ còn lại 10% dành cho tôi và những bạn gái khác. Hai người đều thuộc vào dạng không biết nỗi khổ nhân gian rồi đấy, phải biết điểm dừng chứ.”

“Ý cậu là...” Giang Ý ôm bụng cười. “Vì tài nguyên hạn hẹp nên đành phải đi ‘câu’ thầy giáo hả?”

“Còn nói linh tinh nữa tôi bóp chết đấy nhé!” Trần Yên vừa cười vừa lao đến đè lên Giang Ý.

“Đường Nhược Lâm muốn giết người...” Tôi ngồi cạnh kêu lớn.

Giang Ý cũng kêu thất thanh. “Ôi, ôi cậu xem này, cậu cào xước da chảy máu rồi, cậu điên à.”

Tôi hiểu, khi thoải mái hét lên cái tên “Đường Nhược Lâm”, tôi thực sự đang trải qua một buổi tối khó quên.

Hôm đó, ba chúng tôi hàn huyên rất nhiều chuyện cũ. Họ bắt tôi hát Vương Phi cho nghe, đánh chết tôi cũng không thém hát. Đột nhiên, Giang Ý ôm đầu nói. “Trời ạ, những bài hát của thập niên 90 sao nghe hay thế không biết, tôi ghét tất cả mọi chuyện xảy ra trên thế giới này kể từ năm 2000 đổ lại đây.” Tôi và Trần Yên đều phá lên cười cô ấy. Sau đó, Tây Quyết đến. Cậu ta đứng cách chúng tôi hai dãy bàn, như sợ phá hủy không khí đang vui vẻ của ba người phụ nữ ôn lại chuyện xưa.

Giang Ý lặng lẽ quay mặt lại, Tây Quyết nhìn khuôn mặt cô ta rồi cũng cười. Kỳ lạ, mấy giây đó, cả bốn chúng tôi đều lặng yên. Tây Quyết trách móc. “Trở về sao không gọi điện cho anh?” Nhưng giọng điệu lại có vẻ rất mừng rỡ.

Giang Ý bất ngờ đứng dậy, bước đến trước mặt rồi ôm chầm lấy Tây Quyết, ôm thật chặt, hai

vai rung rung. Ánh mắt cậu ta ngại ngùng lướt nhìn tôi và Trần Yên, Trần Yên vội vàng quay mặt đi, nét mặt hiện rõ vẻ “như ngồi trên đồng lửa”. Giang Ý đột nhiên ôm lấy khuôn mặt Tây Quyết, thấp giọng nói. “Hôm kia, ở khách sạn em đã gặp cơn dư chấn 6 độ Richter. Em tưởng mình không còn được gặp anh nữa.”

Tây Quyết nhẹ nhàng vuốt tóc cô ta, mỉm cười nói. “Sao thế được chứ?” Sau đó, những ngón tay của cậu ta vuốt ve khuôn mặt đầm lệ của Giang Ý.

“Nhớ em không?” Giang Ý hỏi.

“Em biết mà.” Tây Quyết trả lời.

“Em cố tình không nghe điện thoại của anh, cố tình không nói cho anh biết em đi Tứ Xuyên phỏng vấn.” Giang Ý nhìn cậu ta. “Ai bảo anh lúc nào cũng không coi em ra gì? Ai bảo anh lúc nào cũng nghi ngờ em và chồng trước...”

Cuối cùng Tây Quyết cũng đã thực sự lãng quên hai khán giả bất đắc dĩ. “Anh không biết nói chuyện, không biết biểu đạt như em, em đừng ép anh.”

Tôi không thể ngồi yên ở đó được nữa. Trần Yên cũng vậy. Chúng tôi nháy mắt ra hiệu, cùng đứng lên định lặng lẽ chuồn ra ngoài. Nhưng đúng lúc đó, Giang Ý đột nhiên quay mặt lại. “Không ai được đi, ngồi xuống.” Ánh mắt cương quyết, lạnh lùng bất chấp tất cả đó của cô ta khiến tôi nhớ lại ngày xưa, trong lớp học cô ta cũng từng lớn tiếng quát. “Mọi người đứng dậy, mau đứng hết cả lên, chẳng lẽ mọi người sợ bạn ấy thật à?”

“Hiện có cả Đông Nghiê và Đường Nhược Lâm ở đây, họ vừa là người thân của anh, vừa là bạn bè của em.” Giang Ý nói. “Giờ em muốn anh nói trước mặt họ, anh có lấy em không?”

“Trời ạ.” Trần Yên thầm than thở. “Tôi làm nên tội tình gì chứ? Sao bắt tôi phải làm nhân chứng cho chuyện này?” Tôi có thể thấy vẻ mặt thất thần rất khó tả của cô ta.

Tây Quyết trầm ngâm một lát, sau đó ôm Giang Ý thật chặt, nói khẽ bên tai. “Mai chúng ta kết hôn, được không? Em thích sáng hay chiều?”

Mặc dù không trông thấy khuôn mặt của Giang Ý, nhưng tôi biết cô ta lại khóc.

Bỗng chốc có tia sáng lóe lên trong đầu tôi, mới đầu chỉ là một tia chớp, dần dần nó bắt đầu bốc cháy, những mảnh ghép đầy màu sắc bắt đầu ghép lại trong đầu tôi. Phương Tĩnh Huy, căn nhà tôi, tệp tài liệu trong ngăn tủ đầu giường, sau đó là Giang Ý. Hôm đó có thật Tĩnh Huy nhân cơ hội bước vào phòng ngủ tôi mấy phút mà lấy được tệp tài liệu đó không? Không đúng, tôi nhớ hôm kia tôi còn dùng giấy tờ nhà đất để làm việc khác, cũng có nghĩa nó chưa bị lấy đi, cùng lắm nó bị mang đi phô tô và đưa cho Tĩnh Huy mà thôi. Những người hay ra vào nhà tôi không có ai ngoài Tây Quyết, Nam Âm, Tuyết Bích, thêm cả Thành Công vào vậy, thậm chí trong đầu tôi cũng hiện ra cả khuôn mặt bé xíu màu xám nâu của Khả Lạc, vậy kẻ nào vừa có thể ra vào nhà tôi thường xuyên lại còn giúp Tĩnh Huy nữa?

Chỉ có thể là cô, Giang Ý. Tôi quá hiểu cô, chỉ có cô mới có thể làm chuyện như thế.

Tôi ngồi trên ghế vầy vò, xé rách chiếc váy để giữ cho khuôn mặt của mình không biến sắc. Niềm vui đến bất ngờ ấy sắp cạn kiệt, một đêm chưa xót nhưng tràn ngập sự hứng khởi này cũng sắp hết, sự ngạc nhiên sau khi được trông thấy hôn ước mới của cậu cũng sắp hết. Giờ tôi cố hết sức để níu giữ lại một tia ấm áp cuối cùng của đêm nay, sự ấm áp cuối cùng đó có thể giúp tôi làm được tất cả những việc mà mình có thể vừa hạnh phúc vừa đau khổ để cất tiếng hỏi lần cuối.

“Giang Ý, phải cậu không?”

CHƯƠNG 8: Chị em

Ngày sinh nhật tròn 1 tuổi của Thành Công, chúng tôi đã không dùng đến phiếu khuyến mãi mà bạn chú ba tặng. Vì thảm họa động đất nên nhà hàng đó đang gấp rút tiến hành những đợt quyên góp cho đồng bào vùng bị thiên tai, vì thế những hoạt động ưu đãi của nhà hàng đều bị hủy hoặc lùi lại. Thím ba làm một bữa mì trường thọ, cả gia đình coi như cùng nhau chúc mừng sinh nhật thẳng nhóc Thành Công tròn 1 tuổi và cô bé Bắc Bắc 100 ngày – cuối cùng Bắc Bắc cũng tổ chức lễ 100 ngày sớm hơn dự định, nhưng lần này Trần Yên không hề có ý định phản đối. Hai đứa nhóc, một đứa mặc bộ xanh lam, một đứa mặc bộ hồng phấn cùng với là liệt đồ chơi, bóng bay chụp chung cùng nhau một bức ảnh. Về mặt Bắc Bắc thì ngơ ngác, Thành Công lại không thèm nhìn vào ống kính, mà đang nhìn chăm chú vào bể cá mà thím ba đặt bên cạnh du cậu nhóc ngồi yên chụp ảnh, sau đó cầm Khả Lạc lên dúm đầu con gấu vào đó. Khi tiếng hét thất thanh của Tuyết Bích vang vọng phòng khách thì cũng may thay chú út đã kịp chụp được khoảnh khắc đó. Thím ba và Trần Yên vừa cười vừa giằng lấy Khả Lạc lau sạch sẽ, còn Nam Âm đứng bên cạnh cười rũ rượi và cung nựng cu cậu. Trong tiếng huyền não, đột nhiên Thành Công ngược mặt lên, ánh mắt vừa tầm nhìn vào tôi, thẳng bé cười. Nụ cười lúc đó khiến tôi nghi ngờ nó hoàn toàn hiểu được hành động vừa rồi của mình. “Cẩn thận đấy.” Tôi trừng mắt nhìn thẳng bé.

Nhóc ơi, dù có nhếch nhác, có lộn xộn thì chúng ta cũng đã chống đỡ cùng nhau một năm rồi đấy, thật vất vả, chúng ta thật tài giỏi.

“Cuối cùng, con cũng biết cách trêu chọc người khác rồi đấy, Thành Công.” Tây Quyết cười, bế phốc cậu nhóc lên, cu cậu giãy giụa rồi bắt đầu cười khì khì như chú mèo con. “Nói cho me biết.” Tây Quyết vẫy vẫy tay Thành Công về hướng tôi nói. “Có cậu ở đây, kẻ nào dám động đến con.” Tôi đành cười mắng. “Đừng có trề con thế được không hả?” Vô tình chính tôi đã sử dụng giọng điệu của một người nào đó.

Rồi mùa hè đến, mỗi khi Nam Âm đến nhà tôi ở qua đêm, con bé lại vứt đủ thứ quần áo lòe loẹt xanh đỏ vung vung khắp nhà. “Thỏ con, chị hỏi em chút nhé.” Trong một đêm vắng, tâm trạng tôi rất nặng nề, tôi đưa tay gõ gõ lên cái đầu xinh xắn đang nằm bên cạnh. “Chìa khóa nhà chị em đã đưa cho ai bao giờ chưa?” “Chưa ạ...” Con bé vừa ngáp vừa trả lời trong lúc chuẩn bị lơ mơ ngủ. “Cố nhớ lại xem, liệu có ai đó viện cớ mượn chìa khóa nhà chị không?” “Có một lần.” Con bé mơ màng nhớ lại. “Vì hôm đó trời mưa, gọi điện thoại cho chị mà không được nên em và mẹ cầm chìa khóa đến đây xem cửa sổ đã đóng chưa.” “Đầu đất.” Tôi thở dài. “Đó là chuyện của mấy tháng trước rồi. Ý chị hỏi là dạo gần đây kìa, cũng có hiểu gần đây là thế nào không hả?” “Thế thì không có.” Xem chừng con bé rất khó khăn để lục tìm trí nhớ, có vẻ Tây Quyết nói đúng, chỉ số IQ của con bé này không được cao. “Chị hỏi để làm gì cơ?” “Không có gì.” Tôi xoay người với tay tắt đèn ngủ. “Chỉ vì chị thấy chỉ có chị, em và Tây Quyết có chìa khóa, mà em thì hay vứt đồ linh tinh, bừa bãi nên nhắc nhở em một chút, cẩn thận vẫn tốt hơn.” “Vâng.” Rồi cười cầu tài. “Việc gì giao cho anh đều hoàn hảo, chứ vào tay em thì hỏng bét.” Trong màn đêm, chắc chắn con bé không thấy được nụ cười lạnh lùng của tôi, nếu Giang Ý muốn lấy chìa khóa từ tay Tây Quyết, chẳng phải dễ dàng lắm hay sao?

Với gia đình tôi hiện giờ, việc cưới xin của Tây Quyết trở nên quan trọng hơn nhiều so với Thế vận hội Olympic. Đương nhiên Tây Quyết không làm theo lời cậu ta nói là hôm sau sẽ kết hôn cùng Giang Ý trong đêm bức hôn tuyệt vời đó, nhưng hai người họ đã chính thức tuyên bố với gia đình thông tin nóng hổi này. Chú thím ba tất nhiên rất vui mừng, khách quan mà nói, dù sao Giang Ý cũng hơn Trần Yên mấy lần. Chú ba nhắc đi nhắc lại một câu. “Thế nào cũng được, chỉ cần cháu thích thì thế nào cũng được.” Cũng không hiểu chú muốn nói đến ngày tổ chức hôn lễ hay tân nường. Người ta thường nói khi gặp chuyện vui, tinh thần luôn phấn chấn, tươi tỉnh, Tây Quyết cũng vậy, trên môi lúc nào cũng nở một nụ cười thân thiện nhất có thể, lễ phép trả lời tất cả những câu hỏi của mọi người liên quan đến chuyện cưới xin như ‘đã chọn được ngày tốt chưa?’ Và câu trả lời của cậu ta không giống nhau, lúc thì có thể vào mùa thu, lúc lại vào mùa đông.. Tôi không quen nhìn cậu ta trong bộ dạng đó – là chính khách trong buổi họp

báo đó rồi mà còn giờ giọng ngoại giao, quan cách làm gì chứ? Muốn thể hiện mình quan trọng lắm sao? Nếu có tài sao ngày trước sao không lao vào biển lửa kiếm chút gì đó đường hoàng đi? Cuối cùng cũng chỉ biết diễn bộ mặt đó với người trong gia đình. Tất nhiên, tôi cũng không quen với việc xuất hiện của Giang Ý ở nhà chú ba ngày một nhiều hơn, dạo này thần sắc và tinh thần của cô ta ngày càng đẹp và tươi tắn, lúc nào trên khuôn mặt cũng rạng rỡ nụ cười, khi nói chuyện luôn nhẹ nhàng, ân cần mà đoan chính, đến nói chuyện điện thoại với tôi cũng luôn miệng “chồng tớ...” Cứ làm như kết hôn lần đầu mà còn ra vẻ chính chuyên, trong sáng, thuần khiết, diễn cho ai xem chứ? Có lần, cô ta hỏi tôi. “Này, cậu nói cho tớ biết đi, hồi mười mấy tuổi, chồng tớ có yêu ai không?” Tôi làm ra vẻ kinh ngạc. “Tớ gặp chồng cậu tổng cộng có hai hay ba lần, làm sao mà biết sớm từng yêu ai chưa? À à, hóa ra cậu nói Tây Quyết đó hả, tớ không nhớ ra, tưởng cậu nói về chồng trước kia đấy.”

Và đương nhiên tôi cũng không quen được vẻ mặt như vừa trút được gánh nặng ấy của chú út – Thôi được, thẳng thắn mà nói thì mùa hè này, tôi thấy cái gì nhìn cũng không quen mắt – lúc nào chú cũng là người nhiệt tình chủ động bàn chuyện với mọi người về hôn sự của Tây Quyết bên bàn ăn, dường như chú sợ mọi người không biết chú đang vui đến chừng nào khi thấy một đứa cháu vì mình mà như người bỏ đi nay đã có người chăm lo. Chú út ơi, tôi thầm thở dài, từng này tuổi rồi mà sao chú không bình tĩnh một chút được nhỉ? Tốt xấu gì cũng nên che đi, giả bộ một chút chứ. “Hai đứa định đi nghỉ tuần trăng mật ở đâu?” Chú út vồn vã hỏi. “Nếu hai đứa định mùa thu hoặc mùa đông này kết hôn thì nên đi mấy chỗ vùng nhiệt đới thích hợp hơn đấy.” “Thái Lan.” Nam Âm hớn hờ tiếp lời. “Có đảo gì gì ở Thái nghe nói đẹp lắm. Nhìn ảnh trên bưu thiếp đảo đó đẹp mê hồn.” Giang Ý nhìn chú út cười rạng rỡ, sau đó quay mặt sang Tây Quyết, tỏ vẻ chờ ý kiến của người chủ gia đình – thật sự tôi muốn biết bộ mặt giả tạo ấy có thể duy trì được trong bao lâu. Tây Quyết trả lời thoải mái. “Hiện chúng cháu chưa nghĩ đến vấn đề đó.” Tôi nhìn Giang Ý nhanh miệng nói. “Thật ra đảo Hải Nam cũng được lắm đấy, chẳng hạn thành phố Sanya⁽¹¹⁾ cũng được, dù sao Tây Quyết cũng chưa đến đó bao giờ.” Cô ta đáp. “Nhưng tớ vừa đi công tác ở đó xong, muốn đến nơi nào mà cả hai đều chưa đến ấy.” “Thật á?” Tôi biết mình vừa giật mình. “Cậu đi lúc nào thế, sao tớ không biết nhỉ?” “Cuối tháng Tư vừa rồi đấy, bọn tớ phải đến đó để phỏng vấn một sản phẩm bất động sản, nhưng nói thẳng là kiếm cớ để cả bọn đi chơi thôi, tớ nói với cậu rồi mà, chắc cậu quên rồi.” Mặt cô ta vẫn điềm tĩnh lắm. Cuối tháng Tư... thời gian rất trùng khớp, đó là khoảng thời gian cô ta có thể gặp gỡ Tĩnh Huy. “Tiếc quá nhỉ.” Chú út không bỏ lỡ cơ hội nói chen vào. “Thật ra tôi thấy Đông Nghe nói đúng đấy, nếu như hai đứa có thể đến Sanya thì tốt biết mất, khỏi phải tốn tiền để ra tận nước ngoài.” “Nhưng ở Thái được ngắm người chuyển giới, Sanya làm gì có.” Nam Âm sốt ruột bĩu môi. Lúc này Trần Yên đứng dậy nói với chú út. “Cần em vào bếp lấy thêm cơm cho anh không?” “Ừ, ít thôi nhé...” Ánh mắt Trần Yên lướt qua bát nhìn sang tôi. Đương nhiên tôi biết cô ta không muốn tiếp tục chủ đề này, thời gian gần đây tự dưng hai chúng tôi lại thân với nhau, thậm chí gần như về cùng một chiến tuyến – có lẽ trong gia đình này duy chỉ có hai chúng tôi không hoan nghênh cuộc hôn nhân ấy, mặc dù nguyên nhân không giống nhau.

Hóa ra bức thư của luật sư mà Tĩnh Huy nói phải hai tháng sau mới tới, muốn tôi phải đầu hàng trong vòng 30 ngày tới, nếu không sẽ thế nào thế nào đó... Tôi chẳng thèm đọc kỹ đã vứt luôn vào thùng rác, sau đó thấy chưa thỏa đáng liền lôi ra xé làm trăm mảnh vụn rồi mới ném trở lại.

“Đông Nghe, cháu có thấy cái cô Giang Ý kia ghê gớm không?” Một tối, thím ba vừa dọn bát đĩa vừa nói chuyện với tôi. “Không phải thím thấy cô ta không tốt, mà vì cô ta quá biết cách nói chuyện, thím hơi lo lắng... có lẽ thím lại cả nghĩ rồi, sợ cô ấy quá tính toán, sau này sẽ khó sống với Tây Quyết.” Thím nhìn tôi cười, nụ cười rất hiền hậu, vẻ lo lắng trên khuôn mặt thím khiến tôi lại nghĩ, ở thím có cái gì đó mà suốt đời tôi không thể có được. “Thím cũng chẳng cần phải lo lắng quá làm gì, đó là chuyện của Tây Quyết, nếu cậu ấy không trấn áp được Giang Ý thì bị Giang Ý trấn áp lại, đáng đời cậu ta, có thể thôi, nếu không thì phải làm sao chứ?” Tôi lúng kúng nói. Thím ba cười lắc đầu. “Có phải Tôn Ngô Không hàng yêu trừ quái đâu mà trấn áp này kia, thím thích nghe cháu nói chuyện lắm, khiến người ta rất vui vẻ.” “Vốn dĩ mọi chuyện là thế mà, khi hai người chung sống cùng nhau kiểu gì cũng có một người cầm trịch, thím đã thấy

ai bình đẳng cùng nhau chưa? Chính vì cháu và Tĩnh Huy không ai cầm trịch nổi ai nên mới đường ai nấy đi.” Tôi tò mò hỏi tiếp. “Thím này, hình như thím cầm trịch được chú ba phải không?” Thím ba vừa cười vừa lắc đầu. “Cháu nói cũng có lý, Đông Nghê, nhưng mọi chuyện không đơn giản như cháu nghĩ đâu. Cháu còn trẻ nên mới nói vậy.” Lúc này chân của thằng nhóc Thành Công đạp vào tôi, thím kinh ngạc kêu lên. “Trời ơi Đông Nghê, thím nói với cháu rồi, giờ thời tiết nóng nực mà cháu lại mặc cho thằng bé kín mít như thế sao...” Nói chuyện cùng thím lúc nào cũng thế, cho dù đang nói đến chuyện vô cùng nghiêm túc nhưng thím vẫn có cách để chuyển đề tài về những điều nhỏ nhặt được.

“Rằm tháng Bảy âm lịch năm nay chúng ta phải đi tảo mộ cho ông bà nội các cháu. Nhân tiện thông báo cho họ việc kết hôn của Tây Quyết, đây là chuyện đại sự.” Thím ba kín đáo thở dài.

Hồi bé bà nội thường bảo tôi, tôi là chị, cậu ta là em, nên tôi phải quan tâm, chăm sóc. Giờ cậu ta sắp kết hôn, hay nói cách khác chuẩn bị nhảy vào lò lửa vì sắp bị một người đàn bà mưu trí, tính toán chiếm hữu. Và cậu ta cũng sắp lạc trong sự bầy binh bố trận của một người nguy hiểm không từ một thủ đoạn nào nhưng cũng rất đáng yêu. Lúc nào cậu ta cũng không biết tự lượng sức, luôn nghĩ mình có thể chịu đựng được tất cả, nhưng thật ra sở trường của cậu ta chỉ là nghiền nát răng rồi lại tự nuốt vào. Bà nội ơi, hãy nói cho con biết con phải làm gì?

Cửa phòng Nam Âm khép hờ, tôi thấy con bé đang ôm điện thoại nói liến thoắng. “Anh nói đi, có nhớ em không? Em không tin, thế sao lúc nghe điện thoại giọng anh lạnh nhạt thế... đừng nói dối, anh có lạnh nhạt mà, thế giờ anh nói anh yêu em đi, nói to vào... Em không cần biết bên cạnh anh có những ai...” Tôi không chịu nổi nữa, hét lớn về phía phòng con bé. “Đại tiểu thư ơi, xin cô đóng cửa phòng vào được không? Trời nóng thế này bắt chúng tôi phải chịu đựng chiến tranh lạnh không dễ thở chút nào cả!”

Con bé không thèm để ý.

Đúng là chẳng có chuyện gì suôn sẻ, cả chuyện của Tuyết Bích. Cô bé coi như đã tốt nghiệp tiểu học, cuối cùng tôi cũng nhờ một người thân thích của Giang Ý xin cho Tuyết Bích vào một trường trung học cũng có chút tiếng tăm. Đành vậy, tôi vẫn phải giữ hòa khí với Giang Ý, ai bảo vẫn còn nhờ vả đến cô ta chứ. Trong kỳ nghỉ, vì để phân lớp, trường học tổ chức kiểm tra học sinh, đề bài yêu cầu viết về một người nào đó mà em biết. Tuyết Bích nhà tôi đã viết “Em trai tôi.”

Tên tôi là Tuyết Bích, em trai tôi tên Khả Lạc, chính tôi đã đặt cho em ấy tên đó. Khi em vừa ra đời thì mẹ đã bỏ chúng tôi đi, sau đó bố cũng đi làm ăn xa, để lại hai chị em chúng tôi ở nhà bà ngoại. Trước khi đi họ đã quên không đặt tên cho em ấy, nên tôi đành phải nghĩ ra một cái tên. Bà ngoại nói: “Tuyết Bích giờ lớn rồi, đã biết đặt tên cho em rồi kia đấy.”

Em trai tôi năm nay 3 tuổi, em ấy có một đôi mắt rất đen và sáng, có điều hơi nhỏ. Đôi mắt đó lấp lánh trên khuôn mặt nhỏ xinh, nhìn rất phúc hậu, dễ bị bắt nạt. Thêm vào đó, em ấy cũng rất chậm chạp, ít nói, giọng điệu nhỏ nhẹ như những chiếc bút sáp màu, đáng yêu lắm. Bà ngoại nói so với nhiều đứa trẻ khác thì em ấy có chút ngốc nghếch, không biết đếm, không biết đọc chữ, vì vậy chúng tôi không cho đi nhà trẻ, bà ngoại bảo, với một người như em ấy, biết ăn biết ngủ đã là hạnh phúc lớn lắm rồi, không cần phải biết đọc chữ, cũng không nên kỳ vọng vào em nhiều. Nhưng tôi lại cảm thấy em trai tôi không hề ngốc nghếch, đầu óc chỉ hơi chậm chạp một chút thôi. Tuy nhiên chuyện không thể hiểu, nhưng em ấy đã biết tin tưởng tuyệt đối vào tôi và bà ngoại, tin vào tất cả những ai đối xử tốt với mình.

Khi tôi học lớp 5, có hôm bà ngoại đến nhà dì út, nói rằng có lẽ bữa tối sẽ về. Buổi sáng trước khi đi học, tôi đã dặn em: bà ngoại đi vắng, Khả Lạc ở nhà phải ngoan nhé, không được hò hét, nghịch ngợm, ngồi yên ở đó chờ chị về, tầm 4 giờ chiều chị tan học, nhớ chưa? Em ấy gật đầu thật mạnh, dù làm bất cứ việc gì em ấy cũng dùng sức như thế, trông rất buồn cười. Nhưng hôm đó tan học muộn, tôi cũng quên mình đã đồng ý về sớm, sau khi tan học tôi lại đi chơi cùng bạn, mãi đến sẩm tối mới về. Khi về đến ngõ, nghe thấy bản tin thời sự trên tivi từ nhà người ta vọng ra, tôi mới nhớ, chắc em ấy đã phải chờ tôi lâu lắm rồi. Lúc đó tôi vô cùng hối hận, tôi chỉ sợ em ấy khóc một mình ở nhà. Tôi chạy thục mạng, mở cửa bước vào nhà, bà ngoại vẫn chưa về, trong

nhà thật yên tĩnh, em ấy vẫn ngồi ngoan ngoãn trên giường đợi tôi, hai cánh tay nhỏ xíu vẫn lặng lẽ buông bên cạnh, đôi mắt long lanh ngược nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ. Tôi chợt nhớ ra, em ấy không biết xem đồng hồ nên không biết lúc nào sẽ đến 4 giờ, cũng không hiểu khi bóng tối buông trùm xuống nghĩa là đã quá 4 giờ từ rất lâu. Đã hứa nên em ấy cứ ngồi đợi, lúc đó tôi buồn lắm, vì cảm thấy mình đã lừa dối cậu em trai bé bỏng của mình. Tôi bế em lên, úp khuôn mặt nhỏ xíu của em sát vào mặt tôi, sau đó em cười tươi, không hề biết tôi đã lỡ hẹn rất lâu, chỉ biết chắc tôi sẽ về nên không hề khóc, cũng không hề sợ hãi, định ninh đợi tôi đến 4 giờ mà thôi.

Kể từ đó, tôi luôn nhớ nhất định phải thực hiện những gì mình hứa với em trai, cho dù một số chuyện em ấy không bao giờ hiểu tôi cũng sẽ không bao giờ thất hứa. Giờ đây, tôi đã không còn ở cùng bà ngoại mà đến nhà cô ở. Nhà cô đẹp hơn nhà chúng tôi rất nhiều, nhưng em trai giờ chỉ còn mình tôi, nên tôi thấy mình phải đối xử với em thật tốt vì tôi rất yêu em ấy, và cũng bởi trong ngôi nhà mới này, em ấy chỉ có thể tin tưởng vào một mình tôi."

Khi tôi đọc được bài văn này là lúc chúng tôi chuẩn bị mở quán. Tuyết Bích hớn hỏ chạy đến thông báo kết quả kiểm tra bài làm văn của mình đạt điểm cao nhất từ trước đến nay, nhưng càng đọc tôi càng không tin vào mắt, chỉ biết nắm chặt tay dấm thình thịch vào đầu mình. "Cháu đùa cái kiểu gì thế!" Tôi không giữ được bình tĩnh hét lớn vào mặt cô bé. "Bình thường ở nhà chơi trò vớ vẫn cùng con gấu đó còn chưa đủ hay sao mà đến khi làm bài thi cũng bịa ra câu chuyện như thật thế hả, cháu cảm thấy vui lắm phải không? Còn chưa vào học nhưng thầy cô giáo nào cũng biết cháu có một đứa em đàn độn, người ta vì thương hại nên mới cho cháu điểm cao như thế đấy, hiểu không hả? Phen này cháu nổi tiếng chắc rồi, đến lúc đó xem cháu lấp liếm thế nào..." "Cháu không nói dối." Tuyết Bích cố chấp nhìn lại tôi. "Không tin cô thử đọc kỹ lại xem, từ đầu đến cuối có chỗ nào cháu bảo em là người không." "Nhưng cháu nói em ấy biết nói chuyện, ít nói, rồi giọng điệu lại nhỏ nhẹ như chiếc bút sáp màu... Trời đất à." Trong đầu tôi hiện hiện cảnh tượng cô bé cầm con gấu bông diễn kịch cho Nam Âm xem. "Tất cả mọi người đều cho rằng cháu đang nói về em trai thật của mình, đến khi họ hiểu người mà cháu nói đến chỉ là một đồ chơi bằng bông không có sinh mạng, mọi người sẽ nghĩ thần kinh cháu có vấn đề hoặc sẽ cười nhạo cháu nói dối..." "Em ấy cũng là người mà, cô mới là người không có sinh mạng!" Mặt cô bé đỏ rần lên, tôi kinh ngạc sững người một lát, đây là lần đầu tiên con bé nói những lời kích động đến vậy với tôi. "Cháu có biết mình đang nói chuyện với người lớn không? Không được nói năng vô lễ như thế!" Tôi còn định nói. "Đừng quên giờ cháu đang tiêu tiền của ai, đang dựa vào ai mà sống." Nhưng cuối cùng cảm thấy nói vậy thật mất tư cách. "Nhưng cô cũng không được nói em ấy là đồ chơi bằng bông mà không có sinh mạng." Ngữ điệu của cô bé đã hiền hòa hơn, nhưng vẫn nhìn tôi chăm chăm. "Những chuyện cháu viết đều có thật, hôm đó cháu về muộn, em ấy vẫn ngồi ở đó đợi cháu. Cháu không hề thêu dệt." "Vốn dĩ nó là một con thú bông, không phải nó đang đợi cháu, mà cháu đặt nó ở đâu nó sẽ ở nguyên chỗ đó, vì nó không biết chạy nhảy như mọi người bình thường..." "Không đúng, dù mọi người có nói gì, em ấy vẫn có sinh mạng, dù không biết đi đứng, chạy nhảy nhưng em ấy vẫn ngồi đó chờ cháu!" "Cháu buồn cười thật đấy, Tuyết Bích." Tôi suýt bật cười. "Ý cháu là mọi người đều sai, mình cháu đúng?" "Cháu không nói thế, ý của cháu là mọi người đều đúng, tuy cháu có thể không giống mọi người nhưng cháu cũng coi là đúng."

"Cháu muốn đối phó với cô hay quả thật đầu cháu có vấn đề thế?" Tôi hoang mang nhìn khuôn mặt quả cảm của cô bé.

"Dù sao em ấy cũng có sinh mạng."

"Nói rồi, chuyện có sinh mạng hay không không phải chỉ cháu nói là được." Tôi bực mình quẳng bài làm văn lên bàn.

"Thế rốt cuộc ai nói mới đúng? Những gì cháu nói đều không đúng sao?"

Đúng lúc đó chúng tôi bị một giọng nói bất ngờ vang lên làm giật mình. Cậu Lãnh Sam chẳng hiểu chui từ chỗ nào ra, trên tay bẻ một chồng đĩa lớn. "Nói hay lắm, Tuyết Bích, em cừ thật đấy. Đó gọi là lý luận, em hiểu không, ý anh nói vấn đề mà em vừa hỏi..."

Tôi điên tiết quay mặt lại. "Không liên quan gì đến cậu, mau đi làm việc đi!"

“Vâng.” Cậu ta tiu nghỉu quay đi, không quên cùng Tuyết Bích nhìn nhau vui vẻ.

“Lãnh Sam, cậu đến đây giúp một tay...” Góc quán một cô bé phục vụ cất giọng gọi. Khi chính thức khai trương cửa hàng, tôi mới phát hiện mình đã dùng đúng người, mỗi khi cậu ta đi làm, đám con gái trong quán đùa nào cũng như những con gà chọi, hồng hào da thịt, lượn qua lượn lại trước mặt cậu ta, mà sự hưng phấn ấy cũng ảnh hưởng đáng kể đến vẻ mặt, tình cảm của chúng khi nói chuyện với khách, vì thế mà tôi cũng nhận được vô số lời khen ngợi từ khách hàng: thái độ phục vụ của quán này rất tốt. Thật không hiểu nổi, lứa tuổi 20 trong xã hội hiện nay thoải mái hơn chúng tôi ngày xưa rất nhiều, hoặc cũng có thể nói “hạ lưu” hơn rất nhiều, vậy mà đám con gái này đùa nào cũng như chưa từng được nhìn thấy đàn ông vậy... Tôi luôn ra rả nói với chúng. “Con gái mà không biết làm cao thì không phải cực phẩm, đặc biệt những người bình thường như tui em, nếu không biết tự làm cao cho mình một chút, tui con trai sẽ coi thường lắm...” Nhưng có ích gì đâu, chúng coi lời nói của tôi như gió thoảng qua tai, còn mặt dày cười nói. “Chị Đông Nghê, bây giờ khác xưa rồi.” Cứ như tôi lạc đâu từ đời Mãn Thanh đến vậy.

Đáng ghét hơn, cái cô Xuyên Xuyên vì muốn lấy lòng tôi, lại đi khuyên bảo chúng. “Mọi người không nên nói thế, chị Đông Nghê là người nhiều kinh nghiệm lắm đấy, nếu không chịu nghe lời người lớn tuổi chắc chắn sẽ thiệt thòi nhiều.” Tôi hít một hơi khá mạnh, lạnh lùng nhìn cô ta. “Mẹ kiếp, cô nói ai già hả? Ừ, tôi 30 tuổi đấy, thế thì sao? Ảnh hưởng gì đến cô chứ? Năm nay cô bao nhiêu tuổi? Đắc ý cái khỉ mốc! Chóp mắt cô cũng 30 đấy, đợi xem lúc đó còn mặt dày mà nói người khác già không.” Mặt cô ta đỏ rần rần, ngượng ngùng nhìn tôi, lũ con gái xung quanh cũng bối rối đưa mắt nhìn nhau, nét mặt lộ rõ vẻ thỏa mãn vì được xem một màn kịch hay. Tôi quay qua nói với bọn họ. “Mau làm việc đi, bao nhiêu chén đĩa chưa rửa kia kìa, bà già này xương cốt yếu ớt, đành phải nhờ cậy mấy cô cậu mới sinh ra đời làm những công việc chân tay thôi!”

Trong lúc nóng nảy, quả thật tôi muốn đuổi việc Xuyên Xuyên, nhưng khi bình tĩnh lại thôi. Cô ta làm việc cũng thật thà, chăm chỉ, thêm vào đó còn một ông bố già lúc nào cũng vui tiền. Nói tóm lại, suốt mùa hè vô vị mà nhục nhã đó, chỉ có chuyện khai trương cửa hàng là thuận lợi nhất dù cũng phải trải qua khá nhiều vất vả, và may mắn thay nó cũng làm ăn được.

“Chị, năm phút nữa tui em có mặt nhé...” Tiếng Nam Âm lạnh lạnh trong điện thoại. “Tổng cộng 16 người, chúng em đến để tăng lượng khách cho quán chị đấy!”

Kỳ nghỉ hè đã đến, phu quân của cô nàng đã về Long Thành, con bé chọn nơi này làm cứ điểm để họp lớp cấp ba, thật ra ai chẳng rõ tâm địa của cô nàng muốn chính thức tuyên bố với đám bạn cũ chủ quyền mới lập lại đối với Tô Viễn Trí. Tôi ngồi sau quầy bar quan sát con bé rôm rả cười nói với hết người này đến người khác – quả thật con bé đã rất khá, rất nổi bật. Tô Viễn Trí lặng im, ngoan ngoãn diễn vai “chiến lợi phẩm”, có vẻ không kịp thích ứng với sự thay đổi quá khéo của một Nam Âm thường ngày vừa nhõng nhẽo vừa ngù ngờ.

Giữa tiếng cười giòn giã đó, Tây Quyết ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Gió đẩy thuyền trôi, cuối cùng gió cũng thổi đến Nam Âm nhà mình.” Tôi nói với cậu ta. “Hôm qua chị còn đề nghị con bé hẹn cả cái cô Đoan Mộc kia cùng đến, tiếc quá, nếu không sẽ có kịch hay để xem.”

“Mấy người phụ nữ các chị hình như chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn.”

“Cứ nghe đến cái họ ‘Đoan Mộc’ là máu đã bốc lên mặt rồi, có cái khỉ gì chứ, có phải tiểu thuyết võ hiệp đâu.” Tôi lườm cậu ta.

“Từ khi khai trương, chị có mệt không?” Cậu ta lảng sang chuyện khác, tỏ rõ thái độ không mấy hứng thú với việc bình luận một dòng họ bình dân trong tiểu thuyết võ hiệp.

“Không thể thì biết thế nào?” Tôi thở dài. “Cũng may thím ba giúp đỡ, lần nào gửi Thành Công sang, thím cũng coi như lẽ đương nhiên. Thật ra càng như vậy chị lại càng ái ngại – nhưng cũng chẳng biết làm thế nào.”

“Chị vất vả quá.” Cậu ta thản nhiên nói.

“Cám ơn.” Tôi hằm hè lườm cậu ta. Lúc này, tôi nghe thấy tiếng chào hỏi giữa Nam Âm và Lãnh Sam. “Ồi chao, anh chàng đẹp trai, sao lại là cậu... không phải chứ, cậu đến đây bụng bê cho chị tớ, chị tớ thật mát mặt đấy!”

“Tuyết Bích còn phải ở chỗ chị bao lâu nữa?” Cậu ta không để ý đến sự huyên náo ồn ào bên trong. “Một mình chị làm sao chăm sóc được nhiều người như thế? Bố mẹ cô bé rốt cuộc đi đâu?”

“Sao hôm nay cậu hỏi lắm vậy?” Tôi lắc lắc cái cổ trước mặt, không nhìn cậu ta.

“Em cũng không biết phải giúp chị chuyện gì.” Cậu ta cười với tôi. “Em tưởng Tuyết Bích chỉ ở chỗ chị một thời gian nên mới nghĩ mình sẽ kết hôn muộn một chút, đợi đến khi Tuyết Bích đi rồi mới bàn đến chuyện hôn nhân. Như vậy trong khi Tuyết Bích còn ở đây, em vẫn có nhiều thời gian để giúp chị.”

“Đủ rồi.” Tôi chậm rãi nhìn khuôn mặt cậu ta. “Em cứ lo việc của mình đi, còn việc lúc nào kết hôn – không phải chị nói em đâu – em không lại được với Giang Ý đâu, chẳng qua cô ta nể mặt em trước mặt mọi người nhà mình thôi, đến lúc đó cô ta sẽ có cách để em phải phục tùng đấy. Chị đã cảnh báo em rồi mà không tin.”

Cậu ta cụp mắt xuống, nhìn chìa khóa trong tay mình. “Cái anh Phương... Phương...” Phải mất vài giây khó khăn cậu ta mới thốt được nên câu. “Cái anh Phương nhiệt đới kia không đến gây khó dễ cho chị nữa chứ?”

Tôi vui vẻ gõ vào trán cậu ta. “Không, tôi đối phó được, cậu cứ yên tâm.”

“Chị Đông Nghe.” Xuyến Xuyến cầm hóa đơn đám bạn Nam Âm đến. “Tính cả hai hóa đơn lúc này, tổng bốn hóa đơn, gộp lại chị nhé?”

“Ừ, lát nữa khi thanh toán cô nhớ giảm 20% cho họ.” Tôi cầm tờ hóa đơn thanh toán từ tay cô ta, chuẩn bị đọc.

“Chị đùa à?” Tây Quyết kêu lên kinh ngạc. “Nam Âm đã nói với bọn chúng tối nay chị mời mà, đây là lần đầu con bé tiếp đãi bạn bè ở đây, chị lại bảo người ra đó tính tiền, khó xử quá đấy.”

“Chị không quan tâm. Chị chỉ bảo có thể đến đây tụ tập chứ chị không nói là mời.” Tôi lườm cậu ta. “Đại tiểu thư nhà chúng ta không phải lúc nào cũng được hưởng lộc của thiên hạ chứ? Nó muốn giữ thể diện hay không thì tùy, chị không muốn tạo tiền lệ này – giảm 20% đã là khách sáo lắm rồi.”

“Chị trông Nam Âm hôm nay vui vẻ thế kia, chị cũng biết vì sao hôm nay lại gọi nhiều bạn đến, từ trước đến giờ con bé không có khái niệm về tiền bạc... chị không thể để con bé bị mất mặt lúc này được.” Cậu ta cũng trừng mắt nhìn tôi. “Để em thanh toán được không? Một giáo viên như em thanh toán chắc không vấn đề gì. Nhưng nhất định chị không được để Nam Âm biết, nếu không chắc chắn nó sẽ giận chị lắm.”

“Không hiểu con bé này mệnh gì.” Tôi hậm hực làu bàu. “Cậu có thể đi theo nó suốt đời được không?”

“Anh... thầy Trịnh...” Dường như có thần giao cách cảm, Nam Âm gọi to. “Anh lại đây đi, ở đây nhiều bạn thăm mến anh muốn được ôn lại chuyện cũ...”

“Cậu mau ra kia đi.” Tôi đẩy cậu ta. “Đừng để con bé gọi ầm ĩ lên thế, khách hoảng hồn chạy mất bây giờ.”

Sau đó tôi lặng lẽ bước vào bếp, đi ra cửa sau. Cửa sau của quán thông ra một con ngõ rất sạch sẽ và yên tĩnh. Tôi đóng cửa lại, bước chậm rãi, mọi tiếng ồn ào, huyên náo dần biến mất, mọi hoạt động trong con ngõ nhỏ này đều đang ngơi nghỉ sau một ngày hoạt động hối hả.

Trăng đêm nay đẹp quá!

Từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy cái bánh rán lơ lửng trên trời mà được gọi bằng cái tên mỹ miều “trăng tròn” ấy có gì đẹp cả, nhưng đêm nay trăng lại tròn đầy không chút kiêu ngạo, nên trông nó thật tuyệt vời.

Tôi nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay ướt đẫm, nhìn chăm chăm một hồi lâu, cuối cùng quyết định bấm số.

“Phương Tĩnh Huy, đừng giả vờ chết như thế, tôi biết anh đang ở đó, đừng dùng máy ghi âm đối phó tôi...” Trong tĩnh lặng, giọng tôi vang lên rõ mồn một, bất giác, tôi hạ thấp giọng xuống. Dựa lưng vào bức tường xám, không biết rong rêu trên những viên gạch đỏ đã tồn tại được bao lâu, đột nhiên tôi cảm thấy chúng đang ở đó bình thản nhìn mình, nhưng tôi chẳng sợ chúng sẽ nhìn thấu sự yếu đuối của bản thân mình.

“Tĩnh Huy, sao anh lại đối xử với tôi như thế? Nói cho tôi biết sao anh lại đối xử với tôi như thế? Lúc trước chỉ vì muốn được đi Mỹ tôi mới kết hôn cùng anh, dù không muốn có con sớm nhưng anh nói nhất quyết phải giữ đứa bé lại... tất cả tại anh... anh chưa bao giờ tin tôi, lúc nào cũng nghĩ tôi lợi dụng anh... Tĩnh Huy, anh không bao giờ hiểu được tôi đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, đắng cay đâu, tôi phải rời xa gia đình, lưu lạc nơi đất khách quê người, anh coi thường tôi...” Nước mắt bất giác trào ra ào ạt, bản thân tôi cũng không hiểu mình đang nói lung tung gì nữa. “Sao anh lại ép tôi? Khi anh bị đau dạ dày tôi đã thức đêm thức hôm cùng anh, anh quên rồi sao? Lẽ nào anh nghĩ đó đều giả tạo? Lẽ nào anh cho rằng tất cả chỉ vì cái thẻ xanh? Đúng, cả đời này tôi đã từng nhục nhã nhiều đến thế, nhưng dù vậy cũng không có nghĩa là anh có thể tùy tiện đâm tôi một nhát...”

Đầu dây bên kia chỉ có tiếng thở dài, sau đó anh ta gượng gạo nói. “Đừng thế nữa, cô đã dùng cách này để lừa gạt tôi biết bao lần rồi, cô đừng cho rằng... đừng cho rằng... Mẹ kiếp, Đông Nghê, đừng khóc. Xin cô đừng khóc, được không? Tôi không chịu nổi đâu. Cô tự hỏi bản thân mình ấy, chúng ta trở thành như thế này là do ai khơi mào trước? Ai biến ai thành kẻ thù trước? Cô có biết cô đang làm gì không, Đông Nghê?”

“Tôi không biết, tôi chẳng hiểu giờ tôi đang làm gì cả.” Tôi thề, đó là một câu thật lòng.

“Vậy cô về nhà đi, được không? Chúng ta cùng coi mọi chuyện chưa hề xảy ra, tôi, cô và Thành Công nữa, ba chúng ta cùng nhau...”

“Không.” Tôi quệt nước mắt. “Đó không phải nhà tôi, đó chỉ là ngôi nhà trong mơ của anh, không liên quan gì đến tôi.”

“Đông Nghê, cô đừng quá tham lam như thế. Cô thật sự không biết mình đang muốn gì đấy.”

“Chỉ ít tôi cũng biết mình đang muốn gì.” Nước mắt chảy dài xuống cằm, nhưng tôi thây kệ, trời tối chẳng ai thấy cả. “Tĩnh Huy, dạo này anh thế nào?”

“Tốt, công việc rất bận. Tôi nhớ thằng bé lắm.” Rồi cười nhẹ. “Thỉnh thoảng cũng nhớ cô.”

“Giang Ý nói giờ anh đang ở một nơi đẹp lắm, mở cửa sổ là nhìn thấy biển.” Tôi thút thít, lòng thầm cầu xin Bồ tát phù hộ cho tôi câu nói đó không động chạm gì.

“Làm gì đến mức ấy, đừng nghe cô ấy, chẳng qua chỉ cùng nhau ăn bữa cơm, cô ấy đến chỗ tôi bao giờ chứ? Còn nếu muốn ngắm biển phải đi hơn 20 phút cơ.” Anh ta nói nhẹ nhàng, như đang nói cùng một đứa trẻ.

Vậy là tôi đoán đúng, bọn họ quả thật có gặp nhau khi Giang Ý đi công tác.

“Được rồi, tạm biệt.” Tôi không nhớ lần cuối mình nói “tạm biệt” một cách nhẹ nhàng trong hòa bình thế này là bao giờ.

Sau đó tôi trông thấy khuôn mặt của Lãnh Sam thấp thoáng trong ánh trăng mờ nhạt, thật ra cậu ta đứng ở đó khá lâu rồi. Cậu ta nhẹ nhàng hỏi. “Cô chủ, cô không sao chứ?”

CHƯƠNG 9: Nụ cười mùa hạ

Tôi biết cậu ta đứng ở đó từ lâu, nhưng không thèm để ý, cũng không lo cậu ta nghe thấy cuộc nói chuyện của mình – với chỉ số IQ như thế, chắc chắn cậu ta không thể đoán nổi rốt cuộc tôi nói chuyện cùng ai. Tôi ngược mặt lên, hít một hơi thật sâu, để ánh trăng gột sạch đi những giọt nước mắt. Bốn bề vắng lặng, tôi cố tình thở mạnh để phá vỡ sự yên tĩnh, tôi biết, cậu ta không dám lại gần tôi.

Cậu ta chỉ tiến lên vài bước mà không nói năng gì, chân tay dường như thừa thãi không biết để vào đâu. Đủ rồi, tôi thầm thở dài, hóa ra cậu ta không giả vờ ngốc nghếch. Tôi quay mặt lại nhìn cậu ta, không cười – tôi cố tình làm vậy, trước mắt cậu ta vẫn chưa đủ tư cách khiến tôi phải cười trong nước mắt. “Có giấy ăn không?” Tôi hỏi. Trong giây phút đó, mắt cậu ta trả lời “không... không có”, nhưng lại xấu hổ đến độ không nói nên lời như mình đang phạm phải tội gì. Sau đó như sợ bị mắng, liền vội vàng lấp liếm. “Cô chủ, cô... cô đừng khóc... việc làm ăn của quán sẽ tốt thôi mà.”

“Vâng, cảm ơn lời tốt lành của cậu.” Tôi hằm hằm nhìn cậu ta.

“Trăng hôm nay đẹp quá...” Cậu ta vội vàng ngược lên trời ngó ngó. “Ồ, cô chủ, chưa đến Tết Trung thu chứ?”

Tôi không hiểu cậu ta muốn hỏi gì, trả lời qua quýt. “Tôi cũng không biết giờ âm lịch là tháng mấy, nhưng chắc chắn là 15 hoặc 16, cậu chưa từng nghe câu ‘trăng 15 sáng trăng 16 tròn’ à?”

Cậu ta lắc mạnh đầu, nhìn tôi nghi hoặc. “Trăng 15 sáng... thế chẳng phải nói rằm tháng 8, Tết Trung thu sao?”

“Trời đất ơi...” Tôi kêu lên. “Lẽ nào cậu không hiểu tháng nào trăng cũng có hai ngày tròn sao... không chỉ riêng tháng Tám mới nhìn thấy trăng tròn!”

“Từ trước đến giờ tôi cứ tưởng mỗi năm trăng chỉ tròn một lần...” Cậu ta kinh ngạc. “Hóa ra cũng tròn nhiều lần nhỉ... Nói vậy ngẩng trăng tròn cũng không có gì lý kỳ nữa, vậy sao chúng ta cứ phải đợi đến rằm tháng Tám chứ? Năm nào cũng nói phải đợi ngẩng trăng, làm tôi còn tưởng nếu để lỡ lại phải chờ đến sang năm...”

Tôi không nghe được những câu cuối mà cậu ta nói, bởi bên tai tôi tràn ngập tiếng cười bất tận – thật ra tôi rất ghét những tràng cười điên dở kiểu ấy, bởi nó dễ khiến đuôi mắt có nếp nhăn, và như thế trông tôi sẽ rất ngốc nghếch – nhưng cơn buồn cười cứ cuộn lên và khi nó chuẩn bị bộc phát thì đến cả bệnh tình của Thành Công tôi cũng quên bống. “Trời ạ, tôi chết mất, sao cậu có thể sống đến hơn hai mươi mấy tuổi nhỉ? Lại còn là thạc sĩ nữa chứ, cậu đúng là có khiếu hài hước...” Khó khăn lắm tôi mới đứng thẳng người được, lấy hai ngón tay xoa xoa quai hàm. “Cười đau cả miệng, cậu giỏi thật đấy.” Đèn điện một nhà cuối ngõ bỗng bật sáng, không biết có phải bị tôi đánh thức không.

“Cô chủ, chúng ta vào thôi, nếu không sẽ làm phiền hàng xóm đấy.” Ánh mắt cậu ta vẫn còn ngượng ngùng, nhưng nụ cười đã tự nhiên hơn rất nhiều.

“Tôi để nhiều rượu phía sau bếp lắm, cậu có muốn thử không?” Tôi bỗng dưng thấy phấn khích, giọng nói cũng nhẹ nhàng bay bổng.

Phía sau bếp có một gian phòng nhỏ để đồ đạc lung tung, lộn xộn, và một ít rượu. Tôi nhanh nhẹn lấy một cái ghế ngồi trước đồng thùng phủ đầy bụi, vừa may ánh trăng chiếu lọt vào. “Cậu cũng ngồi xuống đây.” Tôi vừa gọi vừa lục tìm trong đồng đồ đạc.

“Cô chủ, mấy cái thùng đó nhiều bụi lắm... quần áo cô đất tiền thế...” Cậu ta kinh ngạc nhìn tôi.

“Bảo cậu đến đây thì cậu cứ đến, nói lắm thế?” Tôi lấy ra một chai hươu hươu trước mặt anh ta. “Ngồi xuống đây, nhìn chai rượu này nhé, đó là chai bạn tôi mang từ Pháp về đấy, nghe nói là

rượu Bordeaux hảo hạng. Tối qua tôi định mở ra nếm thử một chút... thật ra tôi cũng không sành lắm, nhưng nhìn màu sắc đẹp thật đấy.”

Cậu ta nhanh nhẹn lấy một cái tủ cũ nát, giống như hai thanh xà kép, ngồi xuống cạnh tôi. Khi hai cánh tay phải dùng sức để đỡ trọng lượng của cơ thể, tôi mới phát hiện thấy bờ vai của cậu ta thật rắn chắc, khỏe mạnh, và rất đẹp. Cậu ta chăm chú nhìn nhãn hiệu trên chai rượu. “Cô chủ.” Cậu ta cất tiếng như đứa trẻ phát hiện ra bí mật. “Chai rượu này của Pháp, nhưng nhãn hiệu trên chai lại in tiếng Ý, không phải tiếng Pháp, cô bị lừa rồi...”

“Oắt con khốn kiếp cậu định lừa ai thế...” Tôi chợt ý thức mình lại vừa nói tục, nhưng không thể để cậu ta thấy tôi đang xấu hổ. “Giờ cậu lại thông minh rồi hả? Đến tháng nào trăng cũng tròn còn không biết, lại dám mở mồm ra nói biết tiếng Ý...”

“Giờ thì tôi đã biết tháng nào trăng cũng tròn.” Cậu ta cố sức biện luận. “Tôi mê bóng đá Ý nên đã tự học một chút... Tôi nói không được lưu loát, nhưng nhìn chữ có thể nhận ra được có phải tiếng Ý hay không, trên nhãn hiệu của chai rượu này có ghi, xưởng sản xuất ở một thành phố phía nam nước Ý, không phải của Pháp... Tôi biết tên thành phố đó vì tôi biết ở đó có những câu lạc bộ gì, giải serie A năm nào tôi cũng xem... Tuy giờ không còn hay như trước nhưng tôi vẫn không bỏ sót một mùa giải nào...”

“Đủ rồi!” Tôi cười cắt ngang cậu ta. “Cút ra ngoài kia, cậu cần phải học cách không nói tởm, cặn kẽ chuyện của mình cho người khác nghe, học cả cách nhìn vẻ mặt của người khác, hiểu người khác muốn nghe gì, không muốn nghe gì, hiểu không? Học nhiều như thế để làm gì? Đến những lời ngốc nghếch như thế cũng có thể lờ ra mà nói được.”

“Ôi.” Cậu ta hoảng hốt nhìn tôi. “Ý cô nói, cô không thích tôi nói đến bóng đá... Tiếc quá, tôi còn định kể cho cô nghe về câu lạc bộ và cầu thủ mà tôi thích nhất, thật ra tôi định nói xong những cái đó thì đổi chủ đề...” Vẻ mặt thất thần quá ư thật thà như đứa trẻ lên năm lên sáu của cậu ta thật khiến người ta buồn cười.

“Được rồi, được rồi... tôi sợ cậu rồi, được chưa?” Tôi cười dỏ dành. “Nói xem cậu thích cầu thủ bóng đá và câu lạc bộ nào, tôi nể mặt cậu lắm đấy nhé, với con trai tôi còn không kiên trì, nhẫn nại đến thế đâu, kể cả hồi nhỏ, nếu em trai tôi mà nói chuyện bực mình, tôi cho cậu ta quả đấm ngay ấy chứ.”

“Thôi ạ.” Cậu ta cười xấu hổ. “Cô chủ, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

“Này...” Tôi trợn mắt nhìn. “Tôi không tin bọn Xuyến Xuyến không thủ thủ với cậu, chắc cậu phải biết từ lâu rồi chứ?”

“Không phải.” Cậu ta thành thật lắc đầu. “Tôi nghĩ bọn họ nói dối, nhìn cô cùng lắm chỉ 25, nhưng bọn họ nhất quyết bảo cô đã 30... Nếu không nhìn thấy tận mắt chứng minh thư của cô thì tôi sẽ không tin. Nhưng cô cũng giống mẹ tôi, trẻ lắm, ai cũng bảo bà ấy như chị tôi.”

“Cậu nhất định phải lấy mẹ cậu ra để so sánh với tôi sao?” Tôi đấm cậu ta. “Những người đọc lắm học nhiều như cậu đều chẳng tinh tế vậy à? Cậu nói xem, tại sao lại đến đây làm phục vụ? Chẳng phải cậu là nghiên cứu sinh sao?” Tôi nén cười liếc nhìn khuôn mặt cậu ta.

“Vì tôi để mất học phí của cả kỳ học rồi, nhà tôi ở ngoại tỉnh, hôm mừng 1 tháng 5 về quê, nhưng ở ga tàu Long Thành tôi bị móc ví, thế nên buộc phải tìm việc làm.” Cậu ta trả lời rất tự nhiên. “Tôi không muốn mẹ biết, cô không biết đâu, bà ấy nổi giận đáng sợ lắm, vì thế tôi phải tự tìm cách thôi. Từ ngày học đại học, tôi luôn được học bổng, chưa từng xin bà ấy một đồng.” Cậu ta hãnh diện ngẩng cao mặt nhìn tôi. Tôi thầm chậm rãi thở dài.

“Nhà cậu nghèo lắm à?” Tôi hỏi theo phong cách thẳng thặt của cậu ta.

“Cũng không hẳn.” Cậu ta trả lời tự nhiên. “Nhưng từ nhỏ chỉ có tôi và mẹ, mẹ tôi khổ lắm... Hồi tôi còn bé, mẹ làm bác sĩ ở nhà tù, gửi hẳn tôi ở nhà trẻ, cuối tuần những đứa trẻ khác được về nhà, còn tôi phải ở lại ký túc của mẹ ở nhà tù...”

“Trời ạ.” Tôi nghĩ thầm, gia đình này hơn gia đình nhà tôi rồi.

“Tôi còn nhớ vào cuối tuần, một số phạm nhân có văn hóa giảng bài cho những phạm nhân khác, trong đó có một phạm nhân vốn là kiến trúc sư, vì khi thiết kế nhà xảy ra sơ suất, nhà sập, chết khá nhiều người nên mới bị vào tù. Sau đó ông ta được thả, tìm được việc làm, mẹ tôi mời ông ta làm gia sư cho tôi, tôi liền theo ông ta, và phát hiện mình rất thích số học.”

Tôi không phân biệt nổi ánh sáng giúp tôi có thể nhìn rõ đến vậy là ánh trăng hay ánh đèn. Những con thiêu thân bay vù vù quanh những quầng sáng, ranh giới giữa khoảng sáng và khoảng tối mờ mỏng như một tầng bụi. Người ta nói thiêu thân tự lao vào chỗ chết, nhưng tôi lại cảm thấy chúng đang sống. Bởi khi chúng từ từ, chậm rãi tiếp cận với quầng sáng, chúng rất bình tĩnh giống như không có sinh mạng sở hữu thất tình lục dục⁽¹²⁾ vậy, mà giống như những linh hồn.

“Lãnh Sam, Vương Phi có một bài hát rất cũ, tên là Lao vào lửa, tầm tuổi cậu chắc không biết.”

Cậu ta lắc đầu.

“Muốn nghe không?” Không đợi cậu ta trả lời, tôi cất tiếng hát. *“Yêu say đắm như con thiêu thân lao vào lửa, đó là một sự sa ngã, nhưng nào ai thích ngày ngày phải hưởng thụ sự dày vò? Vì tình yêu, có thể dâng hiến tất cả, để rồi em cảm thấy mình thật tự hào, thật vĩ đại...”* Hát đến đây tôi chợt dừng lại, đã lâu không cất tiếng hát, cảm thấy bản thân mình kỳ lạ, tôi cười nói. “Bài hát này hát về một cô gái ngọc ngà.”

“Cô chủ hát hay quá!” Cậu ta quên mất vỗ tay rầm rầm, khiến cái tủ suất sập xuống.

“Nhẹ nhàng thôi, vỡ mấy chai rượu của tôi là cậu phải đền đấy...” Những chai rượu đó để tôi bán, thêm tí nước, cùng một chút nước hoa quả có ga, nhờ chú út nghĩ hộ một vài cái tên hay hay, vậy là sẽ trở thành những ly cocktail mang thương hiệu của quán.

Một luồng ánh sáng đột ngột chiếu vào khiến tôi chợt nhìn rõ khuôn mặt của Lãnh Sam, nhìn ra mới thấy, cánh cửa phòng bị ai đó mở ra. Tây Quyết đứng trước cửa, trên mặt có chút u ám. “Tìm chị suốt này giờ, hóa ra chị ở đây.”

“Tuyết Bích, giờ cô có việc phải đi.” Tôi vừa khổ sở tìm chìa khóa xe trong đồng lộn xộn nào hộp đựng đồ, nào túi ni-lon, thêm mấy tệp hóa đơn vừa dặn dò cô bé. “Cô có chút chuyện cần phải giải quyết, sau đó sẽ về quán luôn, cháu ở nhà giúp cô trông em, đừng ra khỏi nhà, được không?”

“Chú Tây Quyết nói hình như hôm nay phải đưa em đi tiêm phòng.” Tuyết Bích đặt Khả Lạc trên đầu gối, lặng lẽ nói.

“Thế cháu đi cùng cậu ấy. Không được.” Đột nhiên tôi nhớ ra. Cháu không được ra khỏi cửa, hôm qua cô đã hứa với Lãnh Sam, hôm nay sẽ đến nhà để xem bóng đá... Mạng ở trường cậu ta bị hỏng, mà trận đấu hôm nay rất hay, cậu ta rất muốn xem, nên cháu cần phải ở nhà.” Tôi chợt dạ giải thích.

“Cô à, ga giường cần phải thay rồi.”

“Thế à? Thế cháu thay đi, chịu khó tí vậy.” Khó khăn lắm tôi mới tìm thấy chìa khóa, nhưng điện thoại lại biến đâu chẳng thấy.

“Nhưng trong nhà không còn ga sạch nữa ạ.” Tuyết Bích chống cằm, vừa vuốt ve khuôn mặt Khả Lạc vừa nói một cách khổ sở.

“Mẹ kiếp.” Tôi thở dài. “Thế cháu gọi điện cho Nam Âm bảo cô ấy mang đến hai bộ, giờ này chắc đang ở nhà Tô Viễn Trí đấy. Hôm nay không có thời gian, ngày mai giặt vậy...” Vừa nói tôi vừa bước ra cửa.

Thật sự tôi không thể hiểu nổi Trần Yên làm thế nào mà có thể sắp xếp, dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, ngăn nắp đến thế, một ngày cô ta đã tiêu tốn bao nhiêu thời gian vào chuyện này nhỉ? – Vì thế tôi tự an ủi, nhà của cô ta nhỏ hơn nhà tôi rất nhiều, chính vì thế mà dọn dẹp cũng dễ hơn, nhanh hơn.

“Có chuyện gì thế?” Cô ta vừa đẩy nôi của Bắc Bắc vừa lười biếng hỏi.

“Tôi chả cần vòng vo với cô, Trần Yên.” Tôi ngồi xuống vó cốc nước tu một mạch.

“Cô tài giỏi thế mà còn phải cầu cạnh đến tôi sao?” Cô ta nghi ngờ nhìn tôi, dường như không cạnh khóe như vậy thì cô ta sẽ chết.

“Giúp tôi một chút.” Tôi bình tĩnh nhìn cô ta. “Chồng trước của tôi, nói chính xác ông chồng chưa ly hôn với tôi đang tìm cách cướp đoạt thằng nhóc Thành Công. Anh ta muốn đưa mọi chuyện ra tòa, cướp quyền nuôi dưỡng với tôi, cô hiểu không?”

“Thế tôi làm được gì giúp cô chứ?” Trần Yên nhìn tôi không hiểu.

“Chuyện này cô không giúp tôi được, có điều tôi phải nói cho cô biết, có nội gián ở bên cạnh tôi. Hiểu không?”

“Có phải trò gián điệp đâu.” Cô ta làu bàu.

“Gián điệp không phải ai khác, chính là Giang Ý. Cô ta đã lấy trộm một số giấy tờ của tôi đưa cho tay thực vật nhiệt đới Phương Tĩnh Huy đồ, giờ cô hiểu rồi chứ? Thật ra hồi còn học đại học bọn họ từng yêu nhau – có quỷ thần mới biết một lúc nào đấy, vì một lý do gì đấy, bọn họ lại lao vào nhau.” Tôi nhấn mạnh.

“Cô có bằng chứng không?” Trần Yên bắt đầu chăm chú.

“Không có bằng chứng trực tiếp, nhưng giờ tôi biết, lần trước Giang Ý đi Hải Nam công tác đã gặp lại Tĩnh Huy, cũng đúng lúc anh ta uy hiếp tôi đưa mọi chuyện ra tòa, tôi cảm thấy thế là đủ. Nếu hỏi trực tiếp, đời nào cô ta nhận chứ?”

“Nhưng... rốt cuộc cô ta nghĩ gì nhỉ... Giang Ý sắp kết hôn với Tây Quyết rồi mà... Làm sao có thể... không thể thế được.”

“Có quỷ mới biết cô ta đang toan tính gì.” Tôi nhìn chăm chăm Trần Yên. “Tôi đang cố gắng thu thập mọi chứng cứ Giang Ý và Tĩnh Huy cấu kết với nhau, đến khi có được rồi sẽ trình lên tòa, tố cáo cuộc sống riêng tư của anh ta đổ đốn như vậy không thể tranh chấp quyền nuôi con của tôi.”

“Nhưng... nhưng...” Trần Yên cắn môi, tỏ vẻ bất lực. “Nếu quả thật chuyện giữa cô và Tĩnh Huy ra tòa, và ngộ nữa tìm được những bằng chứng quan hệ mờ ám của họ, thì Tây Quyết sẽ ra sao? Có kết hôn không? Đông Nghê, cô có thể suy xét thêm, bình tĩnh một chút được không...” “Cô đang nói gì thế?” Tôi hét lên. “Đến lúc này rồi tôi còn phải quan tâm đến hôn nhân của Tây Quyết sao? Trần Yên, con trai tôi sắp bị cướp đi, nếu là cô, ai đó định cướp Bắc Bắc trong tay cô đi, cô sẽ làm gì? Liệu cô có liều mạng, không từ thủ đoạn nào không?” Tôi biết, nhắc đến quân bài Bắc Bắc chính là chạm đến tử huyệt của cô ta.

“Đương nhiên tôi cũng sẽ làm như vậy.” Cô ta quả quyết siết chặt nắm đấm.

“Chẳng thế thì sao chứ...” Tôi thở dài một hơi thật sâu. “Trần Yên, cô nghĩ mà xem, nếu Giang Ý và Tĩnh Huy gian díu với nhau, cô có muốn cô ta và Tây Quyết kết hôn không? Cô có muốn kết nạp một con đàn bà quỷ kế đa đoan thành thành viên gia đình chúng ta hay không?”

“Nói thì vậy, tôi hiểu mà.” Cô ta tránh ánh mắt tôi, nắm đấm khẽ lơ lửng ra lại siết chặt, như đang luyện cơ tay. “Nhưng tội nghiệp Tây Quyết quá...” Trần Yên cười méo xệch, không hiểu cười cho ai xem.

“Đủ rồi, câu đó ai nói cũng được, trừ cô.” Tôi lạnh lùng nói.

“Tôi hiểu, nhưng thật sự tôi cầu mong Tây Quyết được hạnh phúc. Nếu Giang Ý đúng như

những gì cô nói, cậu ta há chẳng phải... tôi không dám nghĩ nữa...”

“Trần Yên, vì thế tôi mới nhờ đến cô.” Tôi túm tay cô ta. “Khi tôi tìm được chứng cứ, chắc sớm thôi, sẽ nhanh chóng thông báo với cô... cô tìm cơ hội thích hợp để nói với Tây Quyết. Tiếng nói của cô có trọng lượng hơn ai hết, cậu ta rất tin tưởng cô.”

“Cô đùa à!” Trần Yên giật mình như bị bỏng, giã tay ra. “Sao cô không tự mình làm lại bảo tôi? Có chết tôi cũng không bao giờ làm.”

“Cậu ta sẽ nghĩ tôi đang giở trò!” Nói xong tôi biết mình đã lỡ miệng.

“Giở trò gì?” Cô ta cau mày.

“Ý tôi là, cậu ấy vốn không nghe lời tôi, suy đi nghĩ lại thấy chỉ có thể nhờ cô thôi, cứ tìm một dịp thích hợp nói cho cậu ấy hay, bảo rằng bắt đắc dĩ vì đũa trẻ mà tôi phải làm vậy... Để họ chia tay nhau trước khi chú thím ba bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ, như vậy sẽ giảm thiểu được tối đa tổn thất, không làm mất mặt nhiều người... Cô nói tôi có thể làm gì khác chứ?”

“Sao số Tây Quyết lại xui xẻo thế? Yêu ai không yêu lại đi yêu Giang Ý. Mà cái cô Giang Ý đầu óc không hiểu nghĩ gì, bắt cá hai tay... muốn gì đây không biết...” Trần Yên lăm bắm, hai viền mắt đỏ ửng.

“Người như cô không hiểu được cô ấy đâu.” Tôi vỗ nhẹ vào vai Trần Yên – bắt đắc dĩ phải làm vậy, tôi buộc phải dùng cách của cô ta để biểu đạt tình cảm, dù cách đó khiến tôi khó chịu vô cùng. “Cô ta nhắm trúng Tây Quyết nên muốn cưới, nhưng đối với cô ta mà nói, chỉ vậy chưa đủ.”

“Tôi không hiểu, cũng chẳng muốn hiểu.” Trần Yên nhìn về phía nôi của Bắc Bắc. “Đông Nghê, tôi cũng cầu xin cô đừng kéo tôi vào chuyện này. Tôi không muốn biết gì cả, cô cứ coi như tôi chưa hề nghe gì hết nhé.”

“Thật tức chết đi được.” Tôi bất lực gieo mình xuống ghế. “Tôi đang tìm cách hãm hại cậu ta à? Cô làm như tôi...”

Điện thoại phòng khách bỗng réo lên, Trần Yên lao bổ đến. “A lô?” Cô ta hạ thấp giọng, có vẻ bất mãn. “Sao lại gọi về giờ này chứ? Bắc Bắc đang ngủ, nhớ anh đánh thức nó dậy thì sao...” Tôi thích thú nhìn vẻ mặt cô ta, tưởng tượng đầu dây bên kia chú út đang khúm núm ừ ừ à à. Nhưng ngay sau đó cô ta đổi giọng. “Thế phải làm sao? Em không đi được, phải có người trông chừng Bắc Bắc chứ. Đông Nghê hiện đang ở đây, để em bảo cô ấy về luôn vậy.”

“Xảy ra chuyện rồi Đông Nghê.” Cô ta nắm chặt điện thoại, nét mặt khó tả.

“Đừng dọa tôi.” Tôi hơi sững người.

“Cô về nhà ngay đi, hình như chú ba bị bệnh... Thật ra thầy Trịnh nói cũng không rõ ràng lắm.”

Không kịp chế nhạo cô ta đến giờ này vẫn còn gọi chú út là “thầy Trịnh”, tôi đứng phắt dậy lao ra khỏi cửa, Trần Yên nói vọng theo. “Tình hình thế nào phải gọi điện cho tôi ngay nhé Đông Nghê...”

Chú ba ngồi dựa trên chiếc giường ở phòng ngủ, trên người vẫn mặc áo sơ mi đi làm. “Cháu về làm gì?” Chú làm ra vẻ bình tĩnh cười nói. “Mẹ Nam Âm cứ lo lắng quá nên gọi tất cả mọi người về, đúng là chẳng làm được chuyện gì.”

“Thôi thôi, có anh không biết quan tâm đến sức khỏe của bản thân thì có.” Chú út đứng bên cạnh tiếp lời. “Cũng may kiểm tra sức khỏe phát hiện ra, nếu không không hiểu anh còn lần lữa đến bao giờ. Trong người khó chịu cũng không biết đường nói cho mọi người trong nhà nữa.”

Chú ba phẩy tay. “Quả thật không thấy khó chịu ở đâu thật mà... Từ hồi còn trẻ tôi đã mắc bệnh dạ dày, nhiều lúc đau một chút, tiêu hóa không được tốt... Hồi đó bà nội cho uống thuốc Đông Y, thấy khỏi rồi mà. Dạo gần đây lại tái phát, nhưng bệnh cũng không thấy khác so với hồi

trước nên tôi không chú ý...”

“Cái gì gọi là không chú ý?” Thím ba lao đến, mặt đỏ phừng phừng, tay vẫn cầm điện thoại. “Cảm thấy trong người không khỏe thì phải bảo luôn chứ, giờ sao sánh được với thời trẻ ngày xưa được? Tiêu hóa không tốt với có bóng mờ trong dạ dày giống nhau à? Anh không quý trọng bản thân mình cũng phải nghĩ đến Nam Âm, sống vì nó chứ!” Tôi rất ít khi thấy thím ba lớn tiếng như thế, nói chính xác là chưa bao giờ thấy.

“Chẳng lẽ tôi muốn mình mắc bệnh à?” Chú ba cũng trừng mắt nhìn thím.

“Nói gì thế, nói gì thế...” Chú út vội vàng ngăn họ, giữ lấy thím ba như điều hâu chộp gà con, dường như sợ bọn họ lao vào ẩu đả. “Giờ là lúc nào mà cãi nhau thế? Vẫn chưa có kết luận của bệnh viện mà, đừng tùy tiện lấy chuyện “sống chết” ra để dọa nhau nữa, được không?”

“Thôi nào thím...” Tôi điều chỉnh giọng của mình, tỏ ra hòa giải, vừa vỗ vai thím vừa kéo ra ngoài cửa. “Thím cứ cố lên thế, chúng ta đi ra ngoài, uống cốc nước đã, dù gì thì chú ba cũng bị dạ dày, đúng không, tối nay chắc chắn phải ăn món gì thanh đạm một chút, để cháu giúp thím...” Tôi dỗ thím như dỗ trẻ con, kéo thím ra ngoài, chú út nhìn tôi khẽ gật đầu.

Vào trong bếp, thím ngồi phịch xuống ghế bên bàn ăn, hai mắt đăm đăm nhìn tủ bếp. Tôi phát hiện ra hình như phòng bếp là nơi khiến thím lấy bình tĩnh lại nhanh nhất. “Thím ba, rốt cuộc có chuyện gì thế? Trong dạ dày có bóng mờ là sao?”

“Trong lần kiểm tra sức khỏe định kỳ, siêu âm thấy trong dạ dày có bóng mờ, bác sĩ nói mai phải đến làm nội soi dạ dày, chắc cũng phải làm thêm các xét nghiệm dịch vị và niêm mạc dạ dày nữa...” Bàn tay trắng xanh của thím ôm lấy trán. “Thím vừa gọi điện hỏi người bạn làm bác sĩ, cậu ta nói, bóng mờ trong dạ dày có thể là một triệu chứng viêm nhiễm, cũng có thể là u nang, nhưng cũng có thể... cũng có thể... xấu nhất là... nhưng cậu ấy nói cho dù tình hình xấu, chắc cũng mới giai đoạn đầu, vẫn có thể chữa trị.” Thím nhấn mạnh ba từ “thời kỳ đầu” khiến tôi nghe thấy chối tai, chẳng hiểu tại sao có từ “ung thư” mà thím cũng không dám nói. Tôi biết thời khắc khổ sở nhất của con người ta chính là lúc ôm một tia hy vọng để bước vào miền tuyệt vọng. Tôi cũng biết, cho dù không hiểu y học là thứ khỉ gió gì, ung thư giai đoạn đầu thì cũng là ung thư, cũng giống như gái điếm dù có lòng tự trọng đến thế nào cũng vẫn chỉ là gái điếm, hai điều đó chẳng có gì khác biệt.

“Không đâu! Chắc chắn không phải ung thư đâu thím!” Tôi vỗ mạnh lên vai thím, lắc đầu.

“Ai chà, cháu nói nhỏ một chút nào!” Thím ba thảng thốt, gần như nhảy dựng lên. “Đừng nói to thế chứ, lỡ chú ba nghe thấy thì làm sao?”

“Được rồi, được rồi.” Tôi nhìn sâu vào mắt thím thấy hình ảnh của mình phản chiếu trong đó. “Ý cháu nói, chắc chắn không có chuyện gì to tát cả, ông trời rất công bằng, nếu bà nội còn sống, kiểu gì bà cũng nói, người nhà ta chưa bao giờ làm điều gì xấu, nên sẽ không bao giờ phải gặp chuyện xui xẻo. Đầu tiên là chú hai, sau đó đến bố cháu, thế là quá đủ, không thể nào lại đến lượt chú ba. Thím yên tâm, cháu linh cảm chuyện đó không thể xảy ra.” Càng nói tôi càng cảm thấy não nuột, bà nội ơi, đã có hai người đi cùng bà rồi còn chưa đủ sao? Chắc đây là ý xấu của ông nội, ông ấy muốn đưa chú ba đi cùng mình đây mà – bà phải ngăn ông ấy lại, cho dù ông ấy có là ông nội cũng không có quyền làm như thế, bà đứng về phía chúng cháu, được không?

“Cháu cũng cảm thấy không thể xảy ra chuyện đó, đúng không?” Mắt thím đột nhiên sáng lên. “Trùng hợp quá, lúc này phản xạ đầu tiên của thím cũng thế, không thể tin nổi.” Trục giác vô căn cứ chợt trở thành một luận cứ xác đáng của thím, đương nhiên hai con người “vô căn cứ” khi ở cùng nhau tự nhiên sẽ có chút “căn cứ”, chắc thím nghĩ thế.

“Nghe cháu này.” Tôi cố nở nụ cười. “Đừng hoang mang quá, chúng ta phải đi những bệnh viện khác, kiểm tra thêm vài lần nữa, sau đó nhờ người tìm một bác sĩ giỏi. Giang Ý biết một số bác sĩ trong bệnh viện, Trần Yên cũng có thể hỏi trong đám bạn học năm xưa xem có ai làm bác sĩ không, khách quen của quán cháu cũng có người là bác sĩ của bệnh viện nhân dân, đã để lại

danh thiếp cho cháu, chúng ta sẽ tìm tất cả để nhờ cậy. Giờ chỉ còn cách đó thôi, đúng không?”

Thím gật gật đầu. “Đông Nghê, còn nữa, ngày mai làm xong xét nghiệm, cháu cùng thím đến chùa thắp nén hương nhé. Nghe nói phải đợi vài ba ngày mới có kết quả... Cháu nói xem, mấy ngày ấy phải sống sao đây? Ngộ nhớ kết quả xấu, cũng phải làm sao mà vượt qua đây? Cái ông này đúng là, hai mấy năm lúc nào cũng để thím phải lo lắng.” Đột nhiên thím trở nên giận dữ. “Chắc chắn từ trước đến giờ ông ấy nói dối, buổi trưa ở công ty không chịu ăn uống tử tế... cháu nói xem, sao lại sống kiểu vô trách nhiệm thế chứ, ông ấy cứ tưởng ông ấy sống cho riêng mình vậy. Sao đàn ông cứ mãi như trẻ con thế chứ? Thím...thím lý dị cho xong...” Thím ngưng bật nhìn tôi, biết mình vừa hơi thái quá.

Tôi cũng không biết phải làm sao, đành lặng lẽ nhìn thím. Thật ra tôi biết thím không muốn ly hôn, mà chỉ muốn trốn chạy khỏi sự khủng khiếp nặng nề này thôi.

Im lặng hồi lâu, bỗng nhiên mặt mày thím méo xệch, mắt mũi đỏ au, nước mắt tuôn ồ ạt. “Đông Nghê.” Thím nhắm chặt mắt để không chế cơn run lấy bầy của mình. “Thím sợ lắm.”

Tôi quay người lại đóng cửa, sau đó nhẹ nhàng ôm chặt thím. Cả người thím run rẩy cuộn lại trong lòng tôi, đôi vai thốn thức rung bần bật. Tôi nhẹ nhàng ghé sát mặt mình vào mặt thím, nước mắt thím ướt nhoe cả mặt tôi. “Thím ba.” Tôi nói khẽ. “Cháu cũng sợ. Sợ lắm.”

“Không giống.” Tiếng nói ngắt quãng trong những cơn nấc nghẹn ngào, nghe như tiếng thở kỳ quái. “Không giống.”

“Thím không biết chú thím có ý nghĩa với cháu như thế nào đâu.” Tôi cười nhẹ, một dòng nước nóng hổi tràn lên khóe mắt. “Thật ra vì có hai người mà cháu sống trên đời này không sợ gì cả.”

“Đông Nghê...” Thím vòng tay ôm tôi thật chặt, òa khóc, cứ như người bị ung thư dạ dày là tôi vậy.

“Thím ba, được rồi.” Tôi vừa vỗ vỗ lên vai thím an ủi, vừa nhích người ra khỏi vòng tay đang ôm chặt. “Chúng ta đừng như thế chứ, giờ chưa phải lúc để khóc đâu. Nào, giờ thím cháu mình cùng làm cơm nhé? Nấu canh thím nhĩ, chú ba hiện cần những món dễ tiêu hóa lại dễ chịu đối với dạ dày, mà môn này là sở trường của thím rồi còn gì. Xốc lại tinh thần nào, lát nữa chú ba thấy mặt thím sung húp lại khó chịu.”

“Ừ.” Thím lấy tay gạt mạnh nước mắt, như muốn dùng toàn sức gạt đi cơn “khóc nghẹn” của mình.

“Anh đi gọi điện thoại đã.” Lúc đó tiếng nói của Tây Quyết và Nam Âm vọng lại.

“Đông Nghê.” Thím ba quay mặt vắn vùi nước chảy ồ ồ. “Lúc này thím bảo Tây Quyết gọi Nam Âm về, nhưng thím cũng dặn mọi người không nên nói chuyện của chú ba cháu cho nó, đợi khi nào có kết quả hãy nói...”

“Có cần đến thế không, thím ba...” Tôi ngạc nhiên. “Con bé lớn thế rồi, đâu còn nhỏ nữa.”

“Thím sợ nó biết rồi lại khóc bù lu bù loa lên, thím nhìn lại càng rối. Đông Nghê, cứ thế nhé.”

Nam Âm vút ba lô xuống nền phòng khách, lao vào phòng vệ sinh rửa tay, đi ngang qua phòng chú thím ba kêu lên ngạc nhiên. “Bố, sao lại nằm thế? Bố bị cảm ạ?”

“Không.” Tôi nghe thấy chú ba cười. “Lúc này đọc báo bố ngủ quên.”

“Bố, hôm nay con mua được một đĩa phim hay lắm, ăn tối xong cả nhà mình cùng xem nhé? Bố, con cùng cả anh nữa.” Chú út ngồi bên cạnh nói. “Chỉ cần Nam Âm về là nhà ta nhộn nhịp hẳn.”

Tôi bất giác cười, để một người đơn giản cảm thấy vui vẻ, hóa ra cần nhiều người nói dối đến vậy. Tây Quyết ra hiệu cho tôi, vì thế tôi bước vào phòng cậu ta, đóng cửa lại.

“Mai em cùng thím đưa chú ba đến viện.” Cậu ta đẩy mạnh cửa sổ, châm điều thuốc.

“Đừng hút nữa.” Tôi khó chịu. “Đã có một người bị ung thư dạ dày, em còn muốn thêm người mắc ung thư phổi nữa sao?”

“Phỉ phui cái mồm quạ của chị.” Cậu ta mắng. “Còn chưa có kết quả, đừng có rửa chú ba thế.”

“Mai chị cũng đi.” Tôi ngược mặt lên.

“Không.” Cậu ta tung cái bật lửa lên không trung rồi bắt lấy. “Ở bệnh viện nhiều vi khuẩn lắm, nhờ chị mang về lây sang cho Thành Công thì sao? Sức đề kháng của thằng bé vốn đã yếu. À, đúng rồi, Thành Công đâu? Chắc không ở cùng Tuyết Bích chứ? Chị không thể quan tâm đến ý đến nó một chút được sao...”

Ngoài phòng khách vọng lên giọng của người dẫn chương trình giải trí trên truyền hình, sau đó là tiếng cười sáng khoái của Nam Âm. Con bé dẫu môi. “Không ngờ cô ta lại hài hước thế.”

Tây Quyết lạnh nhạt nói. “Đừng coi thường Nam Âm, chị tưởng con bé không hề biết chuyện của chú ba ư?” Nhìn vẻ mặt của tôi, cậu ta gật đầu. “Đúng thế, chính em nói với con bé đấy. Thím không cho em nói, nhưng em nghĩ con bé có quyền được biết.”

“Thế tại sao... tại sao...” Tôi ngạc nhiên lắc lắc đầu, tiếng cười nói của con bé vẫn tiếp tục vang lên, nghe không có vẻ gì là giả tạo.

“Em đã nói với chị rồi, đừng coi thường Nam Âm, vì biết mọi người hy vọng con bé không biết chuyện nên mới giả vờ như thế. Lúc này ở bên ngoài con bé đã khóc một trận, em nói: ‘về nhà biết phải làm sao rồi chứ?’ Con bé nói đã hiểu. Chị nhìn đấy, về điểm này Nam Âm hơn chị nhiều lắm, con bé biết giả vờ.” Cậu ta nhìn tôi, cười chậm rãi.

“Cậu chết đi cho khuất mắt.” Tôi trừng mắt. Tôi không có thời gian cãi nhau với cậu đâu. “Đúng rồi, tối nay chị không ra quán nữa, phải ở đây để trò chuyện cùng thím, em thấy lúc này thím thế nào rồi đấy.” Tôi thở dài. “Mẹ kiếp, kết hôn đúng là chẳng được tích sự gì, chỉ vì một người chả liên quan mà cũng rối ruột rối gan.”

“Cũng không chắc, tùy từng người thôi.” Cậu ta lại cười, tôi biết cậu ta đang cười nhạo tôi.

Tôi không để ý đến cậu ta, bấm điện thoại gọi cho Lãnh Sam. “Lãnh Sam, tôi đây. Cậu còn ở đấy hả... Hôm nay tôi có chút việc gia đình không đến quán được, cậu giúp tôi trông coi quán nhé, được không? Vất vả cho cậu quá!”

“Vâng ạ.” Đầu dây bên kia giọng hớn hở. “Cô chủ yên tâm, thôi không nói nữa nhé, người đưa đồ Kentucky đến rồi, tôi và Tuyết Bích thật có duyên được cùng ăn với nhau.”

“Tôi mà phát hiện trong nhà thiếu mất thứ gì thì cậu chết chắc.” Tôi cố gắng giữ giọng châm biếm như mọi lần, dường như chỉ cần tôi đủ bình tĩnh, chú ba sẽ không bị ung thư nữa. Cũng không hiểu logic ấy ở đâu ra, nhưng tôi tin như vậy.

Ánh mắt Tây Quyết nhìn tôi chăm chú, tàn thuốc trên tay đã rất dài mà cậu ta không gạt đi.

“Trên thế gian này có một thứ gọi là gạt tàn.” Tôi cầm chiếc gạt tàn đưa cho cậu ta, làm vậy có thể danh chính ngôn thuận tránh ánh nhìn đó.

“Cậu kể toán tên Lãnh Sam đang ở nhà chị sao?” Cậu ta hỏi.

“Đúng, ở nhà chị.” Tôi cắn môi, cơn cáu kỉnh quen thuộc lại ập đến. “Ở nhà chị thì sao? Cậu đang thẩm vấn phạm nhân à?”

CHƯƠNG 10: Những bí mật

Tuyết Bích mừng rỡ mở cửa. “Cô... cô ơi, hình như em biết nói đấy!” Thành Công đang ngồi nghiêng đầu trên ghế sofa, đầu lưỡi lại thè ra, nhìn rất kỳ lạ. Tôi không bao giờ có thể hiểu được trên khuôn mặt của thằng nhóc muốn biểu đạt cái gì – mà thật sự tôi cũng không chắc rốt cuộc thằng nhóc có cái gì có thể “biểu đạt” nữa. “Làm gì có chuyện?” Tôi cười lắc đầu, gõ gõ vào đầu Tuyết Bích. “Bác sĩ nói ít nhất phải 4 tuổi em mới biết nói.”

“Nhưng lúc này em có nói thật mà...” Tuyết Bích nhấn mạnh. “Cháu đang nói chuyện cùng Khả Lạc, bỗng nhiên em ở bên cạnh gọi ‘chị’. Dù sao nghe giọng em cũng rất giống gọi ‘chị’.”

“Trùng hợp thôi.” Tôi lắc đầu cười khở sở, sau đó vút đôi giày, bế Thành Công ngồi trên đùi, hai bàn tay nhỏ xíu của thằng nhóc liền túm chặt lấy cúc áo tôi. “Thằng nhóc xấu xa.” Tôi véo nhẹ, nhưng nó vẫn không để ý, tiếp tục giằng giật cúc áo. “Mặt dày y như bố.” Tôi nhìn mắt thằng bé, tự nhiên cười. Tôi cúi người xuống thơm vào má nó một cái – thật ra nhiều lúc con cũng khiến mẹ vui lắm, thằng nhóc thối tha.

“Cháu yêu.” Tôi ngược mặt lên thở dài. “Giúp cô lấy lon bia trong tủ lạnh được không? Vất vả cho cháu quá, cảm ơn cháu trước.” Tôi do dự không biết có nên nói chuyện chú ba cho con bé nghe không, nhưng cuối cùng cũng không nói, vì tôi mệt, lười phải nói nhiều.

“Cô không thấy nhà mình thay đổi sao?” Tuyết Bích vừa đưa lon bia cho tôi vừa vui vẻ hỏi.

“Vỏ gối dựa lưng ghế sofa biến mất.” Tôi nhìn vòng quanh, rồi nhìn khuôn mặt đáng thương của Thành Công. “Nói đi, con tè dầm trên đó, đúng không?”

“Chúng cháu đã làm một cuộc tổng vệ sinh.” Tuyết Bích dương dương đắc ý nói, cánh tay nhỏ xíu quét vòng quanh một lượt. “Giặt sạch sẽ tất cả ga, gối, vỏ gối đệm lưng, cả ga trong cũi của em nữa. Anh Lãnh Sam còn vút hết những đồ quá hạn trong tủ lạnh nữa...” Rồi đột nhiên con bé cười xấu hổ. “Cô này, cháu cảm thấy anh Lãnh Sam có chút giống Ka Cà⁽¹³⁾, không phải nói về tướng mạo đâu ạ... là lúc cười thôi.”

“Cháu cũng biết Ka Cà à? Biết nhiều đấy nhỉ.” Tôi cười trêu chọc.

“Tại anh ấy hỏi mình và Ka Cà có giống nhau không? Cháu so với tivi thì thấy có chút giống.”

“Cái thằng không biết xấu hổ.” Tôi tưởng tượng khuôn mặt ngốc nghếch của cậu ta, nắp bia bật mở, vài giọt bắn vào mặt Thành Công, thằng nhóc nhìn tôi vẻ bất mãn. Nhưng lúc này điện thoại lại reo, tôi đành cuống quýt vừa cầm điện thoại vừa dùng cầm để lau đi vết bia bắn trên mặt. Nhìn cu cậu cười rạng rỡ, tôi chợt nhớ ra, Nam Âm thường xuyên làm vậy với thằng bé.

“Đông Nghê.” Giọng Giang Ý rất nhẹ, như lười cất giọng để nói chuyện. “Giờ tớ muốn gặp cậu.”

Tôi rùng mình. “Có phải... có phải tay bác sĩ cậu quen kia nói chuyện chú ba tôi lành ít dữ nhiều?”

“Làm gì có chuyện?” Cô ta cười. “Chưa làm kiểm tra, chả bác sĩ nào dám kết luận lung tung đâu. Cậu cứ yên tâm, tớ đã liên hệ với bác sĩ từng mổ cho bố tớ sẽ quan tâm đến chú ba, quan hệ giữa nhà tớ và bác sĩ đó vẫn rất tốt.”

“Vậy thưa tiểu thư, rốt cuộc cô muốn nói gì nào?” Tôi cười hắc ám. “Hay là phát hiện Tây Quyết ngủ cùng đứa nào, hay bản thân cậu lại ngủ cùng ai khác?”

“Tớ sẽ đến nhà cậu, giờ đang muốn nói chuyện, chờ một lát nhé.” Cô ta cúp điện thoại, không thèm để ý đến phản ứng của tôi.

“Được thôi, chờ trứng thối.” Tôi vút điện thoại, xốc nách Thành Công bế đứng lên, để thằng bé nhảy nhót trên đùi mình. “Mẹ phải nói chuyện với khách, con đi ngủ nhé... Trong vòng 15 phút con ngủ say không, Thành Công?” Rồi đột nhiên tôi nghĩ, cái tên Trịnh Thành Công gọi thật tổn

hơi tổn sức, phải đặt tên khác gọi cho dễ. “Đặt tên gì nhỉ?” Nhìn khuôn mặt ngây ngậy ngô ngồ của thằng bé, tôi thở dài. “Ngoài việc ăn no ngủ kỹ ra còn biết gì nữa đâu chứ? Con còn biết gì nữa nào? Hay gọi con là ‘Bảo Bảo’⁽¹⁴⁾” nhé! Mẹ thấy hợp đấy, con thích cái tên này không?”

Cặp mắt nhỏ tí xiu của thằng nhóc liếc tôi một cái, dường như đang tỏ ý khinh miệt. Tôi bật cười, lắc lắc hai cánh tay nhỏ xiu. “Con không thích hả? Vậy được, mẹ quyết định, từ hôm nay sẽ gọi con là ‘Bảo Bảo’, không cần biết con có thích không.” Nhưng đúng lúc đó, nỗi chua xót lại trào dâng, thật ra những chuyện như thế này tôi phải làm từ lâu rồi mới phải, nhưng khi thằng nhóc mới chào đời, phải làm bất cứ chuyện gì cho thằng bé quả thật là một hình phạt tàn khốc đối với tôi. Giờ đây, tôi đã có thể tìm thấy chút vui vẻ trong hình phạt ấy, chẳng có gì thay đổi, chỉ là tôi đã dần quen. Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, tim tôi đều trùng xuống, khiến người cũng thấy tê lương, cô quạnh.

Tôi bế cu cậu về cũi, dùng khăn ướt lau mặt và bàn tay, cu cậu dẫu mỏ tránh bàn tay tôi, nhưng khi tôi vừa quay người bước đi, liền khóc ré lên. “Gì thế?” Tôi bực mình quay lại vỗ nhẹ lên cái bụng trộm vía tròn xoe của cu cậu, bàn tay tôi vừa chạm vào người, cu cậu liền nín ngay, tôi vừa rút tay lại, tiếng khóc lại cất lên. “Mẹ kiếp, mày đùa đấy à!” Tôi hầm hầm bế thằng nhóc lên, trừng mắt nhìn, khóe mắt vẫn còn hai giọt nước mắt, cu cậu hài lòng gục đầu vào ngực tôi, vừa liếc mắt lên nhìn vừa mút tay chùn chụt. Cu cậu đang mọc răng.

Khi Giang Ý đến, thằng nhóc vẫn dựa vào người tôi, quay đầu hướng về cô ta, rút ngón tay trong mồm ra định chào khách. “Chẳng hiểu sao hôm nay nó hớn quá, không chịu ngủ.” Tôi giải thích. “Không sao, có gì cậu cứ nói đi, đừng nhìn nó là được.”

“Cậu giỏi thật đấy.” Giang Ý nhìn tôi cười.

“Có đáng gì, cũng có ngày cậu thế mà...” Tôi liếc nhìn Giang Ý, đột nhiên ý thức ra. “Cậu cãi nhau với Tây Quyết?”

Cô ta lắc đầu, nhìn chăm chăm vào chiếc cốc thủy tinh trong tay. “Cậu từng nghe đến *Tuần báo phương Đông* chưa? Rất nổi tiếng, ngang ngửa *Họa báo thành phố*.”

“Đánh giá thấp nhau quá đấy.” Tôi mắng cô ta. “Cậu cho rằng những người bán giọng hát như bọn tớ chưa từng nghe đến *Tuần báo phương Đông* hả?”

“Hiện tớ có cơ hội đến đó làm việc, lương sẽ cao gấp ba hiện tại nhưng tòa soạn đó ở Bắc Kinh. Hôm nay tớ mới nhận được thông báo chính thức.” Cô ta lia đôi giày, co chân ngồi bó gối.

“Thế mau chóng đi thôi, còn do dự gì nữa?” Tôi thúc cô ta một cái.

“Còn Tây Quyết thì sao?” Cô ta cau mày. “Cậu tưởng tớ không muốn đi à?”

Tôi im lặng. Tôi hiểu cuối cùng cô ta sẽ lựa chọn cái gì. Tôi cũng biết Tây Quyết sẽ chọn gì. Tôi còn biết thật ra cô ta thẳng thắn với tôi chỉ vì không muốn bốc trăn sự thật trước mắt.

“Hôm nay tớ định nói chuyện đó với Tây Quyết, nhưng khi nghe điện thoại anh ấy chỉ nói về bệnh đau dạ dày của chú ba.” Giang Ý cười cười, ánh mắt nhìn xa xăm. “Tớ không dám nói nữa. Tớ không biết liệu anh ấy có từ bỏ công việc của mình ở Long Thành hay không, cũng không biết anh ấy có tình nguyện rời xa nơi này để đến đó sống cùng tớ hay không. Giờ chú ba bị bệnh, nói những chuyện đó lúc này thật không phù hợp.”

Tôi hít sâu, thằng nhóc Thành Công cũng hít một hơi thật sâu phụ họa theo. “Chuyện này tớ thật không biết phải nói sao, con người Tây Quyết cậu cũng biết đấy. Năm đó, tớ đã ra sức thuyết phục cậu ta đi Singapore du học, nhưng nào có được – cứ như tớ đang dồn cậu ta vào chỗ chết vậy. Dù sức khỏe chú ba không vấn đề gì, nhưng qua một trận kinh hãi thế này, tớ không dám đảm bảo nó muốn rời Long Thành.”

“Tớ cũng hiểu khi đến Bắc Kinh, anh ấy khó có thể tìm được một công việc ổn định như hiện tại.” Giang Ý cup mắt xuống, nhẹ nhàng nghịch cánh tay bé xiu của Thành Công. “Tớ nghĩ anh ấy không muốn thay đổi công việc, không nỡ xa đám học sinh.”

“Cậu ta chẳng thể khá hơn được.” Tôi quả quyết nói.

“Không được nói thế chứ Đông Nghê.” Cô ta cắn cắn môi ngượng ngùng nói.

“Thế sao nào?” Tôi lườm cô ta một cái. “Không khá hơn được thì nói là không khá nổi, cậu có thể thích một người như vậy sao? Hay chính vì cậu ta như vậy nên cậu thích? Dù có thế cũng chẳng cần phải nói tốt đẹp cho cậu ta làm gì.”

“Anh ấy không màng danh lợi.” Giang Ý cãi cố.

“Nhu nhược thì có.” Tôi cười khẩy. “Vì không dám đi tranh đi cướp nên mới tìm ra một lỗ một lổ lý do giả vờ không để ý.”

“Đông Nghê.” Giang Ý cười hiền hòa. “Cậu không thể lúc nào cũng đứng trên lập trường của mình để phán đoán người khác, không phải ai cũng giống cậu đâu. Mà kỳ lạ thật, chị em cậu tình cảm như thế, vậy mà mỗi lần nhắc đến Tây Quyết cậu chẳng nói được lấy một lời tốt đẹp nào.” Cô ta lắc đầu khó hiểu, sau đó ngả người ra ghế sofa. “Đông Nghê, tớ đau đầu quá, tớ ngủ một lúc nhé?”

“Ngủ đi.” Tôi đáp, đương nhiên tôi vẫn còn một câu chưa nói – dù sao nhiệm vụ Phương Tĩnh Huy giao cho cô đã hoàn thành, ở chỗ tôi chẳng còn gì để cô có thể lấy trộm nữa.

Cô ta quay mặt lại, cười thản nhiên. “Kể từ lúc này, thật sự tớ luôn cầu trời phù hộ cho chú ba nhà cậu – nếu bệnh tình của chú không tốt hơn, Tây Quyết sẽ không bao giờ đi cùng tớ.”

Tôi không trả lời, lúc này đây tôi cũng rất đồng cảm với cô ta.

“Này, Đông Nghê.” Cô ta chống tay lên má, ánh mắt mơ màng – khỉ thật, có người đàn bà nào khi rối ren trong lòng lại xinh đẹp đến thế chứ. “Dù kết quả cuối cùng ra sao cậu cũng vẫn tin tưởng tớ, đúng không? Tớ thật không nỡ rời xa Tây Quyết.”

“Xong.” Tôi chăm chú nhìn cô ta. “Cậu đã bắt đầu nói ‘không nỡ’.”

Đêm đó, Giang Ý ngồi trong phòng khách, tôi ôm chăn ra, sau đó để mặc cô ta ngồi đó – thật ra tôi vẫn còn một phòng trống, có điều trong đó không có giường, hơn nữa, căn phòng đó để một thứ vô cùng quan trọng, nếu không phải bắt buộc dĩ, tôi sẽ không cho ai ngủ ở đó. Tôi đóng cửa, không còn thấy ánh sáng ngoài phòng khách nữa. Giang Ý vẫn rất lặng lẽ, tôi cũng không ngủ được. Cứ nhắm mắt, khuôn mặt chan hòa nước mắt của thím ba lại hiện lên. Sắc trời ngoài cửa sổ dần nhạt đi, tôi cảm giác thần trí của mình cũng trượt theo đêm đen mà tỉnh táo, rơi xuống bãi cát của giấc ngủ vùi. Giấc mơ đó lại đến, tôi không hiểu có bao nhiêu người giống như mình – mơ ngay cả khi rất tỉnh. Cơ thể tôi không thể cử động, mắt trừng trừng nhìn hai bàn tay dần tiến sát, sát nữa, sát đến nỗi tôi không còn nhìn thấy chúng, sau đó hơi thở của tôi biến mất, tôi gắng sức giãy giụa, máu trong tim phổi tôi cũng sùng sục sôi trào một cách bất lực, hoàn toàn bất lực, giữa tôi và “oxy” vĩnh viễn có một vách ngăn trong suốt bằng thủy tinh.

Bao năm rồi, mỗi lần giấc mơ đó đến, tôi đều tự nhủ: “Không phải thật đâu, mình sẽ tỉnh lại ngay thôi, cố gắng một chút nữa, sắp tỉnh rồi.” Nhưng lần này tôi mặc kệ, không thở thì không thở nữa, có gì to tát chứ? Mơ thì sao mà không mơ thì sao? Chịu khó nhẫn nhịn một chút, biết đâu tôi không còn cần phải thở nữa. Chết thì chết, sợ gì?

Bỗng nhiên, oxy lại bơm đầy mọi bộ phận trong cơ thể tôi một cách thần kỳ – dường như nó là vận may của đời tôi vậy, nói đến là đến, mà muốn đi là đi luôn. Tiếp đó, tôi thấy bóng dáng của Trịnh Nham, tôi biết là ông ta, từ đằng xa, tôi đã nhận ra được. Ông ta mặc bộ đồng phục trong xưởng, dù sau này thất nghiệp, ông ta vẫn thường xuyên mặc bộ đó đi uống rượu đánh bài. Hai chân tôi cứng đờ, toàn thân như biến thành một cái cây không thể di chuyển, chỉ có thể đứng như trời trồng nhìn ông ta quay người lại, dần tiến sát vào tôi.

“Hôm đó bố chờ con rất lâu mà con không đến.” Ông ta khẽ khàng nói.

Tôi biết ông ta muốn nói đến tang lễ của mình. Tôi không trả lời, chỉ cảm giác bộ dạng sau

khi chết của ông ta đẹp hơn nhiều so với lúc sống, nhìn nghiêm túc hơn, chín chu hơn.

Sau đó ông ta tự cười. “Thật ra cũng chẳng có gì to tát, không đến thì thôi, cũng chẳng phải chuyện gì vinh quang cho lắm.” Nét mặt ông ta có vẻ xấu hổ.

“Tôi có thể hỏi ông một câu được không?” Cuối cùng tôi cũng ngược mặt lên, nhìn thẳng vào mặt ông ta.

“Hỏi đi.” Ông ta rất thoải mái, hai tay rút túi quần, chầm chậm ngồi lên bậc tam cấp – tôi đang ở đâu thế này? Sao lại có bậc tam cấp nhỉ? Không thèm quan tâm, đây chỉ là mơ thôi mà.

“Nhưng ông có hứa sẽ nói thật không? Tôi và ông khó khăn lắm mới gặp nhau được một lần.” Tôi quay mặt nhìn sang bên, trông thấy bầu trời màu xám ở phía xa. “Khi tôi còn nhỏ, có phải ông và mẹ tôi từng muốn bóp chết tôi? Nói đi, có thật không?”

Ông ta trầm ngâm, vẻ mặt phảng phất sự ngượng ngùng. “Sao con lại nhớ được chuyện đó chứ? Lúc đó mới 2 tuổi mà.”

“Nói vậy là thật sao.” Tôi cười khẽ, cũng không biết mình cười ai. “Tôi không chắc, nhưng lúc nào tôi cũng mơ thấy có người đang bóp cổ mình. Có lúc, khi không thở được, tôi còn nghe thấy cả những tiếng kêu thất thanh và cãi vã nữa.”

“Không phải ta làm, mà là Vương Thái Hà.” – Vương Thái Hà là tên mẹ tôi, cái tên giống nàng ‘Tây Thi gang thép’ đã qua đời ngày xưa. Ông ta chầm chậm nói, giọng chắc nịch. “Hôm đó con đang nằm trong cũi, mặt tím tái, khóc ngằn ngặt, Thái Hà cũng khóc, bà ấy nói nếu con chết đi hai chúng ta sẽ có thể sống cuộc sống bình thường như lúc trước. Con nói xem, bà ấy nói thế có đáng đánh không?”

“Ông không dối tôi chứ?”

“Không.” Đôi mắt ông ta mờ đục, hai đồng tử không còn là màu đen mà biến thành một màu như vệt trà cau bần. “Nghé con – ta đã cứu con một lần đấy.”

Sau đó tôi tỉnh giấc. Xoay người ngồi dậy thật khó khăn, lê lết toàn thân nặng trĩu. Trời đã sắp sáng, Thành Công nghiêng đầu ngủ ngon trong chiếc cũi nhỏ. Tôi mở cửa phòng như người mộng du, Giang Ý ngồi trong ánh sáng, ngẩng mặt lên. “Dậy sớm thế?” Nụ cười cô ta mệm mòi.

“Sao cậu không ngủ?” Tôi không cười nổi, tim vẫn đang đập thình thịch, cũng không phải, chính xác hơn, đó là tiếng bước chân rõ mồn một trên nền nhà, nhưng khiến con người ta rơi vào ảo giác, một cảm giác mất trọng lượng ập đến.

“Uống cafe không? Tớ pha cho.” Tôi hỏi, cô ta lắc đầu.

“Trà nhé?” Cô ta vẫn lắc đầu.

“Hay nước hoa quả?” Kỳ thật tôi không quan tâm cô ta trả lời thế nào, chỉ muốn tạo một âm thanh nào đó, làm một công việc nào đó để có thể quên đi giấc mơ ấy.

“Tớ đã gửi thư cho Tây Quyết rồi, hôm nay chỉ cần mở vi tính ra anh ấy có thể đọc được...” Cô ta cuộn mình trong chăn. “Hôm nay tớ sẽ chẳng làm gì cả, chỉ đợi thôi. Tớ đợi anh ấy liên lạc lại, dù kết cục thế nào tớ cũng chấp nhận.” Khóe miệng cô ta hơi nhếch lên. “Cậu nói xem rốt cuộc tớ phải làm thế nào? Cố gắng bao nhiêu năm, khó khăn vất vả lắm mới có được ngày hôm nay.”

“Dù Tây Quyết là em trai tớ, nhưng...” Tôi mở to mắt nhìn vào mặt cô ta, chầm chậm nói. “Là bạn bè, nói thật, đàn bà cần phải ích kỷ một chút. Cậu nhìn thím ba của tớ mà xem, là một người vô cùng tốt. Tớ biết nhiều người ngưỡng mộ gia đình tớ có một người như thím ba, nhưng cậu có muốn trở thành người như vậy không? Tớ biết chắc cậu không muốn, tớ cũng không muốn. Chúng ta đều là những hạng người luôn nợ người khác, chứ không giống một người luôn bị người khác nợ như thím ba. Vì thế, cậu cứ làm việc của mình đi, trong cuộc đời ai cũng có việc của mình, không còn cách nào khác đâu.”

“Đông Nghê, cậu tốt với tớ nhất. Có lúc tớ nghĩ cậu là chị của tớ cơ đấy.” Cô ta dừng lại một lúc, tôi biết cô ta sắp khóc.

Chiều hôm đó, chuông cửa nhà tôi bỗng réo lên, tôi còn tưởng quán mình xảy ra chuyện gì đột xuất, không ngờ, đó là chú ba.

“Chú ba ngồi xuống đi, chỗ cháu bừa bộn quá.” Tôi vội vàng vén tóc, nhanh chân nhanh tay dọn dẹp đồng tạt chỉ vương vãi dưới nền nhà.

“Cái vụ kiểm tra lung tung kia đúng là phiền phức quá.” Chú ba chần chừ ngồi xuống. “Thằng nhóc ngủ chưa?”

“Ngủ rồi ạ.” Tôi vừa cho trà vào cốc vừa nói. “Nó ngủ trưa lâu lắm, hơn tiếng rưỡi còn không thềm dậy. Tuyết Bích đi bơi rồi, có việc gì chú cứ nói.”

“Không có gì, chú chỉ muốn đến đây chút thôi.” Chú ba cười cười, đưa mắt nhìn xung quanh. “Chú chưa bao giờ đến đây, căn phòng được đấy. Đông Nghê, trong mấy đứa, cháu vất vả nhất đấy.”

Tôi không hiểu ý chú muốn nói gì, đành hỏi. “Khi đi nội soi dạ dày phải luồn ống xuống, chắc khó chịu lắm phải không ạ?”

Chú ba gật đầu, nhưng miệng lại nói. “Đông Nghê, Nam Âm không hiểu biết gì đâu, cháu hứa với chú chăm sóc nó nhé.”

Tôi nghĩ mình không hiểu ý của chú. Tôi ngược mặt lên, nhìn vào mắt chú. “Cháu không hứa. Chú ba, chú hãy thương cháu, cháu đã phải chăm sóc bao nhiêu người rồi, Nam Âm là con gái chú, chú phải tự chăm sóc, chú không thể vô trách nhiệm thế được.”

“Đừng phản kháng chú thế.” Chú nghiêm sắc mặt, nhưng mắt lại đang cười. “Ý chú là, ngộ nhớ thôi.”

“Không có ngộ nhớ.” Tôi hần học lắc đầu. “Chú ba, chú đừng dọa bản thân như thế, chú...”

“Đừng dối chú, Đông Nghê.” Chú ba cười cười. “Thật ra lúc này chú đã hỏi dò Tây Quyết rồi, chú muốn nó nói thật với chú – chú biết hiện giờ không thể nói chuyện cùng Nam Âm được, vì cứ nói là nó lại khóc – nhưng Tây Quyết đã nói, bác sĩ bảo trong dạ dày chú đúng là có u đang phát triển, nhưng có phải là u ác tính hay không thì chưa chắc chắn, đợi có kết quả cuối cùng đã. Nếu không phán đoán được đành phải phẫu thuật cắt nó đi.”

Tôi im lặng, cái thằng Tây Quyết này đúng là khiến người ta tức chết, sao không bao giờ biết nói dối chứ?

Tôi rót đầy cốc trà, đặt mạnh trước mặt chú, nhấn mạnh từng chữ. “Chú ba, đây là hồng trà, tốt cho dạ dày đấy.”

“Còn tác dụng gì chứ?” Chú nhìn tôi buồn bã.

“Không được nói những lời như thế.” Tự nhiên tôi nói như ra lệnh.

Chú ba bỗng cười thành tiếng, vừa gõ vào trán tôi, vừa nói. “Giống giọng bà nội quá đấy.”

“Chú còn nhớ chuyện cháu ăn trộm đồ của bà nội cho chú không?” Tôi cũng cười theo. “Đừng nói chú quên rồi nhé, khi đó chú muốn chơi chứng khoán, nhưng mọi người ai cũng phản đối, đặc biệt là bà nội và thím ba, vì thế không ai cho chú mượn tiền. Chú nói với cháu, bà nội có mấy cái vòng ngọc rất đáng giá, bán đi chắc cũng phải được mấy vạn tệ, chú bảo cháu giúp chú tráo vòng giả vào ngăn kéo của bà – đúng rồi, chú còn hứa nếu như mọi việc thành công sẽ cho cháu vé đi xem Trương Học Hữu⁽¹⁵⁾, nhưng đến giờ Trương Học Hữu đã thành bác rồi mà chú còn chưa thực hiện lời hứa, lúc đó cháu mới vào cấp hai, cháu trở nên hư hỏng chú cũng có phần trách nhiệm đấy...”

Chú ba vốn dĩ định cầm cốc trà, nhưng vì cười lớn nên tay run, đành rớt lại. “Những chuyện mắt mắt đó đừng nhắc đến nữa chứ, nhưng lúc đó chú đâu còn cách nào khác? Bọn họ không ai tin chú, trừ cháu, chú không tìm cháu thì tìm ai?”

“Cháu tốt với chú, đúng không?” Tôi gạt nước mắt chảy ra vì cười nhiều. “Tội bà nội thật, cuối cùng vẫn không biết những cái vòng ngọc đó là giả. Chúng ta thật xấu, nhưng chú ba này...” Tôi cười. “Cũng may đấy, nếu khi đó chú không làm chuyện xấu xa đó thì cả nhà chúng ta làm gì có cuộc sống như ngày hôm nay chứ... Có thể trong mắt người khác những gì chúng ta đang có không là gì, nhưng đối với cháu, chú là người cừ nhất trong tất cả những người đàn ông cháu gặp.”

“Chuyện xấu đó cả hai chúng ta cùng làm đấy nhé.” Chú ba gõ gõ vào trán tôi. “Cháu cũng ghê gớm lắm đấy. Đông Nghê này, cháu thật thông minh và bạo gan, thật ra đó cũng không phải chuyện tốt, sau này nhất định phải tìm một người đàn ông trung hậu, thật thà cùng chung sống nhé, phải sống ổn định một chút, nhớ chưa?”

“Ý chú muốn nói sau này cháu phải tìm một người đàn ông dễ mắc lừa để kết hôn hả? Cháu nói thế có đúng ý chú không?” Tôi cười nhìn khuôn mặt bình thản của chú.

Chú ba cũng cười, nghĩ lại năm xưa khuôn mặt chú luôn biểu cảm như vậy, nói. “Ý đó cũng không sai, tuy nói thẳng ra sẽ không hay cho lắm, nhưng sao chú có thể bênh những người lương thiện đó mà không bênh cô cháu gái của mình chứ?”

Hai chú cháu cùng phá lên cười. Không hiểu sao, mỗi khi tai họa giáng xuống, nếu có người cùng gánh vác, thật ra người ta rất dễ tìm ra những kẻ hờ trong hoàn nạn để thoát ra ngoài tìm được một chút niềm vui. Chúng tôi cùng khuếch đại những thời khắc vui vẻ của quá khứ, cố gắng cùng nhau cười nhiều hơn – hay cũng muốn sử dụng phương pháp đó để nhắc nhở bản thân. “Tai họa sắp đến, trước cuộc đại chiến, chúng ta phải tích lũy nhiều sức lực.”

“Chú có hai chuyện này muốn nói với cháu.” Chú ba nghiêm nét mặt. “Đừng ngắt lời chú, đây không phải những lời nhut chí, nếu chú vượt qua được cửa ải này, cháu hãy coi như chú chưa từng nói gì hết. Chuyện thứ nhất, Đông Nghê này, thật ra bao năm nay, chuyện khiến chú hối hận nhất chính là lúc nhìn thấy cháu đi Singapore...” Chú phẩy tay không cho tôi nói xen vào. “Khi đó chú vừa nghỉ việc để lập công ty riêng, vốn liếng trong nhà đều dồn vào đó, lúc đầu không kéo được khách hàng nào, đến tiền thuê nhà cũng phải vay ngân hàng, trong nhà còn Tây Quyết đang học trung học, Nam Âm học tiểu học, sức khỏe ông nội không được tốt, suốt ngày phải nằm viện... quả thật không thể một lúc có khoản lớn để trả tiền học phí đại học cho cháu. Nhưng bao năm nay chú hối hận, nhất là khi cháu đi Singapore được gần một năm thì công ty bắt đầu làm ăn được, khi đó, mỗi khi kiếm được một khoản tiền, chú lại thầm nhủ, giá như kiếm được khách hàng sớm có phải tốt hơn không, chỉ cần sớm hơn nửa năm thôi, dù bố mẹ cháu không đủ sức, chú cũng có thể cáng đáng chuyện học phí của cháu.”

“Chú ba, chú đang nói chuyện gì thế?” Tôi quả quyết cắt ngang lời chú, thật ra tôi muốn cắt ngang sự đau khổ đang dâng lên trong lòng mình. “Cháu không học đại học vì cháu không thích, chứ không phải vì không có tiền, chú cả nghĩ quá rồi.”

“Được rồi, được rồi, không nhắc chuyện này nữa.” Chú ba vội nói, tôi đoán chắc chú đã thấy mắt tôi thoáng đỏ hoe. “Giờ nói đến chuyện thứ hai, cháu chịu khó lắng nghe nhé, chú chỉ dặn dò mình cháu thôi...”

“Không nghe.” Tôi cạo cạo nói. “Đang yên đang lành dặn dò cháu lắm chuyện thế? Chú đi mà dặn Tây Quyết, cậu ấy mới là cậu con trai duy nhất, có vật báu gia truyền hay bí kíp võ lâm phải truyền hết cho cậu ta mới phải chứ.”

Chú ba không để ý những lời đó của tôi, chỉ nói. “Đây là chuyện lớn, đến thím ba cũng không biết.”

“Bên ngoài chú còn người đàn bà khác, đứa con khác sao?” Tôi mở to mắt.

Chú vẫn tiếp tục nói, không thèm đếm xỉa đến lời tôi. “Chuyện này liên quan đến Tây Quyết.”

Nói đơn giản, chuyện này cũng không có gì phức tạp. Khi đó tôi chỉ là một con bé học mẫu giáo, ông bà nội, bố tôi, và chú thím hai đều còn sống – tôi giờ cũng không thể nhớ nổi khuôn mặt của họ ra sao nữa – bọn họ chắc chắn từng xúm xít quanh đứa trẻ đang bị bỏ tập nói là tôi, hoặc thật lòng hoặc giả vờ khen tôi đáng yêu, nửa đùa nửa thật so sánh tôi xem giống bố hay giống mẹ, nhưng đó là những chuyện đã lâu lắm rồi, tôi không còn chút ấn tượng nào. Một hôm, cái bụng của thím hai gầy gò của tôi bỗng nổi lên như cái trống, dù ngoài miệng không nói nhưng trong lòng ông nội luôn mong mỗi đó là một cậu nhóc. Mùa hè năm ấy, ông nội bị tai biến lần đầu tiên – đương nhiên lần đó không khiến ông bị liệt chân, nhưng khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng, bọn họ đã bị bệnh viện dọa cho sợ xanh mặt, sốt ruột ngồi chờ bên ngoài phòng bệnh của ông nội – không biết chờ tin tốt hay tin xấu. Có lúc ông tỉnh, có lúc lại hôn mê, trong lúc hôn mê ông như quay trở về những ngày xa xưa của mình, nói lảm nhảm, dường như dặn dò bà nội điều gì đó. “Ngày mai bọn họ đến gây khó dễ với tôi, bà đừng để tội trẻ xuất hiện...”

Cũng đúng lúc đó, thím hai được đẩy vào phòng sản tầng trên phòng bệnh của ông nội – đó là phòng sinh sớm vì tình hình thai nhi không được tốt. Sau đó cũng sinh hạ được một bé gái, nhưng sau khi ra đời hai tiếng đồng hồ, đứa bé ấy đã chết. Chú ba nói, bởi não của bé chưa hoàn thiện, xương đỉnh đầu chưa đóng lại nên trông rất đáng sợ. Tôi nghĩ, chắc chắn bọn họ đều vui mừng vì đứa trẻ đó không sống lâu trên thế gian này – nói thì tàn nhẫn, nhưng ông nội tôi chắc chắn không thể chấp nhận một đứa cháu gái trên đầu có một lỗ hổng. Có bốn người đợi bên ngoài phòng sản: bà nội, bố tôi, chú hai, và cả chú ba nữa. Những người còn lại đợi ở dưới phòng bệnh của ông nội. Đúng lúc đó, ở phòng sản bên cạnh đẩy một sản phụ còn rất trẻ vào, chỉ có duy nhất một người thanh niên cũng rất trẻ đợi cô gái đó. Anh ta dựa lưng vào tường nhìn người nhà chúng tôi – vui vẻ, lo lắng, bị trúng một đòn cảnh cáo, không biết phải làm thế nào – đang nhìn thì thể đứa bé đầu có một lỗ thủng trong tay của hộ lý... Anh ta nhìn chăm chú như đang xem một vở kịch, đến nỗi con trai của anh ta được hộ lý bế ra cũng không buồn để mắt đến.

Chú ba chậm rãi nói. “Quả thật anh ta đã tiến đến hỏi chúng ta có cần một đứa trẻ khỏe mạnh không. Lúc đó chú không hiểu ý anh ta muốn nói gì.” Sau đó chú ba cười. “Cháu biết lúc đó chú vẫn chưa quen thím ba, chưa từng yêu ai... nên không hiểu gì. Sau đó bà nội mới nói, ngay từ đầu bà đã biết họ không phải vợ chồng, đứa con đó chắc chắn là con riêng. Chú cũng không hiểu sao bà nhìn ra được, lúc đó đầu óc chú rối như tơ vò, đứa bé vừa mới sinh ra đã chết, ông nội đang ở phòng bệnh tầng dưới, chúng ta đều biết nhất định không thể để ông biết chuyện này, nếu không sẽ coi như giết ông, nhưng rốt cuộc phải giấu mọi chuyện như thế nào... Thật ra Đông Nghi ạ, lúc đó chú hối hận lắm, chú hối hận đã không cùng mẹ cháu và chú út xuống đợi ở phòng bệnh của ông nội, như vậy chúng ta sẽ không nhìn thấy và tìm sẽ không đau nữa. Cậu thanh niên kia bước tới nói với bà nội ‘đứa con trai này các người có cần không? Nếu cần thì hãy lấy nó đi’, cũng không hiểu vì sao, chú lại nhớ rất rõ, anh ta không nói ‘bế nó đi’ mà lại nói ‘lấy nó đi’, chỉ chuyện con con thôi sao chú lại nhớ rõ thế?”

Chính xác mà nói, bà nội 27 năm về trước rất bình tĩnh, không hỏi chàng thanh niên kia bất cứ điều gì. Có lẽ bà cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn, hoặc có lẽ bà cảm thấy cũng chẳng có gì đáng hỏi, những trái ngang, nợ nần trong chuyện gió trăng của nam nữ si tình nói đi nói lại cũng chỉ có vậy, nên không cần thiết phải nghe. Anh chàng đó nói. “Tôi đã nghe thấy mọi người nói rồi, trong nhà đang có ông cụ bị bệnh nặng, biết đâu một đứa cháu trai khỏe mạnh có thể cứu sống ông cụ. Chúng tôi không thể giữ đứa bé này lại được, mang đứa bé đi cũng coi như cứu chúng tôi, tôi tin mọi người sẽ đối xử tốt với nó.” Bà nội quay mặt lại, nhìn mấy cậu con trai đang xếp hàng dài bối rối đứng ở đó, nói. “Thằng cả thấy thế nào?” Bố tôi lắp bắp nói không thành câu, ông ta không biết phải xử trí thế nào. Chú hai đang chết đứng trong sự đau khổ tột cùng vì mất đi cô con gái bé bỏng, chú ba cũng vậy, vẻ mặt khổ sở, tang tóc bao trùm lên tất cả. Bà nội nói. “Nếu vậy mẹ sẽ quyết định. Chuyện này nhất định chỉ có mấy người chúng ta biết, không được phép hé răng với ai, sống để bụng, chết mang theo. Thằng cả cũng không được nói với vợ, hiểu chưa? Thằng ba cũng thế, dù sau này có lấy vợ cũng không được phép tiết lộ.” Rồi bà nội quay sang người đàn ông kia. “Đừng nói tên họ của cậu làm gì, cũng đừng tiết lộ tên của mẹ thằng bé, hai người từ đâu tới, đến đây làm gì chúng tôi không quan tâm.” Sau đó bà nội móc hết số tiền có trong người ra, vét sạch cả số tiền có trên người của mấy cậu con trai, tổng cộng được 85

đồng, bà nhét số tiền đó vào tay chàng thanh niên. “Đây là tiền chúng tôi mua thằng bé, coi như đó là tiền bồi dưỡng cho mẹ nó.”

Sau đấy mọi chuyện rất đơn giản. Nhân viên trợ sản và hộ lý trực hôm đó đã giúp đỡ ghi tên bé gái đã chết vào danh sách đôi vợ chồng trẻ đó, còn cậu bé được ghi tên vào danh sách gia đình nhà tôi. Cậu ta chính là Tây Quyết, chú ba nói, cái tên đó cũng do bà nội đặt. Bà là người không được học hành, bà chỉ cảm thấy cậu bé này sẽ đại diện cho một quyết định vô cùng trọng đại. Trong lúc hôn mê, ông nội mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của cậu ta, nghe thấy tiếng nói của bà nội bên tai. “Cháu trai của ông đấy.” Có thể tiếng khóc của thằng bé như một luồng ánh sáng chói lòa, nên chỉ trong một phần mười giây đã thắp sáng bừng lên sinh mệnh đang lay lắt, xua đuổi bóng đêm hắc ám đang bao trùm lên ông nội, xua tan đi những khổ đau và tai ách còn tồn đọng trong cơ thể của ông, có thể là vậy, tôi cũng không thể hiểu hết được, chỉ có điều ngày hôm sau, bệnh tình của ông nội đã có chuyển biến rõ rệt. Kể từ hôm đó ông đã cố gắng chịu đựng những cơn đau, những sự tàn phá trong cơ thể, chống đỡ hết lần này đến lần khác, hết nguy hiểm này đến nguy hiểm khác mà sống tiếp 21 năm sau đó. Chắc chỉ có một lý do duy nhất: ông nội đã tự ép mình phải sống, ra lệnh cho bản thân mình buộc phải sống, nếu không sẽ có lỗi với ân điển mà trời xanh ban tặng. Ông phải sống để nhìn thiên sứ nhỏ của mình khôn lớn, trưởng thành, trở thành một chàng trai khỏe mạnh, khôi ngô, tuấn tú.

Ông nội không bao giờ biết được, tiểu thiên sứ có mức giá 85 đồng đó không chỉ là quà tặng của cao xanh, mà trong đó cũng có một phần của bà nội.

“Chú ba.” Tôi cảm thấy các đầu ngón tay tê bì, chịu đựng cảm giác khó thở ngày càng bí bách, hỏi: “Cô bé vừa sinh ra đời... cô bé đã mất đó là em gái cháu phải không? Cô bé ấy có tên không?”

“Có.” Chú ba gật đầu. “Chú hai đặt tên cho cô bé là Tây Dương.”

“Sống trên đời 30 năm...” Tôi tự châm biếm mình. “Vậy mà không biết trong gia đình còn một thành viên tên Tây Dương.”

“Sau đó 10 năm...” Chú ba khoanh tay trước ngực nói tiếp. “Tây Quyết đã lớn khôn, cũng thông minh, chú cảm thấy mình đã quên mất cậu ta không phải con đẻ của bác hai. Nhưng bỗng một sáng, trên đường đến công ty, lật giở tờ Nhật báo Long Thành, bỗng chú thấy mục đăng tin tìm người, ghi rõ tìm gia đình đứng trước cửa phòng sản bệnh viện Nhân dân Long Thành lúc 11 giờ trưa ngày 2 tháng 8 năm 1981, đặc biệt còn miêu tả kỹ một bà già và ba người con trai nữa. Mục đăng tin đó rất lạ, các đồng nghiệp của chú bàn tán xôn xao. Lúc đó chú rất hoang mang, biết người đăng quảng cáo chắc chắn là bố mẹ Tây Quyết, vì thế liền vội vàng gọi điện thoại cho bố cháu và chú hai. Bọn họ nói đến tối sẽ gặp nhau bàn bạc cụ thể – nhưng đúng chiều hôm đó, chú hai cháu đã mất vì bệnh tim, chúng ta đều không biết tại sao một người trẻ tuổi như vậy lại mắc bệnh tim được? Bố cháu nói, chắc do lo lắng nhiều năm dồn nén mà thành. Ai biết được chứ?” Chú ba cầm tách trà lên, uống một hơi cạn. “Những chuyện sau đó cháu đều biết cả rồi đấy, đầu tiên là chú hai, sau đó đến thím hai, sau đó nữa Tây Quyết trở thành con trai của chú. Thời gian đó trong gia đình xảy ra quá nhiều chuyện lớn, chúng ta cũng không có thời gian và tâm sức để ý đến chuyện tìm người đó nữa. Mục đăng tin tìm người cũng không còn xuất hiện trên báo, và cũng không có tin tức hay động tĩnh gì thêm. Mới đó mà đã bao nhiêu năm trôi qua.”

“Chú ba...” Tôi liếm đôi môi khô khốc. “Chú cừ quá, chuyện lớn như thế mà bao nhiêu năm nay chú nhìn Tây Quyết sờ sờ ngay trước mặt mà vẫn có thể ăn ngon ngủ yên được, chú tài thật đấy.”

“Chú quen rồi.” Chú ba thở dài lặng lẽ. “Chú vốn nghĩ còn sống ngày nào sẽ giữ kín bí mật này ngày ấy. Nhưng đến một hôm, chú phát hiện, ngoài chú ra, những người biết bí mật này đều đã chết. Giờ chú cũng không biết mình sẽ ra sao... cho nên chú nghĩ nên có người nào đó cần biết bí mật này. Nếu sức khỏe của chú không sao, cháu hãy coi như chú hôm nay chưa từng nói gì cả, còn ngộ nhớ... Nếu một ngày nào đó bố mẹ đẻ của Tây Quyết tìm đến, chú nói ngộ nhớ thôi, chỉ ít trong gia đình cũng phải có một người nào đó biết chuyện gì đang xảy ra. Bà nội từng nói,

năm xưa khi họ làm vậy cũng vì bất đắc dĩ. Chú không muốn nói cho thím ba, vì con người thím ba cháu cũng biết rồi đấy, không giữ được cái gì cả, nhưng cháu thì khác, quyết đoán và tính toán hơn. Đợi đến khi chú khuất bóng, mọi việc sẽ do cháu quyết định, có nói cho thím ba hay không, có cho bản thân Tây Quyết biết hay không, nhờ ai đó đến tìm cậu ta phải đối phó sao... đó là việc của cháu, chú không nhìn thấy, tim chú sẽ không còn đau nữa.” Chú ba trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp. “Còn nữa, dù thế nào, cháu cũng được, Tây Quyết cũng được phải giúp chú giữ vững công ty đó, chí ít đến khi nào Nam Âm thực sự có thể đứng tự lập... Đông Nghê, chú giao nhà này cho cháu đấy.”

Tất cả những người biết bí mật đó đều đã chết, chú ba muốn bí mật đó tiếp tục sống mãi, vì thế, chú chọn tôi.

“Cháu còn cho rằng...” Gắng gương cười khiến cho khuôn mặt tôi có chút quái dị. “Cháu luôn cho rằng cháu không phải con cháu nhà này... nhưng... nhưng... hóa ra người đó lại là Tây Quyết, thật trớ trêu.”

“Đó là do bố cháu ăn nói hàm hồ.” Chú ba phẩy tay một cách dứt khoát. “Không có việc gì làm, tìm có để hành hạ mẹ cháu thôi – sao cháu có thể là con cái nhà người ta chứ? Cháu không biết đấy thôi, hồi nhỏ cháu giống cô cháu lắm, đúng thế, bọn cháu còn một người cô nữa, là em gái của chú, chị của chú út cháu. Thật tiếc nó chỉ sống được 8 năm... Ý chú muốn nói, đến tận năm lên 8 cháu vẫn giống cô cháu vô cùng, càng lớn cháu mới càng giống mẹ – vì thế những lời nói hàm hồ của bố cháu xưa nay chú không bao giờ tin. Đông Nghê, thằng nhóc khóc kìa...”

Tôi sực tỉnh chạy vội vào, đột nhiên đầu óc tỉnh táo, tỉnh táo đến nỗi có thể nghe được mọi tiếng động của những đồ vật đang nằm im. “Chú ba.” Đến cửa phòng ngủ, tôi ngoái đầu lại nói. “Chú tin tưởng cháu như thế, cháu cũng có chuyện muốn nói với chú.” Tôi cố gắng mỉm cười. “Nhưng cháu không nói bây giờ, đợi đến khi sức khỏe của chú không sao nữa mới nói. Dù kết quả kiểm tra thế nào, hay có phải làm phẫu thuật đi chăng nữa, chú cũng phải nhớ, lúc nào cũng phải cố gắng, nghe theo lời bác sĩ chữa trị – vì chú chưa nghe chuyện của cháu mà.” Không kịp nhìn vẻ mặt của chú như thế nào, tôi quay người, dùng chút sức lực cuối cùng nói với ra. “Muộn rồi, để cháu đưa chú về, cháu còn phải ra quán nữa.” Sau đó tôi vào phòng vệ sinh, đóng cửa lại. Tôi biết toàn thân mình như một dây đàn đang rung bần bật, tôi cũng biết nước mắt tôi đang tuôn như mưa.

Cậu ngốc nghếch quá, Tây Quyết! Đồ tồi, Tây Quyết! Cảm ơn cậu, Tây Quyết!

CHƯƠNG 11: Mỹ Mỹ

Mấy hôm đó, chỉ cần thức là tôi ở lì trong quán. Từ lúc mở cửa cho đến khi đóng cửa – có lúc bế theo cả Thành Công, vì chú ba chuẩn bị làm phẫu thuật. Chỉ phẫu thuật các bác sĩ mới có thể phán đoán được bóng mờ đó rốt cuộc là u lành hay u ác, vì thế trong giai đoạn này tôi không thể để thím phải lo lắng thêm vì hai mẹ con tôi nữa. Tôi buộc xe tập đi quanh chỗ quầy bar, dù sao thằng nhóc cũng chưa biết đi, cùng lắm chỉ học đứng được mà thôi, cho thêm vài món đồ chơi, thỉnh thoảng cho vài móc treo khóa quán thường dùng để tặng khách hàng, hay có lúc cho cu cậu chơi hộp đựng đường đã dùng hết... Chỉ cần thế là cu cậu có thể chơi ngoan cả buổi. Tôi ngồi trên ghế cao nhìn xuống, cảm giác thằng nhóc giống một cây nấm nhỏ ẩn mình trong ánh sáng rừng sâu, hoàn toàn không nhìn thấy khuôn mặt lấp ló phía sau quầy bar, những lời bàn tán, dị nghị của khách hàng đối với thằng nhóc chẳng qua chỉ là tiếng gió thoảng qua tai.

Tôi biết mấy hôm nay bọn Xuyến Xuyến cảm thấy không thoải mái vì từ sáng tới tối tôi cứ ngồi thu lu ở đó, khiến họ không trốn đi đâu được. Thật ra bọn họ đã quá cả nghĩ, vì phần lớn thời gian tôi chỉ ngồi chờ đợi, tâm trí lại đang lang thang đâu đó. Tôi chỉ muốn hạn chế đến nhà chú ba, tôi không muốn gặp Tây Quyết. Nhưng sự đời luôn là vậy, sợ cái gì thì cái đó lại đến. Một tối, cậu ta đến một mình, thằng nhóc Thành Công đang ngồi ở xe tập đi mừng rỡ ngẩng đầu lên cười hớn hở với ông cậu. “Đừng đưa thằng bé đến đây, ở đây không khí không trong lành.” Tây Quyết nói. “Hàng ngày em có thể đến nhà chị trông thằng nhóc đến khi chị về.” “Cám ơn.” Tôi cố tình nói nhẹ nhàng. “Tuyết Bích ngày càng lớn, đêm hôm ở cùng nhà với một người đàn ông như cậu thật không hay chút nào...” “Nói năng lung tung gì thế!” Cậu ta cao giọng. “Cứ thế đi. Tối mai ăn cơm xong em đến nhà chị.” Giọng cậu ta có chút bức tức, nên tôi không tỏ vẻ nữa, tôi vốn muốn hỏi “nếu tối nào cũng đến nhà chị, em không đi gặp Giang Ý à?” – nhưng cuối cùng lại không hỏi. Thật sự là một áp lực quá lớn khi nghe chú ba nói đến bí mật đó, tự nhiên tôi cảm thấy mình không còn quyền để châm chọc, chế giễu cậu ta như trước nữa. Tệ hơn, tôi cũng không còn chế giễu bản thân mình vì đang dần trở nên sợ cậu ta nữa – dường như sự sợ hãi đó là lẽ tất nhiên vậy.

Tôi biết cậu ta và Giang Ý đang chiến tranh lạnh. Không cần chính miệng cậu ta phải nói, mà sáng nào Giang Ý cũng gọi điện cho tôi. Lúc nào cô ta cũng hỏi. “Đông Nghê, hôm nay anh ấy có nói gì với cậu không? Anh ấy không nói gì thật à?” Đương nhiên tôi không nói với cô ấy chuyện Tây Quyết đến đây uống rượu. Tôi đưa cho cậu ta một chai và một chiếc cốc rồi nói. “Muốn uống bao nhiêu thì uống.” Uống hết một cốc, đột nhiên cậu ta cười với tôi. “Hôm nay là sinh nhật em, em 27 tuổi rồi đấy.”

“Đáng chết.” Tôi đâm mạnh vào đầu mình. “Thím ba dạo này vì chuyện của chú ba nên không còn tâm trí để nhớ, nếu không thím ấy đã làm bát mì trường thọ rồi...” Tôi thận trọng giải thích giùm thím ba, thật ra cũng là giải thích cho bản thân mình. “Em biết.” Cậu ta cười thản nhiên. Có thể vì tôi không dám ngược lên nhìn khuôn mặt cậu ta, nên không biết cậu ta đã uống bao nhiêu cốc.

“Thật ra.” Tôi do dự tìm từ ngữ thích hợp. “Thật ra em và Giang Ý cùng đi Bắc Kinh được đấy. Đây là cơ hội hiếm hoi của cô ấy, em cũng... nên nghĩ cho cô ấy một chút. Đừng lo lắng quá chuyện của chú ba, chị đã nghĩ kỹ rồi, nếu quả thật chú ba bị ung thư, chị sẽ gửi Tuyết Bích ở ký túc xá của trường, sau đó đưa Thành Công về sống ở nhà thím ba, dù sao cũng có thể giúp thím được chút gì đó, em không cần phải lo nghĩ nhiều quá như thế.”

Cậu ta không nói không rằng, chỉ thản nhiên cười, dường như đang cười với hình ảnh phản chiếu trên chiếc cốc trong tay.

“Em đừng nghĩ mình có thể cáng đáng hết mọi chuyện.” Tôi nhẹ nhàng thở dài. “Cần gì phải nói thẳng ra chứ.”

“Em không muốn rời xa mọi người, cũng không muốn rời xa trường học cùng đám học sinh mà em đang dạy.” Về mặt cậu ta không cảm xúc.

“Nếu chị là Giang Ý, nghe những lời vừa rồi của em chắc tim sẽ đóng băng mất.” Tôi vô tình di chuột, một bảng excel với những hàng những cột vô tâm vô tính hiện ra. “Giờ cô ấy có một cơ hội tốt như thế, ý em là nếu kết hôn cùng em, cô ấy phải từ bỏ cơ hội đó sao? Liệu có ích kỷ không?”

“Em có bảo cô ấy từ bỏ đâu? Chị đừng nghe một tai như thế.” Cậu ta bực dọc ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn tôi, thật ra trước mặt tôi, rất hiếm khi cậu ta “trẻ con” như thế.

“Thế rốt cuộc em định thế nào?” Quả thật tôi suýt bị vẻ phẫn nộ của cậu ta làm cho cười phá lên.

“Em để cô ấy đi một mình.” Cậu ta lại rót thêm cho mình một cốc. “Việc hôn nhân tạm thời hoãn lại đã, chứ em không nói chia tay, rồi sau đó tính tiếp.” “Sau đó tính tiếp” là câu cửa miệng của cậu ta.

“Tây Quyết.” Thật ra tôi muốn nói “Đáng chết” hoặc “Đồ ngốc”, nhưng kìm lại. “Đó không phải cách giải quyết, điều đó cũng giống như nói với cô ấy rằng cậu muốn kéo dài mọi chuyện, kéo dài đến lúc không thể kéo được nữa thì kết thúc, đúng không? Nếu cậu không nỡ rời xa gia đình này, rời xa Long Thành, thì thà nói một lần dứt khoát, chia tay là xong.”

Cậu ta nhìn tôi cười kỳ quái. “Em không nỡ.” Chai rượu trước mặt cậu ta đã vui đi bốn phần năm, tẻ hơn, tôi phát hiện chai rượu tôi đưa không phải rượu thường mà là rượu mạnh. Nhưng giờ đã muộn, tôi biết, khi cậu ta cười kiểu đó, có nghĩa là đã say. Hồi bé cậu ta thường cười với tôi kiểu ấy, chẳng hạn khi có được một đồ chơi ưa thích, nụ cười ấy lúc nào cũng như vừa hạnh phúc vừa không dám tin đây là sự thật – mỗi khi nhìn thấy tôi đều nổi cáu, xông ra đâm cho cậu ta một cú hoặc đẩy cho ngã bổ chửng. Cậu ta nhìn tôi chăm chú, ánh mắt toát lên vẻ không hiểu, cũng không còn nét cười nữa, nhưng khuôn mặt vẫn đang cười, dường như không thể tin nổi trong giây phút mình đang vui vẻ tự đứng lại ập đến sự ác ý đến vậy.

Tính tình Tây Quyết luôn trầm tĩnh cho dù đang say, có điều cậu ta sẽ dễ cười hơn mà thôi. Dường như tôi nói gì cũng khiến cậu ta vui. Đột nhiên, cậu ta nhìn tôi, nhìn chăm chú vào mắt tôi, mỉm cười, hạ thấp giọng nói. “Chị, em muốn tìm một người phụ nữ coi trọng em hơn tất cả, tình nguyện làm tất cả vì em. Chắc không có phải không? Chỉ có duy nhất một người có thể vì em làm mọi thứ – đó là mẹ em, nếu đến cả mẹ cũng không làm được điều đó, thì cũng đừng hoang tưởng nữa, đừng hy vọng vào bất kỳ một ai khác, đúng không? Nhưng em vẫn muốn kiếm tìm, lúc nào cũng cảm thấy ngộ nhờ có thể gặp được người trong mộng tưởng ấy, em không khổng chế được bản thân mình, chị à, em phải làm sao để thôi không nghĩ thế nữa?” Rồi cậu ta đổ nghiêng người xuống, tì má lên bàn, ngủ thiếp đi. Tôi ngạc nhiên, nhẹ nhàng đưa tay vuốt lên trán, lướt lên những sợi tóc mai, những ngón tay tôi mềm mại, chậm chậm, dịu dàng vuốt qua vành tai cậu ta, tai cậu ấy vẫn mềm như ngày xưa vậy. Hồi đó bà nội thường trêu, vành tai mềm như thế sau này sợ vợ phải biết, cậu ta hùng hổ thể hiện vẻ mặt hung dữ, uy hiếp trong tiếng cười ha hả của mọi người, cậu ta cứ tưởng rằng nghiêng đôi hàm răng bé xíu của mình, thì mọi người sẽ khiếp sợ.

Hồi nhỏ có thời gian tôi thường xuyên bắt nạt cậu ta. Tôi cũng từng rất hận cậu ta. Trước khi vào lớp Một, tôi sống ở nhà bà nội – đó là khoảng thời gian vui vẻ nhất của tôi. Nhưng sau đó, khi Tây Quyết được 3 tuổi, thím hai bị bệnh gan cấp tính gì đó, ông nội nhất định đưa cậu ta về sống cùng vì sợ bị lây nhiễm, bà nội không đủ sức chăm cả hai chúng tôi, nhưng không ngăn được ý của ông nội – kết cục đương nhiên tôi lại bị gửi trả về nhà bố mẹ, trở về sống những tháng ngày bất cứ lúc nào cũng phải chứng kiến việc chén đĩa trong nhà vỡ vụn trước mắt. Hồi đó còn nhỏ nên tôi không biết hận ông nội, chỉ biết hận Tây Quyết. Tôi có rất nhiều chiêu trò để bắt nạt cậu ta, đương nhiên chỉ khi không có mặt người lớn. Chẳng hạn tôi lén xé quyển truyện tranh mà cậu ta thích, sau đó mách bà nội rằng cậu ta tự xé. Hay những lúc bực mình tôi cũng vô cớ mắng cậu ta là “đồ con lợn” – hồi đó dù thế nào cậu ta cũng không thể thắng nổi một đứa ma lanh hơn những ba tuổi, nhưng vấn đề lại nằm ở chỗ, cậu ta không thêm phản kháng, chỉ một loáng sau đã quên bằng mọi thứ, lại lùn cùn chạy theo tôi, mặt mũi hớn hở, mồm liến thoắng gọi “chị Mỹ Mỹ” – hồi đó chúng tôi không phải Đông Ngê và Tây Quyết, mà

Đó là một buổi chiều, Mỹ Mỹ chơi ném dây chun một mình trong sân. Cô bé chợt thấy Mao Mao đang ngồi ngoan ngoãn dưới gốc cây nhìn mình, liền vẫy tay gọi cậu ta đến giúp căng dây chun, một đầu buộc vào cây, đầu kia mắc vào eo cậu ta. Mao Mao đứng thẳng rất nghiêm chỉnh, hai tay nhỏ xíu buông thẳng xuôi theo đùi, nghiêm túc y như đang hành lễ, Mỹ Mỹ quay người lại bắt đầu nhảy, vừa nhảy vừa đọc những bài đồng dao, bất thành linh quay người lại phát hiện Mao Mao vẫn đang đứng nghiêm trang như thế, đến chớp mắt cũng không dám, không hiểu sao vẻ mặt ấy lại khiến Mỹ Mỹ bức mình đến thế, cô bé dừng lại quát. “Đồ ngốc, bảo không được động dây, sao không nghe lời hả?” Mao Mao không nói không rằng, cố hết sức đứng một cách nghiêm trang nhất, thẳng đến nỗi cái bụng nhỏ lòi hẳn ra, mồm mím chặt. Mỹ Mỹ lại quay người nhảy, miệng đọc mấy câu đồng dao. *“Bóng da nhỏ, hương tiêu lê, hoa Mã lan nở, hai mươi mốt...”* rồi lại bất thành linh quay lại đến trước mặt Mao Mao. “Con lợn ngốc nghếch, bảo cậu phải đứng im cơ mà, đúng là đồ ngốc!” Chưa hả giận, cô bé còn đưa tay ra giật tóc của Mao Mao. Cơ thể nhỏ bé của cậu ta lắc lư theo tay Mỹ Mỹ, cậu mím môi, nước mắt lưng tròng, vẫn đứng nghiêm trang. “Em có động dây đâu.” Giọng cậu ta rất nhỏ, nhưng rất dũng cảm. Mỹ Mỹ sững người một lát, cô bé hận Mao Mao cãi lại một cách quật cường như thế, hận Mao Mao lúc nào cũng nhẫn nhịn chịu đựng mình, hận Mao Mao ngốc nghếch đứng nghiêm trang giữ dây chun cho cô bé, không động dây, đến thở mạnh cũng không dám. Cô cũng hận Mao Mao đến tận lúc này vẫn không nói một câu. “Em không chơi với chị nữa.” Thật ra lòng hận thù ác ý đầy phức tạp ấy kéo dài rất nhiều năm, đến tận bây giờ, cô bé Mỹ Mỹ 30 tuổi đời vẫn không hiểu vì sao lại thế. Cô bé chỉ biết rằng lồng ngực bé nhỏ của cô đang bị ép chặt đến muốn nổ tung, vì thế cần phải làm một thứ gì đó. Cô bé lao về phòng, rồi lại xông ra, không thèm để ý đến Mao Mao nữa, nhảy thật mạnh trên sợi dây khiến nó rung rất mạnh, như một cọng bún không xương lắc lư điên cuồng dưới gốc cây. Vừa hay lúc đó cô bé rút từ trong túi ra một cây kéo – cô chạy về phòng để lấy cái đó – vừa chạy đến bên cái cây, cắt một nhát lên dây chun, vừa kêu lên sung sướng. “Đã bảo mà không được động dây rồi cơ mà!” Giọng nói đầy vẻ tự mãn, vui thú, như đang dạy bảo vậy.

Nhát cắt đó dường như đã giúp cho linh hồn hung bạo ẩn sâu trong sợi dây chun được phóng thích. Nó găm thét thoát khỏi thân cây, bay lên, sự mềm dẻo hiền hòa ban nãy giờ tràn ngập sát khí, đổ chụp lên người Mao Mao. Một tiếng kêu đánh gọn vang lên, dây chun quất mạnh lên người Mao Mao, rồi lại trở thành đồng dây mềm như bún, chất đầy dưới chân Mao Mao. Trên cơ thể cậu bé xuất hiện thêm nhiều nốt đỏ đỏ, từ sống mũi đến cằm, rồi đến xương quai xanh, mu bàn tay chỗ nào cũng có. Hai đứa đều sợ đến xanh mặt. Khi chúng ngơ ngác nhìn nhau, Mỹ Mỹ vẫn không quên len lén cắt chiếc kéo nhỏ vào trong túi. Khi Mao Mao khóc rống lên, Mỹ Mỹ cũng khóc theo, cô bé không ngờ mọi chuyện lại như thế, vừa khóc, cô bé vừa gào lên. “Chị đã bảo em không được động dây, không được rung lắc cơ mà – em thấy chưa, dây chun đứt rồi đấy, hài lòng chưa...” Khi thấy tiếng bà nội hỏi han, cô bé lại càng khóc thê thảm hơn, giơ hai tay lao về phía bà – cũng may đó là bà chứ không phải ông nội. “Bà nội ơi...” Cô bé khóc tức tưởi. “Dây chun đứt rồi, nó bay lên...” Bà nội vội vàng ôm hai đứa cháu vào lòng, xem kỹ khuôn mặt của Mao Mao. “Không sao, không sao, sợ lắm rồi phải không? Tại dây chun không chắc, không phải tại chị cũng không phải tại Mao Mao, ngoan nào, không bị bắn vào mắt là may rồi...” Vừa nói bà vừa dùng bàn tay nhăn nheo của mình vỗ về cậu bé.

Khóc lóc một hồi, bà nội dắt cậu ta vào nhà để bôi thuốc, ở phòng bên cạnh, Mỹ Mỹ nghe thấy tiếng sụt sịt của Mao Mao. Sau đó lại thấy cậu bé lúi thủi đi ra, mắt mũi vẫn đỏ hoe, nhưng đã cười toé toét cùng Mỹ Mỹ, cậu ta chạy lên cầm lấy tay cô gọi “chị” như chưa hề xảy ra chuyện gì. Lúc đó Mỹ Mỹ cũng không cự tuyệt, nhẹ nhàng cầm bàn tay nhỏ xíu của cậu ta trong tay mình. Thật ra cô bé biết, dù có ghét bỏ Mao Mao thế nào, cô bé vẫn là người cần cậu ta hơn ai hết.

Tôi làm sao có thể giải thích cho Giang Ý hiểu được điều đó chứ? Sao tôi có thể nói cho người khác hiểu được điều này?

Trong quán chỉ còn lại ba người khách, Thành Công cũng đã ngủ ngon trong làn nôi giữa một đồng chén đĩa ngổn ngang, khuôn mặt thẳng nhóc sạch sẽ, trong sáng như những cánh hoa. Tôi lấy một khăn trải bàn mới giặt sấy sạch sẽ đắp lên người Tây Quyết vì chỗ cậu ta ngồi ngủ bị điều hòa chiếu thẳng tới, hai cánh tay lộ ra khỏi chiếc áo phông cộc tay rất lạnh. Tôi cẩn thận choàng chiếc khăn lên, quấn hai tay cậu vào trong. Khăn trải bàn vẫn còn hơi ấm của máy sấy. Ngó nhìn xung quanh, ai cũng đang bận, chắc chẳng ai chú ý đến tôi, vì thế tôi khom người xuống, dán ngực mình vào lưng cậu ta, má áp vào tóc người mùi dầu gội đầu của nam giới. “Em ấm chưa?” Tôi thầm hỏi, không phải hỏi Tây Quyết, mà hỏi Mao Mao.

“Cô chủ, muộn thế này rồi...” Không hiểu có phải mấy hôm nay sắc mặt của tôi khó dăm dăm hay không mà trong quán không ai chủ động đến bắt chuyện, trừ Lãnh Sam.

“Cậu ta phải làm sao nhỉ?” Tôi nhìn Tây Quyết đang ngủ rất ngon.

“Thế này vậy, tôi sẽ dìu anh ấy lên xe cô rồi đưa hai người về.” Cậu ta buông cái hộp trong tay xuống, nhẹ nhàng lay lay Tây Quyết mấy cái, sau đó thì thầm gì đó vào tai cậu ta, Tây Quyết ngoan ngoãn nghe lời đứng dậy. “Đúng rồi.” Lãnh Sam thể hiện giọng điệu “người lớn” hiếm thấy. “Tốt lắm, giờ quay về bên trái, anh chưa uống hết rượu kia, sao lại ngủ được chứ? Giờ em đưa anh đi uống tiếp – nào bên phải, bên phải nhiều rượu lắm.”

“May mà có cậu.” Tôi ngồi ở ghế phụ nhìn hàng đèn đường, rồi quay mặt lại nhìn khuôn mặt cậu ta. “Sao cậu lại nghĩ ra cái trò ‘bên phải còn nhiều rượu lắm’ thế?”

“Tôi thường xuyên dỗ dành mấy người uống rượu lên giường kiểu ấy, không phải lần nào cũng hiệu nghiệm, nhưng nói chung là dùng ổn.” Cậu ta không nhìn tôi, mà tự cười.

“Ký túc nam thường xuyên có người say rượu chứ?” Tôi lơ đãng hỏi, thật ra cũng không định nghe cậu ta trả lời.

“Có mẹ tôi.” Cậu ta chần chừ một lát rồi mới đáp, tôi quên mất cậu ta là người không biết nói lảng đi những vấn đề không muốn nói. “Ý tôi nói, người thường xuyên uống rượu say là mẹ tôi.”

“Ồ.” Tôi cười. “Tôi cứ tưởng cậu là con cái nhà lành kia.”

“Bà ấy là người tốt.” Cậu ta vẫn rất thật thà. “Chỉ là quá ham chơi thôi. Một mình nuôi tôi khôn lớn, không phải bà ấy không muốn kết hôn, nhưng vì lúc nào cũng cặp kè với những người đàn ông không ra gì, dù là mẹ tôi, nhưng...” Cậu ta nhìn tôi xấu hổ, cười ngượng ngịu. “Có lẽ về điều này, bà ấy có chút ngốc nghếch, người ta nói gì bà ấy cũng tin, khi vui liền dốc hết ruột gan ra, chịu thiệt thòi bao lần mà vẫn không thông minh thêm tí nào, hết cách, rồi lại sinh ra thói quen uống rượu một mình.” Xe đi chậm lại, đèn đỏ đằng xa giống như con dã thú độc nhãn, đang bình thản ngắm nhìn một đoàn sâu bọ, côn trùng bị mình chặn lại.

“Chắc mẹ cậu hồi trẻ đẹp lắm nhỉ?” Tôi thản nhiên hỏi, tiếng thở nặng nhọc của Tây Quyết vọng lên từ ghế sau.

“Ồ, sao cô chủ biết?” Cậu ta kinh ngạc nhìn tôi. Tôi định nói. “Vì người ta hay nói con trai thường giống mẹ.” Nhưng cuối cùng lại thôi.

“Vì đa phần phụ nữ hay kết giao với những người đàn ông xấu, đều là người đẹp.”

“Giờ bà ấy vẫn rất đẹp.” Hai bàn tay Lãnh Sam nắm chặt vô lăng, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn. “Khi tôi còn nhỏ, bà ấy thích khiêu vũ vô cùng, đem tôi theo khắp vũ trường lớn nhỏ nơi chúng tôi sống. Những người muốn mời mẹ tôi cùng nhảy xếp hàng dài. Bà ấy bảo từ khi tôi chưa tròn tuổi đã cắp theo tôi đi vũ trường rồi, lúc đó tôi còn ngồi chưa vững, bà ấy phải lấy một dây vải buộc tôi ngồi vào ghế. Cứ vậy bao nhiêu năm, sau đó bà ấy không làm ở trại giam nữa, tham gia một cuộc thi nghiệp dư gì đó và nổi tiếng, rồi trở thành một giáo viên dạy khiêu vũ quốc tế, tôi thích ngắm bà ấy nhảy rum-ba nhất.”

Khi nói những chuyện đó, vẻ mặt cậu ta không giống bình thường, nét mặt không cười, nhưng trong ngữ điệu lại có. Chiếc xe trước mặt không hiểu sao đột nhiên giảm tốc độ, vì phải tập trung nên một tia sáng lóe lên trong mắt cậu ta, khuôn mặt dường như sáng bừng lên trong chốc lát. Đàn ông đẹp nhất là khi tập trung tinh thần, mà cũng không phải chỉ có đàn ông, ai cũng vậy.

“Chắc cậu là niềm tự hào lớn nhất của mẹ cậu, đúng không?” Nghiêng đầu xem cậu ta nói chuyện khiến cổ tôi khá mỏi, vì thế tôi không nhìn nữa, lơ đãng không nhìn cố định một thứ gì trước mặt.

“Cũng tạm tạm.” Cậu ta cười.

“Tôi ngưỡng mộ bà ấy.” Giọng tôi khô khốc. “Dù khi cậu còn bé bà ấy rất vất vả, nhưng rất cuộc cũng có ngày cảm thấy thật xứng đáng. Còn tôi, dù Thành Công có lớn cũng vẫn mãi là một đứa trẻ. Tôi không bao giờ được như mẹ cậu, có thể khoe khoang về con của mình.”

“Nhưng sau này khi cậu ấy lớn lên sẽ cảm thấy tự hào vì có một người mẹ trẻ xinh đẹp đến vậy, sẽ đi khoe với những người bình thường khác, cô chủ, tôi nói đúng không?”

Tôi sững sờ hồi lâu, nhiều cảm xúc đan xen khiến tôi cười gượng gạo. “Cậu nói đúng lắm Lãnh Sam, người ta phải luôn hướng đến cái nhìn tích cực, tái ông thất mã, trong họa có phúc, trong phúc có họa. Tôi phải học tập cậu mới được.”

Cậu ta nhìn tôi nghi hoặc. “Cô nói gì thế, thành ngữ à?”

“Tái ông mất ngựa, trong họa có phúc.” Tôi trừng mắt nhìn cậu ta. “Cậu chưa từng nghe câu này sao?”

Cậu ta lắc đầu thiếu não. “Cô chủ, khi nói chuyện với tôi, xin cô hạn chế tối đa dùng thành ngữ nhé. Tôi không hiểu mấy cái đó đâu... Đương nhiên những thành ngữ đơn giản thì tôi biết, chẳng hạn...”

“Chắc cậu chỉ nghe hiểu những câu như ‘mừng vui hơn hờ’ thôi, còn những câu thành ngữ khó khác nghe không hiểu, phải không?” Tôi cố gắng kìm chế cơn buồn cười chuẩn bị bật ra khỏi cổ họng.

“Nhưng...” Cậu ta lại chuẩn bị vướng vào một vấn đề khác. “‘Vui mừng hơn hờ’ có được coi là thành ngữ không?”

“Sao không chứ?” Tôi đùa cậu ta.

“Hình như không phải, không phải cứ câu nào vắn vắn bốn chữ đều là thành ngữ đâu, đúng không cô chủ. Nếu không câu ‘cái con mẹ mày’ cũng bốn chữ đấy, cũng coi là thành ngữ à.”

Tôi không nhịn nổi cười khiến Thành Công thức giấc, cậu nhóc ngơ ngác mở mắt nhìn, dường như đang tận hưởng sự ngả nghiêng, ngật nghiêng của tôi. Tôi mãi cười, không chú ý chung cư của mình đang dần dần hiện ra trước mặt.

“Cô chủ.” Tiếng mở đai an toàn giống như tiếng các khớp xương nhức mỏi. “Tôi có thể hỏi cô một câu được không?”

“Được chứ.” Tôi ngó quanh tìm điện thoại.

“Liệu cô có ngại khi bạn trai nhỏ tuổi hơn mình không?” Cậu ta quay mặt lại, sống mũi cao vút tạo nên hai bóng mờ thẳng tắp, che khuất đi ánh mắt.

“Nhỏ bao nhiêu?” Ánh mắt tôi nhìn đi chỗ khác một giây, rồi chậm chậm dừng trên khuôn mặt cậu ta.

“Chẳng hạn, nhỏ bằng tuổi tôi?”

Khi chú ba được đưa vào phòng phẫu thuật, ba chúng tôi: tôi, Tây Quyết và Nam Âm ra sức

vẫy tay như chú ba chuẩn bị một chuyến đi xa. Mẹ kiếp, sao lại nói những lời xui xẻo thế nhỉ? Ý của tôi chỉ là chúng tôi như đang ở ga tàu hoặc sân bay mà thôi. Về mặt chú ba lập tức thoáng có chút xấu hổ, ngại ngùng, trông chú trẻ ra vài tuổi. Thím ba ngồi lặng lẽ, tôi sà xuống bên cạnh nắm tay, nhưng thím giật ra. Tôi đưa mắt ra hiệu Nam Âm, muốn con bé nói gì đó an ủi thím, nhưng hình như con bé cảm thấy ngại, chỉ ngồi lặng lẽ bên cạnh, dường như muốn gục đầu vào lòng thím.

“Nam Âm.” Giọng thím khẩn cầu. “Đừng động vào mẹ, để mẹ yên.”

Cơ thể thím ba như biến thành thứ đồ vật mong manh mỏng cảm, dễ vỡ, cố tránh một cách vô thức mọi sự va chạm để giữ sự thăng bằng mà chỉ thím mới có thể cảm nhận được. Nam Âm hiểu tâm trạng hiện giờ của thím, nhìn khuôn mặt mẹ rồi chậm chậm thở dài. Giờ đây, con bé ngày càng biết thở dài, đã nắm được nhiều tinh túy của cuộc sống, không hiểu đây là chuyện đáng vui hay buồn. Tối hôm chú ba có chỉ định phẫu thuật, mọi người mới nói toàn bộ sự việc cho Nam Âm biết. Con bé cũng làm ra vẻ bất ngờ, nước mắt giàn giụa ôm chú ba thật chặt, vẫn nói giọng nũng nịu quen thuộc. “Chắc chắn không có chuyện gì xảy ra đâu, con nói không là không mà, thật đấy bố ạ, trước khi có việc xấu xảy ra kiểu gì trong lòng con cũng hồi hộp, nôn nao lắm, nhưng lần này chẳng có cảm giác gì cả, bố phải tin vào giác quan thứ sáu của con.”

Màn hình tivi bị chúng tôi lãng quên đang chiếu lễ khai mạc thể vận hội Olympic, từng đợt pháo hoa rực rỡ được bắn lên, bầu trời Bắc Kinh trở thành một con chim khổng tước khổng lồ đang thỏa sức bay lượn.

Tây Quyết và Nam Âm ngồi cạnh nhau trên ghế đối diện. Tây Quyết khế khàng nói. “Thím ba, cháu ra cổng viện mua cho thím cốc sữa đậu nành nhé? Từ sáng đến giờ thím chưa ăn gì cả.” Thím ba lắc đầu. “Không cần đâu, thím không muốn ăn mà cổ nuốt dạ dày sẽ bị trào ngược đấy.” Một tia sợ hãi nhỏ nhoi lướt qua ánh mắt thím, tôi nghĩ có lẽ vì vô tình nhắc đến chữ “dạ dày” nên khiến thím khó chịu. Tô Viễn Trí rất biết điều đứng dưới cột nhà cách chúng tôi khá xa. Tôi phát hiện, thỉnh thoảng Nam Âm lại nhìn cậu ta tha thiết. Tây Quyết quay qua hỏi Tuyết Bích. “Cháu đói không?” Cô bé ngại ngùng một lúc rồi gật đầu thật mạnh.

Giang Ý nhần tin. “Tớ có việc phải ra ngoại thành, chiều mới về, khi nào phẫu thuật xong nhớ thông báo cho tớ kết quả nhé.” Tin đó chỉ gửi cho mình tôi – tôi nghĩ quan hệ giữa họ đạo này thế nào nhìn là hiểu. Cửa phòng mổ đột nhiên mở ra, khoảnh khắc ấy tôi cảm giác không phải sự thật. Tây Quyết phản ứng nhanh nhất, lập tức đứng phắt dậy bước tới. “Bác sĩ.” Vị bác sĩ vừa vội vàng bước đi vừa phất tay một cách dứt khoát. “Vẫn chưa có kết quả, tôi mang mẫu đi xét nghiệm thôi.”

Cánh cửa phòng mổ như có sức hút dán chặt ánh mắt của thím ba, dù nó đã được đóng chặt lại, nhưng thím vẫn không rời mắt khỏi đó. Dường như oxy lướt qua lồng ngực thím sợ hãi đến nỗi co cụm lại thành một trận cuồng bão, ánh mắt thím biến thành những miếng thủy tinh mỏng mảnh bị cơn gió thổi tung kêu loảng xoảng. “Đông Nghe.” Thím hỏi mà không nhìn tôi. “Đứa bé đâu?” “Thím yên tâm, hôm nay Trần Yên trông cả thằng bé và Bắc Bắc.” Thím ba máy móc gật đầu, thật ra thím chỉ muốn nói gì đó để thử kéo mình về với thực tại.

Ngọn đèn trong phòng mổ đã tắt. Đáng chết thật, sao nó không hề giống trên phim chứ? Đến ánh sáng cũng mờ mịt, làm sao tạo được sự tôn nghiêm cho việc nắm quyền sinh sát trong tay được chứ? Đúng lúc đó, tôi thấy chú ba được đẩy ra, tôi chậm chạp chạy theo mọi người, cảm giác mình đang ngây người đứng nhìn chú ba mắt nhắm nghiền nằm trên chiếc giường đẩy trắng toát. Đó là chú ba ư? Hình như không giống. Sao những người nằm trong bệnh viện mắt nhắm nghiền lúc nào cũng khác với sự tưởng tượng của tôi thế nhỉ? Ông là ai? Là ông sao? Ông lại đến ư? Xin ông hãy buông tha cho tôi, đứng xa chú ba một chút... Tôi hần học lắc mạnh đầu, vừa hay nghe thấy tiếng bác sĩ. “Ca mổ rất thành công, đã xác định được đó không phải u ác tính, chúng tôi đã cắt bỏ nó đi rồi, giờ chỉ cần an dưỡng, phục hồi sức khỏe thôi...”

Tôi nghe thấy tiếng Nam Âm đầu tiên. “Mẹ... mẹ ơi, mẹ thấy con nói đúng không, con nói bố không sao mà, con biết bố chắc chắn không sao!” Con bé mừng rỡ đến nỗi quên hết tất cả, ôm chầm lấy Tô Viễn Trí, nhưng lúc này không ai mắng mỏ. Sau đó con bé vừa lần lượt ôm chặt

tùng người, vừa hơn hờ lắm lắm. “Tốt quá... tốt quá cơ... thế là tối nay mình có thể yên tâm, thoải mái để xem thể vận hội rồi, mình lại có thể giống như trước tha hồ buôn điện thoại với tụi cùng phòng, nửa đêm cũng có thể lợ mợ úp mỳ tôm, có thể thức suốt đêm trước hôm thi, có thể thích dạo phố thì dạo, thích mua quần áo thì mua, hay vẫn có thể tha hồ cãi nhau, gây gổ với ông xã bởi bố không sao nữa rồi, bố sẽ không chết! Không có gì thay đổi cả, không cần phải thay đổi gì hết, tất cả vẫn như cũ... Cám ơn ông Trời nhiều lắm, suốt đời này con xin cám ơn ông...”

Cơ thể đầy đặn của con bé bất ngờ nhào vào lòng tôi như một khối thép, mạnh mẽ truyền niềm vui sướng, hạnh phúc ấy lan tỏa ra bầu không khí xung quanh. “Chị... chị à.” Con bé run rẩy nói. “Mai em mời chị ăn cơm, chị nhớ đấy, nhất định phải để em trả tiền...” Sau đó lại bố nhào sang Tây Quyết. “Anh cho em mượn tiền nhé, em cần phải mời tất cả mọi người đi ăn! Em quý anh lắm lắm!”

Đương nhiên em phải cám ơn ông Trời. Tôi không hiểu về mặt tôi lúc đó thế nào, thậm chí quên không khống chế cảm xúc. Đương nhiên, em phải yêu ông Trời suốt đời, vì ông ta chỉ thuộc về một mình em mà thôi. Sao lúc nào em cũng được hạnh phúc thế? Sao em có thể có được nhiều thứ đến thế? Sao ông Trời không nỡ đích thân hủy hoại của em một số thứ? Tại sao? Sao lúc nào em cũng nhận được niềm vui? Sao em mở bất kỳ một cái hộp nào cũng đều chứa những phần quà, còn chị thì không bao giờ được vậy? Tại sao... Đáng ghét thật, ngay đến chuyện trước mắt đây thôi, tại sao trận kinh hồn bạt vía của bố em phút chốc đã chuyển nguy thành an? Sao đến sinh tử ly biệt lẽ thường của thế gian này em cũng có thể tránh né được?

Trịnh Đông Ngê – mày điên thật rồi.

Tôi ngồi phịch xuống, khi dựa lưng vào bức tường lạnh toát mới cảm giác cơn ớn lạnh ập đến. Tôi vớ chai nước suối của Tuyết Bích, mở nắp uống vội vàng, dường như uống một hơi cạn sạch trở thành nhiệm vụ cuối cùng của đời mình vậy. “Chị khó chịu ở đâu thế?” Tây Quyết quay qua nắm lấy bả vai tôi. “Không có gì.” Tôi gương cười. “Chắc lúc này căng thẳng quá, giờ thở phào nhẹ nhõm nên hơi váng đầu.” “Thế em đưa chị về nhà trước nhé.” “Không cần, làm gì đến nỗi thế?” Tôi bực bội hất tay cậu ta. “Không cần em quan tâm.”

Phía đầu hành lang chú út đang mờ mờ nhể nhại chạy đến, đúng lúc gặp cảnh vui vẻ đó, vừa chạy vừa lau mồ hôi. “Xin lỗi... xin lỗi, hôm nay lạ quá, chẳng gọi được cái taxi nào cả...” Thím ba lên tiếng. “Bảo chú thi lấy bằng lái xe từ lâu rồi mà chú không nghe, đáng đời!” Từ “đáng đời” đó được thím nói ra bằng giọng trầm bổng đầy sức sống, dường như bao nhiêu căng thẳng, lo âu cùng những niềm vui sướng vỡ òa đều hòa quyện lại, gói vào trong đó. “Không phải.” Chú út ngồi phịch xuống, ghé bống rung lên. “Khu phố nhà em không sao, em phải đến khu phố cũ để đón chị dâu mà – từ nhà chị ấy ra không tài nào tìm nổi một chiếc taxi, đúng là tức chết đi được.”

Chú ấy nói gì chứ?

Mẹ tôi dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người, bà ấy không chạy như chú út mà thong thả, khuôn mặt trông rất hồng hào. Có điều chiếc áo mặc trên người không hiểu bà ta lượm lặt được từ cửa hàng thu mua phế phẩm nào – xấu hổ chết đi được. Tiền tôi đưa không hiểu bà ta đã vứt đi đâu? Trùng hợp thay, đúng lúc ấy tôi nghe thấy bà ta hừ mũi, nhìn tôi nói. “Sao lúc nào cô cũng ăn mặc thế nhỉ? Đoan trang một chút có được không, 30 tuổi rồi đấy, đừng có lúc nào cũng giống như con hồ ly thế kia.” Tôi đứng phắt dậy, không, không phải tôi muốn cãi nhau với bà ta, tôi đã mệt mỏi lắm rồi, tôi chỉ muốn đứng cách xa bà ta một chút mà thôi, khi ngồi cạnh, cánh tay bà ta chạm vào tôi, sự tiếp xúc da thịt ấy khiến tôi sồn da gà.

“Anh ấy không sao, không sao cả.” Thím ba hờn hậu cười nói. “Trời nóng nực thế này mà bắt chị lặn lội xa xôi.”

“Tôi biết không sao mà.” Mẹ tôi giọng chắc nịch. “Chú ấy là người tốt, người tốt sẽ có phúc lớn.”

Có mắt nhìn đấy, tôi đồng ý, nếu so với chú ba thì ông chồng của bà thật sự đáng chết. Bất

ngờ bà túm góc áo tôi, rồi đứng dậy. Khi mọi người lục tục đi vào phòng bệnh trước mặt tôi, bà ta ghé sát tai tôi, thấp giọng nói. “Tôi nhìn thấy bố cô đấy. Cô có nhìn thấy không? Lúc này ở cạnh cánh cửa phòng phẫu thuật ấy, giờ ông ấy đến góc cầu thang – ông ấy lo cho chú ba.”

Tôi khinh bỉ quay mặt lại nhìn vào đôi mắt ngày càng mờ đục của bà ta. “Trước khi đi bà không chịu đánh răng sao, mồm toàn mùi hành.” Sau đó tôi chạy thực mạng ra phía đầu hành lang.

Khi cố sức để chạy, những bậc cầu thang dường như biến thành những quân bài dàn ra, xếp vào lòng bàn tay ma quái của tên phù thủy. Những bậc cầu thang mỏng dần, mỏng dần, mỏng đến nỗi hầu như bạn quên hẳn sự tồn tại của nó. Tôi chạy hết tốc lực, tôi cũng biết mình có thể đi cầu thang máy, nhưng cái cầu thang máy chết tiệt lại không có hỏ ý, tôi ấn không biết bao nhiêu lần đến suýt vỡ cả nút gọi mà nó vẫn mãi dừng ở tầng 11, kiên quyết không xuống – vì vậy tôi phải chạy. Xui xẻo thật, hôm nay thời tiết nóng bức vậy sao? Không phải tôi nằm mơ, vậy sao cảm giác ngột ngạt khó thở ấy lại ập đến cơ chứ? Tôi va phải không biết bao nhiêu người, có người chửi với theo sau lưng. “Ma đuổi à?” Đúng, có ma thật, bạn tin không?

Cuối cùng, tôi cũng vượt qua được những bậc cầu thang tưởng chừng dài vô tận như những lời chửi rủa. Đại sảnh nhốn nháo người qua lại, trông ai cũng xấu xí, nhưng họ lại điềm nhiên, bình thản đi qua đi lại mà hoàn toàn không hề biết mình có bộ dạng thảm hại như vậy. Ánh nắng chói chang xuyên qua giếng trời bằng thủy tinh rất lớn, chiếu xuống tận chân mọi người. Những chùm sáng lóa trên nền gạch granit ấy cũng là do ánh nắng sao? Bước lên chắc nóng lắm nhỉ. Một bàn tay chắc nịch đặt mạnh lên vai tôi. “Cô chủ, cô muốn đi đâu?”

Cậu ta lắc tôi liên tục, cơ thể tôi lúc này không còn giống một quả khinh khí cầu đang muốn bay lên không trung nữa, mặt đất cuối cùng cũng trở lại là mặt đất, không còn là đầm lầy nhầy nhụa ảo giác của những con người xa lạ. Cuối cùng tôi cũng cảm giác được lực hút của Trái đất trên đôi chân đang đứng vững vàng của mình. Ánh mắt lo lắng của Lãnh Sam vô tình đậu trên khuôn ngực đang phập phồng của tôi, cậu nhóc đáng thương không biết phải nói sao, chỉ biết liên tục lay tôi. “Cô chủ, rốt cuộc cô bị sao thế?”

Sau đó chúng tôi cùng bước ra vườn hoa trong khuôn viên bệnh viện, tôi ngồi cạnh một khóm cây, thất thần nhìn xuống bóng mình dưới chân. “Cô khó chịu ở đâu à?” Cậu ta quỳ xuống ngó tôi lom lom, hai đầu gối quần bò mài chạm vào tôi. Tôi khẽ lắc đầu. “Không, chắc do thời tiết nóng quá nên lúc này có chút vầng đầu, giờ tôi khỏi rồi. Sao cậu lại ở đây?” Bàn tay cậu ta tần ngần một chút rồi lại đặt trên đầu gối. “Tôi... tôi đợi cô.” “Đợi tôi làm gì?” Tôi cười méo mồm. “Tôi nghe bọn Xuyên Xuyên nói hôm nay nhà cô có người phải phẫu thuật, họ nói tối qua cô thông báo nhưng hôm qua tôi không đi làm nên không biết.” Cậu ta chăm chú nhìn tôi. “Cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi. Tôi hỏi cậu đến tìm tôi làm gì?” Dường như chuẩn bị tuyên bố một quyết định trọng đại, cậu ta nói. “Tôi cũng không biết, chỉ là tôi muốn nhìn thấy cô mà thôi. Bệnh viện này rộng quá, tôi tìm mãi mà không thấy cô, đang thất vọng... thì lại gặp cô.” Dưới ánh nắng chói chang của mùa hè, hai cánh tay của cậu ta rần rỏ, căng tròn như muốn xé toạc lớp da – hồi xưa bố tôi cũng có đôi cánh tay tuyệt vời như thế.

“Ngốc quá.” Tôi vỗ nhẹ vào đầu cậu ta, những sợi tóc cứng như đinh đâm vào lòng bàn tay tôi. “Không biết gọi điện thoại cho tôi à?” Cậu ta cười. “Tôi cũng định gọi, nhưng lại sợ cô không vui.” Sau đó cậu ta ngượng ngùng đứng phắt dậy chạy biến đi, những bước chân chạy tự do, thoải mái như đang lao mình trên một thảo nguyên mênh mông, rộng lớn. Tôi biết mọi người xung quanh đang đổ dồn vào bóng dáng của cậu ta. Một lúc sau quay lại, trên tay cậu ta là một chai nước và gói khăn ướt chưa bóc. “Cô chủ dùng đi, trời nóng quá.” Tôi vừa xé túi khăn ướt vừa cười, rút ra một tờ. “Ngốc ạ, chạy đến mồ hôi ướt đầm thế này mà cũng không biết lấy khăn ướt ra mà lau.” Cậu ta vẫn cười xấu hổ như thường lệ. “Không ạ, tôi không nghĩ ra, vì bình thường đều lau bằng áo.”

Rồi cậu ta lại ngồi xuống bên cạnh tôi, có vẻ như vậy cậu ta sẽ có lý do chính đáng để không phải nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Cô chủ.” Cậu ta chậm rãi nói. “Người nhà phải làm phẫu thuật của cô chắc tình hình... tình

hình chắc không được tốt lắm phải không? Trông sắc mặt cô tồi tệ quá – nhưng cô cũng không nên...”

“Đoán sai rồi.” Tôi cười ngắt lời cậu ta. “Tình hình người nhà tôi rất tốt, không bị nguy hiểm gì cả.”

“Ồ.” Cậu ta cười rạng rỡ. “Thế thì tốt, chúng ta đi ăn mừng nhé? Tối nay tôi phải đi làm, vậy ngày mai... ngày mai đi xem phim nhé?”

“Lãnh Sam.” Tôi ngẩng mặt lên, nghiêm mặt nhìn cậu ta. “Những lời cậu nói hôm đó chắc quên rồi nhỉ. Lúc đó chắc cậu nhất thời rung động, tôi biết mà.” Tôi quay mặt đi, hơi thở của cậu ta man mát bên tai tôi, nhưng vẫn không nói không rằng, tôi đành tiếp tục. “Tôi biết cậu rất tốt, nhưng chẳng qua cậu chỉ muốn thử cảm giác mới mà thôi... E rằng đến chính cậu cũng không biết, những cảm giác mới lạ rồi cũng sẽ qua đi, sau đó, chúng ta đều phải trở về với hiện thực, đến lúc đó thì đã muộn, chỉ có thể trở thành kẻ thù của nhau mà thôi, cậu hiểu không? Hận thù giữa nam nữ khủng khiếp vô cùng, đáng sợ vô cùng, tôi không muốn trở thành kẻ thù của cậu. Cậu rất đáng mến, tôi cũng không tưởng tượng nổi ở trong vòng tay tôi, cậu sẽ học được cách hận người khác thế nào. Cậu nên đi tìm người con gái thích hợp với mình, cùng độ tuổi, giống như bọn Xuyên Xuyên ấy...” Sau đó tôi lại lắc đầu. “Không, mấy cô bé ở quán cũng không thích hợp với cậu, cậu và họ không chung đường, không chung ý tưởng, biết đâu cậu lại hại họ cũng nên. Cậu nên về trường tìm những cô gái cùng học giống mình, đúng rồi, giống Nam Âm nhà chúng tôi. Thật ra nếu Nam Âm hiện còn độc thân thì tôi đã tác thành cho hai đứa rồi đấy. Hai đứa đứng cạnh nhau mới thật là kim đồng ngọc nữ. Lãnh Sam, cậu đừng im lặng thế, có hiểu tôi nói gì không hả?”

Cậu ta chỉ lắc đầu, mãi lâu sau mới nhả được một câu. “Tôi chỉ thích cô, không thích mấy cô như Xuyên Xuyên, cũng không thích Nam Âm, như vậy có phiền ai không?”

“Sao cậu không chịu hiểu nhỉ?” Tôi không nhẫn nhịn được nữa. “Cậu đúng là thằng trẻ con.”

“Tôi không phải trẻ con!” Cậu ta lớn tiếng, ánh mắt sâu hun hút, đến mức có thể cuốn con người ta vào đó.

“Cậu phải để tôi nói bao nhiêu lần mới chịu hiểu?” Tôi thở dài, cuối cùng nói. “Cậu nhất định ép tôi phải nói những lời khó nghe nhất ra phải không? Được, tôi nói, tôi không xứng với cậu, được chưa?” Tôi thầm nghĩ rằng, sau đó tự cười chế giễu bản thân, nói ra sự thật khó khăn đến thế sao?

“Tôi không cho phép cô nói thế!” Cậu ta nổi giận nhìn tôi, sau đó dường như không biết nên đặt tay ở đâu, đành hùng hổ ôm chặt lấy tôi, chặt đến nỗi cột sống tôi như muốn gãy đôi. “Tôi luôn thấy cô tốt, tốt hơn tất cả những người khác, tôi muốn được ở bên cô, được bên cạnh cô, ngoài cô ra còn cả Tuyết Bích, cả Thành Công và Khả Lạc... Tôi muốn trở thành bố của chúng!”

“Lãnh Sam...” Lòng tôi dấy lên một niềm đau thương. “Nếu mẹ cậu biết cậu yêu một người phụ nữ giống bà ta hồi trẻ, bà ấy sẽ đau lòng lắm đấy.”

“Nói linh tinh!” Tim cậu ta đập thành thịch. “Mẹ tôi không bao giờ tự coi thường bản thân, cô cũng không được phép như thế, để tôi ôm cô một lát...” Giọng cậu ta nhỏ dần, thì thầm bên tai tôi. “Lần đầu gặp tôi đã thích cô rồi, cũng không hiểu vì sao. Thật ra hôm đó tôi đi phỏng vấn làm gia sư, nhưng sau đó, tôi thấy cô từ trong quán đi ra, trên cửa quán có ghi tuyển nhân viên, lúc đó tôi cũng không chắc cô có phải chủ quán không, nhưng cũng chẳng cần nghĩ ngợi, dù sao cũng phải đến nói chuyện cùng cô... Tôi đợi ngày hôm nay lâu lắm rồi, cô chẳng biết gì cả.”

Tiếng cười rúc rích vang lên, qua vai Lãnh Sam, tôi thấy mấy cô bé đeo trên người một cái khung chỉnh hình bằng thép rất to, vì đứa nào cũng có vấn đề về cột sống, cái khung đó trông giống một cái lồng chim, bó chặt nửa thân trên của chúng. “Họ đang yêu đấy!” Một cô bé toàn thân bị xiêu vẹo lên tiếng, giọng nói rất trong trẻo. Sau đó cả bọn lại vừa lảng ra chỗ khác vừa cười nói rôm rả, những chiếc khung thép chạm vào nhau kêu leng keng như chuông gió.

Sao trên đời này lại có những thể loại bệnh không thể đặt tên được nhỉ? Nhưng người trước

mặt tôi đây – người đang siết chặt tôi trong vòng tay rắn chắc, khỏe mạnh này lại vô cùng đẹp. Tôi nhắm mắt mặc kệ tất cả, có lẽ... có lẽ ông Trời thấy Nam Âm có được quá nhiều lễ vật, nên trong lúc luống cuống đã trao nhầm món quà lễ ra của Nam Âm cho tôi... nhất định là ý trời!

CHƯƠNG 12: Trai ngoan gặp hồng đại

Ngày chú ba xuất viện, thời tiết đẹp vô cùng. Lập thu, chiều Long Thành lúc nào cũng thanh mát, đến nỗi người ta cảm thấy chính bản thân thành phố này ghét bỏ mùa hè, nên đã kháng chỉ ông Trời, tự mình thên thang bước đi trong chạng vạng, đi mãi đến tận lãnh địa của mùa thu, không cần biết càng đi sẽ càng thê lương, u tịch. Nhưng vào giữa trưa, tất cả như bùng sống dậy, nhiệt độ lại lên cao một cách khó hiểu, tỏa những luồng sáng chói lòa xuống từng con phố, như muốn bù đắp những sai lầm đã phạm phải tối qua.

Tôi lái xe dừng trước cổng viện, đúng lúc Lãnh Sam gọi điện tới. “Gì thế? Chú ba chuẩn bị ra rồi, tôi không thể nói chuyện lâu được.” Tôi biết giọng điệu tôi khi nói chuyện với cậu ta tự nhiên rất nhẹ. “Không có gì, vậy tôi cúp máy.” Cậu ta cười, tôi có thể tưởng tượng ra bộ mặt ngây ngô đó. “Chỉ là tôi nhớ cô thôi.” “Vừa tỉnh ngủ hả?” Tôi nén cười. “Đồ heo con.” “5 giờ sáng mới về, vừa ngủ được một lúc thì mơ thấy cô.” “Tối qua cậu làm gì thế?” Tôi thản nhiên hỏi. “Tôi ở phòng thí nghiệm...” Vẫn giọng thật thà đó. “Có vài số liệu không khớp, thầy giáo hôm qua nổi cáu, quát ‘không tìm ra nguyên nhân thì các cậu phải nộp lại hết học bổng’.” “Thật á?” “Thật, thầy giáo đó nổi tiếng quái gở.” “Nhưng giờ đang nghỉ hè mà?” “Làm việc cho thầy giáo hướng dẫn thì làm gì có ngày nghỉ chứ, cực cực...” Đúng rồi, tôi nhớ trước đây Tĩnh Huy cũng thế, thường xuyên bị lao lực vì thầy giáo hướng dẫn luận văn, có lúc về nhà đến chửi rửa thầy còn không đủ sức. “Này, trong đám học viên dưới trướng thầy có nữ sinh nào xinh đẹp không?” Tôi vừa chửi thầm vừa hỏi. “Không.” Cậu ta quả quyết nói. “Toàn thành phần mặt méo da thô, ra đường sợ ô nhiễm môi trường.” Nghe thấy tiếng tôi cười phá lên, cậu ta ngáp một cái thật dài. “Buồn ngủ quá, ngủ một giấc còn phải ra quán nữa, tôi xin nghỉ được không? Giờ mà ra quán làm bọn họ cười tôi chết mất, ngại lắm...” “Không được.” Tôi ngắt lời. “Đúng rồi, trong ký túc của cậu không có điều hòa, trời nóng thế này khổ lắm, hay cậu đến chỗ tôi mà ngủ.” “Thôi, tôi...” Cậu ta cười mờ ám. “Tôi định tối đến.” “Nói thêm cho cậu hay, Tuyết Bích đi thăm bà ngoại về rồi, con bé này quỷ quyết lắm đấy nhé.”

Đúng lúc đó tôi thấy chú ba và mọi người đi ra.

“Chú ba...” Nhìn Tây Quyết từ nãy vẫn im lặng, tôi đành lên tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng gương gao. “Lần này chú vượt qua tử môn quan, hay là chờ lúc nào chú tháo chỉ tán chút lộc chiêu đãi cả nhà một bữa nhĩ?” Tôi cười nói. “Đúng đúng, nên thế!” Chú ba nhìn tôi cười cảm kích, rồi quay sang Nam Âm nói. “Đến lúc đó con gọi cả Tô Viễn Trí đến nữa nhé.” Thím ba ngẩng đầu lên, lau nước mắt, quả quyết nói. “Không được, nhìn thấy nó là tôi bực mình.”

“Được rồi, được rồi...” Chú ba nhấm nháy với Nam Âm. “Không gọi thì không gọi.”

Tôi quay mặt đi, tránh ánh mắt của chú ba. Tôi giữ lời hứa nói ra bí mật nguyên nhân mình không học Đại học, chú đã sống sờ khá lâu, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ khó có thể chấp nhận nổi. Khi đó tôi đã hối hận, nếu vết thương bị bực ra thì sao... Đúng lúc đó, chú ba đưa tay gõ mạnh vào đầu tôi. “Chú ba, nhẹ thôi ạ.” Tôi cười, chú lại gõ tiếp lên đầu tôi. “Cũng không trách cháu được, có trách phải trách bố mẹ cháu...” Nói xong, nét mặt chú lộ rõ vẻ đau thương, như cố hết sức ngóng về một hình bóng đang dần xa khuất.

Từ lúc lên xe, Tây Quyết vẫn không nói một lời nào. Thời gian gần đây cậu ta lúc nào cũng trầm mặc như thế. Có hôm thím ba nói với tôi, càng ngày trên mặt Tây Quyết càng có vẻ gì đó rất giống chú hai đã mất. Miệng tôi nói đồng ý, nhưng trong lòng cười thầm. Tuần sau Giang Ý lên đường, đó chính là nguyên nhân khiến cậu ta trở nên lặng lẽ như vậy. Khi còn một mình bên cạnh cậu ta, tôi cũng không biết phải nói thế nào cho hợp tình hợp lý, đành ngồi lặng im. Tôi nhìn trộm Tây Quyết qua cặp kính râm, thấy cậu ta đang chăm chú nhìn cái nơ tết treo ở gương chiếu hậu, không hiểu đang nghĩ gì. “Này...” Tôi nhỏ giọng hỏi. “Mấy hôm nữa Giang Ý đi rồi, em có đi tiễn không?” Nghĩ đi nghĩ lại thấy câu này hợp lý nhất, dù có chút mạo hiểm. Quả nhiên, vừa nói xong, ba người ngồi ghế sau bỗng chốc im bật.

“Có chứ.” Cậu ta thản nhiên. “Sao lại không đi tiễn chứ?”

Vẫn cái kiểu đó. Tôi cười khẩy trong bụng, đến một câu “em cắt đi” cũng không nói nổi nữa. “Lần này chị ấy đi...” Nam Âm ngồi sau lên tiếng. “Có phải sẽ không bao giờ quay lại nữa?” “Nhưng...” Thím ba có chút bất mãn. “Nghe Trần Yên nói con bé rất chủ động muốn kết hôn cùng Tây Quyết nhà mình mà. Sao nhanh chóng thay đổi quyết định, đòi đi Bắc Kinh chứ? Vì sự nghiệp mà cũng nỡ làm vậy, con gái thời nay đúng là không biết trọng tình cảm...” Chú ba không biết làm sao đành ngắt lời. “Em cũng không nên nói thế, dù gì lần này anh nằm viện, con bé cũng phải chạy ngược chạy xuôi giúp đỡ bao nhiêu chuyện rồi đấy.” Thím ba vẫn không hề cảm động, “Làm sao giống nhau được.” Rồi nhìn cảnh vật hai bên lướt qua lăm băm một mình. “Giờ anh phẫu thuật xong rồi, việc tiếp theo của em là tìm cho Tây Quyết một cô bạn gái, tự mình đi tìm hiệu quả thấp lắm, em không tin Tây Quyết nhà mình thấp kém hơn ai. Muốn gì có nấy, có sao tìm mãi không được người vừa ý chứ...” Tôi ngồi phía trước không trông thấy mặt thím, nhưng tôi biết ánh mắt ấy kiểu gì cũng quét sang Nam Âm một cái, nộ khí lại xung thiên. “Sao con không chịu học tập Giang Ý đặt sự nghiệp lên hàng đầu chứ? Nếu con có chút quyết đoán của cô ấy, mẹ đã không phải lo lắng cho con như thế, con cái nhà người ta tuổi này chuyên tâm mà học hành hoặc tìm việc, còn con thì giỏi thật, chỉ biết lao đầu vào yêu đương. Đến lúc nào mới ngẩng mặt lên được đây?” Thím quên luôn lúc này vừa chỉ trích Giang Ý không trọng tình cảm.

Tây Quyết vẫn bình thản như mọi người đang nói đến một kẻ xa lạ nào đó.

Tôi do dự không biết có nên nói cho cậu ta biết mấy hôm nay mỗi khi gọi cho tôi, Giang Ý đều khóc... Thật ra cô ta không hoàn toàn giống với những lời thím ba nói, nhưng chợt thấy không nên nhiều lời làm gì, chắc chắn Tây Quyết đã hiểu. Điện thoại lại réo, khiến người ta bực bội, là Tĩnh Huy gọi tới. Tôi hần học tắt điện thoại, không khí lại trở nên yên tĩnh.

Tối qua tôi đã nói chuyện cùng anh ta qua điện thoại. Anh ta vẫn nói. “Đông Nghê, là bạn bè tốt, tôi cảnh báo cô hay nhé, 45 ngày qua nhanh lắm đấy.”

Tôi vô cùng bình tĩnh, không trả miếng anh ta ngay bởi lúc đó Lãnh Sam đang ngồi ngoài phòng khách, tôi không thể để cậu ta chứng kiến chuyện đáng xấu hổ đến thế.

“Dù bây giờ anh đưa thằng bé đi, một mình anh ở Hải Nam chăm sóc thế nào được?” Tôi hạ thấp giọng, chậm rãi nói.

“Lạ nhỉ...” Anh ta nói. “Sao hôm nay không mở miệng vắng tục chứ.”

“Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh.” Tôi thở dài. “Lần trước chẳng phải anh nói công việc rất bận sao? Đàn ông các anh làm sao hiểu được chăm sóc một đứa trẻ tốn thời gian và công sức thế nào chứ, không hề đơn giản chút nào.” Tuy nói vậy nhưng thâm tâm tôi vẫn hơi run, vì dù có theo tôi, cuộc sống của thằng bé cũng vẫn rối tung, lộn xộn.

“Đông Nghê.” Anh ta cười. “Cô biết không, những lời vừa rồi của cô thật giống một người vợ đích thực.”

“Thì tôi vốn...” Tôi ngắt lời, để khóa lấp sự xấu hổ, đành bực mình hỏi. “Nói thật, đưa thằng nhóc qua đây anh sẽ làm thế nào?”

“Không cần cô phải bận tâm. Tôi sẽ gửi nó về nhà bố mẹ tôi, họ sẽ chăm sóc thằng bé cẩn thận... Bố mẹ tôi là bác sĩ, cô còn nhớ chứ?”

“Không nhớ.” Tôi cố ý nói, thật ra tôi nhớ rất rõ hồi đó anh ta tự hào kể tôi nghe bố mình đã dùng cửa điện để mổ hộp sọ bệnh nhân như thế nào. Thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ về những ngày đó. “Nhưng...” Tôi nắm chặt điện thoại. “Một đứa trẻ giống Thành Công sẽ là một gánh nặng rất lớn, bố mẹ anh đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Đó là con cháu trong nhà, nên lúc nào bố mẹ tôi cũng đồng ý.” Anh ta cười. “Lúc cô bế trộm thằng bé đi, tôi đang định làm thủ tục để họ qua Mỹ thăm họ hàng, thăm thằng bé tiện thể thăm cô.”

“Tĩnh Huy, đến giờ anh vẫn không hiểu...” Tôi hạ thấp giọng, không thể cãi nhau với anh ta

được, vì khi cãi nhau, vẻ mặt tôi vô cùng ghê gớm. “Đó chính là nguyên nhân tôi không thể tiếp tục sống cùng anh. Anh sống quá hoang đường, không hề hiểu người khác đang nghĩ gì... Lúc Thành Công chào đời, ngày nào trong đầu tôi cũng chỉ nghĩ đến cái chết, Tĩnh Huy, anh có hiểu cảm giác ấy không?” Cảm giác chua xót trào dâng khiến cổ họng tôi nghẹn đắng, tôi ra lệnh mình phải nuốt nó xuống. “Còn anh thì sao? Anh bận rộn đóng vai một ông bố lạc quan trước mặt bác sĩ, hàng xóm... lại còn muốn mời bố mẹ mình ở ngàn dặm xa xôi đến để xem anh diễn kịch... Anh mạnh mẽ, kiên cường thật, thật không dễ dàng, phải không? Anh quá yêu con, không thèm để ý đến những khiếm khuyết của nó, còn tôi thì biến thành cái gì? Chính tai tôi nghe thấy anh nói với tay nhân viên xã hội ‘tôi xin lỗi, vợ tôi đang không được khỏe, không muốn nói chuyện với ai, nhưng thằng bé thích lắm, ăn rất tốt, chính tôi pha sữa cho nó...’ Tôi sợ tay nhân viên xã hội kia đến giờ vẫn còn nghi ngờ anh là ông bố vĩ đại bước ra từ vở kịch nữa cơ đấy. Nhưng tôi lại thấy buồn nôn. Tôi không phải diễn viên mà anh bỏ tiền thuê về Tĩnh Huy ạ, tôi không quan tâm việc anh tự diễn tự khen, tôi không thể diễn được cùng anh, thế thôi!”

“Tôi đã cố gắng hết sức vì cô, vì hai mẹ con cô. Tôi không hiểu cô còn muốn gì nữa.” Tôi nghe rõ sự phẫn nộ đang được kìm nén trong giọng anh ta.

“Đứa bé này là thiếu sót, nhưng nó không phải sai lầm của chúng ta. Sao anh không thể thân thiện một chút? Việc gì anh cứ phải tự lừa dối bản thân mình như thế? Sao anh bắt tôi phải sống cuộc sống tủi nhục giống anh chứ?” Tôi lắc mạnh đầu. “Không cãi nhau cùng anh nữa, vô ích.”

“Được, không cãi nhau.” Anh ta hít sâu. “Không cãi. Thật ra tôi muốn nói với cô, tuần sau tôi khá rảnh nên định đến Long Thành mấy ngày, dù ly hôn rồi cũng vẫn có quyền thăm con chứ, phải không? Huống hồ hiện giờ...”

“Hay thế này đi...” Tôi chậm rãi nói. “Tuần sau tôi đưa thằng nhóc đến Hải Nam, được không? Tôi sẽ ở khách sạn, thử để nó với anh mấy ngày xem có quen được không... anh không thể đưa nó đi một nơi xa như thế trong chốc lát được, phải để nó có chút thời gian để làm quen chứ.”

Anh ta có vẻ không tin. “Đông Nghê, cảm ơn cô.”

Ngắt điện thoại xong, tôi ngồi lặng một hồi lâu rồi bấm số. “A lô? Peter, còn nhớ em không? Em là Đông... Em là Mỹ Mỹ.” Thời gian còn đi hát ở Singapore, tôi nói với mọi người mình tên Mỹ Mỹ. “Biết anh không thể quên được em mà. Nghe nói giờ anh đang là giám đốc khách sạn lớn phải không... ghê gớm thật đấy... Sang tuần em đến đó chơi mấy hôm thăm công việc làm ăn của anh được không? Ôi chao, phát tài sao được, chỉ là một quán cafe nhỏ xíu thôi mà, có điều thỉnh thoảng đi nghỉ ngơi một chút cũng không khó khăn lắm... Đừng đùa thế chứ, con em hơn 1 tuổi rồi... Sao nào, em đến đó ở anh có giảm giá cho em không đấy? Cảm ơn anh nhiều, đúng rồi, bạn cũ anh cho hai phòng tiêu chuẩn nhé, à không, một phòng tiêu chuẩn thôi, giường đơn to... Vâng vâng, đến lúc đó em sẽ liên lạc cụ thể với anh, anh nhắn số điện thoại vào máy em nhé... Ha ha, đến lúc đó em mời anh cốc cafe, rảnh anh đến Long Thành chơi nhé...”

Cúp điện thoại xong, tôi nghe thấy tiếng cười vọng lại từ phòng khách của Lãnh Sam và Thành Công, không hiểu cậu ta làm cách nào mà hè năm nay tiếng cười thằng bé càng lúc càng dễ nghe. Tôi luôn kinh ngạc sự nhẫn nại của cậu ta với trẻ con, dù chỉ một chuyện vớ vẩn cũng có thể tán gẫu rất lâu cùng Tuyết Bích, hay có thể hào hứng chơi đùa cùng Thành Công mấy tiếng liền không mệt mỏi... Lúc đầu tôi còn nghĩ cậu ta giả vờ, sau đó tôi cảm thấy nếu vậy cũng không cần phải giả vờ giống đến thế. Có hôm tôi thấy trong ba lô của cậu ta có một túi đậu, tôi hỏi dùng để làm gì, cậu ta nói như thật rằng Tuyết Bích nhờ cậu ta mang đến – Tuyết Bích cần một cái gối hạt đậu cho Khả Lạc ngủ nên muốn tự tay khâu. Sau đó, tôi hỏi Tuyết Bích sao cô bé không nói với tôi, Tuyết Bích trả lời. “Chuyện nhỏ nhặt thế chỉ cần nhờ bạn bè giúp là được, không cần phiền đến người lớn.” Điều bất ngờ là Lãnh Sam không được liệt vào hàng “người lớn”.

Đôi khi trong lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi mơ hồ cảm thấy có điều gì đó khiến tôi phải tỉnh giấc, sau đó phát hiện Lãnh Sam đang nằm bên cạnh say sưa ngắm tôi. Cậu ta giống như một đứa trẻ đang hoan hỉ ngắm món quà khiến mình vô cùng vui vẻ. “Nhìn cái gì mà nhìn?” Tôi cố ý vùng

vằng. “Làm người ta sợ hết hồn.” Cậu ta cười. “Cô đẹp lắm, vô cùng đẹp.” “Ngốc lắm.” Tôi khẽ luồn bàn tay vào mái tóc cậu ta. “Phải cắt tóc rồi đấy.” “Tôi muốn cô cắt cho tôi.” Cậu ta chống cằm khiêu khích. “Đùa gì thế?” Tôi dùng tay gõ mạnh vào cái đầu cứng. “Tôi làm gì biết cắt chứ?” Chợt nhớ đến một câu chuyện thú vị tôi từng kể với cậu ta, hồi trước khi mới sang Singapore, tiệm cắt tóc ở bên đó rất đắt, mà chúng tôi vẫn chưa được nhận tiền lương tháng đầu tiên, tôi liền thử cắt tóc cho một cậu cùng đi hát, nhưng cắt hỏng nên một thời gian sau đó, cậu ta đành phải cạo trọc, ôm ghi-ta hát giọng khàn trên sân khấu, bởi tạo hình kiểu đó không phù hợp với dòng nhạc nhẹ, và cũng chính trong thời gian đó, cậu ta phát hiện mình thích nhạc mạnh. Mấy năm sau, cậu ta mời tôi đến một quán bar ở Bắc Kinh xem cậu ta biểu diễn, còn nói đùa, tôi đã thay đổi số phận của cậu ta.

“Đầu óc kiểu gì thế?” Tôi nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lãnh Sam. “Sao tôi nói gì cậu cũng không nhớ thế nhỉ?” “Cô là người đàn bà của tôi, vì thế đương nhiên phải cắt tóc cho tôi.” Kiểu thô lỗ của cậu ta như đứa trẻ học đòi thói hư sớm của người lớn. “Hả?” Đột nhiên tôi nhớ ra. “Trước đây cậu chưa từng có bạn gái phải không?” “Có chứ, hồi trung học có một cô bé theo đuổi tôi.” Cậu ta dương dương tự đắc. “Ý tôi muốn hỏi cô ấy là cô gái đầu tiên chứ?” Cậu ta sững người một lát. “Ý cô hỏi... tôi và cô ấy... có... giống như tôi và cô không á?” “Đúng thế.” Cậu ta lại khiến tôi phá lên cười. “Không có.” Anh mắt thoáng nét xấu hổ. “Cô là người đầu tiên.” “Trời ạ.” Tôi thở dài thườn thượt. Đột nhiên cảm thấy những thanh xương cứng trước ngực hóa thành làn nước ấm, lẫn lẫn gọn sóng dưới ánh sáng chan hòa. Nếu hóa thành nước thì ai sẽ bảo vệ con tim của tôi đây? Không thềm quan tâm đến nó nữa, tôi ôm ghì Lãnh Sam, lúc này còn để ý đến con tim làm gì chứ? Khuôn mặt cậu ta áp chặt lên đó, nhấp nhô theo hơi thở phập phồng của tôi. “Lãnh Sam, cậu từng nghe nói ở đâu đó nếu một con điếm gặp phải một người khách làng chơi là đồng nam, sáng hôm sau phải đưa trả lại cho người con trai một phong bì, bởi đối với cô điếm ấy, đó là một sự may mắn.” Tôi hôn lên trán cậu ta. “Tôi cũng phải đưa cho cậu một phong bì, cưng ạ.” Nhưng đột nhiên cậu ta nổi giận, tóm chặt hai bả vai tôi nói. “Không cho phép cô nói như thế, sao lúc nào cũng tự hạ thấp mình thế nhỉ?” Ngón tay tôi vuốt khe sống mũi thẳng của cậu ta. “Rồi rồi, không nói nữa. Đồng ý, tôi sẽ cắt tóc cho cậu.”

Bất chợt Thành Công khóc toáng lên, tôi bật dậy chạy ra phòng khách bế thẳng nhóc vào. “Người sao Hỏa này làm sao rồi?” Lãnh Sam cúi xuống nhìn. “Không sao, cậu bé đói thôi.” Quả nhiên thấy hơi sữa thẳng bé liền nín bắt, ra sức mút, lồm cồm cả má. “Lạ chưa kìa.” Lãnh Sam kinh ngạc nói. “Cậu bé bú đến bao giờ thế?” “Sắp cai rồi.” Giọng nói của tôi giờ đã nhẹ nhàng hơn. “Giờ thường uống sữa bột pha, thỉnh thoảng tôi mới cho bú.” “Cậu bé...” Lãnh Sam cau mày. “Cậu bé không ăn được thứ gì của người lớn sao?” Thành Công đột nhiên nghiêm túc quay mặt lại, liếc xéo cậu ta một cái tỏ vẻ bất mãn. “Có chứ.” Cách nói chuyện của tôi đối với Lãnh Sam giờ đã quen. “Thằng nhóc có thể ăn cháo, thím ba thường nấu cháo rau và cháo thịt nhuyển cho nó, cũng ăn được trứng, lúc hưng lên tôi cũng cho ăn cả sữa chua và hoa quả.” “Ồ... được đấy.” Cậu ta ghé sát mặt vào Thành Công, mắt mở to. “Người sao Hỏa này, ngon không?” Rồi ngược mặt lên điềm nhiên hỏi. “Có thể cho tôi nếm thử được không? Tôi quên mất rồi.”

“Thần kinh à?” “Sao lại không được chứ? Xem chừng cô cũng có nhiều sữa lắm, một mình thẳng nhóc bú sao hết.” “Cút ngay.” “Xin cô đấy, cô chủ.” “Không biết xấu hổ à?” “Tôi chỉ muốn thử xem mùi vị thế nào thôi...”

Tôi biết, tôi đang vui.

Tôi cũng không quan tâm Giang Ý cười nhạo tôi như thế nào.

Một chiều rực rỡ nắng, Giang Ý gặp Lãnh Sam ở chỗ tôi. Đúng lúc bước ra khỏi thang máy, cô ta thấy Lãnh Sam đang men theo cầu thang đi nhanh xuống như đang luyện khinh công vậy. Khi tôi mở cửa, cô ta nhìn tôi ngỡ ngàng. “Lúc này nhìn thấy thằng nhóc kia đi ra, tớ còn tưởng đến đưa đồ, chắc hai người trong sáng... nhưng cậu thử soi lại mặt đi, đúng là gương mặt của một dân phụ mà...” “Mồm chó vó ngựa quá đấy nhé.” Tôi đáp trả. “Ít ra tớ cũng không lén lút vùng trộm như cậu hồi trước.” “Vâng.” Cô ta gật đầu. “Cậu đã tiến đến giai đoạn bao các công

tử rỗi, kể gì đến lén lút nữa chứ.” “Nói gì khó nghe thế?” Tôi thật sự cảm thấy hơi bức, nhưng vẫn nở nụ cười. “Đừng nghĩ ai cũng giống mình chứ.” Cô ta tỏ vẻ ngạc nhiên thả mình xuống ghế. “Đông Nghê, xin cậu thực tế một chút được không, cậu ta chỉ bằng Nam Âm mà thôi.” “Không đúng.” Tôi đính chính. “Cậu ta hơn Nam Âm một tuổi, là liên đội trưởng trường Nam Âm.” “Có gì khác sao?” Cô ta ôm trán lắc đầu. “Cậu cho rằng mình không thua được sao? Cậu ta nếu không phải vì tiền của cậu thì cũng vì muốn tìm cái gì đó mới mẻ, từ trước đến giờ chưa từng gặp một người phụ nữ nào giống như cậu, còn cậu thì sao?” Tôi đứng dậy, mở mạnh cánh cửa. “Còn nói nữa không? Còn nói nữa thì cút ra khỏi đây mau!” Tôi hét lên. “Thứ nhất, tớ nói cho cậu hay, mua nhà này xong tớ gần như trắng tay, giờ đang phải sống rất khó khăn, nên không có đồng nào nhàn rỗi để đi nuôi cậu ta. Thứ hai, dựa vào đâu cậu bảo tớ không thua chứ? Chuyện thắng thua là chuyện của tớ, không liên quan gì đến cậu. Hơn nữa kẻ thắng người thua còn chưa phân định. Thứ ba, cậu ta trẻ thì sao chứ? Ai chẳng có lúc trẻ tuổi? Dù hiện giờ cậu ta đang muốn tìm thứ gì đó mới mẻ, tôi cũng muốn vui đùa cùng cậu ta đấy, tôi thấy vui là được rồi, không cần những người rồi hơi như cậu phải lao tâm khổ tứ vì mình.”

Cô ta kinh ngạc nhìn tôi, dùng giọng điệu của tôi mấy tháng trước. “Không phải chứ? Đông Nghê, cậu thật lòng đấy à?”

“Không cần cậu quan tâm.” Tôi hần học nói. “Cậu lo cho bản thân mình trước đi. Cậu thông minh, cậu sẽ không bị thua, cậu giỏi thì người phải khó khăn lắm mới có được, như Tây Quyết, mới không vì cậu từ bỏ bất cứ ai, bất cứ chuyện gì.”

Ánh mắt cô ta nhìn tôi bỗng chốc chùng hẫng xuống, tôi thấy mặt mình nóng ran, hình như tôi đã quá lời, nhưng cũng không đủ dũng khí để cất lời xin lỗi – ai bảo cô ta nói Lãnh Sam thế chứ? Đúng lúc đó, điện thoại cô ta reo lên, là Tây Quyết. Tôi thở phào, cậu lại cứu tôi một lần nữa.

Cô ta cầm điện thoại ra ngoài ban công – khi nghe điện thoại của Tây Quyết ở nhà tôi, cô ta thường tránh ra đó, như thể ai cũng muốn nghe lén cô ta vậy. Tiếc thay cô ta quên, hôm nay tôi mở cánh cửa ngăn giữa ban công và phòng khách, vì thế từng lời cô ta nói đều vang lên rõ mồn một.

“Thành Công, ngoan nào, chúng ta đi giày!” Tôi cố ý nói to, tỏ vẻ mình đang chú ý việc khác không để ý lời cô ta nói. Nhưng một chiếc giày lại kẹt phía sau ghế sofa. “Chắc chắn là con làm, chết tiệt!” Vừa nói, tôi vừa phát một cái thật mạnh vào chân thằng bé. Lạ thật, thằng nhóc mặt dày không thèm khóc, nhưng trên chân xuất hiện một vết hằn đỏ – cậu bé vốn đã quen, thật ra tôi cũng biết làm vậy không tốt, nhưng lúc nào cũng chỉ trong tích tắc, thằng nhóc có thể làm tôi đánh mất sự kiên nhẫn của mình. Giọng Giang Ý khẽ run. “Cần gì phải nói nữa chứ? Anh thừa nhận mình ích kỷ là đủ.” Câu đó vọng đến tai tôi đúng lúc tôi đang ở trong tư thế khó hiểu nhất: với tay vào khe phía sau ghế sofa lấy chiếc giày nhưng không được, lại phải đổi tư thế khác xem có với tới không. Thằng nhóc Thành Công ngồi trên xe tập đi nhìn thấy bộ dạng tôi cười hớn hở, khuơ tay múa chân. Giọng nói cáu giận của Giang Ý khiến tôi cũng run, nhưng vẫn phải giữ tư thế đó, thằng nhóc hiếu kỳ ngồi đó ngó nghiêng, cũng may cậu nhóc chưa biết đi.

Cuối cùng cũng với tới chiếc giày của Thành Công.

“Ý anh muốn nói em phải vì anh từ bỏ cơ hội có lẽ không đến lần thứ hai trong đời này sao? Em đã nói với anh cả trăm lần rồi, em cũng sắp 28 tuổi, nếu không tìm một công việc có chút tiền đồ, không hiểu sẽ phải chờ đến bao giờ cơ hội mới đến! Anh bảo em phải nói thế nào anh mới hiểu chứ? Cái gì mà hư vinh? Anh biết trên thế gian này có nhiều người không giống anh, không sống cuộc sống bình thản giống anh, không cam tâm tình nguyện sống cuộc sống bằng phẳng cả đời? Chẳng qua em muốn có cuộc sống tốt hơn, thế cũng là sai sao?”

Cậu nhóc Thành Công bắt đầu tỏ vẻ khó chịu. Tôi cũng trừng mắt cảnh cáo, ra dấu phải im lặng, sợ ảnh hưởng đến cuộc cãi vã của Giang Ý. Nhưng vô ích, vì thế tôi đành vớ chiếc giày ném về phía xe tập đi. Thằng nhóc cười hớn hở, chậm rãi cầm lên ném về phía tôi, nhưng lực chưa đủ nên chiếc giày rơi trên khoảng nền nhà giữa chúng tôi.

“Được lắm, giờ con học làm theo mẹ rồi đấy!” Tôi đứng lên, định véo tai thằng nhóc một cái.

Đúng lúc đó, tiếng khóc Giang Ý vọng vào. Tôi thấp giọng dọa dẫm. “Nghe kìa, giọng con yêu quái này sợ quá, giờ nó đang khó chịu sẽ ăn thịt người đấy, đặc biệt những đứa trẻ vút giầy lung tung.” Giọng nói như thật của tôi có lẽ dọa được thằng bé, dù không hiểu nhưng có lẽ vẫn biết tôi đang nói một chuyện gì đó rất nghiêm túc, vì thế thằng nhóc chau mày, cũng tỏ vẻ rất nghiêm túc.

“Còn ý nghĩa gì chứ? Lúc nào rồi mà còn ‘đi một bước tính một bước’? Anh không cảm thấy giả tạo à? Từ nay về sau ai đi đường nấy...” Cô ta khóc thút thít, nghe giống như đang bị ghen. “Em những tưởng chúng ta có thể kết hôn, cùng nhau sống cuộc sống hạnh phúc, nhưng thật không ngờ anh quá ích kỷ, anh không đủ dũng khí thay đổi cuộc sống của chính mình, cũng không cho phép người khác thay đổi. Anh không có chí khí còn bắt người khác cũng phải nhụt chí, trước đây nghe Đông Nghê nói vậy em thấy cô ấy hơi thiên kiến, nhưng giờ quả thật cô ấy nói không sai. Cả đời này anh cứ co mình sống trong vỏ ốc của mình đi, em muốn xem đến lúc nào anh có thể gặp được một cô gái cũng trong vỏ ốc tình nguyện sống trăm năm với anh, em chúc hai người hạnh phúc!”

Cô ta vút điện thoại, tất cả rơi vào im lặng. Tôi nhẹ nhàng đi ra ban công, thấy cô ta đang cuộn người lại, toàn thân run rẩy. Phải thừa nhận, những lúc thấy cô ta bị oan ức vì Tây Quyết, tôi đều cảm thấy thỏa thuê, nhưng lần này tôi thật lòng đặt bàn tay lên đầu gối cô ta.

“Nào, dậy đi, đừng làm Thành Công sợ.” Cũng không hiểu sao từ khi qua lại với Lãnh Sam, giọng nói của tôi trở nên nhẹ nhàng, điều mà tôi vốn vô cùng căm ghét. “Vào phòng đi đã, tớ pha cốc cafe kem cho cậu nhé.” Tôi đưa tay ra đỡ vai định dìu cô ta dậy, nhưng đột nhiên cánh tay mềm mại của cô ta bỗng chộp lấy tay tôi, sau đó ôm chầm lấy, vừa khóc nức nở, ghen ngào, vừa nói như đứa trẻ bị oan ức. “Đông Nghê, cậu là chị của tớ thì tốt biết mấy. Tớ không còn người thân thích nào nữa... Lần nào cũng thế, cứ tưởng tìm được người thân nhưng hóa ra không phải. Ông trời thật bất công với tớ, Đông Nghê...”

“Ngốc ạ.” Tôi ôm cô ta, trong lòng dấy lên một niềm chua xót. “Ai chẳng một mình chứ? Người thân ư – có lúc thì không có còn hơn. Nghe tớ nói đây, đừng nghĩ gì nữa, không có gì đây đâu có khi cũng hay, vui vẻ mà đi Bắc Kinh. Cậu cứ nghĩ, ở đó có hàng tá đàn ông ưu tú, tha hồ mà chọn. Đúng rồi, tòa soạn cậu đến làm chẳng phải rất cao cấp đó sao? Nhất định sẽ có nhiều cơ hội để phỏng vấn, gặp gỡ những nhân vật nổi tiếng, đến lúc đó biết đâu cậu lại cậu được con cá vàng nào to ấy chứ, chắc lúc đó tớ cũng ngưỡng mộ cậu chết mất... Biết đâu cậu lại nghĩ mình may mắn khi không chọn Tây Quyết, chuyện gì cũng nên nghĩ theo chiều hướng tích cực.”

“Đủ rồi đấy.” Cô ta ngẩng đầu lên, nước mắt giàn giụa nhìn tôi đầy khinh bỉ. “Ngoài tiền ra cậu không quan tâm đến gì khác nữa sao?”

“Ôi, tiểu thư ời, nếu không vì tiền thì cô gào cô khóc đòi đi Bắc Kinh làm gì chứ?” Tôi trừng mắt.

“Tất cả công việc đều vì tiền sao?”

“Lẽ nào không phải chứ? Thế thì vì cái gì?” Tôi kêu lên thất thanh.

“Tớ...” Cô ta xấu hổ úp mặt vào tay áo tôi. “Tớ cũng không biết, tớ chỉ nghĩ... tớ đi Bắc Kinh thật ra hy vọng... hy vọng bản thân mình trở nên tốt hơn... tớ không nói rõ được, Đông Nghê cậu hiểu không?”

Tôi không trả lời. Tôi hiểu. Năm xưa tôi lao đi Singapore, điên cuồng hát một ngày 8 đến 9 tiếng đồng hồ, tôi cố gắng hết sức giữ nguyên nụ cười lúc mở màn sân khấu với tất cả những khách hàng bo cho tôi – hoàn toàn không phải vì tiền, mà tôi cho rằng như thế tôi có thể biến thành một người khác, một người hoàn hảo hơn “Trịnh Đông Nghê”. Nhưng vô ích. Quả thật vô ích. Nhưng tôi không muốn nói cho Giang Ý hay điều đó, tôi tin trong một tương lai gần, cô ấy sẽ hiểu.

“Này...” Tôi vỗ vỗ vai cô ta. “Tuần sau cậu mới đi phải không? Mấy hôm này có phải đến tòa soạn làm việc không?”

“Tớ nghỉ từ tuần trước rồi.” Cô ta trả lời mệt mỏi.

“Trước khi đi có muốn đi xả hơi không?” Tôi như vừa nhớ ra, đột ngột mừng rỡ. “Cùng tớ đi Hải Nam một chuyến? Tớ đưa thằng nhóc đến gặp bố nó, tiện thể ở đó chơi mấy hôm...”

“Không. Tớ chẳng muốn đi đâu cả.” Cô ta dựa lưng vào tường, mắt đờ đẫn.

“Đi đi... Nếu tớ không mang thằng nhóc đi thăm bố nó mấy hôm, anh ta sẽ tố lên tòa rằng tớ cướp quyền thăm con. Giờ tớ gặp anh ta ngại và gượng gạo lắm, đang buồn vì không có ai ở cùng đây, cậu đi cùng thì tốt biết mấy, để thằng nhóc ở cùng bố nó, còn hai đứa mình đi chơi. Coi như cậu giúp tớ một việc tốt...” Tôi cắn môi. “Tớ bao tiền vé máy bay và tiền phòng.”

“Cậu nói đấy nhé.” Cuối cùng cô ta cũng cười.

CHƯƠNG 13: Vịnh Hải Đường

Từng đám mây in trên mặt biển, rồi vỡ tan, không bao giờ có thể ngưng tụ lại, hay bay lên cao được nữa, chỉ đành tan ra, hòa vào biển lớn. Có lúc những nhẽo lại hóa thành những bọt sóng trắng như tuyết cao vút thay cho những đám mây. Nhưng dù sao cũng chỉ có một mặt trời, vì thế mỗi khi bình minh ló rạng hay hoàng hôn buông xuống, biển lại tranh giành văng dương lồng lẫy với trời xanh. Trời xanh đầy quyền uy cho rằng biển không đủ sức, biển lại kiêu ngạo nghĩ trời xanh vô tâm, xé mặt trời thành những vết lõm đốm đỏ rực như màu máu. Lần nào trời xanh cũng thắng, mặt trời vẫn luôn bị nó chiếm giữ, chiếu rọi một cách không khoan nhượng những luồng ánh sáng xuống vạn vật, xuống mặt biển. Lần nào biển cũng thua, toàn thân mang đầy thương tích, hoặc rời đi, hoặc lặng lẽ chìm xuống, nhưng lúc nào biển cũng để lại tất cả sự dịu dàng, ôn hòa cùng với những con sóng tuyệt đẹp của mình.

Tôi ngồi dưới một chiếc ô rất to, vừa nghĩ ngợi vừa tự cười thầm sao mình lại có thể nghĩ ra một mối tình tay ba buồn cười đến thế. Thật ra thiên nhiên đâu có đa tình, bởi chúng không có dự vọng. Ngồi cách tôi khoảng 10 mét là thằng nhóc Thành Công đang ngồi nghiêm túc trên bãi cát, đôi chân nhỏ nhấc cát đã vùi hơn một nửa. Tĩnh Huy đang nằm bên cạnh chơi đùa cùng cậu nhóc với quả bóng nhựa màu cam. “Con yêu, bắt bóng nhé...” Thành Công không thèm để ý, nhưng anh ta vẫn vui vẻ tự ném rồi tự bắt lấy.

“Này...” Giang Ý khẽ rướn người. “Thật ra tớ thấy Tĩnh Huy được đấy chứ, chả hiểu cậu nghĩ sao nữa.”

“Thật á?” Tôi cười khẩy. “Thế sao cậu lại bỏ? Mấy năm sau trở thành phế phẩm rồi mới vút lại chỗ tớ?”

“Anh ấy bỏ tớ đấy chứ.” Giang Ý tự cười. “Anh ấy là người đàn ông đầu tiên của tớ hồi còn học Đại học, nhưng bố tớ không thích anh ấy, cũng chẳng hiểu vì sao nữa... Sau khi biết bố tớ như vậy, anh ta dần dần xa lánh tớ luôn. Khi đó tớ còn trẻ con, lúc nào cũng nghĩ ngày còn rộng thảng còn dài, còn nhiều đàn ông ưu tú đang chờ ở phía trước...” Cô ta lắc đầu, vươn vai một cái, ngược mặt lên. “Hay thật, màu trời ở đây không thật lắm nhỉ.”

“Hay gì mà hay, nóng chết đi được, trời có xanh cũng không biến thành cơm ăn được.” Tôi làu bàu.

“Cậu đúng là đồ vô cảm.” Cô ta hằm hằm nhét ống hút vào trong quả dứa. “Lũ con trai chắc mù hết rồi, sao lại yêu một người như cậu chứ.”

“Bà đây đẹp nhá.” Tôi chậm rãi gỡ cặp kính râm xuống. “Thật tức chết với lũ đàn bà như cậu, lúc nào cũng tự lừa dối mình với hai chữ ‘khí chất’ ấy.”

“Tớ không hiểu sao cậu lại muốn ly hôn với Tĩnh Huy.” Cô ta đưa ánh mắt nhìn ra phía xa. “Anh ấy đối xử tốt với con, người cũng khá, cậu tìm đâu được người thứ hai như thế chứ?”

“Chẳng muốn tìm nữa, không bao giờ tìm nữa.” Tôi lẩm bẩm cho mình nghe. “Cuộc sống với lũ đàn ông chỉ như trong vũng bùn lầy nhơ nhớp. Anh ta thì đáng gì mà bảo là người tốt chứ? Cuối cùng cũng khiến tớ trở nên nhầy nhụa, nhơ nhớp thêm mà thôi... Tớ sợ lắm rồi.”

“Có sợ cũng không đến nỗi phải tìm một người như Lãnh Sam làm nhục bản thân chứ.” Cô ta cười thầm.

“Cậu...” Tôi đeo mạnh cặp kính. “Cậu lúc nào cũng chỉ biết đổ kị... Về điểm này Trần Yên thẳng thắn hơn cậu nhiều, lần đầu tiên gặp, cô ấy đã nói Lãnh Sam rất đẹp trai.”

“Cậu hết thuốc chữa rồi.” Cô ta thoa kem chống nắng lên cổ. “Một thằng oắt con cũng khiến cậu ủ mê đầu óc, uống phí bao nhiêu năm tu dưỡng.” Rồi đột ngột dừng lại, nói. “Không biết Trần Yên có ngưỡng mộ chuyển đi chơi của chúng mình không nhỉ.”

“Cũng không biết Tây Quyết giờ đang làm gì, có nhớ cậu không.” Tôi nhanh gọn chuyển sang chủ đề mà cô ta muốn hướng đến. “Hay để tớ gọi cho cậu ấy cuộc điện thoại?”

“Thôi đi, chẳng có gì để nói cả.” Mặt cô ta không chút biểu cảm, không hiểu có phải do lấy tính cách của Tây Quyết không mà giờ lúc nào cô ta cũng diễn bộ mặt đó.

“Thế tớ hỏi cậu, nếu giờ Tây Quyết cầu xin cậu quay về, cầu xin cậu không đi Bắc Kinh nữa mà ở lại Long Thành kết hôn cùng cậu ta, cậu có động lòng không?”

“Làm gì có chuyện?” Giang Ý cười méo xệch. “Bảo anh ấy mở miệng ra cầu xin người khác, chi bằng lấy mạng anh ấy còn hơn.”

“Thì tớ nói giả thiết mà.” Tôi vẫn tiếp tục. Cái vùng nhiệt đới đáng ghét, đến không khí cũng cáu kỉnh như thằng nhóc Thành Công sán đến một cách thô lỗ. Nhưng những lúc không nhìn được tôi có thể phát cho một cái bắt nó cách xa tôi ra, còn không khí thì không thể.

“Giả thiết thì có tác dụng gì chứ? Không thể vẫn mãi là không thể. Chuyện gì anh ấy cũng không muốn cố gắng tranh giành, phấn đấu, làm gì có chuyện anh ấy ép người khác phải sống theo ý muốn của mình?” Cô ta cắn mạnh môi.

Không đúng. Tôi thầm đưa ra đáp án. Cậu nói không đúng, không giống như những gì cậu nghĩ. Không phải cậu ta không muốn tranh giành, phấn đấu, hay không ép buộc người khác bao giờ... mà chẳng qua cậu ta xấu hổ, hơn ai hết sợ bị người khác cự tuyệt, sợ thấy mình bất lực. Ở điểm này cậu ta thật kém cỏi, tình nguyện để người ta lợi dụng nhược điểm của mình một cách không thương tiếc, nhưng cứ nghĩ mình ghê gớm lắm. Cậu ta luôn tự ti như vậy, sao cậu không thể đối xử tốt hơn một chút? Dù lý do cậu rời bỏ cậu ta rất chính đáng nhưng sao cậu không thể đối xử nhẹ nhàng hơn, mềm mỏng hơn? Sao cậu không giải thích những bất đắc dĩ của mình cho cậu ta hiểu? Đúng thế, tớ thường xuyên mắng cậu ta nhu nhược, nhưng điều đó không có nghĩa cậu cũng có thể nghĩ về cậu ta như vậy, cũng không có quyền khinh miệt cậu ta trước mặt tớ. Chỉ có tớ mới được vậy, còn cậu thì không.

“Hai người đang nói xấu tôi phải không? Tôi nghe thấy hết rồi nhé.” Tĩnh Huy xỏ đôi dép đi biển chạy lại uống nước, khấp người óng ánh cát.

Thành Công ngoan ngoãn ngồi cạnh một bức tường cát đang say sưa chơi đùa một mình. Trong ráng chiều, thằng nhóc như một bức tượng điêu khắc làm từ cát.

“Không liên quan đến anh.” Tôi cười khẩy. “Mấy chuyện chị em phụ nữ anh nghe làm gì, chăm sóc quý tử của anh đi, một mình nó ngồi đấy nhớ thủy triều ập đến thì sao?”

“Xin cô...” Cả hai bọn họ đồng thanh nói, sau đó cùng nhìn nhau, tiếp đó Tĩnh Huy chế giễu. “Chập tối không có thủy triều lên mà chỉ có thủy triều rút thôi. Đông Nghê, trước đây tôi hay đùa cô mù chữ, hóa ra là thật.”

Giang Ý vừa ôm bụng cười lăn lộn vừa kêu. “Đấy là Tĩnh Huy nói đấy nhé...”

“Tôi chỉ diễn đạt chính xác những gì cô nghĩ mà thôi.” Tĩnh Huy nhìn Giang Ý cười tiếp lời.

“Hai người câu kết với nhau bắt nạt tôi.” Tôi cầm cốc nước lạnh uống dỏ hất thẳng vào hai người họ, thật ra tôi cũng có chút áy náy, Tĩnh Huy hứng gần trọn cốc nước, Giang Ý chỉ bị bắn một chút, nhưng cô ta vẫn kêu toáng lên. “Tĩnh Huy, anh mau tránh xa người đàn bà này ra... Chúng tôi chỉ muốn nói chuyện phiếm với nhau một chút, anh chọc giận cô ấy rồi còn nói năng gì nữa đây.”

“Xin lỗi nhé, tôi quên mất cô đang bị người khác bỏ rơi nên muốn đi giải sầu, tôi đáng chết quá.” Tĩnh Huy lại cười. “Nhưng chỉ giải sầu với con gái thôi thì vô ích, phương thuốc hữu hiệu nhất với cô hiện giờ chính là một người đàn ông mới...”

“Liên quan gì đến anh chứ, mau đi chăm thằng bé đi.” Tôi phát mạnh vào lưng anh ta. “Không phải anh đang tranh giành nó với tôi sao? Trách nhiệm của người giám hộ như thế này đấy hả? Nhanh lên, đừng để ý đến bọn tôi nữa.”

“Chiu hết nổi rồi.” Giang Ý vẫn cười lẫn lộn. “Không phải hai người chuẩn bị ly hôn sao? Vẫn còn đánh yêu mắng yêu thế à?”

“Giang Ý.” Tôi nghiêm túc nhìn cô ta. “Cậu không được xúc phạm tớ thế.”

“Tiểu Ý này...” Tĩnh Huy thân mật đặt bàn tay lên vai cô ta, chỉ về đám thanh niên đang chơi bóng chuyền trên bãi cát đằng xa, tây ta lẫn lộn. “Thấy thích ai thì cứ đến, không cần cô phải làm gì, chỉ cần đến bắt chuyện, tán gẫu một lúc thôi tâm trạng cũng tốt hơn nhiều.”

“Anh vừa gọi cô ta là gì?” Tôi cười ngạc nhiên. “Nghe buồn nôn thế, không sợ trời tru đất diệt à?”

“Ngạc nhiên gì chứ?” Giang Ý cười có chút lúng túng. “Bố tớ thường gọi tớ thế mà, bạn thân hồi đại học cũng hay gọi vậy.”

“Xin lỗi nhé, tớ đụng cả tóc gáy.” Tôi nhảy lên như người bị kim chích, chân giẫm lên đám cát nóng ầm. Tôi chạy về phía Thành Công, nhưng cát làm tôi di chuyển khó khăn hơn, giống một người không hề có tâm trạng lại đi lạc vào một miền quê quá êm đềm. Thăng nhóc vẫn ngồi với cái bóng của mình, nhỏ bé, tấm lưng nhỏ xíu bị rắng chiều nhuộm thành màu tím khiến người ta cảm giác như món đồ chơi.

Tĩnh Huy ngồi xuống ghế của tôi, tiếp đó tiếng cười của Giang Ý vọng đến. “Nhẹ thôi chứ, anh mà đè hồng túi của cô ấy, cô ấy liều mạng với anh đấy...”

Tự nhiên, tôi thấy nét thân mật quen thuộc trong mắt anh ta. “Tiểu Ý, bao nhiêu năm rồi em vẫn thích nói câu ‘liều mạng’ như thế.”

Tôi thừa nhận điều này khiến tôi khó chịu.

Tôi đến bên thăng nhóc Thành Công, nằm vật xuống, da tiếp xúc với cát bỏng rát. Cây cối nơi đây như đang nhe nanh múa vuốt, giống người ta gội đầu xong không sấy khô mà đặt đầu ngủ luôn, để rồi sáng hôm sau xuất hiện dưới ánh mặt trời chói chang là một mái tóc bù xù, rối bời thiếu sức sống. Mọi cành cây, phiến lá đều đứng im, nhưng lại trong tư thế vô cùng lộn xộn. Tóm lại, vùng nhiệt đới này chỉ đem lại cho tôi cảm giác như thế, không cần nói cảnh vật mà không khí cũng chẳng trong lành. Lúc này đây, tôi chỉ hy vọng ông trời ác ý dội xuống một cơn mưa tuyết bằng lông ngỗng để quét sạch một lượt những rác rưởi mà “vùng nhiệt đới” này tạo ra, chẳng hạn những cái cây mọc xiên xẹo, những cành cây và tán lá chìa ra không theo một trật tự nào, hay sự gầm gào không bao giờ yên tĩnh của biển cả hoặc mùi tanh tanh, ngai ngái của cát trắng. Tôi cũng quy chụp ánh nắng gay gắt chói chang không còn thuần túy là ánh sáng mặt trời này thành “rác rưởi”. Mấy hôm nay Tĩnh Huy đưa chúng tôi đi chơi, anh ta rất phấn khởi phô diễn những kiến thức về “thực vật nhiệt đới” của mình với Giang Ý, cô ta cũng phụ họa theo. “Hóa ra là thế.” Còn tôi ở bên cạnh ngáp lên ngáp xuống, thấy vậy Tĩnh Huy thở dài. “Đồng Nghê, cô đúng là người phương Bắc điển hình, thật hết thuốc chữa.”

Giang Ý là một loài thực vật có sức sống mạnh mẽ và bộ rễ khỏe mạnh, dù ở bất cứ nơi nào, trong hoàn cảnh nào cũng đều có thể phát hiện thấy những nơi tốt nhất cho mình, sau đó nhanh chóng bắt nhịp với cuộc sống xung quanh, như chú cá gặp nước, bơi lội tung tăng, vui vẻ. Còn tôi không được thế, chỉ có thể nghệt mặt đứng bên cạnh cô ta. Phong cảnh có gì đẹp đâu cơ chứ – phương Bắc hay phương Nam chẳng có gì khác biệt, quả thật, tôi là người vô phương cứu chữa. Và thông thường những kẻ vô phương cứu chữa đến nơi nào, thì khách sạn luôn là địa điểm lý tưởng nhất, bởi hầu hết chúng đều giống nhau. Đó là điều chắc chắn, cho dù bạn đang ở đâu, ngoài cửa sổ kia là biển xanh hay đỉnh Everest, bạn đều có cơ hội biến nó thành quê hương của mình.

Cũng trong những ngày này, Tĩnh Huy mượn một chiếc xe việt dã bụi bặm để chúng tôi đi thăm thú nhiều nơi. Kỹ thuật lái xe của Giang Ý không được tốt nên tôi thường xuyên phải cầm lái, còn anh ta và Thành Công ngồi sau cười đùa vui vẻ. Suốt cuộc hành trình, thăng nhóc Thành Công phối hợp rất ăn ý, không hề khóc lóc cũng không hề ốm đau, cũng không thấy cả những biểu hiện ngã nước⁽¹⁶⁾, lại rất quần quýt với ông bố mình. Vấn đề chỉ xảy ra với tôi, cứ

đến phiên tôi cầm lái là lạc đường.

Một lần Tĩnh Huy ngủ khoảng 20 phút, khi tỉnh dậy cũng không hiểu chúng tôi đang ở chỗ nào, những hàng cây trước mắt như đang cười điên loạn, giọng anh ta càng lúc càng mơ hồ, tôi cũng thấy chúng tôi vừa đi một vòng tròn, giờ quay lại điểm xuất phát. Tĩnh Huy ném mạnh bản đồ xuống ghế, trừng mắt nhìn tôi. “Mẹ kiếp, sao lúc này không gọi tôi dậy chứ? Cô tưởng mình biết đường không cần hỏi sao? Tưởng mình thông minh đến thế à?” Giây phút ấy máu nóng của tôi cũng bốc lên, trong đầu nghĩ bắt buộc phải làm gì đó hạ nhục thằng đàn ông này ngay lập tức, nếu không người bị nổ tung sẽ là tôi. Bầu trời xanh trong ngăn ngắt, oi bức đến ngột ngạt, chắc sắp sửa lắc rắc vài hạt mưa. Tôi nghiêng rặng, hằm hè nhìn anh ta, thật ra tôi cũng sợ vô cùng khoảnh khắc này, sợ sự tĩnh lặng đến bất thường bủa vây quanh mình, tôi biết nếu chúng ập đến kiểu gì tôi cũng phải một phen sống mái.

“Nhìn tôi làm gì? Nhìn đường ấy!” Anh ta bực tức dựa mạnh ra sau ghế, tiếng ma sát của đai an toàn vang lên khô khốc.

Cũng may con đường rất rộng và vắng, tôi xoay mạnh vô lăng, cả chiếc xe quay ngoặt trên đường. Tiếng kêu thất thanh của Giang Ý ở ghế sau dội vào màng nhĩ tôi, Thành Công bị giật mình cũng khóc thét. Tôi bặm môi chịu đựng, ném cho Tĩnh Huy cái nhìn khiêu khích, anh ta và chiếc xe chết tiệt này trở thành hai con mẫn thú đáng ghét. Anh ta đột nhiên túm lấy đầu tôi ghì sát về phía mình. “Cô điên à? Trên xe còn con và người khác nữa đấy!” Tôi bị trấn áp mạnh mẽ, không cần nghĩ ngợi tung luôn cú đấm vào cổ anh ta, vì không phòng bị nên anh ta đau đến nỗi khuôn mặt trắng bệch, hai cánh tay bắt đầu siết chặt hơn, thuần thục bóp lấy cổ tôi – thật ra cảnh tượng này trước đây quá quen thuộc với hai chúng tôi. Không sao, tôi có thể chịu đựng được, so với những cơn ác mộng tôi thường gặp thì chuyện này nhằm nhò gì? Tôi hiểu Tĩnh Huy từng đường tơ kẽ tóc, anh ta biết lúc nào cần phải nói lỏng tay – đó chính là một kế ước ngầm trong vô số những kế ước phát sinh trong cuộc sống hôn nhân ngắn ngủi của chúng tôi.

“Mẹ kiếp! Tôi nguyện rửa anh, Tĩnh Huy!” Khi cuối cùng anh ta cũng phải nói lỏng tay, tôi bật thẳng người dậy như viên đạn. “Bà mày khổ sở chịu đựng trời nắng chang chang như thế mà lại tình nguyện chịu lạc đường ở cái nơi khỉ ho cò gáy này à? Bà biết mấy hôm nay mày mệt mỏi nên muốn để yên cho mày ngủ thêm chút nữa chứ bà muốn thế à? Mày chết mẹ đi cho rồi, Tĩnh Huy! Mẹ kiếp! Mày bước ra giữa đường kia cho xe tông chết mày đi cho khuất mắt...” Tôi hùng hổ đập đầu mình xuống vô lăng, nhưng không hề thấy đau đớn, chỉ cảm giác thấy bản thân giống như bầu trời u ám, đầy sấm rung chớp giạt trước khi có một cơn giông tố kinh hoàng ập đến, chỉ ước được vụn vụn, cuốn những đám mây kia cho đến khi chúng nát bấy đổ ngổn ngang trên mặt đất. Anh ta nhìn tôi ngạc nhiên, đột nhiên nhếch mép cười thảm hại, nhỏ giọng nói. “Thật không hiểu nổi!” Sau đó bước ra, đóng sầm cánh cửa ô tô.

“Được rồi, Đông Nghê.” Cuối cùng Giang Ý nhào lên phía trước, nhẹ nhàng vỗ vai tôi. “Đừng thế nữa nào, tớ hiểu cậu đang rất sốt ruột, nhưng cũng không đến nỗi giận thế chứ. Làm vậy nguy hiểm lắm, nào... qua đây, cậu ngồi phía sau bé thằng nhóc nhé, khổ thân thằng bé sợ đến không dám khóc kìa...” Khi cúi người xuống ôm lấy tôi, cô ta phát hiện tôi đang khóc. “Đông Nghê, việc gì cậu phải thế chứ? Chỉ là chuyện nhỏ, có cần phải làm ầm ĩ đến kinh thiên động địa như vậy không? Nào, ra phía sau ngồi đi... ngoan nào... để tớ lái, không thể đổ xe ngang đường quốc lộ thế này được... để tớ lái xe sang vệ đường... chuyện nhỏ ấy chắc chắn tớ làm được... Đông Nghê, cậu bảo đến đây để nghỉ ngơi, thư giãn mà, nhiệm vụ chủ yếu của chuyến đi này là muốn an ủi tớ đấy, cậu không nhớ à?”

Tôi không để ý đến cô ta, mở cửa xe bước xuống, bế lấy Thành Công dường như đã thấm mệt vì khóc và sợ hãi. Thật ra tôi không biết phải nói với cô ta thế nào, người tôi cần nhất hiện giờ chính là cô ta dù rằng sự tĩnh tế và cảm thông điều luyện trong đối nhân xử thế của cô ấy luôn khiến tôi cảm thấy xấu hổ. Thành Công an tâm dụi khuôn mặt nóng hổi ướt đầm nước mắt của mình vào vai tôi. Lúc này cậu nhóc mới hoàn hồn và cũng lúc này đây, chỉ có thằng bé là kẻ không cất tiếng cười giễu tôi... nhưng liệu sau này, một ngày nào đó, nó cũng sẽ như bọn họ chứ? Khi lớn lên, bắt đầu hiểu một số chuyện, liệu nó có giống bố mình – dùng ánh mắt vừa chế

giữa vừa khinh miệt khi nhìn một người phụ nữ điên loạn như tôi không? Không! Thăng bé sẽ không thể hiểu được chuyện gì, không bao giờ! Sao tôi có thể quên một chuyện quan trọng như vậy được chứ? Mà thật ra, tôi thường xuyên quên mất.

Đột nhiên, cái trống trải, mênh mông của đường quốc lộ đập vào ngực tôi. Trời sao mà xanh thế, xanh đến chẳng có đạo lý gì cả. Vùng nhiệt đới đúng là một nơi có logic kỳ quái, rõ ràng hoang liêu như vậy mà không hề có mùa đông. Tôi bỗng ý thức mình đang ôm thăng nhóc Thành Công trong tay, liền vội rảo bước về vệ đường, tránh xa đường nhựa nóng bỏng.

“Con buồn tè không nào?” Tôi cúi xuống hỏi thăng nhóc đang mút tay, không hiểu sao bỗng nhiên lòng dịu lại, cảm thấy ấm áp vô cùng. Đằng xa cách tôi vài mét, Tĩnh Huy đang ngồi bệt xuống đất, quay lưng về phía tôi. Lúc đó tôi chợt phát hiện ra mình đang đứng trên một đồi đất cao, phía dưới là biển xanh ngấn ngắt. Những hòn đá càng xuống gần mép biển càng gồ ghề, nhọn hoắt, lởm chởm khiến tôi đột nhiên cảm thấy chóng mặt. Nhân cơ hội này sao không cắt đứt hết nhĩ, chỉ cần đẩy Tĩnh Huy xuống dưới kia là xong. Mà cho dù tôi có nhảy xuống chết cùng thì cũng đáng lắm, mấy hôm nay tôi đã bị nướng khô bởi cái nóng bỏng rất khó chịu đến cùng cực này rồi, nếu chết vậy thật thì quá tốt đi ấy chứ. Toàn thân tôi dập dính, nhóp nhép, bần thủ, cả Thành Công cũng thế, chưa bao giờ thăng nhóc lại trông nhem nhuốc đến vậy – nơi này quả thật cái gì cũng bần thủ, dơ dáy, nó bắt từng xen-ti-mét da thịt phải chịu đựng, chỉ riêng bầu trời và biển xanh kia là hai thứ trong sạch, thuần khiết nhất mà thôi.

Giang Ý đánh được xe vào lề đường, cười hì hì chạy đến, tôi không hiểu sao toàn thân cô ta lúc nào cũng toát ra một mùi bạc hà thơm mát, nhẹ nhõm, tươi mới, dường như không hề sợ hãi mặt trời và những tia nắng chói lọi kia. Trên tay cầm điều thuốc, cô ấy thấp giọng nói. “Này, câu hút đi, tớ biết cậu đang cần một điều mà.” “Cám ơn.” Tôi rầu rĩ đón lấy. “Đang bế thăng nhóc này nên không cử động nổi, lấy hộ tớ cái bật lửa ở túi quần bên trái...” Cô ta thò tay vào mò bật lửa, nhân tiện nhéo vào đùi tôi một cái, giống những hành động mà các nữ sinh trung học thường hay ghẹo nhau. “Bệnh quá đấy!” Tôi cười mắng. “Cuối cùng cậu cũng cười!” Có lẽ do được đi du lịch, nên mặt cô ta tươi tỉnh hơn hẳn bình thường. “Này, muốn chết à, chưa châm thuốc cho tớ mà cầm bật lửa đi đâu thế?” Tôi gọi giật cô ta lại.

Cô ta cười mỉm. “Xem hai người kia, thuốc thì ở chỗ anh ấy, bật lửa lại ở chỗ cậu. Tớ đưa thuốc cho cậu rồi thì cậu cũng phải thương hại người ta một chút chứ, chẳng nhẽ cậu nhẫn tâm nhìn anh ấy đánh đá lấy lửa sao?” Tôi đưa tay cướp lại bật lửa. “Đừng hòng!” Cô ta cười phá lên. “Đông Nghê, nhìn cậu kia, cứ như trẻ con ấy.” Rồi không nói không rằng, cầm bật lửa đi về phía Tĩnh Huy, đặt cánh tay trắng muốt của mình lên vai anh ta. “Này, bật lửa đây, làm bộ làm tịch ghê quá, cần em bật giúp không?” Tĩnh Huy có chút bối rối hơi nghiêng mặt qua, ghé sát Giang Ý để châm thuốc, một cơn gió mang theo hơi nóng của đốm lửa trên điều thuốc của anh ta. Giữa hai khuôn mặt có tia bức xạ phản chiếu từ mặt biển dưới cái nắng gắt gao của ánh mặt trời. Giữa hai đôi mắt của họ ẩn hiện những hòn đảo nhỏ lúc xa lúc gần. Đột nhiên Tĩnh Huy cười. “Thật ngại quá, để cô phải cười chê rồi.” Giang Ý nhẹ nhàng vỗ vai anh ta. “Được rồi, đừng tức giận nữa, nhiều lúc Đông Nghê bị kích động như thế, chẳng phải anh cũng biết rồi đó sao.” “Thế mà gọi là kích động à?” Tôi nghe thấy giọng anh ta rất khổ sở. “Chẳng hiểu sao lúc nào cô ấy cũng thế, chỉ cần một chuyện nhỏ cũng khiến cô ấy phải ăn thua sống chết với người khác, Tiểu Ý, em thấy rồi đấy, nếu như lúc này có chiếc xe nào nữa chắc chúng ta đã phơi thây chỗ này mà chẳng ai thèm đến dọn xác...” Đừng dùng giọng điệu đó để nhắc nhở tôi chứ. Tôi biết cô ta tốt hơn tôi, anh luôn cảm thấy lúc nào cũng có kẻ hơn tôi mà. Các người chết hết đi, chết hết đi! Tôi hít sâu, còn cái con ranh Giang Ý nữa, chưa đợi tôi châm thuốc đã ngúng nguẩy cầm bật lửa cung kính cho thăng cha Tĩnh Huy kia – tôi hất mạnh mái tóc đang rối tung của mình, nhìn ra phía biển. Biển xanh thật, xanh đến nỗi tôi cảm giác nếu như lúc này tôi nhảy xuống đó, màu xanh ngấn ngắt của mặt nước biển sẽ nâng tôi lên chứ không nhấn chìm rồi nuốt chửng. Những ngọn cỏ dại đâm vào chân tôi, ô kìa, sao không có sóng nhỉ? Tôi muốn ngắm những con sóng biển, chúng xô vào nhau trắng xóa, vỡ vụn, yếu đuối, èo uột, rồi lại nhẹ nhàng bay bổng, trở thành người con gái... cuối cùng đâm đầu vào những tảng đá mà chết, cuốn theo Tĩnh Huy và Giang Ý đi thật xa. Tôi muốn hoàn thành tâm nguyện của bọn họ, tôi muốn nhìn thấy những đợt sóng biển.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tìm ra con đường cần phải đi. Tỉnh Huy lái xe rất cẩn thận, Giang Ý ngồi ở ghế phụ lái, tôi đã cố ý để trống ghế đó. Suốt chặng đường còn lại, chúng tôi hoàn toàn im lặng, tôi có người ngồi ghế sau ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ đang say giấc của Thành Công, thỉnh thoảng thằng bé vẫn bất giác giật mình khóc thét, hươ hươ bàn tay trong không khí. “Bật nhạc nghe được không?” Giang Ý hỏi Tỉnh Huy một cách thận trọng. “Tùy em thôi, khách sáo như vậy với anh làm gì chứ?” Tỉnh Huy khẽ mỉm cười. “Để em chọn đĩa nhé. Ài chà, anh có nhiều đĩa hay ghê... được đấy... em thích những bài hát ngày xưa.” Giang Ý cố giả vờ kêu lên thích thú. “Anh hơn em mấy tuổi, nếu nghe những bài hát cũ chắc sẽ càng già nhanh.” Nụ cười của anh ta càng lúc càng khiến người khác buồn nôn, được lắm, cứ cười đi – tôi thầm rửa trong lòng. “Đúng rồi, anh sinh năm nào nhỉ?” Giang Ý hỏi một cách khẩn thiết, dường như cuối cùng cũng tìm được một cơ hội chính đáng để có thể nhìn thẳng vào mắt của Tỉnh Huy. “Tiểu Ý, anh bị tổn thương đấy.” Dường như bàn tay anh ta nắm chặt vô lăng hơn, những đốt ngón tay khẽ nhô lên một chút, chắc đang tưởng tượng mình nắm chặt vai Giang Ý. “Dù sao trước đây em cũng từng là bạn gái anh, giờ không nhớ sinh nhật anh còn chấp nhận được chứ đến năm sinh của anh còn không nhớ nổi thì thật quá đáng quá!” Giang Ý gương gao cười, im lặng, đột nhiên quay mặt lại nói một cách vô tư. “Đồng Nghê, cậu nói cho tớ biết đi, rốt cuộc anh ấy sinh năm bao nhiêu!” Tôi lườm cô ta một cái. “Sao tôi biết được chứ? Nếu biết thì chúng tôi đã không chia tay!” Đúng lúc đó, Tỉnh Huy chán chường cất tiếng. “Chúng ta sắp đến Vịnh Hải Đường rồi.” “Cái tên nghe hay ghê!” Giang Ý quay mặt ra ngoài ngó nghiêng, giọng điệu chẳng có chút gì chân thật cả. “Cái tên đó có nguồn gốc từ đâu thế?” “Không hiểu.” Tỉnh Huy giảm tốc độ. “Chắc là một thiên tình sử nào đó, truyền thuyết mà, nói tái nói hồi vẫn quanh đi quẩn lại mấy cái đó.” “Trong mắt những người khoa học bọn anh, thế giới này vô vị thật đấy.” Giang Ý dài giọng nói. Hai người cứ ve vãn, tán tỉnh nhau đi – tôi vô cảm nghĩ.

Vịnh Hải Đường cũng thật hoang vắng, thê lương, có thể coi là một nơi gần như chưa được khai thác du lịch. Những bãi cát màu trắng xám trùng trùng điệp điệp, trải dài bất tận, tiếng kêu thê thiết, gấp gáp của những hải đảo vang lên râm rì. Xa xa ánh đèn ne-on của một khách sạn mập mờ lóe sáng trong vùng trời hoang vắng trông thật mĩa mai. “Đồng Nghê, cậu đặt phòng trước với khách sạn đó rồi phải không?” Giang Ý đeo cặp kính râm vào, hỏi với giọng điệu rất tò mò. “Sao cậu lại đặt ở khách sạn này chứ? Ở đây chẳng có gì chơi cả.” “Tớ có người bạn đang làm ở đây.” Tôi miễn cưỡng giải thích. “Nói cho em hay, đó là vì ở đây, khách sạn sẽ giảm giá – ‘giảm giá’ chính là động lực tinh thần của Trịnh Đồng Nghê, không cần biết nơi đó có gì vui chơi hay giải trí.” Tỉnh Huy nhẹ nhàng lấy đồ đạc ra, rồi đóng cửa xe lại. Tôi lạnh lùng bẻ thẳng nhóc trong tay đi lướt qua trước mặt anh ta, tiện thể xéo lên chân anh ta một cái. “Đồng Nghê, đi chơi mà sao cậu không thay giày thể thao hay giày bệt, vẫn còn diện đôi cao gót này chứ, cậu điên à?” Giang Ý tròn tròn mắt ngạc nhiên. “Tớ mà không đi giày cao gót thì không biết đi như thế nào.” Tôi quay lại nói nhát gừng. Tôi thích những nơi hoang vu cũng như tôi luôn thích những người không hay nói chuyện. Biển có ánh nắng gay gắt, thẳng chiếu không e ngại mới là biển, biển có tiếng gió tiêu điều, hoang phế mới là biển, nếu như nó đẹp dễ, diễm lệ, lung linh giống những bưu thiếp quảng bá du lịch thì thật quá kịch cớm. Nếu như chỉ muốn diễm lệ, đẹp dễ thì làm ao, hồ, sông suối cho xong, cần gì phải làm biển chứ? “Mỹ Mỹ – Mỹ Mỹ yêu dấu!” Peter chết tiệt mặc một bộ âu phục màu đen đang đứng trước cửa, bụng của anh ta nổi rõ như cái trống. Tôi kêu lên một tiếng rồi chạy bổ đến, xem chút nữa để rút cậu nhóc Thành Công xuống bãi cát. Tỉnh Huy vút ngay túi hành lý trên tay, đỡ cậu nhóc từ trong tay tôi, tôi còn nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của anh ta với Giang Ý. “Em thấy chưa? Những người cần bà mà cô ta kết giao thời làm gái còn quan trọng hơn đứa con của mình đấy.” Giọng Giang Ý tỏ vẻ bất an. “Anh nói vậy hơi quá đáng đấy.” Nhưng lúc này đây tôi không thèm để ý đến bọn họ, bởi sau bao nhiêu năm, hôm nay đột nhiên tôi phát hiện ra trên mặt Peter đã hằn lên nhiều vết tích của thời gian. Nụ cười của anh ta vẫn như xưa, giọng nói vẫn ngọt xớt, nhưng bộ quần áo đồng phục của khách sạn và ánh mắt hiền hòa đã quét sạch đi những vui vẻ của ngày trước. Còn tôi thì sao? Liệu tôi có còn là Mỹ Mỹ trong mắt anh ta nữa không? Tôi có còn là Mỹ Mỹ sau khi quá chén liền giả vờ sơ ý để đầu lóc điếu thuốc dụi khắp nơi rồi kêu lên thất thanh? Chính vì thế, tôi không muốn anh ta trông thấy thằng nhóc Thành Công ngay từ giây phút đầu tiên, mặc dù điều đó cuối cùng cũng chẳng tác dụng gì, nhưng tôi chỉ muốn dốc mọi sức lực của Mỹ Mỹ 10 năm trước lao bổ đến ôm chầm lấy anh ta trên bãi cát xa lạ này. Tôi chỉ muốn ôm tuổi

thanh xuân của tôi một cách nhiệt thành không gì ngăn trở mà thôi. Anh ta vẫn vậy, bàn tay thuần thực nhéo mũi tôi. Đó là cách thức chào hỏi đặc thù từ trước đến nay không lần đi đâu được.

“Chào anh trai mến mời.” Tôi cười vui vẻ.

“Chào cô gái phương Bắc chết chóc.” Anh ta lại thuần thực đánh nhẹ vào đầu tôi. Đó cũng chính là thứ ngôn ngữ của chúng tôi mỗi khi gặp mặt. “Mỹ Mỹ, em chẳng thay đổi gì cả.” Anh ta ngấm tôi rồi mỉm cười.

“Anh già mất rồi.” Tôi gõ mạnh vào cái bụng phình to của anh ta.

“Chỉ cần thấy tui em không có gì thay đổi thì anh cũng không già nữa.” Tên háo sắc Peter đột nhiên biến thành một thi nhân.

Tối hôm đó tại nhà hàng Âu của khách sạn, chúng tôi đã ăn một bữa tối khó nuốt chưa từng thấy, nhưng dù sao cũng rất vui, vì tôi có thể gặp được người hàn huyên những chuyện cũ. Thuở thiếu thời, Peter đã theo người ta đến Indonesia để kiếm ăn, năm chúng tôi gặp nhau, anh ta đã lăn lộn ở Singapore một thời gian khá dài sau khi lưu lạc ba nước khác. Cuộc sống nay đây mai đó chiếm nửa cuộc đời đã rèn cho anh ta tật cứ rượu vào là lời ra. Chúng tôi đùa nhau kể hết chuyện xưa lại đến chuyện nay. Tôi đã uống rất nhiều rượu và cũng cười rất thoải mái – Tĩnh Huy ngồi bên cạnh chiếc xe nôi của Thành Công, thỉnh thoảng lại cúi xuống trêu đùa cùng thằng nhóc, tôi cố ý vờ như không để ý – tôi hiểu sắc mặt của Tĩnh Huy càng lúc càng khó coi, nhưng sao tôi phải sợ chứ? Tôi chính là thế đó, tôi muốn anh ta biết, khi những năm tháng tốt đẹp nhất cũng như tồi tệ nhất của cuộc đời tôi đều gặp nhau trên cùng một bàn rượu, tôi sẽ lựa chọn cái gì.

“Chồng em...” Peter ngần ngừ hỏi.

“Sắp trở thành chồng cũ rồi.” Tôi đính chính.

“Ồ!” Anh ta nở nụ cười hắc ám. “Xem ra rất nhỏ nhẽ, tri thức đấy.” Anh ta rất thành công khi thở ra cái từ “nhỏ nhẽ, tri thức”, những từ đó được phát ra từ miệng anh ta tự nhiên trở nên lố bịch không thể tả. Tôi cũng cười rũ rượi theo. Tôi biết Peter là bạn lâu năm của tôi, anh ta sẽ luôn sẵn lòng giúp đỡ tôi vô điều kiện, không thắc mắc. Giang Ý nhấp nhồm, xem chừng ngồi không yên, vì thế vừa rót rượu vừa gượng gạo nói với Tĩnh Huy những chuyện xưa cũ khi hai người còn học đại học. Chỉ độ 10 phút sau, câu chuyện giữa hai bọn họ trở nên sôi nổi, nhiệt thành hơn bao giờ hết, thỉnh thoảng lại cất lên những tràng cười giòn giã, sảng khoái.

Tôi biết hai người cùng hội cùng thuyền, đâu cần phải nhắc nhở tôi thế đâu.

Đúng lúc đó, tiếng nhạc quen thuộc bỗng vang lên, tràn ngập không gian, dường như xua tan hết những oán thán, bức dọc trong người tôi.

“Peter, anh làm gì thế!” Tôi thốt lên vui vẻ, khiến tất cả khách hàng đang ngồi ở đó phải ngoái lại nhìn. Ở tầm mắt mình, tôi để ý thấy Tĩnh Huy vội vàng cúi gằm mặt xuống, giả bộ đang nhìn đĩa của mình. Tôi thực sự hả hê vì một lần nữa đã khiến anh ta phải xấu hổ vì mình.

“Đến đây, Mỹ Mỹ.” Peter vỗ vỗ vai tôi. “Lâu lắm rồi anh không được nghe em hát. Trước đây anh thích nghe em hát bài của chị Mai⁽¹⁷⁾ lắm.”

“Không đâu, cổ họng em giờ khàn lắm rồi.” Tôi giả vờ đùn đẩy, nhưng lại cầm lấy micro từ tay của một nhân viên phục vụ khi đến đoạn tôi phải vào lời bài hát.

Tôi quá phấn khích, hôm nay tôi mặc váy và đi giày cao gót. Dù nó chỉ là một chiếc váy cotton bình thường, đôi giày đó cũng chẳng phải hàng hiệu, thậm chí tôi cũng không trang điểm, nhưng tôi vẫn sỏi những bước chân của 10 năm trước, đến trước ban nhạc, đưa ánh mắt thân tình cho tay saxophone, sau đó quay mặt lại, trong giây phút ấy tôi sẽ tìm lướt trong đám khán giả ở dưới ánh mắt nào hoan hỉ nhất để đáp lại cho họ một nụ cười quyến rũ nhất. Cũng có khi vận may không gõ cửa, chẳng một ai thèm đưa mắt nhìn, nhưng tôi vẫn phải cười, cười cho tất cả những bóng đèn ở đây nhìn. Tất cả chỉ là thói quen, nên tôi không bao giờ quên được.

Tôi không hát, mà tôi đang thủ thỉ chuyện tình yêu.

Đôi tình nhân sánh bước cùng nhau mơ ước, những mộng mơ một thời tuổi trẻ, dù xa cách vẫn muốn quay về.

Ngôi nhà hạnh phúc cùng bữa cơm đầm ấm, đoạn kết tình yêu mơ mộng đều giống nhau.

Tương lai chưa đến, quá khứ qua rồi, tất cả đều giống nhau, chờ đợi và hy vọng.

Tôi mang kiếp cầm ca, ngân nga câu hát, như ngỡ người xưa quay về, hãy quên đi mọi buồn đau, âu lo không đáng.

Hỉ nộ ái luyến, sinh lão bệnh tử đâu có gì xa lạ, chỉ ghét thanh sắc của đời ta không còn...

Nhẹ nhàng một chút, lả lướt một chút, mềm mại hơn, thêm chút nữ nào, đừng sợ, chỉ cần bạn tập trung toàn bộ tinh thần, truyền xúc cảm vào đó, sẽ khiến không một ai có thể xem thường bạn hết. Anh này – nếu vợ anh mà trông thấy nụ cười trên mặt anh lúc này, chắc chắn sẽ cho anh một cái véo tai nhớ đời. Anh kia – chú tâm nghe nhạc hơn một chút nữa được không hả? Đừng có liên tục đảo mắt xuống hai cặp đùi tôi như thế, không tôn trọng tôi đã đành, anh cũng nên tôn trọng những bài hát của chị Mai chứ. Còn anh tây mũi lõ kia nữa, đừng giả bộ thận trọng được không? Anh thuộc màu da sắc tộc, tôn giáo nào thế, đen như quạ. Cuối cùng là cậu, cậu thanh niên trẻ tuổi kia, từ đầu đến cuối cứ dè dặt bông hoa hồng cắm trên bàn định đem tặng tôi... Cậu bao nhiêu tuổi nhỉ? Chắc vừa qua sinh nhật 10 tuổi phải không? Thôi được, lên đây, tôi thích hoa của cậu, chỉ hoa thôi nhé.

Tôi yêu các bạn, yêu từng người trong các bạn. Trong giây phút ngắn ngủi, các bạn đã đem đến cho tôi nụ cười ngập tràn niềm hân hoan, vui sướng, dục vọng, còn tôi đã đem lại cho các bạn sự dịu dàng lấp đầy trong tim.

Hỡi người tôi yêu, Thiên chúa vô biên. Em xin được sẻ chia mọi điều nơi anh. Đau khổ rồi cũng sẽ qua đi, thoáng như gió, như mưa, cứ ngỡ người xưa quay về. Em rời xa anh, hay anh rời xa em, vào ngày tận thế, không biết có phải ngày tốt lành hay không.

Chia tay anh nhưng em chẳng hề lưu luyến. Mười năm hay nhiều năm sau nữa, hai chúng ta có lẽ sẽ thành đôi. Chỉ hận không thể thấy cuối con đường....

Những tiếng vỗ tay lộp bộp, rì rạc nổi lên, vốn dĩ trong sảnh không có mấy ai. Cậu nhóc mặt mụn trứng cá cuối cùng cũng lấy hết dũng khí, luống cuống đứng dậy rút bông hoa trong lọ cắm trên bàn, có lẽ trong lúc căng thẳng đã làm đổ lọ hoa, nước ngấm cả vào khăn trải. Mẹ cậu ta nhảy dựng lên, theo thói quen xách cổ cậu ta lôi lùi ra xa. Mặt cậu nhóc bỗng chốc đỏ như gấc, cúi gằm mặt xuống ngồi nguyên tại chỗ, không dám ngẩng mặt lên nhìn tôi. Tôi biết, lòng tự trọng nhỏ nhoi đáng yêu của cậu đã không cho phép cậu đứng lên tặng hoa cho tôi, vì thế tôi đặt micro xuống bàn, đến bên cậu nhóc, cầm đóa hoa hồng đỏ đang lặn lội cùng đồng bọn xôn xột nhẹp đó lên, trình trọng ấp lên ngực, mùi hương thoang thoang, phảng phất đưa lên mũi tôi. Cậu nhóc không thể tin nổi, ngược mắt ngạc nhiên nhìn, tôi cũng dừng cảm, chăm chú nhìn vào đôi mắt cậu, cứ như vậy, nhẹ nhàng, ấm áp nói. “Cám ơn bông hoa của em – cậu nhóc đẹp trai.” Tôi vừa nói vừa nhìn khuôn mặt đang chuyển từ ngạc nhiên sang xấu hổ.

Peter bước tới ôm chặt tôi một cách tự nhiên. “Mỹ Mỹ...” Anh ta nói bên tai tôi. “Giọng em vẫn còn tuyệt lắm, có điều giọng Quảng Đông không được chuẩn như xưa nữa. Nhưng nhìn em trên sân khấu vẫn rất tuyệt.”

“Peter...” Tôi khẽ cười. “Em rất nhớ các anh.”

Sóng biển vẫn rầm rì vỗ vào bờ cát, nghe như tiếng thở dài, dù người ta có nghe thấy cũng vẫn bị lãng quên. Qua vai của Peter, tôi trông thấy khuôn mặt của Tỉnh Huy có vẻ ửng đỏ bởi men rượu, anh ta đang cười, hào hứng kể với Giang Ý về nước Mỹ, về thành phố New York mà anh ta chưa từng đặt chân đến. Anh ta không bao giờ tham dự và chứng kiến những thời khắc quan trọng trong cuộc đời của tôi. Tôi biết, những thất vọng nối tiếp từ lâu đã rèn giũa tôi trở thành con người như bây giờ.

Ánh đèn đường như cũng đậm hơn cùng màn đêm buông xuống, ban đầu là màu cam, ánh cam nhuộm lên khắp cơ thể và ánh mắt mọi người khiến họ trở nên hiền lành, dịu dàng, thoải mái. Sau đó chuyển sang màu táo chín đậm, những suy nghĩ, logic trong đầu đột nhiên bùng sống dậy. Cuối cùng chuyển sang màu rượu Whisky khiến người ta mê muội, choáng váng, linh hồn đang sục sôi, giãy giụa muốn được vượt ra khỏi làn ranh vốn có, những chuyện cần phải xảy ra sẽ được xảy ra trong lúc này, giờ phút này...

Với chút chệnh choáng, chúng tôi quay về phòng của mình, Peter kiên quyết muốn được tiền, những bước chân xiêu vẹo nhẹ bằng bước đi trên nền cát không hề gây chút tiếng động. Đột nhiên thẳng nhóc Thành Công thức giấc, cặp mắt đen láy mở to như đôi mắt chú sóc nhỏ nép mình dưới tán lá cây trong rừng rậm ngắm nhìn những hạt mưa tí tách rơi.

“Giang Ý...” Tôi vỗ vỗ vai cô ta. “Thẻ này là thẻ phòng của chúng ta. Cậu về trước đi, tớ phải xuống sảnh lớn xin họ chút thuốc bồi ngửa cho Thành Công.”

“Ok.” Giang Ý trù trù cầm lấy thẻ phòng, rồi chậm chậm gạt đầu y như cảnh quay chậm trong những bộ phim. “Cậu đi nhanh rồi về nhanh nhé.”

Tôi và Peter chậm chậm bước vào thang máy, quả thật lúc này nó giống chiếc hộp Pandora⁽¹⁸⁾ tách biệt hẳn với Giang Ý và Tĩnh Huy ở bên ngoài. “Peter, cảm ơn anh đã giúp đỡ em nhiều.” Tôi chậm rãi nói.

“Chuyện nhỏ ấy mà, để ý làm gì.” Anh ta hỏi tiếp. “Nhưng Mỹ Mỹ này, em đã nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Em nghĩ kỹ rồi.” Tôi nhìn gương mặt với đôi má ửng đỏ của mình trong gương.

“Thế thì tốt.” Anh ta hít sâu một cái. “Ổng kính đã điều chỉnh đúng góc độ rồi, chỉ cần cô gái kia bước vào phòng của người đàn ông đó thì sẽ lấy được cả khuôn mặt của hai người bọn họ.”

“Kiểu gì cô ta cũng đến, bởi em không đưa thẻ phòng của mình cho cô ta, mà là của Tĩnh Huy. Phát hiện cửa phòng không mở được, chắc chắn sẽ mò đi tìm Tĩnh Huy, sau đó cô ta cũng sẽ phát hiện thẻ phòng mình có thể mở được phòng Tĩnh Huy, rồi sẽ tự nhiên bước vào đó mà ngồi trò chuyện. Lúc đầu có lẽ định ngồi chờ đến khi em quay về, sau đó sẽ ước em biến luôn cả đêm, mấy ngón đó em quá thuộc.” Tôi nhếch mép cười, Peter cũng cười theo, vừa cười vừa nói. “Mỹ Mỹ, quả thật em không hề thay đổi gì cả.”

Cửa thang máy mở ra, tôi theo chân anh ta bước vào phòng giám sát, tiếng giày cao gót nện xuống nền nhà nghe mới dễ thương làm sao.

“Anh nhớ hộ em, lát nữa phí hoa hồng và phục vụ sâm-panh nhất định phải được tính vào hóa đơn của Tĩnh Huy, chính là tài khoản mà em đưa cho anh đó. Em đã đối chiếu vài lần rồi, không thể nhầm lẫn được, ngày mai khi thanh toán em sẽ có cách để anh ta phải ký.” Tôi đột nhiên nhớ đến chuyện đó.

“Nghĩ xem còn sơ suất gì nữa không?” Anh ta ngó tôi lom lom.

“Đưa số tiền này cho người phục vụ phòng bọn họ sáng mai hộ em.” Tôi nhẹ nhàng dùng hai ngón tay kẹp một tờ tiền màu hồng. “Em muốn thùng rác của phòng bọn họ còn nguyên vẹn, điều ấy rất quan trọng.”

Peter cười. “Nếu tìm không thấy thì sao?”

“Không thể nào.” Tôi mím môi cương quyết. “Tĩnh Huy từ trước đến nay vẫn luôn rất cẩn thận, em thừa hiểu mà.”

Anh ta đẩy cánh cửa nhỏ, bên trong phòng tràn ngập những màn hình bé xíu, đen trắng, cảm giác giống như cảnh trong những câu chuyện khoa học viễn tưởng. Chúng tôi nín thở, thấy Giang Ý hành động đúng như những gì tôi dự đoán, cô ta đang đến gõ cửa phòng Tĩnh Huy, sau đó anh ta rất tự nhiên mở cửa, ống kính rất rõ ràng chiếu khuôn mặt hai kẻ có tâm địa mờ ám.

Giang Ý, cô đừng trách tôi, đó cũng không hẳn là lỗi của tôi. Khi phát hiện nhầm thẻ phòng, đáng lẽ việc cô cần phải làm là đi hỏi nhân viên lễ tân, hoặc gọi điện thoại cho tôi, nhưng cô lại

không làm thế, đến gõ cửa phòng anh ta, liệu cô có thầm mong muốn chuyện này xảy ra theo chiều hướng như thế không? Cô hãy tự hỏi chính mình đi nhé!

“Đợi khoảng nửa tiếng, à không, 45 phút nữa đi.” Peter lười nhác gác chân lên bàn. “Nếu đến tận lúc đó mà vẫn không thấy ra thì có thể mang hoa và rượu đến và nói đó là quà tặng của khách sạn nhân dịp khai trương. Còn việc ngày mai anh ta phải thanh toán như thế nào, đó là việc của em.” Anh ta nhìn tôi, trầm ngâm một hồi lâu. “Mỹ Mỹ, nhìn em anh cảm thấy trước đây anh quyết định sẽ không bao giờ kết hôn quả thật rất sáng suốt.”

Tôi im lặng. Anh ta cũng im lặng. Một sự im lặng khó chịu đặc quánh tràn ngập căn phòng, như những xú khí trên mặt biển. Đột nhiên anh ta nhồm dậy, nhẹ nhàng sờ vào tóc tôi, chợt thoáng cười buồn, khẽ nói. “Gặp lại em vui lắm.”

Đương nhiên tôi biết, trong ánh mắt anh ta đang ẩn chứa một cái nhìn vô cùng phức tạp, hơi thở cũng đột nhiên nặng nề hơn. Cũng trong một thoáng đó, khuôn mặt Lãnh Sam lướt qua, nhưng một thứ còn vắng vắng thần tốc hơn bên tai tôi – đó là tiếng khóc ngăn ngạt của Thành Công.

Peter vội vàng rút tay lại, gương gao dùng ngón tay khẽ nghịch khuôn mặt cậu nhóc. Bàn tay thô ráp lạ lẫm của anh ta càng khiến thằng nhóc sợ hãi. Peter cười khổ sở. “Mỹ Mỹ, chúng ta khác xưa quá rồi.”

“Anh cũng thấy rồi đấy Peter, chồng em đang ăn nằm với người đàn bà khác, con em cả đời này cần em bảo vệ. Cuộc sống của em khốn khổ thế đấy.”

“Những tháng ngày vất vả nhất đã qua rồi Mỹ Mỹ. Không có gì khổ hơn những tháng ngày phải chạy hết tụ điểm này đến tụ điểm khác, em biết rõ điều đó.”

“Đúng, anh nói đúng, nhưng hồi đó chúng ta ai nấy đều cảm thấy rất vui vẻ.”

“Vì khi đó chúng ta chẳng có gì cả, nên mới vui được như vậy.” Anh ta mở toang cửa sổ, tiếng sóng biển ủa vào.

“Nhưng giờ chúng ta cũng có gì đâu?” Tôi cười méo mó trong mùi tanh nồng của biển cả.

“Thế có phải đơn giản không.” Anh ta tựa vai vào chấn song cửa sổ, đưa mắt nhìn ra biển đêm đen mịt mù. “Những gì chúng ta hiện có chính là những thứ không cần cũng không thể đánh mất – như vậy thì làm sao còn có thể vui vẻ được chứ?”

Thời khắc tưởng chừng nguy hiểm, ám áp mập mờ, vốn trào dâng tình cảm đã qua đi như vậy, chỉ có điều trong phút giây ngắn ngủi đó, chúng tôi quyết định ngồi xuống để cùng than thở về nhân tình thế thái. Không thể không thừa nhận, kể từ giây phút này, chúng tôi đã bắt đầu già đi.

Đêm đã về khuya, tôi lặng ngẫm khuôn mặt ngoan ngoãn đang say giấc của Thành Công. Giang Ý vẫn chưa về, xem ra mọi dự đoán, kế hoạch của tôi đã thành công. Tên khốn kia – nếu quả thật tất cả đều thuận lợi thì chúng ta sẽ nhanh chóng được nói lời “say goodbye” với nhau rồi đấy. Còn thằng nhóc này – đợi đến khi trưởng thành, tôi cũng không cần nó phải có nghĩa vụ yêu mình, tôi cũng hiểu tôi không xứng với tình yêu đó – chỉ có điều, cậu nhóc đã từng cùng chung chiến tuyến với tôi, thật ra tôi cũng từng dạy nó phải chiến đấu ra sao, chỉ sợ nó không thể ghi nhớ nổi.

Điện thoại trong phòng bắt đầu đổ chuông, tôi lao bổ đến bắt máy. Chưa kịp nói “A lô”, người đầu bên kia đã nhừa nhựa giọng say tuôn một tràng. “Giang Ý, là em phải không? Anh nhớ em, anh rất nhớ em, chúng ta kết hôn nhé, được không? Giang Ý, hãy về đi, anh không thể sống thiếu em được. Giang Ý... anh yêu em, anh nguyện suốt đời suốt kiếp này đối xử tốt với em... Giang Ý... em đừng đi, anh xin em...”

Là Tây Quyết. Đúng là kẻ không có chí khí, tôi đã hao tâm tổn trí vì cậu ta quá nhiều. Tôi nhẹ nhàng cúp điện thoại, vùi mặt vào chiếc gối lông vũ mềm mại.

CHƯƠNG 14: Thái Bình Dương xanh che lấp mặt trời hồng

Giấc mộng của tôi giống như một chú mèo dễ lên cơn thịnh nộ, ý thức nằm co ro một xó tối tăm. Cựa mình, tôi sợ hãi không hiểu cuối cùng mình đã ngủ được bao lâu – bởi tiếng sóng biển vẫn rì rào như thế, đầu tôi chợt biến thành một con ốc biển. Lại bắt đầu khó thở, lần này sự khó thở đến dần dần, u ám, kèm theo tiếng rè rè của máy điều hòa. Đừng lại gần... đừng lại gần... tôi không sợ đâu... tôi không ngủ say... tôi sẽ dậy ngay đây, không tin thì nhìn đi, tôi vẫn đang lắng tai nghe tiếng sóng biển đây. Một thứ âm thanh khô khốc réo lên, cơn mộng mị có chung sắc màu với ánh đèn – màu máu của hoàng hôn hắc ám. Khỉ thật, lại điện thoại, có điều đó là điện thoại của tôi, lẽ nào vẫn là Tây Quyết? Sao không thôi đi, nếu cứ lèm bèm, tôi sẽ nói thẳng Giang Ý đang ngủ với Tỉnh Huy cho mà xem.

Màn hình điện thoại hiện lên dòng chữ: Lãnh Sam. Đúng là anh chàng xấu xa không lúc nào khiến người khác thôi lo lắng.

“Cô chủ.” Giọng cậu ta hỗn hển, nặng nhọc như vừa chạy bộ xong. “Tôi... tôi đến rồi, nói cho tôi biết cô đang ở đâu?”

“Cái gì mà đến rồi?” Tôi lập tức ngồi bật dậy, hoàn toàn tỉnh táo, anh chàng này có biệt tài khiến tôi phải đổ mồ hôi lạnh dù đang ở giữa miền nhiệt đới. “Cậu nói rõ cho tôi nghe xem nào, cậu-đang-ở-đâu?”

“Tôi đang ở Tam Á, sân bay Phượng Hoàng. Tôi nhớ cô.” Giọng cậu ta ngằn ngừ như đứa trẻ vừa gây họa lớn.

“Cậu đùa gì thế?” Khi cơn tức giận lên đến tột đỉnh, tôi lúc nào cũng gằn giọng xuống thật nhỏ. “Cậu có ý gì? Đêm hôm đừng dọa tôi vớ vẩn như thế được không hả? Cũng đừng đóng phim hành động, khủng bố với tôi.”

“Tôi nói thật mà.” Giọng cậu ta kiên quyết. “Tôi... khi tôi đi mua vé máy bay, người ta nói chỉ còn chuyến bay lúc 3 giờ chiều và một chuyến bay đêm – tôi chỉ đủ tiền mua vé chuyến đêm nên... Cô đang ở đâu? Nói cho tôi biết đi.”

“Tại sao chứ?” Tôi nghiêng rằng hỏi cậu ta, cảm thấy cơ thể mình bỗng dưng nặng nề quá đỗi, đổ ập xuống gối. “Lãnh Sam cậu có thể thôi đi được không? Tôi nói với cậu bao nhiêu lần rồi, tôi không phải là một con nhóc, tôi ghét nhất người ta vô duyên vô cớ đùa cợt, gây sự với tôi...”

“Nam Âm nói cô đưa thằng bé đến thăm bố nó.” Giọng nói mạnh mẽ cắt ngang lời tôi. “Nói cho tôi hay có đúng vậy không? Sao cô phải nói mình đi du lịch cùng Giang Ý, sao không nói thật?”

“Nam Âm...” Tôi cảm nhận được những móng tay sắc nhọn của mình đang cắm sâu vào lòng bàn tay, rốt cuộc Nam Âm đã... Ngoài Giang Ý ra tôi không nói chuyện Lãnh Sam với bất kỳ ai, nhưng có lẽ con bé này vô tâm. “Hôm nay cậu gặp Nam Âm sao?” Tôi cố ý chuyển đề tài, dường như làm vậy có thể tránh né được sự ngại ngùng khi tôi và cậu ta đang ở chung một thành phố.

“Sáng nay Nam Âm đến cửa hàng, cô ấy nói cô đến...” Giọng cậu ta đột nhiên vống lên. “Sao cô không nói cho tôi sự thật? Tôi sẽ không màng đến việc cô gặp chồng cũ, nhưng...”

“Cậu đang chất vấn tôi đấy hả?” Tôi kinh ngạc kêu lên, suýt chút nữa làm cho thằng nhóc Thành Công thức giấc. “Cậu lấy tư cách gì để chất vấn tôi? Ngay từ đầu tôi đã nói với cậu, chuyện giữa hai chúng ta, vui vẻ thì bên nhau, chán thì mỗi người một ngả, thế mà cậu lại thêm dặt một vở kịch hay ho, tôi cũng phục cậu thật đấy. Mà tôi có nghĩa vụ phải nói thật với cậu sao? Cậu đừng tự túm tóc mình lôi lên như thế chứ!” Huyết thái dương của tôi giật giật vì cơn giận đột ngột bốc cao, đầu bên kia im bật, lặng như tờ, thậm chí tôi còn không nghe thấy cả tiếng thở, đúng lúc đó, tôi bỗng mềm lòng. “Lãnh Sam, cậu chỉ nên chơi đùa một lúc thôi, hà tất

phải khổ sở như thế?” Tôi nhếch mép cười, định tự chế giễu bản thân, nhưng quên mất rằng cậu ta không thể nhìn thấy nụ cười khó coi ấy.

“Trình Đông Nghê!” Cậu ta nổi khùng. “Bớt nói những lời nhố nhăng ấy đi, tôi chỉ cần biết giờ cô đang ở đâu mà thôi, vậy mà cô luôn thuyên cái quái gì tôi không hiểu!”

“Vĩnh Hải Đường! Được chưa? Tôi đang ở Vĩnh Hải Đường khỉ ho cò gáy, chẳng phải khu du lịch nổi tiếng nên tôi cũng không biết phải chỉ cho cậu đi hướng nào. Nếu thông minh thì giờ cậu cứ ở yên sân bay, tìm chỗ nào trú tạm, ngoan ngoãn chờ đến sáng mai tôi đến đón. Giờ thì hay rồi, mọi sắp xếp của tôi đều bị phá hỏng, cậu gây thêm cho tôi bao nhiêu phiền phức chắc vui lắm phải không? Cậu đạt được mục đích chưa? Thôi, tôi cúp máy đây, trong phòng hiện còn một thằng nhóc đang ngủ, có chuyện gì mai tính.”

Tôi vội vàng ngắt điện thoại như vừa trông thấy một cảnh tượng khủng bố dã man trên màn ảnh, cảm tưởng không thể tiếp tục xem được nữa đành lật đật tìm điều khiển, hy vọng chuyển sang kênh khác có thể thoát được cảnh ghê rợn đó. Nghiến răng nhấn nút tắt điện thoại, vì tôi dám khẳng định trước khi trời sáng cậu ta lại gọi, tôi hiểu mà.

Lại một đêm không ngon giấc nữa. Một cơn gió mang theo hơi nóng ẩm ướt của miền nhiệt đới thổi vào từ khung cửa sổ đang mở toang. Những cơn sóng biển cũng đổ mồ hôi đấy. Những ngón tay tôi túm chặt lấy mái tóc đang tung bay rối bời, mắt nhìn xuống qua hai cổ tay, nhìn xuống mãi, dưới kia là bãi cát mênh mông được phủ lên một màu trắng nhể nhại. Xin người, nếu người là ánh trăng, mà đến bản thân cũng không thể sạch sẽ, mát mẻ một chút, không thể u tịch một chút, không thể xác định nổi nhiệt độ của nơi âm hồn bất tán này thì... tôi phải làm sao đây? Giờ tôi cần người được không? Tôi cần người sạch sẽ, mát mẻ, u tịch, nhìn tôi bình thản, tôi cần khuôn mặt không có đầy đủ mắt mũi của người. Bởi tôi thấy mình bị sỉ nhục, bị xúc phạm, Tĩnh Huy và Giang Ý đã xúc phạm, đã sỉ nhục tôi – tôi hẳn học gờ một bên hông tai của mình ra. Ánh mắt trong veo của thằng nhóc Thành Công sỉ nhục tôi, nhắc nhở tôi phải nhớ đến những thất bại trong đời mình và những tháng ngày đen tối chuẩn bị đến. Peter sỉ nhục tôi, ánh mắt già đời và tiếng thở dài ẩn chứa nhiều điều phức tạp vang lên mồn một bên tai phải của tôi. Đương nhiên Tây Quyết cũng sỉ nhục tôi, cú điện thoại ma làm kia là một trong những cảnh tượng mà cả đời này tôi không muốn xem nhất. Khi tôi tỏ vẻ không thể nhẫn nại nổi, thì cũng chỉ có riêng mình tôi hiểu, trong lồng ngực mình đang đầy ắp những mảnh vụn vỡ của ấm áp, của dịu dàng, chúng đang ở nơi tim tôi, rồi dần tràn lên cổ họng, lại trào ngược xuống dạ dày, dần biến thành một hồ nước hoang phế, làm loãng cả máu tôi. Vì thế tôi rất cần người dùng ánh sáng của mình để chiếu rọi mọi thứ – ánh trăng của tôi!

Cho tôi chút rượu được không? Thật ra tôi cũng không muốn uống lắm, nhưng tôi đã lãnh trọn một nhát dao từ tình yêu của một cậu thanh niên mới lớn. Điều đó khiến tôi nổi giận. Chưa ai đủ tư cách xâm phạm đến nơi ấm áp nhất, sâu thẳm nhất trong trái tim tôi như thế, dù cho cậu ta có dùng những chiêu trò gì, dựa vào danh nghĩa của ai đi chăng nữa. Một dòng lệ mỏng mảnh từ khóe mắt chảy ra, rơi xuống cánh tay. Thôi xong, tôi lắm bầm, tôi đã trở lại là tôi của 12 năm trước. Khi đó, tôi mới 18 tuổi... Tình yêu – nó là gì nhỉ? Là trái bóng lơ lửng bay vèo vèo trên sân vận động, còn tôi – một Trình Đông Nghê ngờ nghệch – không kịp và cũng không biết cách tránh đỡ, lập cập đứng ngậy ra như pho tượng bằng thủy tinh và hứng trọn cú va đập kinh hồn, rồi vỡ vụn ra thành nghìn mảnh. Tôi còn nhớ đó là vào mùa xuân, khi tôi đứng trên tầng thượng tòa nhà thực nghiệm của trường, nhìn những tán cây xanh um phía dưới đang ẩn hiện những khuôn mặt xa lạ, tôi đã bình thản tự hỏi, rốt cuộc có nên nhảy xuống đó không, dù lúc đó hai chân tôi đã mềm nhũn, phải dùng sức để nắm chặt lan can giữ cho mình đứng được vững chãi, nhưng con tim lại bình tĩnh vô cùng. Tôi mơ hồ nghĩ, ông trời đang trêu đùa, cũng giống như những lời hứa của lũ con trai, tôi những tưởng càng đứng trên cao tôi sẽ càng gần với ông trời hơn, vì vậy mà tôi mới trèo lên tầng thượng như thế và cũng vì vậy, tôi mới bước vào cảnh tuyệt vọng đến thế. Nhưng sự thật, khi tôi chạm vào mức tuyệt vọng ấy, tôi lại phát hiện ra, ông trời vẫn ở xa mình lắm, khoảng cách ấy cũng vơi vơi giống như khi tôi đứng dưới mặt đất vậy. Người trêu đùa tôi có thể không phải ông trời, mà chính là ảo giác của mình. Điều đó cũng giống như tình yêu. Nhưng giờ tôi mới phát hiện ra thì còn tác dụng gì chứ? Khi ở vào cảnh khốn cùng, tôi có cần bất cứ một chân lý nào đâu? Tôi chỉ do dự mình có

nên ném thân xác của mình xuống dưới kia không, để những người vây quanh tò mò ở dưới mặt đất kia cũng sẽ ảo giác như tôi từng có – ảo giác được hòa mình vào trời xanh trong một giây ngắn ngủi.

Sau đó Tây Quyết xuất hiện, ôm chặt eo tôi với sức vóc của một cậu thiếu niên 15 tuổi. Tôi điên cuồng cầu xé nhưng tuyệt nhiên không một lời gào thét, tôi không cho phép mình như vậy, cần môi mình đến bật máu. Nước mắt ở đầu bỗng trào ra, những móng tay cắm sâu vào da thịt cậu ấy, những thống khổ, uất ức tôi dồn hết vào đó. Cuối cùng cậu ta cũng chế ngự được tôi, định lôi tôi đi, nhưng có lẽ vì tôi giãy giụa quá mạnh mà cậu ta hăm hăm đẩy mạnh tôi ngã xuống. Nền bê tông được ánh nắng rọi chiếu ấm áp quá, tai tôi nghe thấy tiếng đàn dương cầm vang lên từ phòng học nhạc. Tôi thất thần nhìn khuôn mặt cậu ta, bỗng nhiên mất hết toàn bộ dũng khí. Đó cũng chính là nguyên nhân tôi thường giày vò, căm hận Tây Quyết. Nhưng cậu ta đã quỳ xuống, nét mặt kinh hoàng nhìn tôi. “Chị đừng khóc.” Tôi gào lên. “Em cút đi... cút đi... mau cút đi... Mẹ kiếp! Em thì hiểu cái gì... Định làm người tốt hả!” Nhưng cậu ta chỉ chậm chậm đưa tay ra. “Chị, về nhà cùng em.”

Tôi nằm mơ sao? Sao tôi lại mơ thấy Tây Quyết chứ? Mà lại còn là Tây Quyết của năm 15 tuổi? Tôi lắc mạnh đầu, màn hình lại nhấp nháy sáng, trông như một con cá biết phát sáng dưới đáy biển sâu – Lãnh Sam. Tôi biết giọng điệu của tôi lúc này thê lương, lạ lẫm lắm. “Lại chuyện gì đây?”

“Vĩnh Hải Đường đúng không?” Trong giọng cậu ta có chút kiêu ngạo của trẻ con. “Tôi hỏi người ta, khách sạn sang trọng nhất ở đó là Cẩm Sắt Gia Viên, đúng không? Nếu đúng thì tôi đang ở dưới đại sảnh.”

“Thế quái nào cậu lại đến được đây hả đồ ngốc?” Tôi kêu lên kinh ngạc.

“Tại sân bay tôi gặp được một người tốt bụng, cho tôi đi nhờ xe một đoạn, còn chỉ đường cho tôi, tôi cứ men theo đường quốc lộ đi thẳng là đến, có gì khó khăn đâu chứ? Tam Á cũng chẳng rộng lớn gì, trời cũng sắp sáng...”

“Cậu men theo đường quốc lộ rồi đi thẳng?” Tôi lặp lại lời cậu ta như người ngớ ngẩn.

“Đúng thế, cứ đi thẳng thôi.” Cậu ta cười. “Đọc đường cũng tối om, nhưng chẳng sao cả, thỉnh thoảng cũng có vài chiếc xe lướt qua, đèn xe cũng giúp tôi chiếu sáng một đoạn đường.”

Một cơn sóng nóng hổi trào dâng lên mắt, tôi ngây người ra mất mấy giây rồi nhẹ nhàng nói. “Đợi một lát, tôi xuống ngay.” Tôi sợ nếu như tôi nói to thêm một chút sẽ không kiềm chế nổi cơn run rẩy của mình.

Tôi vội vàng lao ra hành lang dài hun hút, chạy lướt qua không biết bao nhiêu khung cửa. Tôi có mang theo thẻ phòng không nhỉ? Quan tâm làm gì chứ, giờ phút nào rồi còn lo mấy chuyện vặt vãnh đó nữa? Một khát vọng mãnh liệt giống một luồng ánh sáng vô cùng bắt mắt đang dần được tô vẽ đậm nét trong con người tôi. Tôi sắp biến thành luồng ánh sáng đó, thậm chí bên tai tôi còn nghe thấy tiếng gió “của bản thân mình” đang nhanh chóng biến mất. Cánh cửa thang máy từ từ mở ra, một lần nữa hoan hỉ đón chào tôi đến với tình cảnh tuyệt vọng.

Cậu ta khoác ba lô trên vai, đứng dưới cột lớn ở đại sảnh. Ánh mắt có chút ngượng ngùng, nhưng đang dăm dăm nhìn người đang lao đến từ hai cánh cửa thang máy chậm chậm mở ra.

Tôi phải làm gì bây giờ nhỉ? Chạy nhào đến ôm chặt cậu ta? Nhưng tự dưng tôi trở nên nhút nhát, chỉ chậm chậm bước tới trước, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay cậu ta, nhìn nhau, tôi khẽ cười. “Đồ ngốc, cậu có biết làm vậy nguy hiểm lắm không?” Cậu ta nhìn tôi, gật đầu... lại lắc đầu.

“Tại sao chứ?” Tôi biết câu hỏi này vô thưởng vô phạt, nhưng tôi cũng biết cậu ta sẽ hiểu.

“Tôi sợ.” Cậu ta cười ngại ngùng, nhẹ nhàng vuốt lên má tôi. “Tôi sợ cô đi mất, tôi sợ cô bỏ theo thằng nhóc sao Hỏa kia trở về bên bố nó. Hai người đi rồi, tôi sẽ ra sao?”

“Cậu thật ngốc.” Tôi đánh vào tay cậu ta. “Sao thế được chứ? Tôi đến để nói chuyện ly hôn mà!”

“Nhưng cô không nói cho tôi.” Cậu ta nói giọng chắc nịch.

“Tôi thấy...” Nụ cười rạng rỡ lại nở trên khuôn mặt tôi. “Tôi cảm thấy có nói cậu cũng không hiểu.”

Rồi tôi dắt tay cậu ta như một cậu nhóc đến bàn lễ tân để check-in, cậu ta lẳng lẳng đi theo tôi vào phòng, Thành Công vẫn đang say giấc – đối với cậu nhóc mà nói thì thế giới này vẫn không có gì đổi thay. Cậu ta có chút bất an, bỏ ba lô vút xuống thảm. Tôi không hiểu mình phải xử sự với cậu ta thế nào, nên vội vàng mở cửa phòng tắm rồi đẩy cậu ta vào.

“Tắm trước đi, đi đường xa thế cơ mà.” Vừa nói vừa run run mở vòi nước. Cậu ta vẫn lẳng lẳng, chỉ gật đầu. Tôi đưa khăn tắm rồi mở hồ bước ra ngoài. Tiếng nước xối ào ào vang lên đằng sau tôi, nhưng không hề nghe thấy tiếng động nào của cậu ấy. Trịnh Đông Nghê, cô thôi đi được không – tôi hân học véo tay mình một cái rồi mở cửa phòng tắm.

Từng tia nước phun ra từ vòi hoa sen trông như bông hoa, lẳng lẽ và bình tĩnh, từng dòng nước chảy xuống sàn nhà tắm. Cậu ta đã vẫn đứng đó bất động, giữ nguyên tư thế lúc này, thậm chí cả vẻ mặt cũng không hề thay đổi. Tôi nhìn thật lâu, cảm tưởng lúc này mình có thể hành động như một người trưởng thành đóng cửa phòng tắm lại, tôi cảm giác dù toàn thân tôi toát mồ hôi lạnh, nhưng vẫn có thể dùng vẻ mặt của một người lớn để tiến sát lại gần cậu ta. Cậu ta mở lớn mắt nhìn tôi tiến đến.

Tôi ghì cậu ta thật chặt, như thể lần đầu tiên trong đời được ôm ai đó.

“Lãnh Sam.” Sau một nụ hôn sâu và dài bất tận, tôi nhẹ nhàng hỏi. “Giờ hãy nói cho tôi biết, có phải cậu đang lừa dối tôi không? Nói đi, giờ vẫn còn kịp.”

“Sao tôi phải lừa dối cô chứ?” Cậu ta ngạc nhiên. “Tôi gạt cô cái gì vậy?”

“Tình cảm của tôi.” Tôi cười chậm rãi. “Cậu đừng tưởng tôi sống dễ dãi, lẳng nhăng như thế, thật ra tình cảm của tôi cũng chân thành lắm đấy, không phải người con gái nào cũng có thể thể hiện nổi một tình cảm trong sáng và đẹp đẽ giống như tôi đâu.”

“Tôi không hiểu cô đang nói gì.” Cậu ta nhìn tôi ngờ nghệch.

“Tôi sợ tôi sẽ biến cậu trở thành người xấu, và hơn hết sợ cậu hủy hoại tôi.” Tôi đưa tay vuốt ve khuôn mặt ấy, từ những sợi râu đến từng lọn tóc.

“Ngoài cô ra tôi không cần ai khác, cô chỉ cần nhớ duy nhất điều đó.” Cậu ta ghì chặt lấy tôi, như muốn ấn sâu đầu tôi vào lồng ngực của mình.

“Đủ rồi.” Tôi biết mình sắp rơi nước mắt. Hủy thì hủy, tôi cho cậu hủy hoại tôi đấy. Tôi chẳng sợ, dù cậu có hủy hoại tôi tan nát thì tôi cũng sẽ tự gom nhặt chính mình được, tôi vẫn sẽ cứ là Trịnh Đông Nghê.

Trong khoảnh khắc đó, khuôn mặt thất thần của Tây Quyết 15 tuổi chợt lướt qua. Tây Quyết – khuôn mặt tôi đầm đìa nước mắt, thầm cười khẩy trong lòng – xin lỗi em, 12 năm trôi qua mà chị vẫn không thể theo em về nhà. 12 năm rồi mà em vẫn không thể ngăn chị dừng bước. Cuối cùng chị vẫn quyết định nhảy xuống, không phải chị muốn được đến gần với ông trời hơn, cũng không phải chị muốn có ảo giác được hòa mình vào trời xanh kia, đó đều là giả dối, là nguy hiểm, thật ra chị chỉ muốn nhảy mà thôi. Tây Quyết, hãy để mặc chị nhé!

Mặt trời ló rạng. Lãnh Sam vừa đặt đầu xuống gối liền chìm vào giấc ngủ, khuôn mặt giống hệt thằng nhóc Thành Công, thỏa mãn, vô tư lự. Thật tiếc, khi cậu ta nhắm mắt đã không kịp nhìn thấy một màu đỏ đến say người của mặt trời đang rơi xuyên qua lớp cửa kính. Tôi ngồi co ro trên một chiếc giường sạch sẽ khác, tôi không có ý định làm bừa bộn nó, tôi thích ngắm nó im lìm như một năm mờ trắng như tuyết, rồi không hiểu mình phải chế ngự, chịu đựng cơn đau mới vừa ập đến này thế nào, đành vòng tay ôm chặt đầu gối, biến mình thành một tấm bia mộ.

Tôi ngắm dáng ngủ say sưa của cậu ta, vừa nhìn vừa nhớ, dường như cậu ta vẫn đang ở một nơi xa vời nào đó.

Nhắc hộp diêm của khách sạn lên, phát hiện những ngón tay mình đang run rẩy... Quẹt một cái – không được, quẹt lần nữa – lại gãy... Lúc này, những tia nắng sớm cũng như ráng chiều đỏ, lần tìm đến tôi, tiếng sóng vỗ ì oạp, từng đợt, từng đợt xô những tia nắng về phía tôi, trong lúc hoảng hốt, tôi đưa khuôn mặt mình về phía đỏ hồng của mặt trời, tưởng tượng nó có thể giúp tôi đốt cháy que diêm xui xẻo đó.

Ông trời ơi, sao chỉ trong một đêm cuộc sống của tôi đã trở nên rối bời đến thế chứ? Tôi phải làm sao đây? Xin hãy nói cho tôi biết đi.

Tôi nhảy xuống giường như kẻ mắc bệnh thần kinh, chạy ào ra mở toang cửa, hành lang vắng thế, chỉ có tôi – một kẻ vừa lột xác – đứng không quen trên tấm thảm trải sàn của đêm qua. Khí thật, phòng của Tĩnh Huy chỗ nào nhỉ? Tôi hí hửng bỏ nhào đến đập cửa – “uỳnh uỳnh” những tiếng nặng nề kêu lên. Tôi biết chắc đã không còn kịp nữa, tôi cũng biết có thể việc gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, nhưng tôi vẫn phải làm một việc gì đó, phải ngăn chặn những việc tôi gây ra, dù không được thì tôi cũng phải tìm cách để quét sạch những tội孽, uất hận trên người mình.

Tĩnh Huy ra mở cửa với bộ mặt khó chịu. “Cô lại giở trò gì nữa đây?” Anh ta vẫn mặc bộ quần áo ngày hôm qua – quần bò và áo phông. Nhưng tôi đang cười với anh ta, vì phát hiện điều thuốc chưa kịp châm lửa đang kẹp giữa hai ngón tay, tôi huơ huơ tay trái về phía mặt anh ta. “Tôi chỉ muốn đến để mượn bật lửa thôi, anh tin không?”

“Ai chà, trời sáng rồi sao!” Trong phòng vọng ra tiếng kêu thất thanh của Giang Ý, tôi trông thấy cô ta nhảy ra từ chiếc ghế trước bàn vi tính, giọng nói vừa sốt ruột vừa bức tức. “Sao anh không gọi em chứ Tĩnh Huy, anh không buồn ngủ à? Nhưng phim này hay thật đấy, em xem liền 9 tập, những tập còn lại làm sao bây giờ nhỉ? Trong vi tính của anh có tất cả bao nhiêu tập gửi hết cho em nhé?” Sau đó trông thấy tôi lại kêu ầm lên. “Cậu nói thật cho tớ biết đi, có phải cậu làm gì mờ ám với cái tay Peter kia phải không? Tớ ngại không dám gọi điện quấy rầy cậu, còn nghĩ cậu sẽ biết điều xong việc sớm sớm mà quay về tìm tớ kia đấy, thế mà trông cậu kìa, quảng mình tớ ở đây xem phim Mỹ suốt đêm!” Mặt cô ta lấp lánh, sự tỉnh táo cả đêm đã khiến cô ta quá hưng phấn, kéo mạnh rèm cửa sổ, không tin vào cảnh sắc bên ngoài kia.

“Cậu nói linh tinh gì thế?” Tôi thanh minh yếu ớt. “Tớ định gọi điện thoại cho cậu nhưng mệt quá, chỉ muốn nằm vật ra giường mà thôi, nào ngờ ngủ thẳng cẳng đến tận sáng, tớ còn tưởng...” Tôi cắn môi, liếc trộm khuôn mặt Tĩnh Huy. “Tớ còn tưởng cậu không muốn bị gọi về, biết đâu mình lại làm hỏng mất chuyện hay của hai người. Hóa ra cậu xem phim suốt đêm à...”

“Mỗi tập 45 phút, cô ấy xem tổng cộng 9 tập, cô thử làm phép tính xem có phải cả đêm không?” Giọng Tĩnh Huy lạnh băng, đều đều, rõ ràng cất lên từ phía sau lưng tôi, nhưng tôi có thể cảm giác được ánh mắt của anh ta đang tập trung cao độ vào người tôi.

“Đông Nghê này, phim đấy hay lắm, cực hay ấy...” Giọng Giang Ý vọng ra từ nhà tắm xen lẫn với tiếng khóa nước lên mặt. “‘Tâm lý tội phạm’ – bộ phim về kẻ giết người hàng loạt làm tớ không thể dứt ra nổi màn hình.”

Tĩnh Huy đột nhiên nhớ ra gì đó, lớn tiếng nói. “Mẹ kiếp, cô đừng bảo để mặc thằng bé một mình trong phòng nhé...” Đúng lúc đó, Giang Ý cũng ngáp dài. “Tĩnh Huy, em về phòng ngủ đây, anh cũng ngủ một lát đi, phải ngồi xem phim cùng em một lần nhỉ.”

“Đợi chút!” Tôi vội đưa tay ngăn cô ta lại. “Cậu không thể về phòng ngủ, ngủ đây cũng được!”

“Cậu đùa kiểu gì thế!” Giang Ý trừng mắt.

“Tớ nói thật đấy, đợi khi nào cậu ngủ dậy sẽ giải thích.” Sau đó tôi quay lại nhìn Tĩnh Huy. “Theo tôi xuống kia một chút được không? Quán cafe, bờ biển... tùy anh chọn, tôi có chuyện rất, rất quan trọng muốn nói cùng anh.”

Tôi hít hơi lấy dũng khí, gió biển sớm theo đó lùa thẳng vào căng tràn hai lá phổi, khiến tôi

cảm giác những lời tôi sắp nói không phải xuất phát từ bản thân. “Tĩnh Huy, anh nghe cho rõ đây, tôi quyết định sẽ ký vào đơn ly hôn. thằng bé sẽ theo anh, tôi cũng không cần tiền nữa. Anh thỏa mãn rồi chứ? Đừng lấy mấy lá thư dọa nạt vớ vẩn của thằng nhãi luật sư kia ra ép tôi nữa, tôi nói được sẽ làm được. Anh đã thắng.”

Mặt anh ta không tỏ chút biểu cảm nào, nhưng những cơn gió biển thổi tung những sợi tóc lòa xòa trên trán cho thấy anh ta không giống ngày thường.

“Anh đã nghe thấy những gì tôi nói chưa, Tĩnh Huy?” Tôi cất cao giọng hơn.

“Tại sao?” Anh ta hỏi.

“Vì tôi muốn sống lại, một cuộc sống hoàn toàn mới, bắt đầu lại từ đầu.” Tôi chăm chú nhìn anh ta, chợt nhận ra đã rất lâu tôi không nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

“Nói thật cho tôi biết, Đông Nghê...” Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi. “Cô gặp phải chuyện gì thế?”

Đừng cố gắng kiểm tra khả năng giữ bí mật của tôi, anh thừa hiểu tôi không làm được mà. Tôi dừng cảm nhìn anh ta, cuối cùng lắc đầu cười. “Nói cho anh cũng không sao, đúng – tôi đã gặp một số chuyện, không phải... chính xác là gặp một người. Vì thế tôi không muốn níu kéo, giằng dai nữa, chuyện gì đã qua hãy để nó qua đi. Tĩnh Huy, sao anh lại nhìn tôi thế? Từ trước đến nay anh vẫn luôn mong muốn điều này mà?” Gió biển thổi những lọn tóc của tôi dồn về một phía, tôi quay mặt lại đón hướng gió, rồi ngồi xuống bãi cát.

Anh ta cũng lẳng lặng ngồi xuống kế bên tôi. “Tôi không hiểu.” Tôi có thể thấy anh ta đang kinh ngạc, đưa mắt nhìn về phía những hòn đảo ẩn hiện mờ ảo đằng xa, cất tiếng. “Tại sao chứ? Cô hao tổn tâm trí dẫn dắt Giang Ý đến phòng tôi vì cái gì? Chỉ để nói rằng cô tình nguyện nhận thua sao? Tôi không tin.”

“Anh...” Mặt tôi nóng bừng. “Anh biết hết rồi à?”

“Mới đầu tôi không hiểu, nhưng đến khi một nhân viên phục vụ bung hoa hồng và rượu đến, nói là quà tặng nhân dịp khai trương khách sạn. Nếu tôi nhớ không lầm thì đó là rượu sâm-panh Kruger, mà cô có biết giá rượu đó bao nhiêu không? Khách sạn này chắc không điên đến nỗi đó chứ? Vì thế tôi hiểu, ngoài cô ra chắc chắn không ai có thể làm được.” Anh ta cười cười. “Tôi không hiểu cô làm vậy là có ý gì, nhưng yên tâm đi, Giang Ý không hề hay biết gì đâu, cũng may phòng tôi có máy tính thu hút toàn bộ sự chú ý của cô ấy, nếu không đêm qua đã có nhiều kịch hay để xem rồi.”

“Ồ...” Tôi cũng cười, sao sáng nay việc gì cũng có thể khiến tôi cười vui vẻ đến vậy nhỉ. “Anh thông minh lắm, tôi đâu không lại anh, được chưa? Thật ra ban đầu tôi nghĩ, sắp xếp đâu vào đó như thế, biết đâu hai người diễn theo kịch bản, tôi có thể thu tóm thêm một vài chứng cứ để chế ngự được anh – chẳng phải anh muốn ra tòa sao? Có chứng cứ ngoại tình của anh thì quan tòa sẽ không trao quyền giám hộ Thành Công cho anh, xem đến lúc đó anh còn dám lôi tôi ra tòa nữa không, không những thế còn ngoan ngoãn đưa tiền cho tôi ấy chứ.”

Anh ta nhìn tôi với vẻ ngạc nhiên tột độ, nét mặt phảng phất nụ cười. “Trời à...” Giọng anh ta có vẻ như đang cảm thán gì đó, nhưng ánh mắt thì lại chất chứa toàn sự châm biếm. “Trịnh Đông Nghê, sao cô lại có thể ngốc nghếch đến thế kia chứ?”

“Này, đừng thấy hôm nay tôi vui vẻ mà lên giọng cười cợt tôi đấy nhé, bức tôi quá là tôi lại vả cho anh rách miệng ra đấy!” Tôi trừng mắt quát.

“Nghe tôi nói đã.” Anh ta giơ hai tay lên trời với vẻ tin tưởng hoàn toàn. “Tôi còn cho rằng sau khi nhận được thư của luật sư, nếu theo tư duy của những người bình thường khác, kiểu gì cũng phải đi tìm một luật sư để tư vấn. Bất kỳ một luật sư chuyên nghiệp nào cũng có thể nói cho cô hay: theo luật pháp đại lục nếu vợ chồng phải ra tòa, đứa trẻ vẫn còn nhỏ, lại có khuyết tật, theo tập quán pháp tỉ lệ tòa tuyên bố quyền giám hộ cho người mẹ là gần 100%. Chỉ cần để ý một chút là cô có thể biết mọi chuyện. Tôi chuyển lá thư đó chẳng qua chỉ để hù dọa cô chút

thôi, chứ nếu dắt díu nhau ra tòa thật thì chẳng những cô không lấy được số tiền mình đòi mà còn phải nuôi dưỡng một đứa trẻ mà mình không muốn. Cô cứ tự suy nghĩ kỹ đi. Nhưng tôi thật sự..." Khóe mép anh ta khẽ nhếch lên. "Thật sự lúc nào tôi cũng đánh giá cô rất cao, Đông Nghê. Tôi không ngờ cô chẳng có chút đầu óc nào, không chịu đi tìm người có thể giúp được mình mà lại hao tâm tổn trí vào những việc không đâu..." Anh ta cười thành tiếng. "Lại còn tìm đủ mọi cách đẩy Giang Ý về phía tôi nữa... Giang Ý có một người bạn như cô quả xui xẻo lắm đấy..."

"Tôi..." Tôi bật lại yếu ớt. "Tôi không phải tìm trăm phương ngàn kế gì cả, chẳng qua chỉ muốn đổ thêm chút dầu vào lửa. Anh vẫn còn mặt mũi mà lên giọng kia đấy, dựa vào cái gì mà anh nhờ cô ta lấy trộm giấy tờ nhà của tôi? Có đánh chết tôi cũng không thể tin hai người hoàn toàn trong sáng với nhau... Đúng rồi, nói đi, có phải anh nhờ Giang Ý không? Nếu không phải đạo này hai người lên giường với nhau thì cô ta đâu có phản bội tôi như thế? Đến lúc này tôi đã nhận thua rồi thì nói trắng ra với nhau đi, anh kể lại từng bước kế hoạch của mình xem sao..."

"Nhận thua?" Anh ta khẽ lặp lại câu nói của tôi. "Đông Nghê, rốt cuộc cô là người thế nào vậy? Sao có thể nhẹ nhàng nói với tôi câu 'nhận thua'? Đông Nghê, cô nghĩ cho kỹ đi, nếu cô nhận thua rồi, cuộc sống của cô sẽ không còn ý nghĩa gì nữa. Dù cô có yêu ai đi nữa thì bản tính của cô cũng không bao giờ thay đổi."

"Không phải chuyện của anh, Tĩnh Huy." Tôi thọc hai tay vào cát, vô tình cảm nhận được sự ướt át của nó, những ngón tay tôi đột nhiên biến thành những hải đảo, những hạt cát mềm mại, nhẹ nhàng như muốn lưu lại một dấu tích nào đó. "Giờ anh đã toại nguyện, những gì anh muốn đều đã có, anh thỏa mãn rồi chứ? Anh có thể đến chỗ bố mẹ mình, tiện thể mang theo thằng nhóc đi. Cuối cùng thì chúng ta cũng hoàn toàn đoạn tuyệt với nhau, anh coi như thoát khỏi một câu chuyện nhơ nhớp, đúng chứ? Kể từ giờ phút này, anh đừng quan tâm đến tôi làm gì, hãy mặc kệ tôi. Dù người đó có lừa gạt tôi, tôi cũng cam lòng. Dù tôi có ra sao cũng tình nguyện không ca thán."

Nét mặt anh ta có chút không tự nhiên. "Dù thế nào Giang Ý cũng không bao giờ giống con người mà cô tưởng tượng, giúp tôi làm mấy chuyện có lỗi với cô. Quan hệ giữa tôi và cô ấy cũng không như cô nghĩ, chuyện tình cảm của chúng tôi đã trôi vào dĩ vãng từ hơn 10 năm về trước. Vì cô quá xấu xa, bỉ ổi nên nghĩ ai cũng giống mình."

"Sao anh phải chuyển chủ đề thế, Tĩnh Huy?" Tôi khẽ cười, mặt trời cuối cùng cũng đã đến đúng vị trí cần đến, ánh nắng đã trở lại dáng vẻ ban đầu của mình. "Anh cho rằng mình không nói thì tôi sẽ không biết sao? Chúng ta kết hôn được 2 năm, khi bố mẹ anh vượt ngàn dặm xa xôi đến Mỹ, có bao giờ thấy họ mở miệng nói chuyện với tôi không? Bọn họ xấu hổ vì tôi, đúng không? Trong mắt họ, đáng lẽ cô con dâu phải là Giang Ý, phải không? Khi Thành Công chào đời, nó lại tật nguyền, bọn họ càng coi đây là một cơ hội, muốn mượn cơ làm thủ tục sang Mỹ để đến đón thằng bé đi, tiện thể chơi bài ngựa với tôi, đúng rồi chứ? Bọn họ thà để anh mất đi một nửa số tiền, và họ nhận nuôi thằng bé để có thể thoải mái đuổi tôi đi, giống như vứt đi một cục nợ vậy, đúng chứ? Đừng tưởng anh chưa bao giờ hé răng nói với tôi những điều đó thì tôi sẽ không biết gì hết, tôi không ngu ngốc như mọi người tưởng tượng đâu."

"Khi cưới cô, tôi đã phải quay lưng lại với mọi người. Giờ cũng phải thừa nhận khi đó tôi đã quá vội vàng, nhưng cô đã trút hết oán hận, bức bối của mình lên đầu tôi. Bố mẹ tôi ghét bỏ cô, đó là sự thực, nhưng tôi thì không." Anh ta quay mặt đi nhìn xa xăm về phía biển.

"Anh cũng thế." Tôi nói chắc nịch, nhưng giờ tôi có thể bình thản nói đến chuyện đó. "Anh cho rằng mình không ghét bỏ tôi, khi cầu hôn tôi anh tưởng mình đã làm được điều đó, nhưng đó không phải lỗi của anh. Anh cũng giống bố mẹ mình mà thôi. Khi đó anh tha thiết muốn có một đứa con... anh phát hiện mình vẫn coi thường tôi, đúng không? Nhưng anh vẫn ngoan cố, bởi không chịu nhận mình đã thất bại." Tôi nhìn những cánh chim hải âu đang chao liệng trên mặt biển, dù chúng có cất tiếng kêu hay không tôi cũng vẫn thấy sao thê lương đến vậy.

"Sau này..." Anh ta lặng lẽ rất lâu rồi cất tiếng. "Sau này còn làm bạn với nhau được không?"

“Đồ chết giấm, tôi mà thèm làm bạn với anh.” Tôi cười.

“Đồng Nghê, cô còn nhớ không?” Nhìn vẻ mặt, tôi biết anh ta đang rơi vào một vùng ký ức ấm áp. “Ngày đầu tiên cô đến Mỹ, khi cô xuống sân bay Los Angeles, tôi hỏi tiếng Anh của cô thế nào, kỳ thực tôi biết tiếng Anh của cô ra sao chứ, vừa nhìn đã có thể nhận ra ngay cô là kiểu người dù đến nước nào cũng phải sống ở những khu vực như Chinatown.” Tôi thật không hiểu sao khi nói những câu đó giọng điệu của anh ta lại có chút khinh miệt, mà thôi, kệ chứ, giờ chuyện đó cũng không còn quan trọng. Anh ta lại tiếp tục. “Cô còn nhớ chuyện chúng ta đến tiệm bánh mỳ ở sân bay Los Angeles chứ?”

Tôi gật gật đầu.

“Tôi bảo để tôi đi mua, nhưng cô từ chối, bảo mình có thể làm được.” Anh ta khẽ cười. “Sau đó, cô xông đến tiệm bánh mỳ, chỉ vào chiếc bánh trong tủ kính, vừa chỉ vừa vẽ, miệng liên tục nói: ‘This one, no no, this, that one, no, that...’ Cuối cùng cũng mua được, cô kéo vali quay mặt nhìn tôi cười nói: ‘Anh thấy chưa, em có đối anh đâu, tiếng Anh của em ổn mà...’” Anh ta ngừng một lát, dường như đang chờ tôi cười xong, sau đó nhìn vào mắt tôi, thở dài. “Đồng Nghê, cô không biết đó thôi, khoảnh khắc đó, tôi đã yêu cô nhiều lắm.”

“Thể hiện tại thì sao?” Tôi khẽ hỏi.

“Hiện tại ư? Tôi cũng không rõ nữa, tình yêu là thứ vô hình mà.”

Lúc ấy, trong đầu tôi cũng tái hiện cảnh lần đầu tiên gặp anh ta. Anh ta đứng trước cửa hiệu quần áo của tôi, khuôn mặt cười vui vẻ. Lúc đó tôi còn nghĩ, thằng cha này làm sao vậy? Nực cười, đó không phải kiểu đàn ông tôi thích. Nhưng lại không kìm được mình, lén nhìn anh ta lần nữa. Sóng biển dần dâng cao, sắp đến chỗ tôi ngồi. “Đi thôi, tìm chỗ khác nào.” Anh ta không chút nghĩ ngợi, kéo tay tôi như mọi lần.

Lúc này đây, khoảnh khắc chúng tôi cùng đứng lên, cùng nhìn xung quanh tìm chỗ, một lần nữa tôi lại lén liếc trộm anh ta, bởi tôi muốn nhìn anh một lần nữa, chỉ cần tôi biết là đủ.

Suốt chặng bay về, Lãnh Sam chỉ ngủ, trong cơn mơ còn nắm chặt tay tôi. Giang Ý ngồi cạnh tôi, vừa đùa với Thành Công vừa nhìn tôi cười gượng gạo. Cô ta hoàn toàn không biết chỉ vèn vèn mấy ngày vừa qua đã xảy ra biết bao nhiêu việc, nhưng có điều tôi cảm thấy như vậy thật thoải mái.

CHƯƠNG 15: Kinh thánh Hebrews

Mấy ngày đó, khi thím ba luôn miệng ca thán mùa hè sắp kết thúc, đồng thời cũng nói. “Không hiểu bố nó lúc nào đến đón nó nhỉ?” Đương nhiên thím nắm rõ lịch trình đi lại của Tĩnh Huy, chẳng qua lặp đi lặp lại như vậy chỉ để xác nhận lại một vấn đề: thằng nhóc Thành Công chuẩn bị rời đi. Còn thằng nhóc vẫn vui vẻ như không có gì xảy ra, gần đây lại rất thích thú với cái mũi của Khả Lạc. Những lúc cơn thích chí lên cao độ, cậu nhóc lại bằng mọi cách vầy vò cái mũi của Khả Lạc đến thảm thương: dùng móng tay, ngón tay, bàn tay, nắm đấm... Mãi đến một hôm, từ một lỗ thủng nhỏ trên mặt Khả Lạc, vào tay thằng nhóc đã bị rách toạc.

“Không sao... không sao...” Thím ba cười bế Thành Công lên trong khi tôi sa sầm nét mặt. “Vá lại là được mà, mẹ con hung dữ quá phải không?” Thím dúi trán vào má thằng nhóc. “Cục cưng à, đi theo bố rồi cũng đừng quên chúng ta nhé.” Nói đến đây giọng nói bỗng nghèn nghẹn. Nam Âm đứng bên cạnh phụ họa theo. “Thật khôngỡ xa rời cậu nhóc sao Hỏa này.” Cũng thật lạ, không hiểu sao hai người họ lần nào cũng phối hợp rất ăn ý, kể tung người hứng giống nhau từ giọng điệu đến ngữ điệu, thậm chí câu từ cũng không khác nhau là mấy.

“Chắc anh cũng khôngỡ rời xa cậu nhóc đâu...” Nam Âm chống cằm, ngẩn ngơ nhìn thằng bé. “Em còn chưa kịp nói cho anh biết chuyện này cơ. Mà cũng không biết phải nói như thế nào nữa.” “À đúng rồi...” Thím ba đột nhiên nhớ ra. “Trại hè của trường Tây Quyết chẳng phải hết rồi sao? Chắc sắp khai giảng rồi đấy. Trước khi thằng nhóc đi, nó vẫn về kịp chứ?” Thật ra thím cũng không hy vọng ai đó trả lời mình, chỉ lẩm bẩm. “Chắc là kịp. Như vậy cả nhà ta có thể quây quần cùng nhau ăn một bữa chia tay cậu nhóc lên đường.” “Sao em nói gì mà thảm thiết thế chứ?” Chú ba nhẹ nhàng cất tiếng. “Thằng bé về sống với ông bà nội của mình cơ mà, mai sau lớn lên rồi sẽ trở về thăm chúng ta thôi.”

“Đúng đấy...” Tôi cũng nhìn họ cười. “Sau này chắc chắn Thành Công sẽ quay trở về thăm ông bà ngoại.”

“Đồng Nghê, cháu đang nói gì thế?” Thím ba kinh ngạc cất tiếng cười. “Ông bà ngoại của nó...”

“Chính là chú thím đó.” Tôi nói giọng chắc nịch.

Hôm đó, sân bay dường như trở nên thân thuộc với tôi. Buổi sáng tôi tiễn Giang Ý, chiều đón Tĩnh Huy. Tây Quyết nhất định không đi tiễn Giang Ý, trại hè là lý do chính đáng ông trời ban tặng cho cậu ta. Khi chuẩn bị lên máy bay, đột nhiên tôi ôm chầm lấy Giang Ý thật chặt. “Giang Ý, thật ra tớ không thể sống thiếu cậu được, cậu có tin không?” Cô ta tròn mắt ngạc nhiên, đúng thôi, cô ta làm sao quen được kiểu này chứ. “Cậu thần kinh à!” Cô ta cười đánh tôi một cái, sau đó đứng ngậy ra ngắm tôi, rồi hần học nhéo má tôi một cái. “Lúc nào rảnh nhớ đến thăm tớ đấy, mà cho dù có bận cũng phải thường xuyên gọi điện đấy, nghe chưa?”

“Rõ.” Tôi bóc mẽ cô ta. “Tớ nhất định sẽ thường xuyên thông báo tình hình: Tây Quyết có đi gặp người con gái khác không.”

“Liên quan gì đến tớ chứ?” Cô ta cười nhạt.

Khi Tĩnh Huy đến Long Thành mới phát hiện, ngoài việc bế thằng nhóc đi, còn phải mang theo linh kính rất nhiều đồ đạc. Thím ba cầm chìa khóa nhà tôi chạy đi chạy lại nhiều lần mới có thể xếp gọn đồ đạc vào mấy cái hộp lớn, còn nhấn mạnh rõ ràng rằng đó đều là những đồ cần thiết phải mang theo. “Nhiều như này sợ quá lượng đồ cho phép gửi trên máy bay rồi.” Về mặt Tĩnh Huy có vẻ khó xử. “Chăm sóc trẻ là một việc không hề đơn giản, nếu giờ cậu đã thấy phiền phức thì tốt nhất đừng đem thằng bé đi đâu cả.” Thím ba lạnh nhạt nói, sau đó lại tiếp tục sắp xếp đồ. Chú ba đứng đó cười gượng gạo, gật gật đầu với Tĩnh Huy tỏ vẻ ngại ngùng.

Mấy ngày hôm đó nhà tôi như một bãi chiến trường, tôi không thể hiểu nổi tại sao đồ đạc của thằng nhóc lại nhiều đến thế, vút ngang vút dọc khắp nơi. Tĩnh Huy cười khổ sở lắc đầu, cầm quả bóng da trên lò vi sóng, nói. “Cũng may cô không bỏ nó vào lò vi sóng.” “Á...” Tôi làm như chợt nhớ ra. “Hay thử bỏ vào lò quay vài vòng xem nó có nổ không?” Anh ta gườm gườm nhìn

tôi. “Đúng là mù nên tôi mới cưới cô.”

Chuông cửa reo, Lãnh Sam và Nam Âm xuất hiện cùng lúc. “Bọn em gặp nhau dưới sảnh.” Con bé cười giòn tan, nhưng lại ném cho tôi cái nhìn đầy ý tứ. Tôi cũng hiên ngang nhìn lại, sợ gì ai chứ? Vứt túi xách xuống sofa, trông thấy Lãnh Sam và Tĩnh Huy đang gương gạo chào nhau trong bếp, con bé ghé sát tai tôi thì thầm. “Chị này, phải công nhận chị giỏi thật đấy, ở trường em gái xinh vậy đấy mà nào có ai hạ gục được anh ta đâu.” “Em nói linh tinh gì đấy?” Tôi huých tay con bé một cái thật mạnh. “Đủ rồi đấy bà chị, đừng tưởng em ngốc nghếch không nhìn thấy gì nhé?” Con bé dài giọng, cố tình thể hiện sự tinh nghịch và hưng phấn của mình trong đó, nhưng trong giọng nói đó vẫn có chút gì đó chua xót, không hiểu bản thân con bé có nhận thấy không.

“Lo việc của mình đi đã, nhọc tâm lo chuyện người khác làm gì. Mới tí tuổi đầu mà miệng lưỡi như bà già lắm điều.” Vừa cười tôi vừa dùng ánh mắt sắc lẹm lườm con bé. Lúc này Tĩnh Huy cũng bước ra, nụ cười kinh điển của con bé Nam Âm lại cất lên. “Anh thực vật nhiệt đới này, đây là áo len mẹ em đan cho thằng nhóc, vất vả lắm mới đan xong đấy, nhất định anh phải đem theo đấy nhé, không được quên đâu!” Nói rồi con bé lại diễn bộ mặt vô cùng ngây thơ của mình. Cứ làm ra vẻ ngây thơ đi, hừ! Tôi thầm cười nhặt trong bụng.

“Cám ơn em, Nam Âm.” Từ hôm qua, Tĩnh Huy đã quen miệng gọi con bé bằng cái tên “Nam Âm” như vậy rồi.

“Ôi... ôi... không được vo thành cục nhét vào như thế!” Nam Âm kêu lên thất thanh, giật lấy mấy chiếc áo len trong tay tôi. “Chị để em sắp xếp cho, chị mà làm kiểu này thì hỏng hết quần áo!”

Tôi lẳng lặng quăng mớ quần áo trong tay, quay người đi vào bếp, cho con bé thêm cơ hội để thể hiện bản thân vậy. Con bé gấp quần áo, còn Tĩnh Huy đứng bên cạnh mở miệng. “Xem ra sau này khi lấy chồng, nhất định Nam Âm sẽ trở thành một người vợ hiền dâu thảo đây.”

Nam Âm không nói năng gì, nhưng tôi có thể nghe thấy tiếng cười khe khẽ của con bé.

Lãnh Sam đứng lẳng lặng cạnh tủ lạnh, hai tay lười biếng rút túi quần, nhìn tôi chăm chú, sau đó cười nhẹ. “Anh ta đến đưa thằng nhóc đi à?” “Đúng thế, sao?” Tôi bước lên phía trước dùng ngón tay vuốt vuốt khuôn mặt cậu ta, cảm giác gòn gợn. “Cậu phải cạo râu đi chứ.” Cậu ta không nói, im lặng một hồi lâu, cuối cùng cất tiếng. “Thật ra tôi cảm thấy...” Cậu ta cười vẻ sőt ruột. “Tôi cảm thấy anh ấy cũng được đấy chứ, không xấu xa như những gì cô từng kể.” “Yêu nhau yêu cả đường đi, ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng mà...” Hai cánh tay tôi chậm rãi lướt qua hai bên nách rồi bắt giắc vòng tay ôm lấy cậu ta. “Khi đó tôi vô cùng hận anh ta, nên chỉ cần nhìn thấy thôi là cảm thấy buồn nôn, nhưng có điều cũng phải nói...” Tôi cố ý nói chậm lại. “Nếu như anh ta xấu xa thật thì cậu nghĩ xem, liệu trước đây tôi có lấy anh ta không chứ!” Nhìn ánh mắt muốn nói của cậu ta, tôi khẽ cười. “Ghen hả?”

Đột nhiên cậu ta cũng vòng tay ôm tôi, vỗ mạnh lên eo. “Ai ghen chứ?” Rồi nhướn mày lên. “Tôi có gì thua kém anh ta mà phải ghen chứ?” “Thật sao? Cậu có nhiều ưu điểm lắm hả?” Tôi cố ý trêu. “Đương nhiên rồi, tôi...” Cậu ta cắn cắn môi. “Cô thử đi tìm xem thấy ai được như tôi không... Nào là ngũ hồ tứ hải, ngũ quang thập sắc, thập toàn thập mỹ, thập ác bất xá⁽¹⁹⁾...” “Đồ xấu xa!” Tôi đấm một cú vào nách cậu ta, úp mặt sát vào khuôn ngực vạm vỡ. Cơ thể cậu ta toát ra một mùi đàn ông ấm nóng của mùa hạ, nụ cười của tôi cũng vậy.

“Được rồi, buông tôi ra nào.” Tôi nhẹ nhàng đẩy cậu ta ra. “Tôi chợt nhớ ra, em trai tôi hôm nay về đến Long Thành, tôi phải gọi điện cho cậu ta mới được, quên mất tàu về lúc mấy giờ rồi.”

“Cô ra lấy điện thoại vào đây gọi.” Cậu ta đẩy cánh tay tôi.

“Ừm. Nào ngoan nào, buông tôi ra.” Tôi vỗ nhẹ lên cánh tay cậu ta. “Nếu không lát nữa Tĩnh Huy vào nhìn thấy thì không hay lắm.”

“Có sao đâu?” Cậu ta không muốn buông tay ra. “Nhìn thì nhìn, hai người ly hôn rồi cơ mà.”

“Khi nào cậu trưởng thành hơn một chút sẽ hiểu, cưng a...” Tôi thở dài. “Có nhiều chuyện trong lòng hiểu rất rõ nhưng nó lại hoàn toàn khác biệt với sự thật bày ra trước mắt.” Mỗi khi như vậy, tôi lại cảm thấy mình lớn hơn cậu ta rất nhiều. Ở độ tuổi như cậu ta hiện giờ vẫn chưa hiểu được, rốt cuộc con người ta có nhiều sự khó xử, yếu đuối đến thế nào.

Tôi ra phòng khách lấy điện thoại rồi lại quay trở lại bếp. Lúc đi ngang qua phòng ngủ, thấy cửa khép hờ, trông thấy Nam Âm và Tĩnh Huy đang sắp xếp đồ đạc vào trong vali, anh ta nói. “Cám ơn em, Nam Âm.”

“Có gì đâu kia chứ?” Nam Âm cười vui vẻ trả lời. “Chỉ là chút việc nhỏ thôi mà.”

“Anh...” Tĩnh Huy thở dài. “Cũng cảm ơn em đã giúp anh chuyện lúc trước.”

“Ôi, anh đừng nhắc đến chuyện đó nữa!” Giọng Nam Âm nhõng nhẽo, nũng nịu. “Khó khăn lắm em mới quên nổi. Anh đã để em làm một chuyện xấu xa nhất từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ đấy, còn lên tiếng cảm ơn cái gì chứ? Coi như em xui xẻo vậy.”

“Thế nên anh mới phải cảm ơn em.” Tĩnh Huy cười nhẹ.

“Hồi đó em sợ chết khiếp đi được ấy, tim đập chân run.” Giọng con bé có vẻ oan ức. “Lúc mở ngăn kéo em tưởng huyệt hơi, rõ ràng biết chị ấy không thể trở về ngay được, nhưng lúc đấy vẫn sợ không thể tả nổi.” Con bé cười vang, giống như đang kể lại một câu chuyện thú vị thời thơ ấu.

“Không nói nữa.” Tĩnh Huy cũng cười một cách nhẹ nhàng. “Anh phải mời em ăn một bữa mới được.”

Đúng lúc đó tôi đẩy mạnh cửa, cánh cửa đập vào tường “uỳnh” một cái, tôi thích thú nhìn hai con mắt đang mở to kinh ngạc tốt độ của Nam Âm. Cũng đúng lúc đó, con bé đưa ánh mắt cầu cứu sang Tĩnh Huy, ánh mắt đó đã quét sạch mọi nghi ngờ, do dự của tôi trước đó. Lúc nào con bé cũng có vẻ mặt ngơ ngác, đáng thương của một chú thỏ con nhút nhát. Mẹ kiếp nhà cô chứ! (Xin lỗi thím ba, chắc thím hiểu ý cháu không phải chửi thím chứ). Khóe mép tôi khẽ nhướn lên, tự nhiên không hiểu vì sao giọng mình có thể bình tĩnh đến thế. “Trình Nam Âm, xem ra Tây Quyết nói về em rất đúng, chị đã xem thường em quá rồi!”

Tĩnh Huy tiến lên, nắm cánh tay tôi, nhìn tôi rồi nói với giọng trầm đục. “Đông Nghê, chúng ta ra ngoài nói chuyện, anh có chuyện cần giải thích với em, đây không phải lỗi của Nam Âm. Em nghe anh giải thích được không?”

“Không phải lỗi của Nam Âm, vậy là lỗi của tôi chắc?” Tôi muốn cười lạnh nhạt một chút, nhưng không thể.

“Chị...” Giọng của con bé cũng trong vắt như ánh mắt hiện tại vậy. “Em xin lỗi. Em...”

Khi còn chưa ý thức được mình cần phải làm gì thì tôi đã xông lên phía trước, một tay tóm tóc, tay kia cho con bé một bạt tai, thêm một cái nữa, lại thêm một cái nữa. Cơ thể con bé cong xuống với một tư thế kỳ quái, vẫn im lặng không hề hé răng, phản ứng duy nhất chỉ là đưa hai tay ra chắn trước mặt.

“Chị... em xin lỗi... chị đừng đánh em nữa, nghe em nói đã. Là bác cả... bác cả bảo em làm theo lời anh Tĩnh Huy, em không gạt chị đâu, chị...” Nhưng tôi không nghe thấy gì nữa, trong đầu chỉ văng vẳng những tiếng gào thét trong cổ họng của chính mình. “Người tao tin tưởng nhất chính là mày – Trình Nam Âm! Còn mày giỏi thật đấy, bản lĩnh thật đấy. Từ bé đến giờ chưa từng bị ai đánh phải không? Mày là công chúa tiểu thư con nhà nào thế? Đồ khốn nạn...”

Tĩnh Huy lao đến, tách hai chúng tôi ra, sau đó đẩy tôi một cái, tóm cánh tay tôi gầm lên. “Đông Nghê, cô quá đáng quá rồi đấy! Bình tĩnh nghe người khác nói thì cô sẽ chết sao? Trước đây tôi không biết phải làm sao nên mới tìm đến mẹ cô, chính mẹ cô đã gọi Nam Âm đến để nhờ vả đấy, chính bà ấy đã liên tục lên tiếng cầu xin Nam Âm giúp đỡ đấy. Con bé mới đầu cũng không muốn làm thế...”

“Anh rút đi! Định đóng vai người tốt nữa hả!” Tôi hùng hổ đá một cú vào ống đồng của anh ta, bỗng chốc cảm thấy những ngón chân của mình vì tung cú đá vừa rồi mà bị ép chặt, rùng mình một cái. Cơn đau khiến sự nóng giận chìm xuống, nước mắt vòng quanh, tôi lắp bắp nói. “Rút ngay... tất cả rút ngay cho tôi... Các người chết hết đi, chết hết cho tôi đi...”

Tôi quên mất, cơn đau có thể làm cho tôi mềm lòng, nhưng cơn đau cũng có thể khiến anh ta trở nên hung dữ. Anh ta cúi người xuống, ôm lấy đầu gối một lúc, sau đó đứng bật dậy, cho tôi một cái tát trời giáng vào má phải.

Trong tích tắc đó, bên tai tôi không còn nghe thấy tiếng động nào ngoài tiếng ong ong, trước mắt là một màu vàng rất nhức nhối, tôi còn tưởng những tiếng kêu đơn điệu kia là do ánh sáng đó phát ra. Thế giới dường như sụp đổ bên cạnh tôi. Tôi thấy Lãnh Sam từ sau lưng tôi xông đến, quật ngã Tĩnh Huy xuống một cách thành thực, ngồi đè trên người anh ta – một đấm... hai đấm... ba đấm... Tôi ngồi đờ ra đó như một tấm thảm đệm lưng vứt dưới nền nhà, vô hồn nhìn cảnh tượng trước mắt, như thể nó không có chút gì dính dáng đến mình. Khi thính giác khôi phục lại, tôi nghe thấy giọng Nam Âm vừa khóc thút thít vừa hối hả nói. “Lãnh Sam, cậu đừng đánh nữa, cứ như vậy sẽ xảy ra chuyện đó, Lãnh Sam... cầu xin cậu đấy...”

Cửa mở, Tây Quyết bước vào, trên tay xách túi hành lý. Cũng may cậu ta có chìa khóa nhà tôi, nếu không ai cũng đang bận mải chửi nhau, làm gì có thời gian để chạy ra mở cửa chứ? Nghĩ vậy tôi định nhếch miệng cười, nhưng không nổi, phía mặt phải của tôi không vâng lời.

Tây Quyết lạnh lùng tách hai bọn họ ra, phải mất khá lâu mới khiến Lãnh Sam dừng tay lại được. Cậu ta dùng sức trấn áp Lãnh Sam, quắc mắt nhìn cậu ấy. Sau đó kéo Tĩnh Huy đang ở dưới đất lên, anh ta thở hồng hộc đưa tay quệt máu mồm rồi lau vào chiếc áo phông đang mặc.

“Cậu là con chó nuôi của cô ta à? Được đấy.” Dù đang trong tình huống rất thảm hại, nhưng ánh mắt anh ta vẫn chất chứa đầy sự châm biếm, chế giễu.

Lãnh Sam trừng mắt hằn học nhìn, cậu ta vốn là người không biết nói chuyện nên trong lúc này chưa tìm được lời đáp trả nào cho tương xứng.

“Trông cậu khỏe mạnh vạm vỡ thế này...” Tĩnh Huy nói tiếp. “Tôi nói cho cậu hay nhé, sau này cậu nhất định phải cẩn thận, kéo mất mạng như chơi.” Trông vẻ mặt hoang mang của Lãnh Sam, anh ta cười đắc ý. “Đến một ngày cậu sẽ phải đối xử với cô ta như vậy. Giờ đầu óc cậu đang mù mịt, nên cậu cho rằng mình có thể đối xử tốt với cô ta trọn đời. Nhưng cái mà cô ta có chính là bản lĩnh ép cậu nổi điên, bức cậu làm những việc mà đến cả bản thân cũng không thể tin nổi. Chúc cậu may mắn, hãy nhớ tôi đã thật lòng nhắc nhở cậu.”

“Anh...” Nam Âm đứng bên cạnh thốt lên, sau đó nhào vào lòng Tây Quyết như một chú cún con đáng thương.

Tĩnh Huy chậm chậm đến bên tôi, cúi người xuống, tôi thấy trong ánh mắt anh ta có ý muốn đưa tay xoa xoa bên má đang sưng lên của tôi, nhưng cuối cùng lại không làm. Khoảnh khắc đó, tôi thấy tất cả đều vô dụng, dù chúng tôi đã ký tên, đã nhận giấy chứng nhận ly hôn, nhưng tất cả đều vô dụng, lúc này pháp luật cũng chỉ là một đồng phế thải của chó mà thôi. Tôi lại quay trở lại là tôi nhor nhóp trong đồng bùn lầy nhão nhoẹt, bẩn thỉu, trở về với những khoảnh khắc khi chúng tôi còn bên nhau, những tháng năm ấy khiến chúng tôi trở nên thối tha, hôi hám.

“Anh đánh tôi.” Giọng tôi khản đặc.

“Đúng.” Anh ta lặng lẽ nhìn tôi. “Tôi phải xin lỗi cô... nhưng... cô đã ép tôi.”

Tôi nhìn trừng trừng vào góc mắt tím bầm và khóe miệng bị rách vẫn còn hằn vết máu. Nước mắt bỗng đua nhau tuôn rơi. Bởi chỉ vừa lúc này thôi, tôi đã vô cùng muốn giết anh ta, muốn giẫm nát anh ta, hoặc ném cốc thủy tinh vào cái mặt đáng ghét này... Nhưng giờ đây, tôi không còn ý định đó nữa. Chưa bao giờ anh ta đánh tôi. Đúng thế, khi chúng tôi sống trong thù địch, khi chúng tôi cãi vã, để chế ngự tôi, khiến tôi phải cúi đầu, anh ta chỉ ấn tôi chết đứng sát vào tường như một cái đinh, hay kẹp cổ tôi đến khi tôi choáng váng thì thả ra, hoặc kéo tôi xềnh xệch nhốt vào nhà vệ sinh rồi khóa cửa, hay cùng lắm là đẩy tôi ngã trên chiếc giường bừa bộn

những chân đệm...

Nhưng chưa bao giờ đánh tôi. Chưa bao giờ. Hai việc đó hoàn toàn khác nhau.

Tôi biết kiểu gì cũng có ngày này, và tôi vẫn luôn chờ đợi nó đến. Tôi còn cho rằng, chúng tôi coi như may mắn đã có một kết thúc phẳng lặng. Nhưng giờ nghĩ xem, đâu còn thể nữa? Tôi không thể thoát ra khỏi thứ âm thanh đáng sợ đó, tôi tệ hơn, nó lại được phát ra từ cổ họng mình. Lãnh Sam ngằn ngừ tiến lại gần, đặt bàn tay ấm nóng lên đôi vai đang run rẩy của tôi, khi chứng kiến sự kinh hoàng trong ánh mắt cậu ta, tôi đã lách người ra khỏi bàn tay ấy không do dự. “Cút đi!” Vì không muốn thứ âm thanh khủng khiếp ấy biến mình trở thành một quái vật, tôi đành phải thử nói chuyện với chính mình. Nước mắt khiến cả thế giới này trở nên nhạt nhòa, thành một chiếc gương lồi lõm biến dạng đến quái đản. Tôi co người ngồi trên sàn nhà giữa hai chiếc sofa. Cần phải để ý gì đến ai chứ, tôi không nhìn thấy rõ ai hết, cứ coi như họ cũng không nhìn rõ tôi.

“Chết hết đi, chết hết cả đi.” Tôi cảm giác giọng nói của mình như người bị rơi xuống một con sông đang cuộn cuộn chảy, chói vớ tìm nơi bầu vịu, muốn ngoi ngóp tìm một cơ hội để thở. “Không công bằng, mẹ kiếp, ông trời sao bất công đến thế? Tôi là đàn bà, chỉ có thể là đàn bà, không còn sự lựa chọn nào khác, sao không ai hỏi tôi có đồng ý không. Cổ tay tôi nhỏ hơn họ, sức lực tôi cũng yếu đuối hơn họ, chỉ một cú huých nhẹ họ cũng có thể đẩy tôi ngã nhào, hay xách tôi lên, giẫy vò trong tay, ngắm nhìn tôi giẫy giụa. Tôi chửi mẹ ông đấy, ông trời khốn kiếp!” Tôi thở nặng nhọc, chửi cho chính mình nghe. “Tôi sợ rồi, được chưa? Chẳng phải ông chỉ muốn tôi thừa nhận như vậy sao? Tôi không bao giờ muốn mình bất tài vô dụng như thế, nhưng khi họ vung nắm đấm, găm gù vào mặt tôi thì tôi sợ rồi! Ông đã nghe thấy chưa? Trịnh Nham, lão già khốn kiếp Trịnh Nham, ông là loài nghiệt chủng, ông khiến tôi phải sống trong sợ hãi bao nhiêu năm nay như thế, giờ ông đã thỏa mãn chưa?...”

Một đôi tay ôm chặt tôi từ phía sau, bàn tay nắm chặt những ngón tay lạnh buốt, ướt nhẹp nước mắt của tôi. “Được rồi... bình tĩnh nào... mọi chuyện qua rồi...” Tôi biết đó là Tây Quyết. Bởi tôi hiểu rõ, lúc này đây bộ dạng tôi khó coi và mất mặt vô cùng, tôi ngồi đó thảm hại, rũ rượi như một đồng rác rưởi giống mẹ tôi, và những lúc như thế chỉ có Tây Quyết dám bước tới ôm tôi thật chặt. Và tôi cũng chỉ cho phép cậu ta làm vậy, bởi tôi có thể xác định chắc chắn, chỉ duy nhất cậu ta là người thật lòng không ghét bỏ mình. “Hít một hơi sâu nào.” Giọng nói ngắn gọn nhưng đầy uy lực vang lên bên tai tôi. “Sẽ qua ngay thôi, chỉ cần dùng sức hít thở thật sâu, chị sẽ không còn muốn khóc nữa. Nào... nghe lời em đi...” Nhịp đập trái tim cậu ta thật mãnh liệt, dường như nó đang đánh trống bên tai tôi. Hơi thở cậu ta phả vào mặt, tôi dùng sức hít thở sâu, cảm xúc cũng chùng đi, bất giác muốn hòa theo tiết tấu đó, sau đó cơ hồ muốn vậy mà thiếp đi.

“Cô ấy nói gì vậy?” Tôi nghe thấy Lãnh Sam hỏi giọng ngờ vực. “Trịnh Nham là ai?”

“Bố cô ấy.” Tây Quyết trả lời.

“Lãnh Sam... Cậu qua đây.” Tôi đột nhiên ngẩng đầu lên, tìm ánh mắt cậu ta. Lãnh Sam ghé mặt sát đến, thậm chí đưa tay cho tôi mà vẫn có chút xấu hổ, tôi không để ý gì nhiều, nắm lấy tay cậu ta, rời khỏi Tây Quyết, để cậu ta ôm chặt lấy mình. “Tôi xin lỗi, xin lỗi.” Tôi nhỏ giọng nói. “Tôi làm cậu sợ lắm phải không?” Ánh mắt cậu ta nhìn tôi đầy phức tạp, đôi môi nóng hổi đặt lên trán, lên khóe mắt, lên khuôn mặt tôi, trừ đôi môi.

Tôi cảm nhận thấy Tây Quyết nhẹ nhàng đứng lên phía sau lưng. “Để cô ấy ngủ chút đi nhé.” Giọng cậu ta vẫn đều đều như vậy.

“Anh... chúng ta về nhà đi.” Sau này mỗi khi nhớ lại chuyện hôm ấy, tất cả tình tiết đều bị dừng lại ở giọng nói đầy bi thiết của Nam Âm.

Tỉnh giấc, ngoài trời đã tối. Tôi hầu như không nhớ ai đã đưa mình lên giường. Cảm giác đó thật lạ, giống như say rượu, một cơn váng vất ập đến, sau đó tôi phát hiện phía bên má phải

của mình có một túi chườm đá đang tan. Tôi ngồi dậy một cách khó nhọc, lần tìm điện thoại, vội vàng xem giờ – 10 giờ tối. Chỉ cần biết thời gian là tôi hiểu mình vẫn đang tồn tại. Điện thoại báo có cuộc gọi nhớ của thím ba và hai tin nhắn đến. Một tin của Lãnh Sam, cậu ta bảo phải đến quán và nói yêu tôi. Tin kia của Tĩnh Huy, anh ta viết. “Đồng Nghê, tha lỗi cho tôi.”

Tuyết Bích đang xem tivi ngoài phòng khách, trông thấy tôi bước ra, nhẹ nhàng quay mặt lại nói nhỏ. “Cô tỉnh rồi ạ!”

“Giờ cô phải ra ngoài một chút, cháu đừng xem tivi muộn quá, ngủ sớm một chút, được không?”

Cô bé gật khể, nhưng lại nói. “Cô à, hôm nay em đi cùng người đó rồi, em ấy sắp đi rồi ạ?”

“Ừ.” Tôi chậm chậm uống từng ngụm nước.

“Cô không muốn em ấy nữa sao?” Cô bé nói nhẹ tênh.

Tôi cảm thấy bức mình, vốn muốn mắng. “Nói linh tinh gì thế?” Nhưng tôi lại bình tĩnh uống nước, nói. “Đúng thế.” Khi từ đó thốt ra, con tim tôi lại chùng xuống. Có lẽ do giọng nói, ánh mắt và vẻ mặt của con bé khiến tôi nghĩ nói gì cũng được.

Quả nhiên, cô bé chỉ hỏi. “Tại sao ạ?”

Vì thế tôi trả lời một cách thoải mái. “Cô cũng không biết.”

“Cháu không bao giờ rời bỏ Khả Lạc.” Cô bé nhìn tôi chăm chú.

“Cháu giỏi hơn cô.” Tôi cười cười, để chiếc cốc không xuống bàn, rồi bước ra cửa.

Con phố khu nhà xưởng ban đêm dường như dài hun hút, có thể do bóng tối, cũng có lẽ do ánh sáng leo lắt của bóng đèn vàng cuối phố. Lác đác vài người chơi bài hay đánh cò tướng dưới ánh đèn, tôi ngồi trong xe nên không nghe rõ tiếng chửi đũa nhau đầy phấn khích đó. Tầm 16, 17 tuổi, mỗi khi tàn cuộc hẹn với lũ con trai, tôi thường cắp chiếc cặp sách nặng nề đi qua bọn họ. Đương nhiên họ cũng sẽ ngẩng đầu lên huyết sáo, hay những người nhiều tuổi hơn một chút sẽ cười hỏi sao muộn thế này mà tôi còn chưa về nhà.

Tôi bật đèn pha, ánh sáng chiếu rọi cả một quãng đường phía trước, giống như ống kính viễn vọng có thể nhìn thấy rõ nét bề mặt của mặt trăng vậy. Đoạn đường được chiếu sáng có sự sống, dần dần nó cũng giống như linh hồn đang phiêu dạt, bay lơ lửng về phía trước, sắp được tụ hội với ánh đèn phía cuối con phố. Điều đó khiến tôi cảm thấy thê lương, buồn bã, sự thê lương tăng thêm một bậc, khiến tôi không thể cất nổi một từ nào để miêu tả nó, và cuối cùng, cả con người tôi đều biến thành một phần của sự thê lương đó.

Mẹ tôi đang ngồi trên chiếc sofa cũ kỹ, màu của nó vốn rất tươi mới, nhưng giờ bị bao phủ bởi một lớp bụi bẩn, xem ra trông lại thuận mắt hơn, chỉ ít bà ngồi đó cũng không giống như một dụng cụ để hành hình. Ngoài ánh đèn ne-on, bà ta còn bật thêm cả đèn ngủ, dưới thứ ánh sáng pha trộn phức tạp đó, bà ta đang chăm chú đọc một cuốn sách gì đó rất dày có bìa màu đen. Tôi những tưởng bà ta đang tra từ điển, nhưng lại cảm giác thấy không đúng, nhìn kỹ chữ mạ vàng trên bìa, thấy viết “Kinh Thánh”. Tôi cười nhẹ, không thèm để ý ngồi xuống ghế. “Quả thật không biết bà cũng có sở thích này kia đấy.”

Bà ta lạnh nhạt ngược đầu lên. “Hồi ở cùng cậu của cô, tôi học theo mợ, bắt đầu tìm hiểu về kinh kệ. Tôi thấy mình đã thay đổi rất nhiều. Thật ra cô cũng nên học theo đi, trong Kinh Thánh cái gì cũng có. Chúa biết tất cả, không có việc gì khó khăn trước Chúa cả.”

Tôi cười khẩy. “Miễn cho tôi đi, mà bà cũng đừng làm phiền Thượng đế nữa, khi chết kiểu gì bà cũng chỉ được xuống địa ngục thôi, giờ có hoàn lương cũng vô ích.”

Bà ta vẫn không nói không rằng, lẳng lặng giở đến một trang. “Cô xem này, những ‘lời răn dạy’ trong kinh ‘Cựu Ước’ có nhiều đạo lý làm người lắm, nói rất hay đấy.” Ngón tay bà ta chỉ

chỉ mấy hàng chữ trên đầu, đọc. “Những điều tuyệt diệu tôi không thể đoán được gồm có ba đạo, những gì tôi không biết gồm có bốn đạo, đó chính là: đạo về chim ưng bay trong không trung, rắn bò trên những tảng đá xanh, thuyền lênh đênh trên biển, nam và nữ giao hợp. Đạo về âm phụ cũng vậy, cô ta ăn xong, lấy tay quẹt miệng rồi nói: ‘Tôi không hề làm điều gì xấu xa.’” Bà ta nhìn tôi cười nói. “Thấy chưa? Thấy Kinh thánh nói đúng chưa? Cô chính là loại âm phụ như thế đấy.”

Tôi cười thành tiếng. “Đủ rồi, dù sao sau này khi chết tôi cũng chuẩn bị tâm lý để đến nơi phải chịu tội nhiều nhất, nơi tồi tệ nhất rồi, chỉ cần trông thấy bà và Trịnh Nham đi trước một bước là tôi đã quá mãn nguyện rồi.”

Bà ta dường như vẫn không hề nghe thấy, đột nhiên hứng thú như trẻ con nhận được quà. “Đoạn này vừa đọc được tuần trước này, tôi phải đọc thuộc mới được. Ngày mai phải cùng hát, nếu tôi hát lạc điệu thì xấu hổ lắm. Đó là một đoạn trong cuốn ‘Kinh thánh tiếng Hebrews’ đấy. Cô nghe nhé.”

Không thềm để ý đến vẻ mặt đang hết sức kinh ngạc của tôi, bà ta cất giọng hát.

“Chúa ơi, ngai vàng của người là mãi mãi;

Quốc quyền của người là chính trực.

Người yêu thương công bằng, chính nghĩa, ghét cái ác, tội lỗi, vì vậy Thiên Chúa...”

“Đủ rồi!” Vẻ mặt hớn hở một cách ngu xuẩn của bà ta khiến tôi buồn nôn nên đành phải lớn giọng ngắt ngang lời. Sau một giây tĩnh mịch, bà ta mỉm cười nói. “Cô thích hát, điểm này rất giống tôi.”

“Tĩnh Huy đến tìm bà lúc nào? Sao bà lại sai Nam Âm đến trộm đồ của tôi?” Tôi nghiêng rằng, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vàng vọt, tiêu tụy cùng hàng mi khẽ lay động của bà ta.

“Tôi cũng không biết anh ta làm thế nào mà tìm ra tôi, dù sao thì cũng đã tìm đến Dương Thành. Anh ta nói muốn đem đứa bé đi, nói rằng bố mẹ anh ta đồng ý chăm sóc cho đứa bé. Tôi cũng bảo đó là một chuyện tốt, nhưng anh ta nói cô không đồng ý, còn đòi tiền... cô đúng là đồ thối tha, khốn nạn mà.” Bà ta lườm xéo tôi, lạnh nhạt nói.

“Bà bớt lời đi.” Tôi bực mình phẩy tay. “Sau đó thì sao?”

“Còn hỏi sao? Tôi hỏi định thế nào, anh ta bảo nếu không được đành phải dẫn nhau ra tòa, mà có thể khi ra tòa anh ta sẽ không nhận được quyền nuôi dưỡng bé, cùng lắm chỉ có thể ly hôn được với cô mà thôi chứ không thể để cô lấy được số tiền như mong muốn. Tôi cũng bảo không cần phải để ý đến điều đó, cứ làm ra vẻ phải ra tòa để dọa cô một trận, biết đâu cô sợ thì sao. Sau đó, tôi cùng anh ta trở lại Long Thành, tôi tìm đến trường học của Nam Âm. Trường đẹp thật đấy, trong trường trồng rất nhiều cây to bóng mát, bóng dáng con bé bước ra từ những hàng cây trông tuyệt đẹp...” Bà ta khẽ cười, ánh mắt đột nhiên dịu lại.

“Đừng nói những chuyện thừa thãi nữa được không? Sau đó thế nào?” Tôi hằm hằm vút hộp thuốc lên bàn.

“Tôi cũng muốn một điều.” Bà ta nói.

“Lấy đi.” Nhìn bà ta chậm rãi rút một điếu thuốc kẹp giữa ngón tay, sau đó khom người về phía tôi để chờ châm thuốc, cánh tay dừng lại trong khoảng cách giữa hai người, bất giác tôi nhấn bật lửa, một ngọn lửa nhỏ ngoan ngoãn vụt lên, nhưng chỉ cháy leo lét.

“Bà tự châm đi vậy.” Tôi cười cười, nhét bật lửa vào tay bà ta. “Tôi ghét nhất phải châm thuốc cho người khác, cũng vô cùng sợ người khác châm lửa cho mình.”

“Phù” một tiếng, làn khói trắng xám mờ mịt che phủ toàn bộ gương mặt, bà ta cười. “Thói quen này cũng rất giống tôi.”

Tôi im lặng, lặng lẽ dựa lưng vào thành ghế. “Nam Âm đúng là ngốc quá thể, ai nói gì cũng

tin.” Tôi rít mạnh một hơi rồi nhả ra, khói thuốc che mờ ánh đèn trước mặt.

“Tôi nói với con bé, bác xin cháu, bác chỉ xin cháu đúng lần này thôi... Tôi cứ nói thế, cuối cùng nó cũng đồng ý. Tôi còn bảo cứ làm theo lời của Tỉnh Huy, thế thôi.”

“Tại sao chứ?” Tôi hỏi lạnh nhạt, thật ra tôi cũng không có hứng để hỏi tội.

“Giao thằng bé cho anh ta là việc đúng đắn, cô sẽ không phải gánh cái gánh nặng đó nữa, muốn lấy ai cũng không ảnh hưởng gì. Tôi không thể vì lòng tham tiền tài trước mắt của cô mà làm hỏng mọi việc.”

“Hóa ra bà nghĩ tốt cho tôi sao? Sao nghe lạ tai thế nhỉ?” Tôi cười phá lên, suýt chút nữa sặc khói thuốc.

“Đương nhiên, cô tưởng mình tài giỏi lắm sao? Cô đã có...” Bà ta dừng lại, nhìn vào mặt tôi.

“Tôi đã có ai chứ? Bà nói đi, có ai?” Tôi trợn trừng mắt. “Bà đừng lên giọng dạy đời với tôi nữa, mà phải nói lòng dạ bà cũng nham hiểm lắm. Dù thế nào thì thằng nhóc cũng là cháu ngoại của bà, vậy mà bà cũng tìm đủ trăm phương nghìn kế để đẩy nó đi sao?”

“Cô mới là mẹ nó, tôi chỉ là mẹ cô.” Bà ta gẩy tàn thuốc xuống sàn một cách thô lỗ. “Gặp phải chuyện tôi chỉ có thể tính toán thay cho cô, còn người tính toán cho nó phải là cô.”

“Bà thật thâm độc.” Tôi chán nản dụi mạnh điếu thuốc vào gạt tàn. “Này, tôi hỏi một chuyện.” Tôi nhìn vào ánh mắt vô hồn của bà ta.

“Hỏi đi.”

“Năm xưa khi ngủ cùng người ta, chỉ vì bà muốn đưa bố tôi về hay... hay bà cũng thích người ta?” Giọng tôi thì thầm như đang nói những lời tình tứ.

Bà ta tham lam rít một hơi thật mạnh cuối cùng, sau đó chậm rãi dụi đầu mẩu vào gạt tàn, trả lời. “Người đó là sinh viên Đại học. Tôi rất hâm mộ những người như vậy.” Vẻ mặt của bà ta có chút ngượng ngịu.

Tôi cũng cười. “Xem ra bố tôi đã đúng. Bà đúng thật rất đáng đánh.”

“Thật ra cô cũng giống tôi, thích những người học vấn cao đó thôi. Cô đừng phủ nhận điều đó, nếu không sao cô lại đồng ý lấy cái anh chàng thực vật nhiệt đới gì đó chứ?” Bà ta nhìn tôi chằm chằm.

“Sau này, dù thế nào cô cũng phải để Tuyết Bích học Đại học. Không trông đợi được ở thằng nhóc Thành Công rồi, nhưng Tuyết Bích phải được học Đại học. Cô phải hứa với tôi điều đó.” Bà ta quả quyết.

“Nó học hành chán lắm.” Tôi chau mày. “Dù tìm được cách nhét nó vào mấy trường Đại học cũng vô ích.”

“Thế thì cũng vẫn phải là Đại học. Nhất định phải như vậy.” Bà ta gật đầu về quả quyết, rồi nói tiếp. “Cô về đi, muộn rồi, tôi còn phải đọc thêm một chút rồi đi ngủ.”

“Một chuyện cuối cùng.” Khi tôi đứng lên, đột nhiên nhớ ra, liền hỏi. “Khi tôi còn nhỏ, một lần lúc nằm ngủ trong nôi, có phải bà đã từng muốn bóp cổ tôi đến chết không?”

“Sao cô có thể nhớ được chuyện đó?” Bà ta kinh ngạc tột độ. “Lúc đó cô còn nhỏ lắm mà.”

“Tôi vẫn nhớ. Có đúng bà đã làm như vậy không?” Tôi với lấy túi xách của mình ở ghế, vừa hay lúc khom người xuống, có thể tránh khuôn mặt của bà ta.

“Không phải tôi, là Trịnh Nham.” Giọng bà ta chắc nịch. “Hôm đó cô đang ngủ trong nôi, tôi trông thấy ông ta ở đó đang siết cổ cô, tôi chạy lại đánh, túm ông ta, cứu lấy cô – thật ra tôi làm sao đánh nổi ông ta chứ? Ông ta khỏe thế kia cơ mà, chính ông ta đã không dám ra tay, nhìn khuôn mặt cô tím tái, khóc ngăn ngạt, đột nhiên ông ta cũng bật khóc. Ông ta nói, nếu như cô chết thì chúng tôi sẽ có thể sống yên ổn như trước. Cô nói xem, không nói thì thôi, nói ra như

vậy có xấu hổ không kia chứ? Không đáng mặt đàn ông chút nào.”

“Bà không lừa tôi đấy chứ?” Tôi hỏi. “Vậy bà có dám đặt tay lên đó thề không?” Tôi đưa mắt nhìn xuống cuốn Kinh thánh.

Bà ta đặt bàn tay thô ráp hẳn nhiều nếp nhăn lên đó. Không hiểu đó có phải là ảo giác hay không, nhưng tôi thấy hình như những ngón tay của bà ta hơi run rẩy, thấp giọng khẳng định. “Tôi dám.”

Tôi cười, thôi kệ vậy, cũng chẳng quan trọng nữa. Khi quay người bước ra cửa, sau lưng tôi còn văng lại tiếng ngân nga.

“Lạy Chúa! Người là đấng tối cao đầu tiên xây dựng nên nền tảng của trái đất và bầu trời.

Đất trời rồi cũng sẽ có ngày bị hủy diệt, nhưng Người vẫn sẽ trường tồn mãi mãi.

Đất trời rồi cũng sẽ dần già nua, cũ kỹ đi như quần như áo.

Người sẽ gập gọn trời đất lại, và như vậy, đất trời rồi sẽ đổi thay...”

Câu hát đó cuối cùng khiến tôi phải ngoái đầu nhìn lại. Bà ta ghé sát mặt vào gần cuốn Kinh thánh. Ánh đèn run rẩy vẽ một đường cong cong vội vàng màu xám tối phần lưng của bà ta, vì nguyệt ngọc, nên có chút bụi lớn vốn bay lên, trông như những con hải âu đang chao liệng.

CHƯƠNG 16: Ra chiến trường cùng người tôi yêu

Ngày đầu tiên đi học, Tuyết Bích đã thận trọng hỏi tôi. “Cô ơi, giờ cháu nên cảm thấy mình lớn chưa nhỉ?”

Tôi sững người hỏi. “Sao cháu lại hỏi thế? ‘Nên cảm thấy mình lớn’ là sao?”

“Trong bài tập làm văn của mọi người đều viết như thế.” Tuyết Bích buông cốc sữa xuống, trên khóe miệng vẫn còn hằn vết trắng sữa. “Họ đều nói: ‘Tôi là học sinh trung học, tôi đã lớn rồi’. Sao cháu không cảm thấy thế nhỉ? Chỉ một mùa hè trôi qua thôi, sao lại bắt phải cảm thấy mình đã lớn chứ?”

“Đúng thế.” Tôi cười nói. “Cháu trông cô này, Tuyết Bích, năm nay cô 30 tuổi, hồi bằng tuổi cháu đương nhiên cô cũng thay đổi nhiều lắm, trưởng thành rất sớm, nhưng không hiểu sao cô vẫn không cảm thấy mình trở thành một người hoàn toàn khác với mọi người.”

“Cô 30 tuổi, cháu 12 tuổi, cô lớn hơn cháu những 18 tuổi.” Cô bé nghiêng đầu lẩm nhẩm tính.

“Đúng thế.” Tôi bị sự thận trọng của con bé làm cho bật cười. “Cháu tính đúng rồi đấy.”

“Nhiều vậy sao!” Cô bé chột thốt lên, tôi hiểu, hiện giờ đối với cô bé, 18 năm quả là một cái gì đó khó mà tưởng tượng nổi.

“Cuối năm sẽ làm sinh nhật thứ 12 cho cháu, cũng tổ chức lễ Giáng sinh luôn, thật không dễ dàng gì đâu đấy.” Tôi nói.

“Cô à, sinh nhật cô thì sao?” Cô bé chăm chú nhìn tôi. “Sinh nhật cô là khi nào vậy?”

“Cô á?” Tôi tự cười chế giễu mình. “Đầu tháng Tư cơ, qua lâu lắm rồi. Nhưng đến tầm tuổi cô làm gì còn chuyện tổ chức sinh nhật nữa chứ! Thật ra không ai muốn nhắc đến tuổi tác nữa. Còn nữa, sinh nhật cô trùng vào ngày thanh minh⁽²⁰⁾ đấy, cháu thấy có đen đủi, xui xẻo không?”

“Cool...” Cô bé đột nhiên cười bí hiểm. “Sang năm tụi cháu sẽ tổ chức sinh nhật cho cô được không? Cô, cháu, Khả Lạc và cả anh Lãnh Sam nữa.”

“Này... Tụi trẻ giờ ghê thật đấy, liên quan gì đến tụi cháu hả? Nhanh lên không muộn học bây giờ!” Khuôn mặt tôi chột nóng bừng. “Kể từ hôm nay cháu phải tự đi xe buýt đi học, đó là sự khác biệt giữa học sinh tiểu học và học sinh trung học đấy.”

“Cháu biết rồi ạ.” Cô bé đứng dậy vẫy tay về phía tôi, sau đó quay sang ghế sofa vẫy tay chào Khả Lạc, thật ra từ cái vẫy tay của cô bé, tôi đã thấy có nét diu dàng của một thiếu nữ. Đúng là con bé đang thay đổi, có điều bản thân không nhận ra đó thôi.

Căn nhà bỗng nhiên vắng lặng, trong bồn hoa không còn thấy chiếc giày của thằng nhóc Thành Công nữa, đồ chơi cũng được xếp gọn gàng trong hộp, không còn la liệt lộn xộn khắp nhà hay nhét dưới đệm ghế nữa. Bàn ăn bỗng chốc trở nên sạch sẽ và ngăn nắp, không còn vết tích dầu tay dính đầy sô-cô-la của thằng nhóc in lên, điện thoại đồ chuông tôi có thể thông dong cầm ống nghe lên, không còn phải cuống cuống trong mấy tích tắc ấy phải lựa chọn chạy ra nghe điện thoại hay ngồi lại cướp lấy cốc nước đang sắp sửa bị thằng nhóc có vẻ mặt lúc nào cũng ngờ ngác đánh đổ.

Dường như cuộc sống hiện giờ như một kỳ nghỉ dài kỳ lạ, đột nhiên được sở hữu một sự tự do quá đổi bất ngờ nên không biết phải làm gì trước tiên.

“Alô? Trần Yên à? Có việc gì sao?” Giọng tôi nhẹ nhàng, vui vẻ một cách bất thường.

“Đông Nghê, tôi không biết phải nói sao, nhưng có lẽ tôi gây họa lớn rồi.” Cô ta lạnh lùng hất một gáo nước lạnh vào mặt tôi bằng một giọng điệu trầm buồn.

“Nói đi.” Tôi thở dài.

“Lúc này... Tây Quyết đến đây đưa đồ cho chú út, nhưng chú của cậu không có nhà nên tôi đã nói mấy câu cùng cậu ấy. Tôi... thật ra tôi chỉ tiện mồm hỏi xem Giang Ý đến Bắc Kinh có liên lạc gì với cậu ấy không, tôi chỉ tiện mồm hỏi thôi...”

“Thôi nào, nhanh nói vào chuyện chính đi, cô muốn làm tôi sốt ruột mà chết sao?” Tôi lớn tiếng gắt gỏng, thêm một lần nữa cô ta lại khiến tôi mất hết kiên nhẫn.

“Cô nghe nhé!” Cô ta cao giọng nói, nhưng vẫn lắp bắp. “Cậu ta nói không có liên lạc gì cả, bọn họ đã chia tay rồi, cũng không muốn giữ mối quan hệ bạn bè thông thường nữa... Sau đó, tôi bắt cần hỏi: ‘chuyện đó anh biết chưa?’ Cậu ta hỏi tôi chuyện gì, tôi liền bảo: ‘chuyện giữa Giang Ý và Tĩnh Huy đó’... Cậu ta bắt tôi phải nói rõ ràng, lúc đó tôi... tôi rất hoang mang, nói rằng thật ra tôi cũng chỉ nghe Đông Nghê nói, không rõ tình tiết thế nào... Đông Nghê, chắc không vấn đề gì chứ? Dù sao lúc đầu cô cũng nhờ tôi tìm cơ hội để nói cho cậu ta biết như thế mà, đúng không? Cô thử nói xem nói vậy liệu có sao không...”

“Thành công không thấy, thất bại thì rõ ràng” – hoàn cảnh này đúng là chỉ có thể dùng câu này mà thôi. Tôi nắm chặt ống nghe, hít vào một hơi. “Thôi được, tôi có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ngu ngốc của cô lúc đó, chắc hẳn trông vô tội lắm? Cô nói với cậu ta không cần phải buồn khổ vì một người phụ nữ lăng loàn như Giang Ý hay sớm phải chia tay với cô ta chẳng có gì đáng tiếc cả, đúng không?” Tôi cố ý dừng lại một chút, thích thú tận hưởng tiếng thở nặng nhọc từ bên kia vọng lại. “Trần Yên, tôi nói cô nghe nhé... cũng chẳng phải cô là người vẽ rắn thêm chân đâu mà lo! Lúc trước tôi muốn nhờ cô nói giúp để họ phải chia tay nhau, giờ bọn họ đã chia tay rồi cô còn nói chuyện đó để làm gì chứ? Đầu óc cô bã đậu à? Mẹ kiếp! Lớn đầu rồi còn đại!”

“Này!” Cô ta gào lên uất ức. “Sao tôi biết được chứ? Tôi vẫn còn tưởng vì chuyện đó mà cậu ta chia tay cơ đấy! Lúc trước nếu cô không đến cầu xin tôi giúp đỡ thì tôi cũng đâu biết chuyện gì...”

“Thôi đủ rồi!” Tôi mất kiên nhẫn, ngắt lời cô ta. “Đúng thế, tôi thừa nhận mình đã sơ suất, đáng lẽ sau khi từ Hải Nam trở về phải báo tin cho cô, nếu cô thật sự không muốn dính dáng vào chuyện này...”

“Thế giờ phải làm sao?” Giọng cô ta khỏ sở cắt ngang lời tôi. “Cô không biết đâu, sắc mặt cậu ta lúc ấy trông đáng sợ lắm.”

“Chính vì thế mà cô đẩy tất cả mọi chuyện lên đầu tôi, bảo rằng tất cả chỉ nghe tôi kể...” Tôi gườm gườm nhìn lên trần nhà trắng toát.

“Chưa biết chừng...” Trần Yên thăm thì một cách chắc chắn. “Cậu ta đang trên đường đến chỗ cậu đấy, vì sau khi tớ nói: ‘Đông Nghê biết đấy’, cậu ta liền đứng dậy đi luôn... Tôi gọi thế nào cậu ta cũng không thèm quay đầu lại. Đông Nghê, chúc cô may mắn.” Cô ta nói rồi vô duyên cúp máy luôn.

Thôi được, cái gì đến cứ đến vậy. Tôi sẽ kể cho cậu ta nghe từ đầu chí cuối, thành thật không thêm giấu giếm, rằng Giang Ý rời xa cậu ta chỉ vì nguyên nhân duy nhất đó, tôi cũng nói rằng chuyện giữa Tĩnh Huy và Giang Ý chỉ do tôi phỏng đoán, tôi cũng nói hết những suy đoán của tôi vì một số giả định sai lầm do tôi đã quá tin tưởng con bé Nam Âm... tôi sẽ nói hết... Lần này tôi sẽ không nói dối nữa, lần này tôi sẽ làm người thành thật, thật lòng.

Tây Quyết, tôi thừa nhận mình đã làm nhiều chuyện có lỗi với cậu, nhưng tôi cũng là người không bao giờ quay lưng phản bội cậu, cậu có biết không?

Khi căng thẳng, tôi rất thích xòe năm đầu ngón tay rộng ra trong không khí, thích thú ngắm chúng hơi run rẩy, giống như đôi cánh trong suốt của một loài côn trùng nào đó. Móng tay sơn màu hồng đào của tôi đã bị loang lổ màu, viền trắng nơi gốc móng đã lộ ra, giống như một bức tường cũ, nhưng cũng chẳng hiểu sao tôi lại thích ngắm nhìn móng tay khi bị như vậy. Khe hở dưới nền nhà vừa hay là hình một cái quạt, đủ để đặt đôi giày của Tây Quyết. Năm 19 tuổi, khi

tôi từ Singapore trở về Long Thành, đứng trước cửa nhà chú ba tôi kinh ngạc nhìn đôi giày thể thao của cậu ta. Sao nó lại to đến thế? Lúc này tôi mới biết cậu ta giờ đã trở thành một người đàn ông.

Cậu ta ngồi ở ghế sofa, đối diện tôi. Vẻ mặt vẫn u ám như thế. Nhưng không sao, nhiều lúc tôi vẫn có thể cho phép cậu ta giở trò với mình. Tôi nở nụ cười hiền hòa, chậm rãi, thậm chí còn cảm giác thấy ánh nắng mặt trời lướt qua hàng mi đang khẽ động đậy của tôi. Không cần sốt ruột phá vỡ sự yên tĩnh này, thậm chí còn có chút thích thú hưởng thụ khoảnh khắc khó chịu đó, tôi ngắm thật kỹ khuôn mặt đầy vẻ đau thương của cậu ta. Giang Ý đi rồi, những người đàn bà của cậu ta đều đi cả rồi, đã lâu lắm tôi không ngắm cậu ta kỹ đến vậy.

Cuối cùng cậu ta cũng cất tiếng hỏi. “Thành Công đi rồi không quay trở lại nữa, phải không?”

“Chắc thế...” Tôi lãnh đạm đáp. “Tôi nghĩ chắc là không, ông bà nội nó tình nguyện chăm sóc, thế chẳng phải tốt hay sao?”

“Nhưng vài năm nữa nó lớn lên thì sao? Khi đó bố mẹ của Tĩnh Huy già rồi, nó lại không thể sống tự lập được, đến lúc đó sẽ thế nào? Ông bà nội của nó rồi cũng sẽ khuất núi...”

Tôi thở nặng nhọc, tôi hiểu mà, đó chính là Tây Quyết, quả thật cậu ta đến đây để chất vấn tôi. “Thế ý cậu thế nào?” Tôi hỏi vặn lại. “Liệu tôi không già không chết sao? Liệu tôi không bao giờ bỏ rơi nó sao? Liệu tôi phải giao cả cuộc đời này cho nó ư? Trước khi tắt thở tôi cũng phải bóp cổ nó chết để cùng nhau chui vào quan tài ư? Phải như vậy mọi người mới yên lòng đúng không?”

“Đừng nói khó nghe thế nữa!” Cậu ta kích động chồm người về phía trước. “Từ trước đến giờ chưa bao giờ em nói thẳng nhóc sẽ phải theo chị suốt đời, em cũng biết chị không phải là người thân duy nhất của nó, nhưng trước đây chị nói gì với em chứ? Chị bảo bố nó không cần nó nữa, chị nói cái tay thực vật nhiệt đới đó không thêm hai mẹ con chị...”

“Đúng thế, tôi nói dối, tôi lừa gạt cậu đấy, cậu làm gì tôi nào?” Tôi đứng phắt dậy, co bàn tay thành nắm đấm. “Tôi đưa thẳng nhóc về vì muốn đòi tiền Tĩnh Huy, thế đấy, cậu thỏa mãn chưa? Tôi không thỏa mãn với số tiền anh ta đưa cho, cảm thấy mình vẫn bị thua thiệt nên mới tìm mọi kế sách để đòi được nhiều hơn, cậu hài lòng chưa? Đừng diễn bộ mặt đạo đức giả ấy nữa, bà đây không thêm! Tôi sợ gì mà không dám nói ra chứ? Tôi cũng có sợ mấy nguy hiểm tử các người sĩ vả tôi vô liêm sỉ. Trước đây tôi không muốn mang thai, không muốn có con quá sớm, ai bảo Tĩnh Huy cố tình chứ? Khi trông thấy đứa con tật nguyên chào đời, hình như tôi thấy anh ta còn mừng rỡ nữa kìa... Hừ, tưởng như vậy là có thể hủy hoại cả cuộc đời của tôi sao? Đừng hòng, tôi muốn anh ta phải chống mắt lên – Trịnh Đông Nghê tôi không phải là đứa dễ dãi hàng đến thế. Đưa tiền đây, đưa hóa đơn đây... tất cả những đau khổ, mất mát, tủi nhục mà tôi đã từng phải trải qua, anh ta chỉ có thể dùng tiền mới trả hết cho tôi được!” Tôi hét lên từ từ một hơi, cảm giác thật nặng nề, bức bối. “Tây Quyết...” Nước mắt vòng quanh, tôi gọi cậu ta. “Cậu không hiểu được đâu, cậu mãi mãi an phận thủ thường, mãi mãi tự tìm niềm vui cho mình nên không bao giờ cậu biết có một người giống như tôi đâu, một người không có gì trong tay nhưng lại không chịu cam tâm chấp nhận số phận, muốn được tiếp tục sống.”

Cậu ta nhìn tôi với ánh mắt buồn bã, đau thương, chầm chậm lắc đầu. “Em biết, chị đã không dễ dàng gì, chị đã không cam tâm, nhưng như thế cũng không có nghĩa chị có quyền làm tất cả mọi chuyện.”

“Tây Quyết...” Tôi bước đến góc tường, quay lưng lại với cậu ta, nhẹ nhàng dùng ngón tay quẹt khô giọt nước mắt. “Em là người tốt, còn chị thì không. Điều chị không cho phép mình làm, đó chính là sống giống như em.”

Cậu ta đột nhiên bị kích động đến phẫn nộ. “Chị, em không quan tâm chị khinh thường em thế nào, nhưng chị cũng đừng quên, giữa hai chúng ta, kẻ luôn luôn để ý xem mình có bị người khác khinh rẻ hay không, chính là chị, không phải em.”

“Tôi có cần cậu phải nhắc nhở!” Tôi hùng hổ bước tới, giận dữ nhìn sâu vào mắt và sống

mũi cậu ta. “Đương nhiên tôi biết cậu lúc nào cũng coi thường tôi, có cần phải nói những lời đó trên sân khấu không? Tôi không quên đâu, mùa hè năm cậu học đại học năm thứ nhất, khi tôi vừa từ Singapore trở về Bắc Kinh, tôi không về Long Thành mà đến thẳng trường cậu. Tôi đứng đợi ở cửa, chờ cậu xuống, còn cậu thì sao? Vừa nhìn thấy tôi đã kéo xềnh xệch tôi ra phía sau ký túc xá rồi nói: ‘Chị đến đây làm gì?’ Hừ, tôi đến làm gì ư? Lúc nào cậu cũng coi tôi là sự sỉ nhục của mình, đừng tưởng tôi không biết!”

“Chị nói gì thế!” Ánh mắt cậu ta vằn lên tia tức giận đến run người giống như thuở bé. “Lúc đó chẳng qua em chỉ thấy xấu hổ vì chị ăn mặc quá táo bạo, hở hang, vậy thôi!”

“Đúng rồi! Sao cậu không nói thẳng ra rằng vừa trông thấy tôi là mọi người đều hiểu tôi là hạng con gái không đứng đắn, sẽ khiến bạn gái cậu lúc đó hiểu lầm chứ! Lúc đó, khi tôi mở miệng mời cậu và bạn gái đi ăn cơm, cậu còn nhớ ánh mắt cô ta nhìn tôi thế nào không? Mẹ kiếp, tôi khinh thường cậu cũng vì điểm này đấy, khinh thì khinh chứ sao, việc quái gì phải giấu giếm giếm không dám thừa nhận thế? Dám làm thì dám chịu, kiểu của cậu chính là muốn làm kỹ nữ lại muốn lập miếu thờ...” Tôi gần như gào lên mấy câu cuối, trong đầu chợt trống rỗng, cuối cùng, tôi không ngại ngần nói. “Với cái kiểu ngụy quân tử, giả tạo của cậu, thảo nào Giang Ý mới chán ghét cậu đến thế, bảo sao nửa đêm nửa hôm cậu gọi điện đến khách sạn mà người ta cũng không thèm để ý, thảo nào người ta tình nguyện làm chuyện lăng loàn với Tĩnh Huy chứ không thèm kết hôn với một loại phế thải, bỏ đi như cậu...”

Tôi chưa nói hết vội ngưng bật lại, giống như bất thành linh uống phải một ngụm nước nóng. Căn phòng bỗng chốc rơi vào sự tĩnh lặng đáng sợ, quả thật tôi cũng sợ chính bản thân mình, chỉ mấy phút trước đây, tôi còn muốn làm sáng tỏ những lời Trần Yên nói, giờ thì hay rồi. Nói thật, tôi chỉ muốn nói câu “thảo nào cậu khiến Giang Ý chán ghét như vậy”, còn hai câu sau đúng là do ma xui quỷ khiến bảo tôi thốt lên, chưa biết chừng nó chỉ là câu phối cho hay cho hợp với ba câu mở đầu bằng “thảo nào” để lời nói của mình khi nghe sẽ có thêm chút trọng lượng. Cậu ta nhìn chăm chăm tôi một hồi lâu, rồi đột nhiên khẽ cười. Khi giận dữ đến tột đỉnh, cậu ta mới có cái điệu cười khô khốc mà vô cùng bình tĩnh đó.

“Đúng, em coi thường chị.” Mắt cậu ta lạnh băng. “Em coi thường người phụ nữ ích kỷ đến cả đứa con dứt ruột đẻ ra của mình cũng không cần. Em cảm thấy xấu hổ thay cho chị, chị có xứng đáng làm mẹ không? Thật may mắn Thành Công hiểu đời, hiểu chuyện muộn, nếu không, chỉ vài năm nữa thôi chắc nó sẽ hận chị chết mất.”

“Cho nó hận, ai thèm quan tâm!” Tôi hằn học hất mạnh lọn tóc bên tai ra phía sau gáy. “Chị chưa từng lựa chọn nó, nó cũng chưa từng chọn lựa chị, nên nó muốn hận ai thì đó là việc của nó, là cuộc sống của riêng nó!”

“Chị là mẹ nó!” Câu này vừa nghe rất giống một câu chửi.

“Thế thì sao?” Tôi nhìn chăm chăm vào mắt cậu ta. “Tôi nói rồi, tôi với nó vốn không quen biết, chúng tôi chưa từng có ý định lựa chọn nhau, có quỷ mới biết ai lấy nó từ trong người tôi ra chứ? Ai quy định khi sinh ra một ai đó là bắt buộc phải yêu thương người đấy chứ? Và ai bắt kẻ đó vì do tôi sinh ra thì bắt buộc phải yêu tôi? Đừng lắm trò như thế đi...”

“Đó là ý trời, đó là đạo lý, không có nhiều câu hỏi đến thế đâu, chị không thể mặc cả hay trả giá.” Những ngón tay hơi cong cong của cậu ta khẽ run rẩy, từng câu, từng lời nhả ra qua hai hàm răng nghiến chặt.

“Cậu là ông trời à?” Tôi muốn cười phá lên. “Thế xin hỏi cậu đang lên tiếng hộ ai thế? Chắc cậu không ‘thay trời hành đạo’ đâu phải không?”

“Trịnh Đông Nghê.” Vẻ khó xử cuối cùng trong mắt cậu ta giờ hoàn toàn biến mất, cậu ta chậm chậm đứng lên, trông hết sức xa lạ. “Em không còn gì để nói, chị điên rồi.”

Xảy ra chuyện gì vậy? Giây phút đó, ánh mắt lạnh băng, khóe miệng khinh miệt, cái đứng lên dứt khoát của cậu ta – dường như bị Tĩnh Huy nhập vào vậy. Hai người rốt cuộc cũng biến thành một rồi sao? Điên rồi ư? Sao cậu cũng nói như vậy? Cậu ta – Tây Quyết? Từ khi nào Tĩnh

Huy bắt đầu gọi tôi như vậy nhỉ? Có phải từ lần chúng tôi cãi nhau, tôi đã ném cái nồi ninh thịt trên bếp ga về phía anh ta không? Khắp nơi từ tường, đất, tủ lạnh... đều vung vãi hành tây thái nhỏ, thịt bò và tương cà... trông như một hiện trường vụ trọng án. Sau này vì vết đỏ dính trên tường mà khi trả nhà, chúng tôi đã phải bồi thường 400 đô-la tiền lau rửa. Không đúng, tôi làm vậy trước hay sau khi anh ta nói tôi “điên” nhỉ? Hình như là sau thì phải, giống năm xưa khi Trịnh Nham nghe thấy mẹ tôi nói ông ta bị “điên” mới túm tóc bà ta, kéo đến bếp ga để đốt, đúng không nhỉ?

“Tây Quyết...” Tôi nghe thấy tiếng của mình run rẩy vang lên. “Em nói gì thế?”

“Trước đây em từng nói, dù khó khăn, vất vả thế nào em cũng sẽ tìm đủ mọi cách để nuôi dưỡng Thành Công khôn lớn. Chi quên rồi sao?” Cậu ta ném cho tôi cái nhìn giận dữ. “Em không phải là chị, lúc nào cũng chỉ biết nói dối, đến ngay cả chuyện quan trọng nhất cũng có thể nói dối được. Em luôn nói sự thật, chị cứ thành thật nói với em, chị không cần thẳng thóc Thành Công, muốn đi theo Lãnh Sam, vậy thôi có gì khác nhau không chứ?”

Thật vậy sao? Nếu cậu rơi vào vòng tay của một người đàn bà như Giang Ý, cậu vẫn có thể chăm lo cho Thành Công được sao? Cậu từng nói... Cậu từng nói vì thẳng thóc cả đời này sẽ không cần phải kết hôn, vậy mà cậu còn trở mặt nhanh đến thế kia mà! Cậu có quyền gì mà ra vẻ vĩ đại đến thế chứ... Tôi lắc mạnh đầu, những chuyện đó không quan trọng, mà điều quan trọng chính là. “Tây Quyết...” Giọng tôi sao lại hoảng hốt vậy nhỉ? “Chị muốn hỏi lúc này em nói gì? Cậu lúc này ấy?”

“Em nói chị điên rồi.” Cậu ta cắn môi. “Chị ích kỷ đến nỗi không còn chút tình người. Trước đây em vốn nghĩ vì chị phải chịu quá nhiều cực khổ nên mới quá yêu bản thân đến vậy, giờ em mới hiểu chị không yêu ai cả, chị tưởng mình yêu Lãnh Sam lắm ư? Không phải đâu. Thậm chí chị còn không yêu bản thân mình kia mà, vì thế chị mới có thể làm được mọi thứ như thế. Chị không thèm quan tâm, để ý hay sợ hãi, đến bản thân mà chị còn không yêu thì sao chị có thể ghét người làm được mọi thứ là bản thân mình chứ? Chị như một người điên lo sợ máu mình không đủ lạnh, sợ một chút hấp dẫn, mê hoặc cũng không nở ban phát... chính là chị đấy...”

Tây Quyết, đủ rồi, tôi hiểu tôi đã mất cậu. Không cần phải nhắc nhở thêm nữa.

Tôi cũng biết tiếng cười khô khốc, lạnh lẽo của mình đã cắt ngang lời cậu ta. “Tây Quyết, tôi là một người điên, đúng không? Vậy cậu có biết mình là ai không?” Tôi biết nụ cười này của tôi rất đẹp, vì khi tôi chậm chậm giãn cơ mặt ra, hẳn nó phải khiến mọi người động lòng lắm. “Cậu – là – con – rơi.”

Nhìn sự nghi hoặc trên nét mặt cậu ta, tôi thích thú nói tiếp. “Đúng đấy, cậu là con rơi. Đứa con rơi của gia đình này không phải là tôi, mà là cậu – Trịnh Tây Quyết. Cậu được bà nội và mọi người bỏ ra 85 đồng mua ở bệnh viện để cứu tính mạng của ông nội đấy. Cậu không tin sao? Những người biết chuyện này đã chết gần hết rồi, đến thím ba, Nam Âm và chú út cũng đều không hề hay biết. Cậu muốn biết bố mình – à không, quý mới biết ai là bố cậu – đã chết như thế nào chứ? Nếu không cậu cứ tìm Nhật báo Long Thành ngày truy điệu chú hai đi thì biết, trong đó có một mục tìm người rất kỳ lạ, đó là mẫu tin tìm những người đứng trước cửa phòng sản trong bệnh viện Nhân dân Long Thành hôm cậu sinh ra đời – họ là bố mẹ đẻ của cậu đấy. Chú hai – bố cậu khi đọc tin này đã đột phát bệnh tim. Giờ cậu đã hiểu vì sao chú hai chết mà thím hai cũng không muốn sống nữa không? Vì bà ấy với cậu không phải máu mủ ruột thịt, vì thế Trịnh Tây Quyết, cậu tưởng mình là thánh nhân sao? Cậu vĩ đại, đứng đắn, là chính nhân quân tử, đủ tư cách để chỉ trích người khác sao... Hãy sờ gáy mình trước đi – đứa con ngoan nhất, nghiêm túc nhất của nhà ta – vì sự tồn tại của cậu mà bố mẹ cậu đã ra đi đấy, Tây Quyết à!” Nước mắt lại vòng quanh mi. “Đời là thế, dù cậu không làm gì thì bàn tay của cậu cũng vô tình dính máu, cậu không gây thơ như cậu nghĩ đâu, đừng ở đó mà chớ chê mèo lắm lông nữa...”

Cơ thể cậu ta rung bần bật, cùng lúc đó chúng tôi nghe thấy một tiếng kêu thảng thốt, Nam Âm đang đứng trước cửa phòng khách mở toang, chiếc túi trong tay rơi xuống đất, hai tay đang bịt chặt tai, dường như làm vậy con bé sẽ không còn khiếp sợ những tiếng ù ù khủng khiếp do

chính mình tạo nên nữa.

“Chị nói lão... chị nói lão...” Con bé lặp đi lặp lại ba từ đó. Bên cạnh con bé còn có cả Lãnh Sam. Khi Tây Quyết xông ra ngoài, Nam Âm cũng vội vàng đuổi theo, nhưng Lãnh Sam vẫn ngần ngừ đứng đó, sau đó cúi xuống nhặt lấy túi xách của Nam Âm. Hiện giờ đó là việc duy nhất cậu ta có thể làm được.

Một buổi tối sau đó ba hôm, thím ba gọi điện cho tôi, thím muốn tôi về nhà cùng ăn tối. Thím nói. “Đã mấy ngày rồi cháu không về ăn cơm.” Tôi trả lời. “Vâng, thưa thím, cháu sẽ về.” Thật ra tôi không dám, từ xa nhìn tòa chung cư quen thuộc nhà chú ba, tôi có cảm giác chỗ nào cũng đầy nguy hiểm. Tôi sợ khi bước vào đó sẽ trông thấy Tây Quyết, nhưng tôi cũng sợ không nhìn thấy cậu ta. Nếu không thấy, quãng thời gian còn lại đó tôi sẽ luôn phải thấp thỏm, lo lắng chờ đợi tiếng chuông cửa reo, lắng nghe tiếng đập điên cuồng của tim mình khi tiếng chân của cậu ta vang lên, đợi chờ giây phút tôi tự ép mình phải ngược đầu lên nhìn nhưng buộc phải tránh ánh mắt ấy.

“Đồng Nghê...” Nụ cười thím ba có chút gì đó thoáng buồn. “Thật ra hôm nay chỉ có hai chúng ta nên ăn gì cũng được, phải không? Chú ba cháu đi ăn cơm khách rồi, thím thấy vắng vẻ quá nên gọi cháu đến.” Sau đó tay ấn ấn huyết thái dương, thím nói một cách không thể tin nổi. “Không hiểu sao mấy hôm thẳng nhóc đi, thím lúc nào cũng cảm thấy đau đầu, lạ thật đấy, vì quá yên tĩnh chẳng? Nó đang yên ổn ở đây mà...” Trông vẻ mặt của thím, chắc không biết chuyện gì xảy ra.

“Là do mấy hôm trước thím quá mệt nhưng bản thân không cảm nhận thấy, giờ được thanh thoi nên mới bắt đầu cảm thấy khó chịu.” Tôi thần nhiên nói, chỗ má bị sưng cứng nay cười càng khiến nó cứng hơn.

“À đúng rồi, đợi lát nữa Tuyết Bích đi học về gọi điện thoại cho nó đến cùng ăn, có con nhóc ấy nhà cũng vui vẻ hơn đấy. Thím thích trẻ con thật đấy, không hiểu học trường trung học đã quen chưa nữa?” Tôi không hiểu sao mỗi khi nhắc đến trẻ con, khuôn mặt thím lại tỏa ra một nụ cười ấm áp và đôn hậu như thế – dù đứa trẻ đó có do chính thím sinh ra hay không.

“Nam Âm về trường rồi à?” Tôi hỏi, lồng ngực bỗng nhói lên một cảm giác nặng trĩu, không sợ... không sợ, dũng cảm lên nào, đừng có bất tài như thế.

“Đúng thế.” Thím ba nói. “Giờ cái nhà này còn giữ chân được nó nữa đâu? Không biết tự lo cho tương lai của mình chút nào cả, suốt ngày lông bông.”

“Thế...” Thôi nào, việc gì đến ắt sẽ đến, tôi nghiêng rằng. “Thế Tây Quyết cũng không về sao?”

“Cháu không biết sao...” Thím ba hỏi tôi kinh ngạc, rồi sau đó như vỡ lẽ. “Đúng rồi, thím chưa nói với cháu nhỉ, sáng nay thím đã xin nghỉ phép cho nó. Tối qua nó về muộn lắm, chắc phải tầm 2, 3 giờ sáng, từ trước đến giờ chưa bao giờ nó về muộn thế, mà lại không gọi điện báo một câu... Sáng nay thím định đi làm, thấy cửa phòng nó vẫn đóng, bước vào vẫn thấy nó đang ngủ, gọi thế nào cũng không dậy nổi, thím mới sờ trán, cũng không phải sốt, thế là thím lên trường xin nghỉ phép, để nó ngủ một chút cho tỉnh táo. Cháu biết không, lúc nãy thím về mà nó vẫn chưa tỉnh đấy. Thím cũng biết, nó đang nhiều tâm sự, chuyện của Giang Ý khiến nó rất buồn...” Thím ba thở dài thườn thượt. “Cháu xem, chẳng phải thím cũng từng nói với cháu rồi sao? Cô gái đó rất tính toán, chưa chắc đã muốn yên phận bên nó. Tây Quyết là một chàng trai tốt, sao lúc nào cũng trắc trở thế...”

“Thím ba...” Tôi chăm chăm nhìn thím. “Ý thím muốn nói, Tây Quyết đang ngủ trong phòng à?”

“Đúng thế, lúc nãy thím vừa vào phòng nó mà.” Thím ba lắc đầu ngao ngán. “Ngủ say như hồi nhỏ ấy, thím còn nghĩ hay không gọi nó dậy ăn cơm nữa, để nó ngủ đến lúc nào đã mất dậy thì ăn, nếu mai còn muốn ngủ thím lại giúp nó xin nghỉ phép...” Nụ cười của thím có chút đau xót. “Nó lúc nào cũng hiểu chuyện, hiếm hoi lắm mới có một lần buông thả.”

“Thím ba... thím có chắc cậu ta vẫn thờ chứ?” Vừa thốt ra lời đó tôi liền hối hận.

“Cháu nói luyện thuyên cái gì đấy!” Nụ cười làm mắt thím ba nheo lại. “Lúc này chỉ có cháu mới đùa được kiểu ấy... Thím đi nấu cơm tối đây, nếu cháu không yên tâm thì vào kiểm tra xem sao.” Nói rồi thím đứng dậy, để tôi lại một mình, nó khiến tôi cảm thấy những đồ vật thân quen được bài trí trong khắp căn phòng này đều ẩn chứa vô vàn nguy cơ, đặc biệt cánh cửa phòng đang đóng kín của Tây Quyết.

Cuối cùng, tôi vẫn ngần ngại tiến đến đẩy nó ra. Trong phòng rất tối, rèm cửa được kéo kín, tôi ra lệnh cho mình phải tuyệt đối nhẹ nhàng, trong giây phút đó, tôi không biết phải làm thế nào mới có thể khiến mình tĩnh lặng được như không khí. Vì thế tôi tự ý thức phải dựa vào tường, ít ra nó khiến tôi cảm thấy bước chân của mình sẽ phát ra âm thanh nhỏ nhất, nhưng vô tình, tôi lại ấn phải nút bật đèn trên đó, cả căn phòng bỗng chốc sáng bừng, làm tôi một phen hốt hoảng, tôi nghe thấy tiếng thở không kịp đề phòng trong cổ họng mình.

Ánh sáng đột ngột không mấy may ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu ta. Khuôn mặt không mấy may rung động, giống hệt người chết không mấy may màng đến những âm thanh ồn ã cạnh mình trong buổi tang lễ. Hơi thở vẫn đều đều, lúc ngủ trông cậu ta đẹp trai hơn, có lẽ do khuôn mặt mang một thần thái giản đơn, không có những phức tạp của nội tâm như khi thức giấc. Tôi khẽ khàng đưa ngón tay vẽ theo hàng lông mày, cả hốc xương mắt gồ lên dưới lớp lông mày đó. Tây Quyết, những điều chị nói là giả, là nhảm đấy, chị lừa em đấy, em đừng để ý nhé. Em cũng thừa hiểu chị mà, ai bảo em gây hấn với chị chứ? Hay đợi em tỉnh, em đánh chị nhé, được không? Chị để cho em đánh đấy, chị nói được sẽ làm được.

Nhưng tôi đã thấy một tờ báo cũ ngả vàng lộ ra phía dưới gối cậu ấy nằm. Khẽ rút nó ra, rất dễ dàng. Trên đó có mấy hàng chữ rất nhỏ, phía dưới được gạch đỏ rất bắt mắt. Tôi chỉ nhìn thấy mấy chữ “Thông báo tìm người”, sau đó đập vào mắt là mấy con số: ngày 2 tháng 8 năm 1981 – ngày sinh của cậu ta. Thế là cậu ta đã tìm được chứng cứ, có lẽ đó cũng là nguyên nhân khiến đêm qua cậu ta về rất khuya.

Cái chặn khẽ động đây, sau đó cậu ta mở mắt. Tôi như tên trộm bị bắt quả tang, luống cuống đứng trước giường, mồm há hốc nhìn. Cũng được đấy, tôi khó khăn nghĩ, coi như tôi đã có dũng khí để nhìn vào đôi mắt ấy. Khuôn mặt ấy cố nhiên vẫn không hề biểu lộ chút cảm xúc nào. Tôi không nhìn thấy sự oán hận, ý tôi muốn nói ánh mắt của cậu ta vẫn trong vắt. Cậu ta có vẻ không giống tôi, hẳn nại chịu đựng đối diện với người mà mình không muốn gặp nhất, như chỉ muốn xác định xem rốt cuộc có phải mình đang mơ.

Tôi muốn gọi cậu ta một tiếng, nhưng không thể, chỉ trừng trừng mắt nhìn khuôn mặt ấy, chúng tôi nhìn nhau như vậy khá lâu. Tôi cảm giác hai con ngươi của mình như hai hòn than nóng rực thiêu đốt hai hốc mắt tôi, nhưng cậu ta vẫn bất động. Mắt cậu ta là một hồ nước đen thẳm tĩnh lặng, dù tôi có vút vào đó bất cứ thứ gì cũng không hề gợn sóng hay một tiếng động nhỏ.

Cuối cùng, tôi đứng thẳng người lên, bước ra ngoài, không còn cách nào khác, chỉ có thể để một người băng giá đến ớn lạnh như cậu ta ở lại một mình. Khi ngón tay chạm vào chốt cửa, tôi do dự trừu một lát, cũng trong giây phút đó, tôi có một ảo giác – tiếng đèn ne-on “uâng uâng” kêu như những con côn trùng đang đập cánh, tôi còn tưởng lúc đó cậu ta sẽ nhẹ nhàng gọi một câu “chị”, nhưng sau lưng tôi vẫn là sự tĩnh lặng. Nếu cậu đã có ý định trừng phạt tôi, thì tùy cậu.

Tôi thật sự cho rằng, dù tôi có làm gì cậu ta cũng sẽ tha thứ.

Tôi bước vào phòng khách, vội lấy túi xách trên ghế sofa, thậm chí không nói lời nào với thím ba đang trong phòng bếp, mà chạy thục mạng ra ngoài.

Khi cánh cửa thang máy chậm chậm mở ra, tôi trông thấy khuôn mặt của Nam Âm. Giữa ánh sáng chói lóa của thang máy, khuôn mặt con bé trông như một cái cây nhỏ. Tôi thậm chí khiếp đảm sợ hãi bước lùi lại một bước. Con bé lặng lẽ nhìn tôi, không nói một lời, sao cả hai người lại thông đồng với nhau dùng cách này để chinh đồn tôi thế? Nụ cười lạnh băng nở ra trên khóe miệng, Tây Quyết đối với tôi thế nào, tôi cũng cam chịu, nhưng không đến lượt cô đâu.

Con bé lặng lẽ mở miệng. “Lúc đó em không hề muốn lấy trộm đồ của chị, nếu bác cả không kiên quyết cầu xin, nài nỉ, em không bao giờ làm. Em cần phải xin lỗi chị.” Đường như con bé đang tận hưởng vẻ mặt của tôi lúc này. “Có điều kể từ giờ phút này, xin chị hãy tránh xa anh trai em một chút.”

Tôi cười cười, quyết định không thêm đề ý. Khi tôi nhấn nút thang máy, con bé đột nhiên lùi lại hai bước, dùng cơ thể chắn cánh tay tôi. “Mấy hôm nay em luôn ở cạnh anh trai, cũng không đến trường học, tối qua em cũng uống rượu cùng anh ấy, cùng nhau nôn thốc nôn tháo, hôm qua em đã theo anh ấy đến thư viện, lần tìm suốt một ngày đồng báo cũ của nhiều năm trước đó. Em đã nhìn thấy thông báo tìm người, nhưng nó thì chứng minh được gì chứ? Đúng là ngày sinh nhật của anh trai, cũng tìm đúng bệnh viện đó, nhưng người mẹ và ba cậu con trai, chắc gì đã là người nhà chúng ta, nhờ đâu có sự trùng hợp nào đó? Em không tin, không thể tin được chuyện đó. Chị nghe ai nói vậy? Chị nói cho em biết chị đã nghe ai nói?”

“Bố em.” Giọng tôi khô khốc.

“Tối nay em sẽ hỏi bố.” Nam Âm vẫn ngoan cố lắc đầu, phút giây đó ánh mắt con bé toát lên một sự trưởng thành khiến tôi cảm giác chỉ trong một đêm con bé đã lớn thêm lên vài tuổi.

“Em dám sao?” Mấy từ đó rít qua kẽ răng tôi, giống như đau họng, khi nói chuyện chỉ có thể hằn học dùng sức chứ không thể nói, tôi tóm chặt cổ tay con bé. “Nếu em dám để người khác trong nhà biết, em sẽ biết tay chị, chị không dọa suông đâu! Em giả vờ thì giả vờ đến cùng cho chị, chẳng phải em giỏi việc đó lắm sao?”

“Không hỏi thì thôi.” Thật ra tôi cũng biết con bé đang do dự. “Mà nếu thật thì cũng sao chứ, có gì phải căng thẳng? Anh thì vẫn là anh, con ruột hay con rơi có gì khác biệt đâu? Huyết thống là cái thá gì? Người thân thích đâu cứ nhất định phải cùng huyết thống!” Tôi kinh ngạc ngó mặt con bé, câu này sao quen thế, ai từng nói với tôi những lời như thế nhỉ? Có phải Tây Quyết không?

Con bé im lặng một lát, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lạnh lùng. “Nhưng chính tai em nghe thấy chị nói với anh rằng vợ chồng bác hai vì anh ấy mà chết. Câu này cả đời này em không thể quên. Sao chị có thể như vậy chứ?” Khuôn mặt con bé khi chất vấn tôi là khuôn mặt tôi cảm ghét nhất – vẻ mặt vô tội của một thiên sứ. “Rõ ràng chị biết không phải như thế, rõ ràng chị biết anh vốn không có lỗi, vậy sao chị nỡ nói bác trai chết, bác gái cũng không muốn sống nữa vì bác ấy cảm thấy mình và anh không có quan hệ gì... Rốt cuộc chị có trái tim không? Chị có biết khi Trần Yên và chú út kết hôn, có lần em chơi điện tử đến gần sáng, vào bếp uống nước, em nghe thấy anh ấy đang nằm mơ gặp ác mộng ú ớ gọi “mẹ”, em chạy vào lay anh ấy dậy đấy. Anh ấy luôn thế, mỗi lần gặp phải chuyện gì như khi thi Đại học không ưng ý, khi thất tình... đêm về toàn gặp ác mộng và gọi “mẹ”. Mọi người đều biết, mẹ và em cũng từng nghe thấy nhưng chưa bao giờ hỏi liệu anh ấy biết mình có thói quen đó không... mọi người đều không dám hỏi...” Con bé thở nặng nhọc, nước mắt chan hòa trên khuôn mặt nhìn tôi chằm chằm. “Giờ thì... giờ thì coi như chị đã nói, mẹ đã bỏ anh ấy lại không chút do dự, chị có thấy mình máu lạnh quá không? Em biết chị ghê gớm, chị cứng rắn, chị không sợ gì cả, ai nói chị cũng không thêm nghe, nhưng anh không giống chị, không phải ai cũng giống chị, bị hai bác cả rèn luyện như thế...”

Cánh tay đang tóm chặt của tôi rơi lỏng ra, vút luôn túi xách trong tay, hai tay kẹp chặt cổ con bé, thật ra cũng không có mấy sức lực vì tay tôi đang run rẩy, hơn nữa cũng không nhắc nổi cánh tay lên để gạt đi những giọt nước mắt làm mọi thứ trước mắt tôi nhòa đi. Tôi nghe thấy Nam Âm khẽ cười một tiếng. “Chắc chị cũng có lúc không chịu nổi, đúng không? Thế nào gọi là những gì mình không thêm thì đem cho người khác, kiểu người như chị chắc chắn mãi mãi không bao giờ hiểu được.” Hai cánh tay tôi trượt xuống, toàn thân cong lại men theo bờ tường bẩn thỉu, dường như muốn gập đôi mình lại, tôi muốn dùng sức mạnh đó trấn áp sự giằng xé trong sâu thẳm con người mình cùng những cơn đau đớn chất chứa nhiều uế vật.

Tôi nghe thấy Nam Âm chậm chậm đi qua tôi, sau đó là tiếng lách cách của chìa khóa mở cửa.

Tôi hạ thấp cửa sổ xe, để làn gió chiều chạng vạng thổi ùa vào. Không khí của tháng Mười thật tuyệt, chút nóng ấm còn sót lại của mùa hè quyện với hơi gió mát lạnh khiến nỗi buồn như trải dài triền miên hơn. Nước mắt đã khô, khiến da mặt căng ra. Trong đầu tôi suy tính hay là về sớm vậy, trở về nhà mình, tạm thời không đến nhà chú ba nữa, dù rằng tôi cũng không biết cái “tạm thời” ấy rốt cuộc là bao lâu. Thôi vậy, tôi tự cười chế giễu mình, làm gì còn tư cách để nghĩ đến chuyện đó nữa chứ? Họa là do tôi gây ra, dù tôi có chết cũng chẳng thay đổi được gì, thôi thích thế nào thì đành thế vậy.

Rồi tôi phát hiện mình đã đi vào con đường không được phép rẽ trái, vừa rửa thăm mẹ của con đường đó, mặc dù tôi biết bà ta không hề tồn tại, vừa rẽ phải vào một con ngõ hẹp, muốn đi vòng ra. Những con ngõ nhỏ đó thường dắt tôi trở về với Long Thành xưa cũ. Xe buộc phải đi rất chậm, nhấn còi xe inh ỏi để có thể thuận lợi vượt qua nào xe chở rau, nào sạp hoa quả, những chiếc bàn cáu bần đầy dầu mỡ đặt trước cửa quán bán đồ ăn sáng âm u, hay những chú chó chạy lảng vảng của các chủ cửa hàng, còn cả đám trẻ lâu nhâu hò hét y như đang cuồng nhiệt thần tượng của mình. Những chiếc mũ vàng như những bông hoa hướng dương trên đầu chúng lúc lắc vẫy xung quanh chỗ người bán thịt dê xiên nướng, khuôn mặt người bán không lộ chút biểu cảm nào, thần nhiên coi những ánh mắt đang hau háu chờ đợi như không có chuyện gì xảy ra, bình thản, thông dong sục mạnh thanh sắt cời lò lửa – các thần tượng chắc cũng đều có phong cách như vậy.

Tôi ước con ngõ nhỏ này dài hơn một chút, một chút nữa, tốt nhất tôi đừng bao giờ đi đến tận cùng của nó. Có lúc tôi rất thích sự lộn xộn của nó, đi rồi dừng khiến tôi cảm giác xe cũng giống như tôi, tròng trành nhưng đang sống.

Tôi nhớ hồi đó là năm tôi học lớp 3 hoặc lớp 4 gì đó, không hiểu sao đột nhiên tôi lại nhớ đến chuyện đó, chắc do con đường chật hẹp mà đông đúc này, cũng có thể do bóng chiều u ám đột nhiên cuộn mình trên cửa sổ xe tôi. Đó cũng là một buổi hoàng hôn, trên đường đi học về, tôi cũng đi xuyên qua một con ngõ như thế này. Trong nhà thật vắng lặng, những mảnh vỡ vương vãi khắp nơi, khi đó nhà tôi chỉ có duy nhất một phòng, bọn họ ngủ trên chiếc giường to, còn tôi nằm trên chiếc giường nhỏ, vì thế mỗi khi họ cãi nhau, mỗi khi khắp nhà trở thành một mớ hỗn độn, tôi sẽ tự coi mình không có ở nhà. Tôi không thèm để ý, vẫn bước tới chiếc giường nhỏ, đặt cặp sách và áo khoác của mình lên đó. Đó chính là lãnh thổ của tôi, vì thế tôi phải lảng lảng gạt những mảnh vỡ của thủy tinh, sành sứ trên gối mình xuống đất, bởi có một lần, tôi không để ý suýt chút nữa đã bị đinh ghim đâm vào thái dương khi ngủ. Thật ra đinh ghim đó cũng thật đáng thương, vốn dĩ nó đang nằm ngoan ngoãn trong một chiếc hộp trên bậu cửa sổ, nhưng cái hộp đó đã bị mẹ tôi vớ lấy để đánh bố, vì thế nó mới bay tới đậu trên gối tôi một cách kỳ lạ như thế.

Thật ra tôi chỉ muốn nói, đó là một buổi hoàng hôn quá đổi bình thường trong thời thơ ấu của tôi. Khi tôi đang cẩn thận kiểm tra gối của mình, bỗng xuất hiện sau lưng tôi, ông ấy không nói với tôi câu nào, chỉ lấy chổi và cái hót rác để ở góc tường chậm chậm quét nhà. Nhìn về mặt ông có vẻ đã khá hơn, chắc không còn giận dữ nữa. Có lẽ cũng vì cuộc chiến đó xảy ra từ buổi trưa khi họ về nhà ăn cơm, cũng có thể do tối nay ông ta không phải đi trực, ông ta luôn vui vẻ khi không phải đi trực. Quét, lại quét, tự dưng ông ta vui giọng bắt đầu cất tiếng hát khe khẽ. Ông ấy thích những bài hát Nga, không đúng, khi tôi học tiểu học, họ gọi là “Liên Xô”. Để ý làm gì nhỉ, tóm lại, những bài hát đó dường như là ký ức đẹp nhất của ông ta thời trẻ tuổi.

Ông ta thũng thẳng hát:

“Con đường ngoằn ngoèo vừa dài vừa nhỏ,

Dẫn thẳng đến một nơi mù sương xa xôi.

Tôi men theo con đường nhỏ rất đỗi quen thuộc này,

Theo tình yêu của tôi ra chiến trường.

Tôi men theo con đường nhỏ rất đỗi quen thuộc này,

Theo tình yêu của tôi ra chiến trường.”

Ông ta vừa hát vừa quét nhà, dường như hoàn toàn không mảy may chú ý đến tôi đang ngồi như tượng trên giường. Tiếng lao xao của những mảnh vỡ quét trên nền đất tự nhiên rất hợp với tiết tấu của tiếng hát, khi đó, tôi đã vô cùng hy vọng ông ta cứ hát như thế mãi.

Sau đó, mẹ tôi về. Khuôn mặt bà ấy vẫn u ám, hằm hằm vút mạnh túi đồ xuống. Nhưng bố tôi vẫn không để ý, tiếp tục hát:

“Tuyệt phủ dấu chân anh,

Không còn tiếng bước chân cũng không còn tiếng ca hát,

Trên thảo nguyên hoang vu bao la phủ màu trắng bạc,

Chỉ thấy lẻ loi một con đường.

Anh đang đợi...”

Ông ấy dừng lại một chút, cau mày, rồi lại tiếp tục: “Anh đang đợi...” Rồi lắc đầu bất lực, dường như lăm bắm với chính mình. “Không được, quên lời mất rồi.”

Lúc đó, tôi lại nghe thấy tiếng hát của mẹ tôi cất lên khe khẽ, giọng hơi run rẩy, có chút lưỡng lự:

“Anh bắt chấp mưa đạn hiểm nguy,

Khiến lòng tôi thực sự vấn vương.

Tôi muốn trở thành một chú chim nhỏ đẹp để ngọt ngào...”

Đôi mắt bố tôi đột nhiên sáng lên, như có một quầng sáng xuất hiện, sau đó họ cùng hòa vang câu hát bằng một giọng run rẩy. *“Tôi muốn trở thành một chú chim nhỏ đẹp để ngọt ngào, lập tức bay đến bên người tôi yêu.”* Bố tôi đưa đôi mắt dịu dàng nhìn đồng mảnh vỡ màu trắng bạc cuối cùng, dường như không nỡ quét chúng vào sọt rác. Bóng dáng mẹ tôi cuối cùng cũng không còn cứng đờ nữa, bà ta vút đồng quần áo bắn trong tay xuống, dần thư thái hơn.

Giọng hai người họ trong mấy câu hát cuối như hai luồng gió, đan quện, tan chảy vào nhau:

“Con đường ngoằn ngoèo vừa dài vừa nhỏ,

Con đường của tôi hướng về nơi xa.

Hãy dẫn đường cho tôi nhé, con đường bé nhỏ của tôi ơi,

Theo người tôi yêu đến nơi biên cương xa xôi.”

Khi hát những câu cuối cùng, bố tôi nhẹ nhàng cầm sọt rác lên, đổ tất cả những mảnh vụn “loảng xoảng” vào thùng rác. Mẹ tôi bước đến từ phía sau, chầm chậm áp mặt vào lưng ông ấy.

Những năm sau này, bà ta vẫn thường thế, chầm chậm, nhẹ nhàng áp má vào di ảnh của ông ấy, hay nói một cách chính xác là áp má vào khung kính lạnh lẽo của bức di ảnh.

Những lời nói của Nam Âm giống hệt tiếng còi của chiếc xe ô tô phía trước, vừa sắc nhọn vừa bất ngờ đập vào óc tôi. “Không phải ai cũng giống như chị, đều bị hai bác cả rèn luyện từ nhỏ như thế...” Gương chiếu hậu phản chiếu đôi môi trắng bệch của tôi đang nhếch lên thành một hình cong cong, không đúng, Nam Âm, em không hiểu, mọi người chẳng ai hiểu cả.

CHƯƠNG 17: Hình bóng của anh

Khi bước vào cửa, Lãnh Sam và Tuyết Bích đang ngồi sánh vai nhau trên ghế sofa ở phòng khách, đưa đôi mắt thăm dò một cách chăm chú về phía tôi. Cảm giác đó thật kỳ lạ, tôi không thể giải thích nổi, dường như trong khoảng một tiếng đồng hồ tôi ra ngoài, họ đã kết đồng minh với nhau. Lãnh Sam đứng dậy đi về phía tôi, ánh mắt Tuyết Bích vẫn nhìn tôi thăm dò, đến khi cơ thể Lãnh Sam hoàn toàn che khuất mất tầm nhìn ấy, ánh mắt đó vẫn không chịu nhượng bộ. Khuôn mặt Lãnh Sam lộ vẻ trầm trọng bất thường, điều đó khiến tôi bất giác lùi lại phía sau vài bước, sau đó hai chúng tôi không hẹn mà cùng nhau bước vào phòng bếp, tôi không quên tiện tay đóng cửa.

“Lúc này, trước khi cô vào cửa mấy phút...” Lãnh Sam nhìn tôi nói. “Tôi có nghe một cuộc điện thoại, người ta bảo tìm cô vì không gọi được di động, tôi có nói nếu như việc gấp có thể nói với tôi rồi tôi sẽ chuyển lời cho cô, họ đã...”

“Được rồi, đừng nói vòng vo nữa, nói vấn đề chính đi, đừng dọa tôi!” Tôi căng thẳng ngắt lời cậu ta.

“Được...” Dường như cậu ta cần phải lấy dũng khí, dùng sức để nói. “Bà ngoại Tuyết Bích mất rồi. Trưa nay, người ở viện dưỡng lão nói, khi ngủ trưa, bà ấy cứ thế ngủ, không tỉnh dậy nữa.”

“Thế...” Tôi cố gắng tập trung tinh thần. “Tuyết Bích biết chưa?”

“Tôi nói cho cô bé biết rồi.” Lãnh Sam có chút ngần ngại. “Tôi cảm thấy nên nói. Sớm muộn gì cô bé cũng cần phải biết, đúng rồi, họ bảo cô gọi lại cho họ.”

Cửa mở, Tuyết Bích đứng trước mặt hai chúng tôi, vẻ mặt có chút hoảng hốt, động tác đầu tiên của cô bé vẫn là đưa tay bật đèn. Ánh sáng từ trần nhà trong phút chốc phủ xuống, giống như ngọn đèn trên đó là một chiếc vôi hoa sen bị mất khả năng kiểm soát – cô bé dường như bị nước ngầm ướt, khuôn mặt càng thêm hoang mang. Nhưng vẫn không hề hé răng nửa lời, chỉ ôm chặt Khả Lạc hơn.

“Tuyết Bích.” Tôi gương gao đặt hai tay lên vai cô bé – thật ra tôi vô cùng ghét phải chạm vào thân thể của người khác, nhưng hình như hiện giờ tôi phải làm như thế. “Cháu cứ khóc nếu muốn, hiểu không? Đừng xấu hổ, đừng chịu đựng.”

“Cháu không muốn khóc.” Cô bé bất lực nhìn tôi. “Cô ơi, làm sao bây giờ?”

Tôi vô tình ôm chặt cô bé, thì thầm bên tai. “Không sao cả, hiểu không? Không muốn khóc thì không khóc, không có vấn đề gì hết, đừng sợ, cháu không có lỗi gì cả. Cháu hiểu ý cô, phải không? Cháu hiểu cô đang nói gì mà.”

Cô bé khẽ kéo người ra khỏi tôi, ánh mắt rụt rè, gật mạnh đầu. Nghĩ lại, tôi chưa từng thấy trong mắt cô bé có ánh nhìn như thế, đây có lẽ là lần đầu tiên.

“Tuyết Bích.” Lãnh Sam lúc này tiến lên nói, đưa một tay nắm chặt tay cô bé, tay kia đặt lên lưng đang toát mồ hôi lạnh của tôi. “Em cứ nghĩ thế này, thật ra đó cũng không phải là chuyện gì to tát, chẳng qua hiện giờ tạm thời không trông thấy bà ngoại nữa mà thôi.” Tôi cảm nhận thấy bàn tay cậu ta nhấn mạnh hơn. “Nhưng chắc chắn sẽ có ngày em được gặp bà. Hãy tin anh, chúng ta ai cũng sẽ phải chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi, sau đó em sẽ được gặp bà của mình, hiểu chứ? Giờ em chỉ cần...” Cậu ta sắp xếp câu chữ một cách khó khăn. “Em chỉ cần sống thật tốt những ngày đáng sống này cho trọn, nhất định em sẽ gặp lại bà.” Tôi vốn rất muốn đánh cho cậu ta một cái, mắng cậu ta ăn nói hàm hồ, nhưng rồi cuối cùng nghĩ lại, cũng thấy có lý.

“Thế em còn phải sống bao lâu?” Cô bé ngược mặt lên, đưa ánh mắt khẩn thiết mà nghiêm túc nhìn Lãnh Sam.

“Cái đó...” Lãnh Sam sững người, nhưng vẫn cố gắng suy nghĩ một cách nghiêm túc. “Anh

nghĩ em còn phải sống ít nhất 70 năm nữa, đó chỉ là... ước tính thôi đấy.”

Cô bé lặng lẽ nhìn Lãnh Sam, nhỏ giọng nói. “70 năm, giờ em mới 12 tuổi mà đã thấy mình sống rất lâu rồi, còn phải đợi lâu đến thế mới được gặp bà ngoại sao?” Đột nhiên cô bé cười có vẻ xấu hổ, kỳ thật chưa bao giờ con bé có vẻ mặt như bây giờ, đó gọi là “trẻ con”.

“Tuyết Bích.” Tôi nhẹ nhàng vuốt mắt cô bé. “Không lâu như cháu nghĩ đâu, cứ tin cô, khi bắt đầu bao giờ cũng rất lâu, nhưng cuộc đời con người càng về sau sẽ càng nhanh, cô không đối cháu đâu.”

Cô bé cụp mắt xuống, từ từ khẽ rút bàn tay đang được Lãnh Sam nắm chặt, cô bé chỉ dùng tay kia để kẹp Khả Lạc. Hai con mắt tròn như hòn bi ve đen láy nhìn chằm chằm gương mặt đang cúi xuống của cô bé, không hiểu sao trong ánh mắt đó có một chút thất thần, kinh hoàng. Cô bé thở một hơi thật dài, chính trong lúc thở dài đó, cô bé đã trở thành một người hoàn toàn khác.

“Cô.” Viên mắt cô bé đỏ hoe. “Rốt cuộc cháu phải nói với Khả Lạc thế nào đây ạ?”

Tôi đành vuốt mạnh mái tóc cô bé, giống Tây Quyết hay làm với Nam Âm. Sau đó, tôi sức nhớ đến ánh mắt không chút động lòng và những lời độc địa của Nam Âm, vì thế tôi ôm chặt Tuyết Bích, áp chặt khuôn mặt cô bé vào ngực mình. Cô bé không giãy giụa, cũng không né tránh, chỉ có chút lúng túng, cơ hồ không hiểu khi được người khác ôm thì ánh mắt nên nhìn vào chỗ nào cho thích hợp.

Lãnh Sam bỗng cười một tiếng rất thoải mái, rút lấy Khả Lạc trong lòng Tuyết Bích rồi cầm trên tay như đang diễn kịch, quay mặt Khả Lạc về phía cô bé. Cũng không hiểu sao, Lãnh Sam chỉ nhẹ nhàng lúc lắc cổ con gấu bông vài cái, Khả Lạc như vừa được thổi vào một làn khí tiên, tay chân bỗng vung vẩy, múa may, lúc này đến vết khâu trên mặt màu hồng phấn tạo thành nụ cười mỉm cũng trở nên có hồn.

“Chị à...” Lãnh Sam trầm giọng xuống, bắt chước y hệt ngữ điệu trong những hoạt cảnh của thiếu nhi, không ngờ cậu ta cũng có tài đó. Đột nhiên tôi nhớ đến bài tập làm văn của Tuyết Bích. “Em trai em nói chuyện rất chậm, cũng biết rất ít từ, giọng điệu có chút giống như nhân vật trong các hoạt cảnh dành cho thiếu nhi, đáng yêu lắm...” Không hiểu Lãnh Sam nhớ chi tiết đó từ khi nào.

“Chị ơi...” Lãnh Sam – à không đúng – là Khả Lạc chứ, đầu Khả Lạc ngoẹo sang một bên, Lãnh Sam đưa một ngón tay lên trên đầu gấu bông lắc lắc, một chiếc tai của nó cũng khẽ động đây theo, vừa nhìn là biết cậu ta đang suy nghĩ rất nghiêm túc. “Chị ơi, em biết bà ngoại đi xa rồi, em sẽ đợi cùng chị, em sẽ không khóc, sẽ nghe lời...”

Tuyết Bích kinh ngạc nhìn cảnh tượng thần kỳ trước mắt, sau khi Khả Lạc nói mấy câu rất hiểu chuyện đó, lại ngoẹo đầu sang phía bên kia, trong tích tắc giữa hai động tác nhỏ đó, quả thật tôi dường như trông thấy mắt chú khẽ chớp một cái. Có lẽ Tuyết Bích đã đúng, Khả Lạc là một thằng nhóc có sinh mệnh, có cuộc sống. Cô bé cướp mạnh con gấu bông từ tay Lãnh Sam về, lặng lẽ ngắm một hồi lâu, sau đó ôm chặt con gấu lông xù xì đó vào lòng.

Nước mắt bắt đầu chảy dài, tất cả đều bị khuôn mặt bé tí xíu của Khả Lạc thấm hết. Vừa khóc, cô bé vừa nói. “Khả Lạc, không có bà ngoại cũng không sao cả, chị sẽ bảo vệ em.”

Tôi ôm lấy hai chị em – hai đứa trẻ rất hiểu chuyện. Bởi vừa lúc này, tiếng gọi “chị” thiết tha của Khả Lạc lại khiến tôi nhớ về Tây Quyết hồi nhỏ. Lãnh Sam từ từ tiến sát lại chúng tôi, rồi tự nhiên, chúng tôi ôm lấy nhau. Tôi nói với Lãnh Sam. “Tối nay cậu ở đây, đừng đi nữa, được không?” Cậu ta nói. “Đương nhiên.”

Họ giờ đã là nhà của tôi rồi. Tôi biết nhìn cái tổ hợp này khá kỳ quái, nhưng tôi không quan tâm, đây chính là người nhà còn lại của tôi, những người không liên quan – cứ việc phán xét tôi đi.

Mấy hôm sau, chúng tôi cùng lên đường đi Dương Thành để mang hộp tro cốt bà ngoại của Tuyết Bích về.

Thật ra trong mấy ngày này còn xảy ra một chuyện, nói đơn giản một chút, vốn dĩ là một chuyện cũng rất đơn giản, Tây Quyết đã đi.

Cậu ấy đăng ký làm tình nguyện viên khu vực động đất. Trong các bản tin thường nói, nhiều trường học ở huyện thị khu vực đó đều bị sập, bọn trẻ phải học trong những lều, trại dựng tạm. Tây Quyết muốn đến những nơi đó để dạy học cho những học sinh sống sót sau trận thiên tai. Thời gian từ lúc cậu ta quyết định đến lúc nhận được quyết định khởi hành rất ngắn – Tây Quyết nói, vì những nơi đó hiện tại đang rất thiếu giáo viên. Nhiều tình nguyện viên đều lựa chọn công việc ngắn hạn, nhưng cậu ta đi một năm. Cậu ấy còn nói, năm học mới sắp bắt đầu, phải gấp rút đến đó giúp học sinh theo kịp tiến độ của giáo trình.

Đương nhiên, tôi nói “Tây Quyết nói” là vì tất cả những điều đó cậu ta bình thản nói với mọi người bên bàn ăn tối của một hôm nào đó. Cậu ta không hề nói riêng với tôi, thậm chí cũng không thèm nhìn tôi một lần. Chú thím ba không hề phản đối – bởi họ hoàn toàn không biết thật sự đã xảy ra chuyện gì. Điều đầu tiên thím ba nghĩ đến luôn là những tiểu tiết khiến con người ta phải nghĩ nhiều nhất: Mang theo quần áo gì? Chuẩn bị hành lý thế nào? Đến nơi yên ổn thì liên lạc về với mọi người... Sau đó không khí bên bàn ăn vì tranh luận những chuyện nhỏ nhặt đó mà bỗng chốc náo nhiệt hẳn lên, Trần Yên cũng nhiệt tình đưa ra ý kiến của mình, cô ta cảm thấy dường như làm vậy có thể giảm bớt mặc cảm tội lỗi.

Lúc cậu ta thu xếp hành lý, tôi đứng sau lưng. Đêm trước hôm cậu ta đi, tôi lấy hết can đảm đẩy cửa phòng cậu ta. Thật ra tôi muốn gõ cửa, nhưng tôi biết, nếu làm thế, chắc chắn cậu ta sẽ không đáp lời, sẽ không thèm nói một tiếng: “Vào đi” – từ tiếng gõ cửa cậu ta có thể nhận ra đó là tôi, tôi biết vậy. Ba lô leo núi to sụ của cậu ta để trên giường cũng đang được mở rộng, đợi cậu ta nhét từng thứ, từng thứ vào, bốn chỏ nó no căng.

Tôi muốn tiến đến giúp cậu ta gấp quần áo, nhưng không dám.

Tường thật lạnh, nhưng nếu tôi không dựa lưng vào nó thì tôi không hiểu sẽ đặt cái thân hình trằm mặc không lời này vào đâu. Cứ vậy, tôi lặng lẽ nhìn, nhìn cậu ta quay người lại mở cánh tủ bên cạnh tôi, ánh mắt quét qua tôi, như thể tôi chỉ là một phần của bức tường. Cứ vậy cũng được, tôi thầm thở dài, tùy em. Nửa cánh tủ đang mở ra chạm vào cánh tay tôi, không mở tiếp được nữa, nhưng tôi vẫn không tránh ra chỗ khác, tôi muốn xem cậu ta thế nào. Nếu đúng như tôi dự đoán, cậu ta sẽ vờ như không xảy ra chuyện gì, đẩy cánh tủ đó lại, không lấy đồ đạc trong tủ nữa, mà bắt đầu mở ngăn kéo, thu dọn những đồ vật khác.

“Tây Quyết.” Giọng tôi như sợi dây đang lắc lư, chao đảo, như ánh nến le lói chuẩn bị dập tắt. “Em có thể đừng đối xử với chị như vậy được không?”

Cơ thể cậu ta khẽ vươn thẳng lên một chút trước mặt tôi, chỉ một tích tắc vậy thôi, rồi lại tỏ vẻ như chẳng có gì, tiếp tục mở một tủ hành lý khác, tiếng kéo khóa nặng nề bỗng nhiên như tách không gian giữa hai chúng tôi thành hai nửa tách biệt. Nhưng tôi sẽ không bỏ chạy một cách hoảng loạn như ngày hôm đó nữa, tôi sẽ không đi đâu cả, bằng mọi giá tôi cũng sẽ ở đây. Ở đây nhìn khi em thu dọn hành lý, ở đây nhìn ngay cả lúc em ngủ, nếu em là loại người dám coi như không có gì, vẫn thản nhiên lên giường ngủ, sau đó tắt đèn mặc kệ chị, chị và em cùng căn phòng trôi buộc trong bóng tối. Nếu quả thật như thế chị cũng sẽ đứng ở đó đến cùng, chị và những đồ vật kia sẽ cùng đợi ánh ban mai bên cửa sổ ló rạng, chị muốn xem liệu em có thể ngủ nổi không.

Cũng giống như em đã quen với tiếng gõ cửa của chị, chị cũng rất thân thuộc tiếng thở khi ngủ của em – còn cách nào khác nữa đâu chứ, ai bảo chị và em đã quá thân thuộc, đến nỗi thù hận cũng đều không rõ ràng dứt khoát.

Mãi một lúc sau, cuối cùng cậu ta nói. “Chị về đi, muộn lắm rồi.”

Lúc này, Nam Âm ôm một đồng hồ to ngất bước vào, tay chân luống cuống nói. “Mẹ bảo mang theo được cái gì thì anh cứ mang theo, đến đó chưa chắc đã có tivi mà xem, lại không lên mạng được, buổi tối anh định làm gì? Chỉ bằng anh mang chút đồ đi ăn vặt cho giết thời gian...” Ánh mắt vô tình đập vào tôi, khuôn mặt con bé chợt lạnh băng, để đồng hồ ăn vặt trong tay

xuống giường, lạnh nhạt nói. “Ngoài kia vẫn còn, em ra lấy cho anh.” Khi tôi bước ra từ trong phòng, vô tình lại chạm mặt con bé đang từ ngoài bước vào. “Xin lỗi, cho em đi nhờ một chút được không?” Con bé nói rất rõ ràng, nhưng không nhìn tôi.

Nghe nói, sớm hôm sau Tây Quyết lên đường, Nam Âm nằng nặc đòi đi tiễn, kết quả đồng hồ báo thức của con bé đã đánh thức cả nhà dậy mà con bé lại không dậy nổi. Khi Tây Quyết xách hành lý ra khỏi cửa, thím ba gọi giật lại, ép phải ăn hết bát chè đậu đỏ nóng hôi hổi.

Khi chúng tôi đến viện dưỡng lão ở khu ngoại ô Dương Thành để nhận di vật bà ngoại Tuyết Bích, lúc đó mới là 2, 3 giờ chiều, đúng lúc ánh nắng chiếu gay gắt nhất. Bốn chúng tôi đi cùng với nhau: tôi, Tuyết Bích, Lãnh Sam, và Khả Lạc.

Điều khiến tôi rất ngạc nhiên là toàn bộ người già trong viện đều vui vẻ chào đón chúng tôi, dường như chúng tôi chỉ đến đây để uống trà vậy. Họ gói di vật của bà ngoại Tuyết Bích gọn gàng trong một cái túi, đưa cho tôi như thể đang nhờ tôi chuyển tặng một lễ vật quan trọng nào đó. Viện trưởng, y tá, và một số người bạn ở viện dưỡng lão của bà ngoại đều nhấn mạnh một chuyện. “Bà ấy đúng là có phúc, ngủ một giấc rồi đi luôn.”

Ngủ một giấc rồi đi luôn – nghe thật thỏa mãn, chỉ vương một chút nuối tiếc vừa phải. Dường như việc ra đi trong một giấc ngủ, chẳng qua cũng chỉ là một cảnh trên tivi mà thôi. Hoặc nếu quả thật như thế, người chết sẽ tỉnh lại từ một giấc mộng dài, đột nhiên phát hiện mình đã ở phần kết của bộ phim. Đôi mắt của linh hồn nhìn chăm chú vào những người sống đang đứng đây lục tục ra về, trên màn ảnh, những dòng chữ đang chậm chậm trôi – đó chính là những chữ khắc trên bia mộ của chính mình. Ánh nắng ngập tràn sân viện dưỡng lão, cái nắng nóng rọi trên những khuôn mặt già nua. Mấy chục năm nữa có phải tôi cũng sẽ già như thế này? Để ánh sáng mặt trời của mấy chục năm bốc hơi đi gần hết nước trong tôi, khiến những biểu cảm của tôi phải cố gắng chen lấn mới có thể thể hiện ra được qua những vết hằn chân chim ngang dọc khắp khuôn mặt đó sao? Khi đã trở nên già cỗi thì sẽ phải khóc như thế nào nhỉ? Chắc những giọt nước mắt không thể lăn một cách tự do không trở ngại nữa phải không? Nhưng có một chuyện lại trở nên vô cùng tuyệt diệu, chính là đến lúc đó, tôi có thể coi việc chết chóc là một chuyện hết sức bình thường, tôi có thể cảm giác cuộc sống chẳng qua chỉ là một cảnh chiếu trên tivi bị trôi qua trong giấc ngủ.

Ông già đó vẫn ngồi trong chiếc xe lăn, trông ông ta tiều tụy, khô héo rất giống một cái cây bị bệnh. Hai mắt vàng khè, gương mặt vô thức chậm chậm chuyển động theo luồng ánh sáng, rồi đột nhiên co người xuống ho sặc sụa như trong cơ thể đang cuộn lên một cơn lốc xoáy. Ho xong, ông ta ngước mặt lên, đột nhiên nhìn Tuyết Bích cười. Cô bé cẩn thận ôm chặt Khả Lạc vào lòng, cũng cười lại. Tôi nghĩ, chắc hẳn ông ta cũng là một trong những người ngưỡng mộ bà ngoại Tuyết Bích, nhưng cũng khó nói, có thể ông ta vẫn tình nguyện chấp nhận những cơn ho do lốc xoáy trong cơ thể như thế. Cái chết thật ra đem đến một vùng trời quang đãng không mây mênh mông vạn dặm, cũng hay, nhưng vĩnh viễn thì khó tránh được sự vô vị.

Tuyết Bích ôm cái hộp, hỏi tôi. “Có thể mở nó ra xem không ạ?” Tôi nói. “Tùy cháu.” Cô bé nói tiếp. “Cháu hơi sợ.” “Thế thì thôi vậy.” Bởi thật ra, tôi cũng sợ.

Trên đường về Long Thành, bầu trời bỗng trở nên u ám. Chúng tôi hầu như im lặng, đột nhiên, Lãnh Sam cất tiếng. “Cô chủ, tôi có thể nói với cô một chuyện được không?”

Tôi nhìn cậu ta thật sâu. “Nói đi.”

Cậu ta quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. “Hôm qua giáo viên hướng dẫn tìm tôi, nói tôi chuẩn bị làm thủ tục xin học bổng ở Mỹ, ông ấy nói, dự án năm ngoái chúng tôi cùng làm đã nhận được một giải thưởng không nhỏ tại Anh, vừa được công bố, tôi sẽ cầm lý lịch đó để đi xin Ph.D bên Mỹ, cũng may kết quả GRE của tôi đầu năm vẫn có hiệu lực, nên có lẽ không có vấn đề gì. Giờ tôi chuẩn bị tài liệu, trước tháng Mười một sẽ gửi đi, chắc khoảng mùa xuân năm sau là có kết quả.”

Tôi có chút không tin vào những gì vừa được nghe. “Ý cậu nói, cậu muốn đi?”

“Không phải.” Cậu ta dùng hết sức lắc đầu. “Tôi chỉ muốn nói, giờ tôi có cơ hội, muốn hỏi ý của cô mà thôi. Nếu cô không muốn, tôi sẽ không đi.”

“Chết tiệt. Nước Mỹ.” Tôi cười khẩy chế nhạo một cách bối rối. “Nước Mỹ – không hiểu nơi khỉ gió đó tốt đẹp ở chỗ nào mà mấy người cứ đâm đầu đến đó như một lũ ngốc... đầu tiên là Phương Tĩnh Huy, giờ lại đến lượt cậu...” Chúng tôi tiến gần đến một trạm thu phí không hiểu của nơi nào. “Lái xe qua đó rồi dừng lại.” Tôi ngắn gọn nói với cậu ta.

“Tuyệt Bích, lát nữa còn phải đi rất lâu đấy...” Tôi cố gắng hết sức nén giọng mình xuống giống như thứ gì đó đang bay lơ lửng, gắng duy trì ngữ khí như bình thường.

Cô bé rất hiểu ý, mở cửa xe. “Cháu biết rồi, cháu đi vệ sinh một cái.” Khuôn mặt yếu đuối, buồn bã của Khả Lạc đang gục trên vai cô bé, khẽ cúi xuống, dường như đang buồn vì chuyện gì đó.

Khi bóng dáng hai đứa đi khuất, Lãnh Sam buồn bã nói. “Cô đừng như vậy. Chẳng qua tôi chỉ muốn hỏi ý kiến cô mà thôi. Trưng cầu ý kiến, cô hiểu không?”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta, đây là Lãnh Sam sao? Là cậu thanh niên đó sao? Đây có còn là anh chàng biết làm Khả Lạc nói chuyện, đêm hôm đi bộ men theo đường cao tốc dài hun hút, không biết hàng tháng trăng đều tròn một lần không? Tôi không thể tin nổi, nhìn từng chút, từng chút khuôn mặt nghiêng nghiêng trầm mặc ấy, đúng – đúng là cậu ta. Tôi đã khiến đôi mắt cậu ta chất chứa thêm sự phức tạp, khiến giọng điệu cậu ta khi nói chuyện trở nên thản nhiên và khó có thể tin nổi, tôi đã biến cậu ta trở thành một người đàn ông – giờ cậu ta sử dụng phương thức chỉ đàn ông mới dùng để đối phó tôi.

“Chơi chán rồi phải không?” Tôi cười đùa. “Tôi đã nói với cậu rồi mà, sự hứng thú cái mới mẻ rồi cũng sẽ qua đi. Được thôi, giờ qua rồi mới nghĩ ra còn nhiều chuyện phải làm, mới nhớ ra còn có con đường phía trước...” Tôi lắc lắc mái tóc. “Cũng phải, chẳng có gì không tốt cả, thế thì cậu cứ cút đi, đi được bao xa thì đi.”

“Ý tôi không phải thế!” Cậu ta quay mặt lại quát lên. “Tôi cũng nói với cô rồi, tôi cảm thấy chuyện này quá lớn, nên mới muốn bàn bạc! Cô có thể tin tôi chứ!”

“Đừng có quát tôi.” Tôi siết chặt một sợi dây nhỏ trên áo sơ mi quanh ngón tay, âm thầm cảm thấy nó đang bắt đầu sưng phồng lên và mất đi cảm giác. “Tôi cảnh cáo cậu. Đừng quát tôi.” Tôi nghiêng răng. “Tôi không muốn mọi chuyện tồi tệ hơn, Lãnh Sam, tôi cũng từng nói với cậu, nếu hai chúng ta mà trở thành thù địch sẽ vô cùng đáng sợ, cậu còn nhớ chứ? Vì thế đừng ép tôi, nếu bị ép đến đường cùng, cậu không phải đối thủ của tôi đâu.”

Tay phải cậu ta ghì chặt vô lăng. “Không cần cô phải cảnh cáo...” Sau đó cười một cách kỳ quái. “Tôi được chứng kiến rồi. Tôi tin.”

Đột nhiên tôi cười với cậu ta, một nụ cười thật sự, thậm chí tôi cảm thấy sự dịu dàng lúc ban đầu đang dâng lên ngập mắt. “Chắc cậu không cho rằng, tôi từng lấy một người có Thẻ Xanh, nên có thể giúp đỡ được cậu chứ? Ý định đấy chắc không phải được cậu áp ủ ngay từ đầu chứ? Nhóc, cậu đã nghĩ quá đơn giản rồi, tôi không có Thẻ Xanh, Cục di dân Mỹ không ngốc nghếch như cậu đâu, tôi chẳng có gì cả, giờ tôi cho cậu hay cậu không trông chờ gì được ở tôi đâu...”

Khi tôi nói câu đó, những ngón tay đang siết chặt vô lăng của cậu ta khẽ co giật, cậu ta nhẹ nhàng buông ra, nhìn một lúc vào lòng bàn tay trắng bệch của mình, sau đó siết chặt lại.

“Cô nói vậy có ý gì?” Cậu ta phần nộ ngắt lời tôi, lần này không quát vào mặt tôi nữa, giọng nói hoàn toàn được phát ra từ cổ họng. “Có ý gì? Rõ ràng cô biết không phải thế, sao cô nhất định phải ép mình nghĩ đến những chuyện xấu xa như thế chứ? Sao cô phải nghĩ mọi người đều xấu xa đến vậy? Điều đó có lợi gì cho cô à?” Tay phải cậu ta lại bắt đầu siết chặt, những khớp nổi ngón tay và bàn tay khẽ nổi lên, như những mầm thực vật đội đất vươn lên, không tài nào ngăn nổi.

Tôi không nhìn được nữa, cầm điện thoại ném về phía cánh tay đó. Tôi nghe thấy tiếng khô khốc, danh gọn của điện thoại rơi trên những khớp tay đó, sau đó Lãnh Sam vô tình nện cú đấm xuống vô lăng. “Mẹ kiếp, cô bệnh à!”

Giờ thì hay rồi, tôi trừng trừng nhìn khuôn mặt đầy phần nộ của cậu ta, trong lòng thầm ai oán. “Giờ thì hay quá rồi.” Cú đấm đó coi như không phải dành cho tôi. Thật ra tôi biết mình cũng đã nghĩ quá lên, tôi biết có lẽ cậu ta sẽ không làm như vậy, tôi biết hết, nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi không thể chịu nổi khi nhìn những ngón tay đang run rẩy kia, không chịu nổi những ngón tay biểu đạt sức mạnh của sự tức giận. Làm sao tôi có thể khiến cậu ta hiểu được điều đó? Chuyện như thế liệu người ngoài có thể hiểu được sao?

“Tôi bị bệnh ư?” Tôi thấp giọng nhắc lại lời cậu ta. “Lãnh Sam, đúng là tôi có bệnh.” Cuối cùng tôi cũng bất chấp tất cả hét vào mặt cậu ta. “Mẹ kiếp, tôi có bệnh đấy! Vì cậu, tôi đã từ bỏ việc tranh giành với Tĩnh Huy, vì cậu, tôi đã không tranh cướp tiền với ai nữa đấy, tôi muốn được sạch sẽ khi ở bên cậu nên mới giao thẳng nhóc Thành Công cho Tĩnh Huy! Tất cả là vì cậu! Giờ cậu lại lên tiếng hỏi tôi có nên đi Mỹ hay không ư? Cậu còn trưng cầu ý kiến khỉ gió gì hả! Cút mẹ đi, tôi coi như vừa bị chó cắn...”

Vẻ mặt cậu ta lập tức trở nên xa lạ. Ý của tôi là vẻ mặt ấy khiến tôi cảm thấy cậu ta như đang nhìn một người xa lạ.

“Cô nói cái gì?” Cậu ta nhìn tôi chằm chằm. “Ý gì vậy?”

Tôi không thèm để ý, cào móng tóc trước mặt ra phía sau. Thần trí rệu rã lắng nghe hơi thở nặng nhọc của bản thân mình.

“Ý cô là... vì tôi mà cô từ bỏ Thành Công?” Ngỡ khí cậu ta giống như đang hỏi bác sĩ rốt cuộc có phải mình mắc bệnh nan y không vậy.

Tôi không trả lời, cũng không biết phải trả lời như thế nào, đành quay mặt ra nhìn cửa sổ không hiểu bao giờ hoàng hôn mới buông xuống.

“Cô nói đi, tại sao? Tại sao cô không muốn thẳng bé nữa? Trước đây cô từng bảo, vì ông bà nội thẳng bé nhớ nó quá, bố nó mới đến đón nó... Cô đã nói dối, sao cô phải nói dối?” Lúc này cậu ta lại trở lại là Lãnh Sam thuở ban đầu.

“Tôi không nói dối.” Giọng tôi như hụt hơi. “Những điều tôi nói không hoàn toàn là sự thật, những cũng không hoàn toàn là nói dối.”

“Không phải nói thật thì là nói dối.”

“Cậu quá ngây thơ.”

“Tôi phát hiện thật ra tôi không biết chút gì về cô cả.” Trong ánh mắt cậu ta dâng lên một sự bi ai mà tôi chưa từng thấy, hai chúng tôi yên lặng hồi lâu, cuối cùng cậu ta nói. “Tôi chỉ biết, khi còn nhỏ, trong mắt mọi người, mẹ tôi là một người đàn bà không đứng đắn, bà ấy bị hết người đàn ông này đến người đàn ông khác lừa mà vẫn không tỉnh ra, thậm chí bà ấy ham chơi đến mức buộc tôi vào chân ghế ở sàn nhảy... nhưng dù có vậy, từ trước đến giờ chưa bao giờ bà ấy có ý định vứt bỏ tôi cả, chưa bao giờ.”

Lúc này Tuyết Bích quay lại, phía góc mắt tôi nhìn thấy góc kính chiếu hậu phản chiếu đôi giày thể thao màu xanh lục, sau đó cô bé nhẹ nhàng đẩy cửa, đặt Khả Lạc ngồi ngay ngắn vào chỗ bên cạnh – vốn là của một người bình thường – sau đó mới tự mình ngồi xuống.

Suốt đoạn đường còn lại, chúng tôi không ai nói câu nào. Đến Long Thành, khi Lãnh Sam xuống xe, quả thật cậu ta đã lén liếc trộm tôi một cái, do dự một lát rồi nói. “Khi về cẩn thận nhé.” Tôi không thèm đếm xỉa, thấy Tuyết Bích ngần ngừ khẽ vẫy tay tạm biệt.

Cậu ta cũng vẫy tay với cô bé, sau đó cười một cái. Lúc đó tôi đã hiểu, không bao giờ có thể quên được nụ cười đó của cậu ta. Có thể tháng sau, năm sau, trong hôn lễ của Tuyết Bích... hay thật nhiều năm sau nữa nụ cười ấy trong một tích tắc vô tình sáng lóa lên trong mắt tôi một

lần nữa, dù khi đó tôi có ở trong một khung cảnh ồn ào náo nhiệt đến đâu, hay khi đó tôi đang nói chuyện tếu táo với người khác, trong màn đen mông lung của lòng tôi thì nụ cười ấy sẽ là một ngọn đèn đường mờ mờ không đủ để chiếu sáng, nhợt nhạt, cố gắng chớp lóe lên rồi tắt hẳn. Tất cả sự hào hứng, niềm vui cũng theo đó nguội lạnh đi – điều đáng sợ nhất chính là đây, nếu không có sẽ không sao, sợ một nỗi nó tồn tại, nhưng lại không có ánh sáng. Khi lòng tôi đã không còn những niềm vui và sự hứng thú, bất giác sẽ bắt đầu hoài niệm.

Không phải hoài niệm về cậu ta, mà hoài niệm về thời gian tôi từng yêu cậu ta.

Những thời khắc đẹp nhất, đều qua đi trong buổi bình minh ở Vịnh Hải Đường. Những thời khắc tuyệt nhất, đều được tiêu xài trong ánh ban mai rực rỡ khi mặt trời ló rạng. Khi đó thật quá xa xỉ, thậm chí tôi có thể dùng ánh nắng đó để châm điếu thuốc. Nhưng đáng lẽ tôi phải biết nó không thể níu giữ được, tôi biết, nhưng vẫn không chạy trốn khỏi ảo giác đó, những tưởng chỉ cần rũ bỏ hết tải nhọc của ngày xưa cũ là có thể mãi mãi sống trong bình minh của Vịnh Hải Đường đó. Tôi ngốc quá, ngốc ngếch quá. Nhưng sao đời người lại khổ vậy nhỉ, tôi chỉ muốn một chút cảnh đẹp thôi mà.

Khi Tuyết Bích bật đèn phòng khách lên, đột nhiên tôi trông thấy dấu tay màu xanh nhỏ xíu trên bức tường trắng của Thành Công, trông giống như một chiếc lá non vậy. Hồi đó, tôi đã vô cùng tức giận nói với Nam Âm rằng mình sẽ tìm Tô Viễn Trí về để lau chùi chỗ đó, cũng may tôi vẫn chưa thực hiện. Khi ý thức Tuyết Bích đang lặng lẽ nhìn, tôi mới phát hiện, mình đã ngấm vết tay màu xanh đó cười rất lâu. Tôi lắc lắc đầu, nói. “Mau đi tắm rồi ngủ đi, ngày mai còn phải đi học.”

Cô bé gật đầu. “Tín hiệu báo tin nhắn thoại đang sáng, cháu nhìn số, chắc là... chắc là của bố em trai ạ.”

“Thôi, không phải quan tâm, ngày mai tính, hôm nay chúng ta đã quá mệt rồi.” Tôi cười với cô bé một cái. “Liệu đêm cháu có nhớ bà không?”

Cô bé cũng cười. “Liệu đêm cô có nhớ em trai không?”

Vì thế tôi nói. “Thế cháu qua ngủ cùng cô nhé?”

“Vâng ạ.”

Cơ thể con bé toát ra một mùi thơm hoa quả chỉ có những bé gái mới có. Trong màn đêm mịt mùng, khi con bé trở mình, tiếng chần cũng “xào xào” theo, cảm giác giống như mình đang nằm trên những đồng cỏ hay đám lá khô càng nhắc tôi, mùa thu đã đến. “Cô ơi...” Khi không trông thấy mặt, giọng của con bé trong veo đến động lòng. “Cô cãi nhau với anh Lãnh Sam ạ?”

“Ừ.” Tôi đáp gọn lỏn, bởi tôi không còn đủ sức để nói dối nữa.

“Hai người sau này có kết hôn không?” Giọng con bé đầy hưng phấn.

“Sao thế được chứ?” Tôi thản nhiên cười. Dù lúc đầu tôi cũng biết đó là điều không thể, nhưng không ngờ mới vậy mà đã... Nhiều chuyện không cần phải nói rõ ràng, trong lòng mọi người đều hiểu. “Cháu thì sao Tuyết Bích...” Tôi thử chuyển chủ đề. “Cháu có thích cậu bạn nào không?”

“Cháu...” Cô bé nghiêm túc nghĩ. “Hồi lớp 3, cháu thích một cậu bạn ngồi bàn sau cháu trong lớp. Nhưng sau đó nghỉ hè lên lớp 4, chúng cháu đổi chỗ, cháu không còn thích cậu ấy nữa.”

Trong bóng đêm, tiếng cười của tôi nghe vô cùng chân thành. “Tiếc quá.”

“Nhưng...” Cô bé vẫn nghiêm túc. “Giờ cháu đã suy nghĩ kỹ sau này phải chọn một bạn trai như thế nào rồi.”

“Nói thử xem sao.”

“Cháu...” Giọng nói trong veo có chút thay đổi ngữ khí, tôi có thể cảm giác mặt cô bé đang xấu hổ. “Cháu muốn có một người bạn trai giống chú Tây Quyết...” Thấy khoảng không tĩnh

lặng sau câu nói, tiểu cô nương phút chốc trở nên căng thẳng. “Ý cháu không phải thích chú Tây Quyết đâu nhé... không phải... ý cháu nói muốn tìm một người bạn trai giống chú ấy... cháu cảm thấy... cháu cảm thấy chú ấy tốt.”

Tôi rất thành thật nói. “Có mắt đấy.”

Tôi biết cô bé vui mặt vào gối, vì nghe thấy tiếng cười “hi hi” vọng ra từ trong lớp bông. Nhưng đột nhiên, cô bé chuyển chủ đề, giọng rất bình tĩnh, khác hẳn với thái độ cười đùa vừa nãy.

“Cô à, cháu nhớ bà ngoại, vừa lúc này thôi ạ, đột nhiên cháu nhớ. Như có ai đó vừa đẩy cháu một cái.”

Tôi đưa tay. “Lại đây.” Cô bé như một con thú nhỏ rúc vào, hơi thở nóng ấm phả vào phần da mềm mại phía dưới cánh tay tôi, buồn buồn, ngứa ngứa. “Cô hiểu điều đó rất khó để vượt qua.” Vừa vuốt mái tóc dài mềm mại của cô bé vừa nói. “Chịu đựng một chút, rồi cũng sẽ quen thôi.”

“Thật ra khi mới đến Long Thành, tối ngủ một mình, cũng có lúc cháu nhớ bà ngoại, nhưng lúc đó mỗi khi nhớ đến bà, cháu lại tự nhủ, bà ngoại vẫn khỏe, đang ở trong viện dưỡng lão. Cháu biết đích xác bà đang ở đâu, mỗi khi nhớ không cảm thấy buồn. Nhưng giờ, cháu nhớ bà, nhưng lại không biết bà đang ở đâu.” Giọng cô bé mệnh mang.

Biết mà, chính vì thế nên nỗi nhớ mới trở thành đáng sợ đến vậy.

“Vấn đề này rất dễ giải quyết.” Tôi ôm chặt cô bé, ghé sát tai thì thầm. “Để cô kể cho cháu chuyện này nhé, chỉ mình cháu thôi đấy. Hộp tro của bà ngoại cháu chẳng phải để trong phòng nhỏ đó sao? Thật ra bà của cô cũng đang ở đó đấy. Bà ấy cũng giống bà của cháu, là một người rất, rất lương thiện. Tuyết Bích, đó là bí mật nhé, không được nói với ai hết, vì trong nhà này ngoài cô ra không một ai biết nữa. Bọn họ đều cho rằng hộp tro của bà nội đã được chôn dưới đất, nhưng thật ra hôm hạ táng, cô đã tráo một hộp y hệt như thế. Cô không cố ý làm chuyện xấu, vì biết bà sẽ không muốn được an táng chỗ đó, sau này cô sẽ tìm cơ hội đưa bà về nơi bà lớn lên. Nhưng cô không làm cách nào để mọi người trong nhà này tin cô, cháu hiểu không?”

“Cool...” Cô bé tán thưởng.

“Vì thế, Tuyết Bích này, giờ cháu cứ nghĩ thế này, bà của cháu và bà của cô ở cùng nhau, cứ nghĩ thế cháu sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, bà ngoại cháu cũng coi như có một nơi để ở, đúng không?”

Cô bé gật đầu, sơi tóc cọ vào người tôi, sau đó cô bé ngủ thiếp đi. Tôi nghĩ, mình cũng nên ngủ thôi.

Ngày bà hấp hối, ông nội đã chống gậy ngồi ngoài hành lang phòng bệnh. Ông triệu tập các con trai mình lại để họp. Tôi nhớ hôm đó, ngồi bên giường bà có thím ba và tôi khi đó đang học trung học. Cuộc thảo luận về mộ chí cứ xì xào truyền vào trong phòng, ông nội nói mộ phải tiện dụng – tức là phải chuẩn bị kích thước to nhỏ cho hợp lý với cả hai người, giờ là bà nội, vài năm nữa sẽ đến lượt ông. Bọn họ bắt đầu bàn bạc đến từng tiểu tiết. Lúc đó, dịch truyền sắp hết, thím ba đi gọi y tá nên trong phòng tự nhiên còn lại mình tôi và bà.

Tôi nghĩ nhất định do ông trời sắp xếp, đúng lúc đó bà nội mở mắt, ánh mắt chan chứa kỳ vọng. Tôi ghé sát tai bà hỏi bà muốn gì, bà gắng hết sức, cổ họng đã không còn động đậy được nữa, đành dùng sức tàn lực kiệt mấp máy đôi môi già nua của mình, bà nói. “Bà – muốn – về – nhà.” “Về nhà à?” Tôi ngờ vực hỏi lại. Bà nhắm mắt một cái để khẳng định, ra dấu tôi đã không nghe nhầm. “Bà nội, đợi chữa khỏi bệnh chúng ta cùng về nhà.” Tôi cho rằng lời nói dối nông cạn này có thể lừa được một người sắp về cõi vĩnh hằng.

Lúc này, tiếng thảo luận ngoài hành lang vọng vào như tiếng rì rào của thần linh. Ông nội và bố tôi đang thống kê lại những trai tráng họ Trịnh ở quê, xem có ai phục linh cứu thích hợp nhất. Bà nội đắm đắm nhìn tôi. “Đông Nghê... bà... bà không muốn đi.” Giây phút đó tôi hiểu ý của bà, nắm chặt bàn tay khô ráp, tôi nói. “Cháu hiểu rồi, cháu sẽ đưa bà về nhà, về nhà của

bà... Cháu hiểu rồi.” Bà hài lòng nhắm mắt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, mê mết mãi đến tận giữa trưa hôm sau.

Quả thật cho đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu vì sao bà nội không muốn được an táng cạnh ông nội. Sau này, tôi mới nhớ lại tỉ mỉ từng hồi ức về họ, cảm thấy hai người không hẳn là một đôi thông thường.

Buổi chiều nắng đẹp sau bữa trưa, ông thanh thoi ngồi trong vườn, thỉnh thoảng rít điếu thuốc, phía sau lưng vọng đến tiếng rửa chén bát của bà. Rửa xong bà lại pha cho ông một ấm trà, có lúc pha muộn, ông lại cau có nhìn vào trong nhà một cái. Chỉ khi nhìn thấy Tây Quyết, ánh mắt ấy mới dịu đi.

Tôi chỉ có thể nhớ được đến thế. Ai biết khi còn trẻ họ đã trải qua những gì chứ? Ai biết họ có từng thương yêu nhau thật sự không? Chưa biết chừng trong tưởng tượng của bà nội đã mạo hiểm xong xuôi việc rồi bỏ người đàn ông này cũng nên... Nhưng sức mạnh của thời gian quá khủng khiếp, khiến bà cuối cùng không dám nghĩ nữa. Bà sinh con, già đi, tàn tạ, sau đó đứng dưới ánh nắng giữa trưa, đã không biết pha mấy trăm mấy nghìn cốc trà nóng cho người đàn ông này, có lẽ sau một buổi chiều nào đó như thế, bà kinh ngạc nhận ra rằng cuộc đời của mình đã sắp sửa kết thúc. Bà đã kinh hoàng khiếp sợ tự nhủ, hy vọng mình có thể kết thúc với người đàn ông này ngay bây giờ, hy vọng mình có thể ngủ trên đất quê hương, trên thôn làng nơi mình sinh ra và lớn lên, không phải vì cái gì khác mà chỉ bởi ở nơi đó, bà có thể tưởng tượng mình đã chết, cuộc sống vẫn còn mới hoàn toàn.

Những cái đó, tôi đều không có cơ hội để biết. Thật ra tôi hoàn toàn không hiểu người thân yêu nhất của mình, điều duy nhất tôi có thể làm được cho bà, chính là giở một chút chiêu trò để giữ đúng lời hứa.

Tôi ngủ say chưa nhỉ? Giấc ngủ hôm nay lạnh lẽo quá, lạnh đến nỗi toàn thân tôi cứng đờ. Tôi muốn co người lại, nhưng chỉ khế cử động một chút, da và xương toàn thân liền đau nhức như bị kim châm. Tuyết rơi rồi sao? Tôi cảm giác những bông hoa tuyết giống như kim đâm xuyên qua tôi, muốn vùi tôi từ trong ra ngoài. Cổ họng và đầu óc nóng bỏng, lồng ngực tôi thật sự vẫn như có một ngọn lửa đang bập bùng. Tôi không thể nói chuyện này cho ai, vì thế tôi không thể chịu đựng được những người có lồng ngực lạnh giá, chẳng hạn như Phương Tĩnh Huy, bọn họ sẽ khiến tôi ngột ngạt mà chết, những tháng ngày ở bên cạnh những người như vậy, tôi sẽ ngột ngạt mà chết. Nhưng tôi cũng không có cách nào để ở bên cạnh những người luôn có ngọn lửa cháy trong lồng ngực cả, chỉ cần ở bên nhau, chúng tôi nhất định sẽ gây họa. Ai có thể giúp tôi dập tắt ngọn lửa ấy chứ? Tây Quyết, chị biết em lúc nào cũng muốn làm chuyện đó. Nhưng không được, nếu dập tắt lửa rồi chị sẽ không còn là chị nữa. Tây Quyết, em chính là mảnh đất phủ đầy tuyết trắng menh mông, còn chị là đồng lửa được nhóm lên giữa mảnh đất phủ đầy tuyết giá ấy. Màn đêm đen phía sau lưng chúng ta chính là thế giới chúng ta đang sống, vì thế Tây Quyết à, chị không thể sống thiếu em, thật ra em cũng không thể không có chị, tha thứ cho chị, được không? Nơi này lạnh quá, đúng không Thành Công? Đừng khóc, ngoan nào đừng khóc, để mẹ bế. Mẹ ghét con chính là mẹ đang ghét bản thân mình, mẹ muốn rời xa con bởi mẹ muốn rời xa chính mình, con yêu, hãy hận mẹ đi nhé, hận mẹ đến tận lúc chết đi ấy, mẹ cầu xin con.

Tôi nghe thấy tiếng bật công tắc điện ở đầu giường, một đôi tay khế lay lay tôi, sờ trán tôi, tiếp theo đó tôi cảm giác thấy cô bé cúi người xuống, hơi thở phả vào khuôn mặt đang nóng hổi hổi của tôi. “Em đi rồi, mẹ còn có con, mẹ à...”

CHƯƠNG 18: Richard III

Khi mở mắt ra, tôi nhìn thấy khuôn mặt thím ba đầu tiên. Thím không mặc những bộ quần áo bình thường khi ở nhà, mà mặc áo sơ mi lúc ra ngoài. Vì thế trong phút chốc, tôi không hiểu mình đang ở đâu. Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút, đầu tôi lại đau như búa bổ, như có một cái máy khoan điện đang khoan trong đó.

Bàn tay ấm áp của thím ba đưa lên sờ trán tôi. “Năm yên nào, nói không nghe, lớn gần này rồi, có bệnh mà cũng không biết, đêm qua cháu sốt cao quá, may có Tuyết Bích ngủ bên cạnh, con bé cũng thật lạnh lẽ, 3 giờ sáng gọi điện cho thím hỏi nên đưa cháu đi bệnh viện hay cho uống thuốc hạ sốt trước, chắc cháu không biết đúng không? Sau đó thím mới qua đó...” Thím cười hiền từ. “Chắc là cảm thôi, nhưng đột nhiên sốt đến 39 độ nên cũng khiến người khác phải sợ. Thuốc hạ sốt chắc sắp hết tác dụng rồi đấy, gần tối kiểu gì cũng sẽ sốt cao lại, thím nấu cho cháu bát canh gà rồi, có chút cháo nữa đấy, cháu phải cố ăn một chút rồi mới được uống thuốc...”

“Thím ba, không có thím chắc cháu chết mất.” Tôi cười yếu ớt.

“Thím nghe Nam Âm nói mấy câu, Đông Nghê...” Vẻ mặt thím ba có chút ngại ngùng, tôi cảm thấy toàn thân chợt ớn lạnh. “Nam Âm nói gì ạ?” Môi trên và môi dưới của tôi khô khốc ma sát vào nhau một cách khó khăn.

“Cũng không có gì.” Thím vuốt những sợi tóc trên mặt tôi xuống gối. “Thật ra Đông Nghê này, thím thấy một cậu con trai nhỏ hơn cháu nhiều như thế cũng không phải tốt lắm, đàn ông vốn không lớn nổi, cháu lại tìm một người... càng danh chính ngôn thuận muốn cháu phải chăm sóc người ta...” Thím quay người đi rót đầy cốc nước. “Nhưng... cuộc đời con người ta ngắn ngủi lắm, nếu cháu thật sự thích cậu ta thì chẳng có gì là không thể cả.”

“Thím nghĩ đi đâu thế...” Tôi muốn cười, nhưng hình như cổ ép bản thân mình làm gì là đầu lại văng vất, chóng mặt. “Làm gì có chuyện cả đời chứ, cháu chưa từng nghĩ đến.”

“Cháu phải chịu thiệt thòi quá đủ rồi, lúc nào cũng phải nhớ như thế. Ngồi dậy uống nước nào.” Khi ngồi dậy, toàn thân tôi đau ê ẩm như kim chích, thím ba kéo chăn lên tận cằm tôi. “Nhưng...” Thím lại cười cười. “Thím cũng thừa nhận chuyện này cũng phải nói đến may mắn.”

Đêm đó thím vốn muốn ở lại cùng tôi, nhưng tôi khẳng khẳng muốn thím về. Tôi ngồi chờ người ở đó rất lâu, nhìn ra bầu trời bên ngoài cửa sổ dần dần biến thành những con côn trùng. Hôm nay thì thôi vậy, ngày mai dù tôi có khỏe hay không, chắc chắn cũng phải đến quán xem bọn họ thế nào, tay pha chế làm ầm lên đòi tăng lương, nhưng sao thế được, nếu không chịu hợp tác, tôi sẽ uy hiếp anh ta, sẽ tố giác vụ lén lút mua quần áo và vé xe lửa cho Xuyên Xuyên với vợ anh ta... cứ nghĩ đến chuyện này có thể vui vẻ được là tốt, Trịnh Đông Nghê, tôi cảnh cáo cô, không được nhớ đến Lãnh Sam.

Được rồi, vòi nước phòng bếp phía sau quán không có chút liên quan gì đến Lãnh Sam, bởi công việc của cậu ta là phụ trách phục vụ khách hàng ở phía trước. Vòi nước đó xảy ra chút vấn đề, thằng cha Lão Đinh đáng xấu hổ đó khi lắp cho tôi đã vỗ ngực bảo đảm, toàn là đồ giả cả. Khi đó, tôi và lão ta không quyết được giá cả, vì thế một hôm, tôi xách làn nôi cùng thằng nhóc Thành Công đến cửa hàng đang thi công, dùng một giọng điệu pha chút thê lương nói với lão ta. “Ông thấy rồi đấy, con trai tôi không giống những đứa trẻ khác, chiều nay tôi còn phải đưa nó đến bệnh viện nữa. Tôi một thân một mình là phận gái, lại không có chồng, ông biết tôi khó khăn đến thế nào...” Thằng nhóc Thành Công cũng rất ăn ý, im lặng cho đến khi tôi nói xong mấy lời mào đầu đó, còn lặng lẽ mút nắm tay, chăm chú nhìn tôi đang nước mắt vòng quanh. Cuối cùng, ông ta cũng đồng ý tính giá rẻ hơn cho tôi một chút, sau khi ra khỏi cửa hàng, việc đầu tiên tôi làm là bế thốc thằng nhóc lên, thơm mạnh nó một cái. Đột nhiên tôi cảm thấy, có lẽ làm một người mẹ, tôi không giống như những gì tôi hằng tưởng tượng, chí ít tôi cũng có thể dạy thằng nhóc biết phải sinh tồn là như thế nào.

Mẹ từng nói với con rồi, chúng ta chen vai sát cánh cùng chiến đấu, tiểu đồng chí Trịnh

Thành Công, giờ cậu khỏe không hả?

Tôi bỗng ngồi thẳng dậy, cơn choáng váng ập đến có thể phân tán sự chú ý của tôi đôi chút. Tôi quần chặt chiếc áo ngủ, phải vào bếp tìm chút gì đó để ăn, canh thím nấu ngon lắm, mùi thơm lừng của nó dậy lên có thể khiến trời sập xuống cũng chẳng có gì to tát cả.

Tuyết Bích đứng trong phòng bếp, đóng cửa tủ lạnh, quay mặt lại nhìn tôi cười. “Canh gà cháu vừa cho vào lò vi sóng hâm nóng, thơm lắm ạ.”

“Cháu bỏ học à?” Tôi lăm lăm nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ, cả ngày hôm nay đầu óc văng vất khiến tôi không còn khái niệm về thời gian nữa.

“Cháu trốn hai tiết cuối.” Cô bé cười ngọt ngào. “Hôm nay thầy giáo chủ nhiệm không có ở lớp, cô lại ốm nên cháu muốn về sớm một chút thôi mà.”

“Đúng là không ra thể thống gì.” Tôi vừa lạnh nhạt nói vừa ngồi xuống bàn ăn. Tôi không biết mình có nên nhìn cô bé hay không, mãi đến khi một chiếc bát sứ nhỏ đặt trước mặt, hơi nóng bốc lên nghi ngút mới tạm thời giải vây cho tôi.

“Cô có muốn ăn mỳ gói không?” Cô bé hỏi nhiệt tình, giọng có vẻ rất háo hức. “Cháu nấu mỳ ngon lắm đấy, cô thử xem nhé.”

“Ừ.” Tôi chợt dạ như đứa trẻ khiếp sợ len lén giấu bài thi điểm kém trong cặp.

“Thế để cháu đi tìm cà chua.” Nói rồi quay người đi mở tủ lạnh, ánh sáng tủ lạnh bao trùm lên thân hình bé nhỏ của con bé.

“Cháu biết chuyện đó lúc nào?” Tôi thủng thẳng hỏi.

“Chuyện gì ạ?” Một tay cầm một quả cà chua, vui vẻ quay người lại.

“Tối qua ấy.” Tôi lấy can đảm. “Cháu gọi cô là gì? Quên rồi hả? Cô biết mình không nằm mơ.”

“Ồ, cô nói cái đó hả.” Giọng cô bé nhẹ tênh. “Bà ngoại nói với cháu từ lâu rồi. Từ khi... từ sau khi bố cháu đi làm ăn xa, mẹ cháu... ý cháu nói, mẹ của cháu ở nhà đó lấy người khác, bà ngoại liền nói với cháu, chẳng có gì to tát cả, bà nói, sớm muộn gì cũng có ngày cô về Long Thành đón cháu đi.”

“Khi đó cô mới 18 tuổi, cháu biết không, cô không hiểu biết gì. Mẹ cô nói, việc duy nhất bà ấy có thể giúp đỡ cô chính là gửi cháu đến nhà người thân thích ở Dương Thành, vì bố mẹ cháu ở Dương Thành chính là vợ chồng anh họ cô không có con cái. Nhưng bọn họ nói, hàng năm cô phải gửi tiền cho họ. Mẹ cô nói: ‘Tự nghĩ cách đi, dám làm thì phải dám chịu’. Cô mới 18 tuổi mà thôi, có thể nghĩ ra cách gì chứ?” Không hiểu sao tôi lại có thể nói năng trôi chảy đến thế, dường như trong lòng tôi đã tập dượt những lời nói đó rất nhiều lần. “Khi đó trường Đại học muốn đuổi học cô, bởi từ lúc nhập học cô chưa đến lớp buổi nào... cô phải làm thế nào đây? Lúc đó, bụng cô càng ngày càng to, khi đến đăng ký danh sách cô phải lấy vải quần chặt bụng từng từng từng lớp, còn khoác thêm một cái áo rộng thùng thình. Làm sao cô dám đến lớp học, dám ở ký túc chứ? Cô đành phải một mình len lén về tìm mẹ, bà ấy đưa cô đến Dương Thành, trốn tránh một thời gian cho đến khi sinh cháu. Thật ra, sống chết bà ấy cũng muốn cô phải bỏ cháu đi, nhưng cô kiên quyết không chịu. Cuối cùng, cô cũng thắng. Sau khi cháu được sinh ra, cô quay trở lại miền Nam, thật ra là đến trường để thu dọn đồ đạc, sau đó gặp người giám đốc đầu tiên của mình, ông ta bảo cô đi hát. Cô hỏi ông ấy: ‘Hát buổi tối có kiếm đủ tiền để nuôi một đứa trẻ không?’, ông ta nhìn cô, nói: ‘Cô vừa đẹp, giọng cũng hay, lại dễ khiến người ta nhớ đến, nhưng lại có chuyện như vậy, muốn nổi tiếng, e khó’.” Tôi cười, khóe mắt cay cay. “Thế đấy, rất đơn giản. Nhưng hàng năm cô chỉ phải gửi tiền về một lần, cô không dám đến thăm cháu, lúc nào cũng cảm thấy giống như... giống như chỉ cần không gặp cháu, nhiều chuyện sẽ không phải là thật.”

“Nước sôi rồi.” Cô bé chậm chậm nói, giọng vẫn rất nhẹ nhàng, bỗng nhiên không giống một đứa trẻ nữa. “Xoẹt xoẹt” – cô bé xé túi mỳ gói. “Bố cháu là ai?”

“Chính là... chính là người đàn ông cô yêu hồi đó.” Tôi chế giễu chính mình. “Điều đó thật ra không quan trọng, cháu hãy tin cô, có điều cháu phải cảm ơn chú Tây Quyết, khi đó bọn cô sắp phải thi đại học thì bạn trai cô biến mất và cô phát hiện mình mang thai. Cô đã đứng một mình trên tầng thượng, nếu không phải chú Tây Quyết xông đến, có lẽ cô đã nhảy xuống thật rồi, và cũng không thể có cháu trên đời này được. Chưa biết chừng cũng vì thế mà cháu thấy chú ấy rất thân thiết.”

“Chú ấy cũng biết chứ ạ? Biết chuyện thật ra cô là...” Cô bé ngần ngừ, chăm chú nhìn sâu vào mắt tôi.

“Đừng...” Tôi ngắt lời cô bé, hai hàng nước mắt chậm chậm lặn. “Đừng nói hai từ đó, cô không dám nghe, đừng gọi cô như thế, cô cầu xin cháu đấy.”

“Vâng.” Cô bé bỏ túi gia vị và thịt sấy rỗng vào thùng rác. “Gọi cô vẫn hay hơn, cháu quen rồi.”

“Lúc này cháu hỏi gì nhỉ?” Tôi dùng ngón tay quẹt trên mặt một cái. “Ngoại trừ cô và mẹ cô, không ai biết cả. Không đúng, giờ chú ba cũng biết rồi, khi chú ấy phải làm phẫu thuật, cô đã nói với chú ấy, chỉ cần chú ấy bình phục, cô sẽ nói nguyên nhân năm xưa không học Đại học, không phải cô không muốn mà là không thể.”

“Học Đại học có gì tốt chứ?” Con bé nói danh gọn. “Có gì phải học đâu? Cháu không thích đi học, mấy bài tập khó chết đi được.”

“Cháu giống cô.” Tôi nhìn cô bé. “Nhưng... hồi đó bài tập làm văn của cô cũng khá tốt, không tệ như cháu.”

“Tối nay cháu còn phải viết tập làm văn kìa.” Bát mỳ được đặt trước mặt tôi, cô bé cũng thuận tay kéo ghế ngồi đối diện. “Đề bài yêu cầu phải viết một câu chuyện dũng cảm nhất mà mình từng làm. Cô nói xem, cháu phải viết gì chứ?” Tôi chú ý thấy hiện giờ khi nói chuyện con bé ít thêm từ xưng hô vào. “Có rồi, cháu viết chuyện này được không ạ? Hồi năm lớp 3, trường chúng tôi tổ chức một chuyến du xuân, sau đó cặp của tôi bị rơi xuống hồ nước, vì Khả Lạc ở trong đó nên tôi đã nhảy xuống bơi để cứu Khả Lạc ra – chuyện này có viết được không ạ?”

“Cô cảm thấy hình như không được.” Tôi rất kiên nhẫn nói.

“Thế cô có thể nói rõ chuyện dũng cảm nhất cô từng làm là gì được không?”

Những sợi mỳ cong queo trượt qua đầu đĩa xuống bát, tôi nắm chặt đôi đĩa không, sau đó nhìn cô bé cười. “Việc dũng cảm nhất của cô chính là đã sinh ra cháu.”

Tôi mãi mãi không quên nỗi phòng hộ sản đó, vừa qua sinh nhật lần thứ 18 không lâu, khắp thành phố vẫn tràn ngập sắc xuân, không khí vẫn nồng đượm một sự tươi mới, chỉ có phòng khám ấy là đại diện cho nghiệp chướng quay lưng lại với sự tươi mới đó. Những nơi đó cũng giống như pháp trường, phụ trách việc kết liễu sự rụt rè, dịu dàng, xấu hổ của các thiếu nữ, điều quan trọng hơn cả, đó là kết liễu quyền được rụt rè, dịu dàng và xấu hổ của họ. Tôi ngồi trên băng ghế gỗ dài không còn phân biệt nổi màu sắc, cô hộ lý đứng ở phía không xa đang chuẩn bị đồ nghề. Nghe những tiếng kim loại va vào nhau loảng xoảng đặt trên khay bằng sứ màu trắng, tôi còn tưởng họ đang chuẩn bị ra chiến trường.

Bác sĩ từ phòng bên cạnh bước sang, xắn tay áo lên chuẩn bị rửa tay, tôi cố tình không nhìn cô ta lột bỏ găng tay dùng một lần nhuộm đầy máu. Cô ta lạnh lùng nhìn tôi một cái, hỏi. “Bao nhiêu tuổi rồi?” “18” Tôi nói. Cô ta bĩu môi. “Cô mà 18 cái nổi gì.” “Tôi 18 thật, nếu không tin cô cứ xem chứng minh thư thì biết.” Sau đó, cô bác sĩ và hộ lý kia cùng cười, bác sĩ nói. “Đúng là đứa trẻ ngu ngốc.” Hộ lý nói. “Nếu không thế đã không đến đây.”

Một người phụ nữ bước vào, sắc mặt bà ta rất khó chịu, hành động cũng chậm chạp. Bác sĩ kia hỏi bà ta. “Chị muốn bọc trong bình đem đi hay giao chúng tôi xử lý?”

“Có thể mang về được sao?” Người phụ nữ đó kinh ngạc.

“Ừ.” Bác sĩ nói. “Có người mang về chôn dưới bồn hoa.”

“Đương nhiên là tôi mang về.” Người phụ nữ đó cười một cái. “Cho chó ăn cũng được.”

“Được rồi.” Cô hộ lý đứng bên cạnh thở dài. “Dù chị có hận người đàn ông đó đến mấy cũng phải giữ lại chút phúc đức cho mình chứ.”

Lúc này bỗng nhiên xung quanh tối om, tôi hoảng sợ nhìn bốn phía, suýt chút nữa kêu thét lên, tôi còn tưởng thần linh cuối cùng cũng quyết định trừng phạt tất cả những người tham dự vào hiện trường tội ác này. Nhưng bác sĩ lười biếng nói. “Mất điện rồi, cô gái này, số cô xui quá, cô chờ một chút nhé.” “Để tôi đi xem cầu chì.” Giọng cô hộ lý cũng lười nhác không kém.

Tôi vùng dậy không suy nghĩ, tung cửa chạy đi. Vượt qua người phụ nữ đó, vượt qua cánh cửa bẩn thỉu, vượt qua hành lang âm u có hàng loạt những bóng đèn được lắp giống nhau, chạy một mạch ra đường lớn. Cuộc trốn chạy thoải mái và dứt khoát đó đã đem đến cho tôi một cảm giác bất ngờ, thật ra tôi vẫn còn rất trong sạch.

Tôi dừng lại trước một cửa hàng tạp hóa nhỏ, một miếng bìa cứng đỏ au viết “điện thoại công cộng 5 hào” đập vào mắt tôi. Tôi cúi người ấn vào phần dạ dày, cơn buồn nôn quen thuộc ập đến. Tôi rút một tờ 5 đồng bị ướt nhẹp mồ hôi lên quỳ, mở tủ lạnh lấy một chai nước, run run mở ra rồi tu ừng ực. Khi uống cạn một hơi, tôi mới để ý đến dòng chữ trên chai nước, lúc đó mới biết mình vừa uống cái gì.

Tôi khẽ cười vặn chặt chai nhựa đó, trong lòng thầm thì, con đã có tên, ý mẹ là, nếu con là một đứa con gái.

Mùa thu ở Long Thành vẫn luôn ngắn ngủi như thế. Đầu mùa vẫn còn chút giống mùa hè, chỉ một khoảng thời gian ngắn, hơi vị của mùa đông đã ập đến. Cuối tháng Mười, những cơn gió lạnh bắt đầu mang theo sự xơ xác tiêu điều. Nam Âm thay một chiếc áo len sợi thô có nhiều màu sắc bắt mắt, cuối tuần về nhà thường kêu gào trời quá lạnh, sau đó lại rồn rảng gọi. “Chị – người chị làm bằng gì thế? Trời lạnh thế này mà chị vẫn chỉ đi tất chân và giày cao gót, không mặc váy thì chị chết sao!” Thím ba cũng sẽ ở bên cạnh hùa vào. “Đúng đấy Đông Nghê, chú ý khớp của mình một chút, đừng nghĩ tuổi còn trẻ thì không sao, vài năm nữa hồi hận cũng đã muộn...” Giờ tôi và Nam Âm không còn nói chuyện nữa, cũng quên mất chuyện này bắt đầu từ khi nào – con bé dần không thể coi như tôi không hề tồn tại, có thể cùng với việc cô bé dần quen với sự vắng mặt của Tây Quyết, cũng có thể – bản tính như thế, không thể giữ mãi một mối oán hận lâu dài được.

Đương nhiên, cũng có một số chuyện thay đổi, chẳng hạn con bé không còn đến nhà tôi ngủ qua đêm nữa. Một buổi chiều cuối tuần, khi tôi về sớm giúp thím ba rửa rau, con bé vờ vô tình lướt qua phía sau tôi, nhẹ nhàng nói. “Hôm nay em gặp Lãnh Sam ở trường.” Thấy tôi không có động thái gì, con bé nói giọng hứng thú một cách tẻ nhạt. “Cậu ấy đang bận lo giấy tờ. Cậu ấy hỏi em chị có khỏe không.”

Thật ra đã khá lâu rồi tôi không thấy Lãnh Sam. Sau khi học kỳ mới bắt đầu, cậu ta lại giành được học bổng, vì thế không cần phải đến chỗ tôi làm để kiếm thêm nữa. Tôi còn nhớ hôm ấy khá ám áp, đúng nghĩa của một ngày thu không khí trong lành, mát mẻ. Cậu ta đứng đối diện tôi, rất lâu mà không ai biết phải nói gì, cuối cùng tôi vẫn là người mở lời trước. “Nếu thật sự cậu không thể tự quyết định, vậy tôi quyết hộ nhé. Cậu nên đi đi. Giờ là giai đoạn đẹp nhất của cậu, bước vào một hành trình tốt đẹp là lẽ đương nhiên, cậu không phải người cả đời có thể sống mòn ở Long Thành, hơn nữa, đây cũng không phải nhà của cậu, vì thế cậu nên đi đi.”

“Không phải tôi không quyết định được.” Giọng điệu cậu ta vẫn có chút ngang tàng của trẻ con. “Chỉ là tôi cảm thấy...” Ngần ngừ hồi lâu, vẫn là những lời cậu ta nói mấy câu hôm trước. “Chỉ là tôi cảm thấy nếu là mẹ tôi, bà ấy dù thế nào cũng không vứt bỏ tôi, cô không nên từ bỏ Thành Công...”

“Cậu cảm thấy đã thích một người xấu, đúng không?” Tôi lặng lẽ nhìn vào ánh mắt nóng của cậu ta. “Điều đó khiến cậu không biết nên làm thế nào, đúng không?”

Cậu ta không đáp, đưa mắt nhìn ra bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, đột nhiên mỉm cười, khẽ lắc đầu.

“Đi đi.” Tôi thành thật nói. “Sẽ có một người con gái thích hợp đang chờ đợi cậu, hãy tin tôi. Cậu cũng nên có một người bạn gái tốt hơn thế.”

“Tôi không thể quên được cô, cô biết rõ điều đó.” Trong ánh mắt ấy lộ sự ảm đạm tôi chưa từng thấy, điều đó khiến trái tim tôi đau đớn đến tê dại.

“Đủ rồi, giờ tôi không tranh luận với cậu nữa, cứ coi như cậu không thể quên được tôi, nhưng điều đó cũng không cản trở việc cậu yêu người khác, không tin cậu cứ thử xem.”

Cậu ta cười. “Nhưng nó không giống nhau.”

Tôi cũng cười. “Điều đó tôi đồng ý, đúng là không giống nhau, nhưng cậu cũng không thể yêu cầu quá nhiều.”

Lần cuối cùng chúng tôi ôm nhau, vẫn thật chặt. “Cô hãy đợi nhé, biết đâu một ngày tôi sẽ quay lại tìm.” Giọng cậu ta trầm ngập vẻ mong mỏi, vì thế tôi cười. “Được, tôi sẽ đợi.” Tôi nghĩ một ngày nào đó nếu Thành Công hiểu chuyện một chút, nhất định sẽ dùng giọng điệu tương tự nói với tôi. “Mẹ cứ đợi đấy, khi lớn con sẽ lên mặt trăng.” Chắc chắn tôi cũng sẽ như hôm nay, trả lời một cách chắc chắn. “Được, mẹ sẽ đợi.”

“Mọi người biết không?” Thím ba vừa dọn bàn, vừa hào hứng nói với Nam Âm. “Chú Châu ở trên tầng hôm nay hỏi mẹ, chúng ta có muốn bán căn hộ này không đấy.”

“Điên à?” Nam Âm lau bầu vẻ mất hứng.

“Cái gì mà điên chứ? Người ta gặp toàn những chuyện vô cùng tốt đẹp đấy.” Thím ba mặt mày hớn hởi. “Con biết con trai họ sau khi kết hôn vẫn ở cùng họ không...”

“Con không biết.” Nam Âm không hề hưởng ứng.

“Thế giờ mẹ nói cho biết rồi đấy.” Sự hào hứng của thím ba vẫn không giảm sút. “Hai vợ chồng chú Châu và con trai vốn sống cùng nhau, sau đó con trai kết hôn, trong nhà thêm một cô con dâu, nhưng giờ cô con dâu đó đang mang thai, mà lại còn sinh đôi nữa, như thế nghĩa là trong nhà bỗng chốc thêm hai người, vài năm nữa phòng của hai nhóc đó cũng phải tách ra, mẹ không biết chú Châu sẽ tính sao nữa, chú ấy nói căn nhà hiện tại sẽ không đủ để ở. Nhưng bọn họ cũng không muốn ở xa hai cháu quá, vì thế mấy ngày hôm nay chạy đôn chạy đáo tầng trên tầng dưới hỏi xem có ai bán nhà không. Mẹ cảm thấy vợ chú ấy có vẻ không dễ sống lắm, con dâu ở cùng chắc cũng không dễ dàng gì, giờ khó khăn lắm mới có cơ hội để chuyển đi, nếu không chuyển đi khỏi được tòa nhà này thì đúng là phiền đấy.” Thím ba tự nói, dường như không biết Nam Âm đã quay người đi vào phòng vệ sinh.

Chú ba ở ngoài lên tiếng. “Chúng ta dọn đến đây cũng sáu năm rồi, sao đến những người sống trên tầng là ai mà tôi cũng không biết, bà hay thật đấy, ai cũng biết, chuyện nhà nào cũng nói được là sao?”

“Đó là vì...” Thím ba nói rất nghiêm túc. “Anh không chịu khó quan sát.”

Đúng lúc này chuông cửa reo, chúng tôi đều tưởng đó là chú út, Nam Âm còn đùa có lẽ chú út và Trần Yên cãi nhau, nên mới bất giác nhớ về đại bản doanh quen thuộc của mình. Nhưng khi cửa mở, mới phát hiện, đó là hai người lạ mặt.

Một người là luật sư, còn người kia là đồng nghiệp cũ của chú hai.

“Nhiều tiền như vậy sao? Ý chú là... đều của anh trai hết?” Nam Âm thẳng thắn thốt lên, vẻ mặt chú thím ba cũng vô cùng kinh ngạc.

“Trước mắt vẫn chưa phải, có điều chắc đó là sự thật. Chính xác hơn, thì cậu ấy là người thừa kế hợp pháp tài sản của Trịnh Tung. Lấy số tiền này về, đó chính là mục đích của chúng tôi.” Viên luật sư nhún vai giải thích.

“Trịnh Tung là ai?” Nam Âm tròn mắt. “À, đúng rồi...”

“Là chú hai.” Tôi đứng bên cạnh xen vào.

“Bản sáng chế phát minh độc quyền đó là thành quả của Trịnh Tung và hai đồng nghiệp nữa, lúc đầu Viện nghiên cứu thiết kế luyện kim của bọn họ sử dụng bản sáng chế đó không hợp pháp, nhưng khi đó mọi người vẫn chưa có khái niệm về quyền tác giả. Nhưng giờ...” Viên luật sư nhìn những người đứng xung quanh một hồi. “Nói một cách đơn giản, mười năm trước, Viện nghiên cứu thiết kế luyện kim đã quy thuộc bản sáng chế của Trịnh Tung và đồng nghiệp về một công ty con trực thuộc, giờ công ty đó không còn liên quan đến viện nghiên cứu nữa, qua một số vụ chuyển nhượng tài sản phức tạp...” Những lời ông ta nói quá rối rắm, đơn giản mà nói, chúng tôi đã nghe được đại khái toàn bộ câu chuyện, bản quyền bản sáng chế phát minh của chú hai và hai đồng nghiệp giờ đã trở thành một món tiền khổng lồ, nhưng trước mắt bản quyền ấy đang bị một công ty nào đó chiếm hữu, chú hai lại không còn, hai người còn lại trước đây quyết định kiện ra tòa, hy vọng người thừa kế duy nhất hợp pháp của Trịnh Tung là Tây Quyết sẽ ký tên cùng họ làm nguyên cáo.

Họ ra về và để lại tất cả sự chấn động và kinh ngạc mà chúng tôi cần phải mất một thời gian để hoàn hồn.

“Nhưng... nói với Tây Quyết chuyện này thế nào đây?” Thím ba đưa mắt nhìn chiếc đèn treo trên trần nhà. “Gọi cho nó mười cuộc thì chín cuộc đều ngoài vùng phủ sóng, khó khăn lắm mới thông được một cuộc thì lại không hiểu tín hiệu có tốt không. Nam Âm, hay là con lên mạng gửi cho nó cái gì mà... e-mail đi vậy, lần trước gọi điện về nhà đã hai tuần rồi đấy, mỗi lần phải đi rã căng mới đến được bưu điện, đúng là...”

“Vâng ạ.” Nam Âm gật gù đầu. “Chỉ là nói rõ ràng mọi chuyện, bảo anh ấy viết thư ủy quyền gửi về là được sao? Lần trước anh viết thư tay cho con, gửi về Long Thành mất bao lâu chứ?”

“Em...” Tôi do dự một chút, nhưng vẫn hỏi. “Em thường xuyên gửi thư tay cho Tây Quyết sao?”

“Ừm.” Con bé nhìn tôi. “Nếu chị muốn gửi, cũng được mà.”

“Thôi, chị...” Tôi cười gượng gạo. “Lâu lắm rồi chị có cầm bút viết cái gì đâu, chưa biết chừng nhiều chữ còn không biết viết nữa ấy chứ.”

Nam Âm chống cằm, vẻ mặt rất mơ màng nói. “Bố này, nếu con không nhầm thì anh trai sắp trở thành một người giàu có, đúng không ạ?” Không đợi chú ba trả lời, con bé tự nhiên hào hứng cười. “Thật tốt quá, sau này lúc nào con cũng có thể tìm người để mượn tiền rồi.”

“Cũng không thể nói như vậy chứ.” Chú ba cười khổ sở. “Trên tòa có thắng được hay không còn chưa biết.”

“Em cảm giác có thể sẽ thắng.” Thím ba đột nhiên nói. “Em cảm giác vậy, nhưng...” Thím thở một hơi thật dài. “Nhưng lại cảm giác việc này đối với Tây Quyết mà nói có lẽ không phải là việc tốt.”

“Thế còn không tốt sao?” Tôi lạnh nhạt hỏi.

“Chúng ta hiện giờ cũng không phải tốt rồi sao, cần nhiều tiền thế để làm gì?” Vẻ mặt của thím vẫn chưa hết kinh ngạc. “Tây Quyết là một người lương thiện, vốn dĩ đã khó phân biệt được ai là người thật lòng tốt với mình, bỗng chốc có một món tiền lớn từ trên trời rơi xuống như thế, thím sợ nó lại càng dễ gặp phải người xấu, vướng phải nhiều chuyện không hay, phiền phức.”

“Không phải lo lắng thế, Tây Quyết có gốc đâu.” Chú ba nói.

Đêm hôm đó, thật sự tôi đã muốn viết cho Tây Quyết một bức thư, tôi ngồi thần thờ trước bàn rất lâu, cuối cùng vẫn không viết. Vì tôi sợ cậu ta không nhận được, vì tôi sợ cậu ta dù nhận được cũng sẽ không đọc, vì tôi sợ dù nhận được, dù đọc rồi nhưng cũng không chịu hồi âm cho tôi. Dù ba tình huống này kết quả đều giống nhau, nhưng tôi biết mình nhất định sẽ không ngừng đoán già đoán non một trong ba trường hợp sẽ gặp phải nên không muốn gây thêm phiền phức cho mình như thế.

Trong một đêm giằng xé như thế, tôi gọi cho Giang Ý.

Căn hộ bố cô ta để lại giờ biến thành nhà kho, chứa đầy những chồng sách. Cô ta đang ngồi trên đồng *Hài kịch Shakespeare*, nói với tôi. “Xương cốt tớ mỗi rã rời.”

“Cậu... bán đồng nát là xong chứ gì?” Tôi cố ý làm vẻ sợ hãi.

“Cậu chết đi.” Cô ta trừng mắt. “Giờ tớ cho thuê căn hộ này, người ta chê phòng này sách chiếm quá nhiều diện tích. Tớ quay về để giải quyết vấn đề đó. Tạm thời để chỗ cậu, được không?”

“Hay để chỗ chú út tớ ấy, chỉ ít còn có người đọc, mà cũng không phải đồ đạc gì bẩn thỉu.” Tôi nhìn chằm chằm cô ta. “Cậu ở Bắc Kinh có ổn không?”

“Đành thế vậy. Chẳng có gì ổn mà cũng chẳng có gì không ổn.” Hình như cô ta cũng không muốn nhắc đến nhiều. “Đông Nghê, Tây Quyết khi nào về?”

“Nó đi một năm.” Tôi cố ý dài giọng ra cười. “Ở Bắc Kinh không vui phải không? Hay bị đàn ông lừa nên muốn quay lại nhai cỏ cũ?”

“Luyên thuyên vừa thôi.” Cô ta cười cầm xấp báo cũ bên cạnh vứt cho tôi. “Tớ nhớ anh ấy thật, không được à?”

“Lúc đi không thèm quay đầu, có phải thấy Tây Quyết không màng quán lấy mình nên có chút không thỏa phải không?” Tôi vừa trêu chọc vừa lựa thế ngồi trên đồng sách của Shakespeare.

“Đừng...” Giang Ý kêu lên thảm thiết. “Trên đó bụi lắm đấy, nếu muốn ngồi lên cũng phải rải báo lên chứ.”

Tôi giờ tờ báo lúc này cô ta ném cho tôi, đó là một trang *Nhật báo pháp luật Long Thành* ngày hôm đó, vô tình lướt ánh mắt qua một tiêu đề khiến mình sững sốt, bài báo đó nói về vụ tố tụng của nhóm chú hai.

Tôi lẳng lặng rải ra, lót lên ngồi rồi nói. “Giang Ý, cậu và tớ còn giấu nhau làm gì chứ.”

Cô ta sững sờ, khuôn mặt cũng trở nên lặng lẽ.

“Cậu đọc báo rồi, cậu biết Trịnh Tung là bố Tây Quyết, cậu cũng biết Tây Quyết rất có khả năng nhận được một món tiền rất lớn, đúng không? Ở Long Thành cậu có nhiều bạn như thế, nếu muốn nghe ngóng chuyện này thì cũng chỉ cần vài cú điện thoại là xong. Vì thế mới hỏi tớ bao giờ Tây Quyết về, mới nói cậu đang nhớ nó... Giang Ý...” Tôi lắc đầu chán nản. “Tôi thấy không đáng thay cho Tây Quyết.”

“Tớ yêu anh ấy thật, cậu là người hiểu rõ nhất mà!” Cô ta kêu lên kích động.

“Đúng, cậu yêu nó, chỉ có điều không chịu nổi những khuyết điểm ở nó, nhưng giờ nó có tiền rồi, hay có thể nói sẽ có thể có tiền, những khuyết điểm ấy sẽ không còn là gì nữa, có phải ý cậu là vậy không?”

“Thế thì sao?” Cô ta cứng rắn nhìn tôi. “Đông Nghê, ai cũng có thể chỉ trích tớ, trừ cậu.”

“Tớ không chỉ trích cậu.” Tôi đưa tay lên ôm trán. “Lúc đó cậu khẳng khái đòi đi Bắc Kinh, người luôn ủng hộ cậu là tớ. Vì tớ biết cậu muốn một cuộc sống hoàn toàn khác chẳng có gì sai cả, cậu cũng nói không phải tất cả là vì tiền, cậu không muốn ở bên cạnh Tây Quyết cũng không hẳn là vì tiền, tớ tin hết – quý tha ma bắt những đồng sách vở này đi, đều giống nhau cả thôi.”

“Trước đây tớ cứ nghĩ mình vì một chút lý tưởng.” Bỗng nhiên cô ta nở nụ cười hiền hòa. “Tớ đã thật sự nghĩ mình ra đi vì lý tưởng. Đông Nghê, cậu đừng cười giả tạo, chẳng qua cậu không phải đối mặt với những khảo nghiệm giống như tớ mà thôi, tớ chưa vượt qua được, chỉ vậy thôi.”

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau khá lâu, trầm lặng, sau đó cùng phá lên cười, càng cười càng thấy thoải mái. Tôi đưa tay đẩy vai cô ta một cái, cô ta cũng đẩy lại. Tôi biết, sự ẩn ý ngầm trong tích tắc này đủ để hai người đàn bà xấu xa, xui xẻo như chúng tôi tương thân tương ái gần ấy năm.

“Tại sao chứ?” Tiếng thở dài của cô ta chất chứa đầy sự thù mị, dịu dàng. “Tây Quyết tốt như thế, quá tốt như thế, sao tớ không thể yêu anh ấy một cách vô điều kiện nhỉ?”

“Vì cậu và tớ cùng một giuộc.” Tôi trả lời. “Những thứ chúng ta thật sự yêu, đều là những thứ xấu xa.”

Cô ta nhảy vọt lên, rút từ đồng sách phía dưới một quyển Shakespeare dày cộp, lật giở vội vàng. “Cho cậu xem một thứ hay lắm, bố tớ cả đời chỉ nghiên cứu Shakespeare, hồi nhỏ ông hay kể cho tớ nghe những câu chuyện trong đó, đọc những lời thoại, từ nhỏ tớ đã cảm giác những đoạn hội thoại của họ thật hay. Tớ thích nhất đoạn này. “Richard III”.

“Miễn đi.” Tôi cười. “Tớ là nông dân đấy.”

“Nông dân cũng có thể hiểu được...” Ánh mắt cô ta mở to đầy kỳ vọng. “Richard III là một vị vua xấu xa, tồi tệ nhất, cậu chỉ cần biết thế là đủ, trước khi chết, con người xấu xa tồi tệ ấy tự nói với mình thế này... cậu nghe nhé..”

Giọng cô ta trong tích tắc được bao phủ lên một luồng sáng thần bí. “Ồ, lương tâm là một kẻ hèn nhát, nó đã quấy rầy ta thật khổ. Ánh sáng màu xanh lam lung linh, đó là sự chết chóc lúc nửa đêm. Những giọt mồ hôi lạnh chảy trên da thịt ta run rẩy. Làm sao đây! Lẽ nào ta lại sợ chính bản thân mình? Xung quanh không một bóng người: Richard yêu Richard; điều đó nói rằng, ta chính là ta. Nơi đây có hung thủ nào không? Không có. Có – chính là ta. Vậy thì trốn chạy vậy. Trốn chạy khỏi bàn tay của mình sao? Rất có đạo lý đấy, ngộ nhỡ ta muốn trả thù cho mình, thì phải làm sao! Ta tự trả thù bản thân sao? Ta yêu bản thân ta. Có gì đáng yêu nhỉ? Vì những việc tốt mà ta từng làm sao? A, không có...”

Cô ta gấp sách lại, ngẩng đầu lên nhìn tôi. “Thế nào, cậu hiểu được, đúng không?”

KẾT THÚC: Mùa xuân phương Bắc

Khi đông về gần, chú thím ba đã bán căn hộ cho chú Châu ở tầng trên. Chúng tôi thật sự không hiểu rốt cuộc cuộc khủng hoảng kinh tế thế giới đã dùng cách tác động hoang đường nào mà có thể kích động được thím ba, khiến thím chỉ trong một đêm đã cho rằng chuyện gì cũng không thể tin tưởng được, ngoại trừ một căn hộ đủ rộng để mọi người có thể tụ tập bên nhau.

Nhà mới của họ khá xa trung tâm, nằm phía tây Long Thành, ven con sông bao quanh thành phố. Nơi đó so với chỗ cũ có vẻ hoang vắng hơn, cách ngoại ô không xa lắm. Nhưng thím luôn miệng dắc ý. “Để rồi xem, kiểu gì cũng lên giá.” Thím cũng không thích tôi nói “nhà mới của mọi người”, mà phải nói “nhà mới của chúng ta”. Được thôi, dù là của ai thì tóm lại đó cũng là một townhouse rất rộng rãi, còn có một khu vườn nhỏ, nhưng vì đang là mùa đông nên tôi thấy không có vườn có khi còn hơn, đỡ phải nhìn thấy vẻ thê lương, tăm tối. Điều vui thú nhất của Nam Âm chính là “nhà của mình, mình đóng mở cửa – cũng có thể trông thấy cầu thang”. Tuy tôi không hiểu logic đó, nhưng đó là nguyên văn lời con bé, tôi không thêm thắt một từ.

Mùa xuân năm 2009 đến như thế. Hôm 30 Tết, chú ba và chú út lui cui đánh vật với một đồng than củi, bởi họ hy vọng trước đêm trừ tịch có thể được thưởng thức một nồi lẩu bằng bếp củi ngon nhất trong ký ức. Trông họ vui mừng, hớn hở như những đứa trẻ ham chơi, khiến người xung quanh cảm thấy thật ra họ không hề để ý nồi lẩu đó liệu có thành công hay không.

Trong tiếng pháo đì đùng của những nhà hàng xóm, tôi nhấn số điện thoại gọi cho Tĩnh Huy.

“Nào, cục cưng.” Tĩnh Huy vui vẻ nói. “Là mẹ đấy.”

Thằng nhóc vẫn thế, dù tôi luôn cảm giác mình cách xa nó lâu lắm rồi, dù tôi luôn mơ thấy nó lớn lên, nhưng khi tiếng của cậu nhóc vọng đến gần, vẫn là giọng của người sao Hỏa quen thuộc.

“Thành Công.” Cổ họng tôi nghèn nghẹn. “Có phải con giận mẹ không?”

“Không có.” Tĩnh Huy nhấn nài nói. “Cục cưng, con nói với mẹ rằng con rất vui, rất thích đi.”

“Thành Công, con còn nhớ mẹ từng đặt cho con cái tên khác, con còn nhớ chứ?”

“Có vẻ con không nhớ rồi, mẹ nói lại một lần nữa đi.” Giọng Tĩnh Huy vẫn nhẹ nhàng.

“Mẹ thích gọi con là Bảo Bảo, là ăn no đó, con đừng nhầm chữ nhé.” Nước mắt chảy dài, rót trên phím điện thoại, quả thật tôi sợ chúng cũng giống những ngón tay nhỏ xíu nghịch ngợm của thằng nhóc, nhấn chúng xuống thành những tiếng “tút... tut...” “Thành Công, con có nhận ra mẹ không?”

“Sao không nhận ra chứ? Con nói với mẹ, nếu mẹ nhớ chúng ta có thể đến thăm. Giờ đang là mùa đông, chỗ chúng ta ấm áp, dễ chịu hơn miền Bắc nhiều.”

Tôi hần học dùng mu bàn tay quét mạnh lên mặt, cười trong nước mắt. “Tĩnh Huy, anh mặt dày vừa thôi! Cái gì mà ‘nhớ chúng ta’ chứ? Tôi chỉ nhớ Thành Công thôi, liên quan gì đến anh?”

Chắc đó là lần đầu tiên tôi thừa nhận mình nhớ Thành Công.

Sau khi cúp điện thoại, thím ba đến bên vỗ vỗ vai tôi, bỗng nhiên nói. “Vốn dĩ thím chuẩn bị hai phong bao lì xì, những tưởng thằng nhóc Thành Công trở về Long Thành ăn Tết cơ đấy. Nhưng không sao, thím sẽ phát hai cái lì xì này cho Tuyết Bích. Em trai không có ở đây, chị gái nhận thay cũng được.”

Sau đó thím không để ý đến tôi đang thù người như tượng gỗ, quay trở lại phòng bếp – lãnh địa của mình.

Chú ba, chú đã hứa với cháu, bí mật này không được nói cho thím ba. Vậy mà chú không giữ lời.

Tiếng hét thất thanh của Nam Âm trên tầng hai dội xuống màng nhĩ tôi. “Anh... anh về rồi... Thật đấy, người ngồi trong xe kia nhất định là anh...”

Bước ra khỏi xe, Tây Quyết đứng ở đó, điềm nhiên như không có việc gì, xách túi hành lý từ cốp xe taxi. Chiếc ba lô nặng trĩu chắn mất một góc đèn xe, chiếm một khoảng diện tích nhỏ trên mặt đất. Khi cảm giác thấy cơn gió lạnh như ánh trăng thổi vào mặt, tôi mới biết, hóa ra mình đã vô tình mở cửa đi vào vườn.

Cậu ta gầy đi, toát lên vẻ phong trần, bụi bặm. Tim tôi đập loạn xạ, tôi biết mình đang chờ đợi – chờ đợi cậu ấy giống như hiện giờ – bụi bặm nhìn tôi.

“Về rồi à?” Tôi nghe thấy giọng nói không thể tin nổi của chính mình, giống như đặt câu hỏi.

“Đương nhiên, Tết đến rồi, sao không về chứ?” Giọng điệu cậu ta có chút thô lỗ, giống như đang quay trở lại tuổi dậy thì.

Cậu ta đã cười với tôi trước, tôi thề – đó là sự thật.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>